ELIZABETH THORNTON

Autoarea bestsellerurilor
PRINȚESA și *NEÎNCREDERE*

ÎMPOTRIVA RAȚIUNII

ELIZABETH THORNTON

ÎMPOTRIVA RAȚIUNII

ELIZABETH THORNTON

ÎMPOTRIVA RAȚIUNII

Traducere: DANIELA IOAN

EDITURA LIDER
EDITURA SIRIUS

I.S.B.N.: 973-629-026-3

ALMOST A PRINCESS

2003 by Mary George

Prolog

Londra, octombrie 1816

Cadavrul încă nu se răcise.

Ofițerul Rankin își ridică gulerul hainei, pentru a se apăra împotriva burniței care se transforma rapid în lapoviță. Vremea și faptul că se afla în plină noapte în Hyde Park îi dădeau fiori.

Se aplecă și orientă lumina felinarului, ca să vadă mai bine. În îndelungata sa carieră cercetase nenumărate crime, dar așa ceva nu mai întîlnise. Victima era legată de trunchiul unui stejar înalt și trupul îi era aplecat înainte, întinzînd sub greutatea lui frînghia. Omul fusese împușcat în cap, undeva aproape de urechea stîngă; eșarfa de la gît era plină de sînge.

Rankin ridică privirea și-i făcu semn asistentului său, nou-venit la Bow Street Office, care părea că nu se simte deloc bine. Pentru Willis aceasta era prima noapte în care se afla de gardă, iar Rankin regreta acum că nu fuseseră chemați pentru un jaf, ci pentru o crimă.

Willis ezită puțin, dar pînă la urmă se aplecă și el lîngă șeful lui și privi atent victima. În spatele lor, la o distanță mică, se aflau gardianul de noapte și tînărul elegant care dăduse alarma.

– Urîtă treabă, spuse gardianul.

Pe el nu-l impresionau astfel de scene. Ca veteran al campaniei din Spania, văzuse scene mult mai dure.

Rankin nu răspunse. Încerca să-și dea seama cum fusese comisă crima. Victima era în genunchi, avea gleznele imobilizate

şi mîinile legate la spate. Nu erau urme de încăierare, însă era destul de greu de observat ceva clar în întunericul acela. Victima avea bărbia în piept şi cu greu îşi putea da seama dacă pe faţă existau răni. Ar fi trebuit să-i ridice capul. Gîndindu-se şi la repulsia lui Willis, Rankin hotărî să nu atingă cadavrul şi să aştepte sosirea medicului legist.

Nu-şi putea da seama ce vîrstă avea victima, dar în mod cert părea să fie un om cu dare de mînă. Era bine îmbrăcat, însă nu după ultima modă, nu ca domnul Hastings, cel care îi scosese, alarmat, din adăpostul de la Watch House, ca să verifice ce era cu împuşcătura pe care o auzise venind dinspre parc, din direcţia Stanhope Gate.

Rankin se ridică şi se întoarse spre Hastings.

– Domnule, ce aţi făcut după ce aţi auzit împuşcătura?

– Am alergat spre poartă.

– Şi era deschisă?

– Cineva sfărîmase lacătul.

Hastings continuă, privind către victimă, peste umărul lui Rankin:

– Eu, unul, n-am mai văzut aşa ceva. Seamănă cu o execuţie.

Gardianul de noapte interveni în discuţie:

– Aşa le făceau trădătorilor în Spania, mă refer la partizani. Nu conta dacă era vorba de un bărbat sau de o femeie. Cîteodată le tăiau limba, urechile sau mîinile înainte să-i ucidă.

Se ridică şi aghiotantul lui Rankin. Chipul i se crispase şi pălise vizibil. Rankin pufni şi îl fulgeră cu privirea pe gardian. *Isprăveşte, altfel în noaptea asta îl pierdem pe bietul Willis*, îi transmise el, după care continuă discuţia cu Hastings:

– Spuneţi-mi, domnule, după ce aţi auzit împuşcătura aţi intrat în parc?

Hastings dădu din cap.

– Mă rog, am făcut cîțiva pași dincolo de poartă, dar m-am răzgîndit. Rîse nervos. Știam că Watch House este în apropiere, așa că am pornit direct într-acolo.

– După ce s-a tras focul de armă, ați mai auzit sau ați mai văzut altceva?

– Absolut nimic.

Apoi făcu semn către Oxford Road, detașîndu-se deodată de cele ce se petreceau.

– Ei bine, am să vă las acum, domnule ofițer. Trebuie să iau cina cu prietenii mei și deja sînt în întîrziere.

– Îmi pare rău, domnule, îl întrerupse Rankin, străduindu-se să pară cît mai calm, dar trebuie să vă rog să mergeți împreună cu gardianul în Bow Street, ca să dați o declarație.

Apoi, se întoarse către gardian:

– Spune-le să trimită trăsura și medicul. La Stanhope Gate, ține minte.

Vocea lui Hastings cu modulații plăcute deveni, brusc, iritată:

– Mă tem că nu poate fi vorba de așa ceva. Doar v-am spus. Întîrzii la o întîlnire. Chiar trebuie să plec.

Rankin oftă îndelung, răbdător. Îi displăcea profund să aibă de-a face cu aristocrații aștia care dădeau tot atîta atenție unui slujitor al legii, cît unuia dintre lacheii lor. Nu se putea discuta cu ei decît într-un singur fel.

– Dacă refuzați să-l însoțiți pe gardian, continuă Rankin la fel de calm, mă tem că voi fi nevoit să vă arestez, domnule, și sînt convins că nu vă doriți asta. Gîndiți-vă ce-ar zice prietenii dumneavoastră.

Pentru Hastings era revoltător ceea ce se petrecea și-l amenință pe Rankin că-i va informa imediat pe superiorii lui. Acesta dădu din cap, înțelegător, dar se menținu pe poziție. Blestemînd înfundat, Hastings fu nevoit pînă la urmă să cedeze.

– Acum, zise Rankin cînd rămase doar cu Willis, hai să aruncăm o privire mai de-aproape.

Într-unul din buzunarele victimei găsiră un bon de la o măcelărie din Bayswater, pe numele John Collier, şi un săculeţ din piele în care se aflau cîteva monede, iar în celălalt, doar o pietricică rotundă.

Rankin privi atent piatra. Apoi se uită din nou la cadavru.

– Ce credeţi, domnule? întrebă Willis.

– Cred, spuse Rankin rostind rar cuvintele, că cel care l-a ucis pe domnul Collier, dacă acesta este, într-adevăr, domnul Collier, vrea să transmită cuiva un mesaj.

După părerea lui acesta putea fi un caz pentru cei de la Special Branch.

Special Branch era ceva nou, o unitate pregătită să lupte împotriva terorismului şi să sprijine autorităţile locale în cazuri mai dificile. Necazul era că agenţii aceia străluciţi de la Special Branch se credeau întotdeauna mai buni, uitînd pe urmele cui călcau. Asta stîrnea resentimente, ceea ce era de aşteptat. Cîteodată dădeau impresia că Bow Street şi Special Branch nu luptă de aceeaşi parte a baricadei.

Era limpede. Procurorii nu aveau să-i înştiinţeze pe cei de la Special Branch.

Băgă piatra în buzunar.

1

Noiembrie 1816

În ziua aceea, colectivul de la Ladies' Library din Soho Square urma să se mute. Contractul de închiriere expirase, iar una din cele mai înfocate susținătoare, Lady Mary Gerrard, pusese la dispoziție spațiul conacului ei din Strand. În casă era un du-te-vino continuu, căci doamnele, împreună cu ajutoarele lor, începuseră o muncă serioasă: transformarea noului lor sediu dintr-o reședință princiară într-o bibliotecă în care sălile de lectură aveau un rol esențial, ca de altfel și salonul de ceai.

Caspar Devere, Lordul Castleton, sau Case, cum îi spuneau prietenii cei mai apropiați, rămase în holul de marmură de la intrare, de unde privea totul cu atenție. Era un bărbat de aproximativ treizeci de ani, de o frumusețe virilă, înalt, cu păr negru și cu ochi de un albastru tulbure, în care acum se citea limpede amuzamentul.

Își lăsă pălăria și mănușile pe o măsuță din hol și intră agale în salonul principal. Îi cunoștea pe cîțiva dintre bărbații care le ajutau pe doamne și asta îl făcu să zîmbească. Puțini domni respectabili ar fi fost încîntați să afle că soțiile sau surorile lor erau membrele acestei biblioteci.

Cînd vicontele Latham trecu pe lîngă el, ducînd în mîini un scaun, Caspar îi strigă:

– Freddie, unde o pot găsi pe Lady Octavia?

Văzîndu-l pe Caspar, vicontele se arătă mai întîi surprins, apoi vădit amuzat.

– Case, rosti el în șoaptă, n-o să spun nimănui că te-am văzut pe-aici, dacă-mi promiți că și tu vei proceda la fel în ceea

ce mă privește. Apoi, adăugă pe un ton normal: încearcă alături. Acolo și-a stabilit ea sediul.

Case intră într-un alt salon și o văzu acolo pe Lady Octavia Burrel, fondatoarea și organizatoarea bibliotecii. Îmbrăcată cu ceva alb, foarte asemănător cu o togă și pe cap cu un fel de turban pe potrivă, dădea tot felul de indicații celor care veneau și îi așteptau ordinele. În ciuda agitației, totul se desfășura organizat.

Case nu venise acolo ca să dea o mînă de ajutor, ci să obțină niște informații, așa că, de îndată ce mulțimea din jurul lui Lady Octavia se mai rări, se apropie de ea. Știa că este bine venit, pentru că o cunoștea demult pe amfitrioană. Aceasta și mătușa lui erau foarte bune prietene.

Cînd îl văzu pe conte, chipul femeii se lumină.

– Lord Castleton, exclamă ea. Ce surpriză! Habar n-am avut că te interesează umila noastră cauză.

Case știa prea bine că această bibliotecă a doamnelor implica mult mai multe decît lăsa să se creadă denumirea ei atît de nevinovată. Cauza la care se referea Lady Octavia era, de fapt, emanciparea femeilor prin schimbarea învechitelor legi ale căsătoriei și proprietății din Anglia. Se mai zvonea că biblioteca se implica și în sprijinirea soțiilor care fugeau de tirania bărbaților lor. În anumite cercuri, Lady Octavia și doamnele dedicate cauzei ei erau privite ca persoane subversive. În cluburile pe care le frecventa el, bărbații făceau deseori glume deloc delicate pe seama lor. Existau însă și persoane care împărtășeau și susțineau idealurile lui Lady Octavia și ale Ligii Femeilor. Mătușa lui era una dintre ele. În ce-l privea nu dăduse niciodată importanță acestei probleme.

– Se pare că mătușii tale trebuie să-i fiu recunoscătoare că te-a trimis să ne ajuți, nu-i așa? îl întrebă ea.

Case evită un răspuns direct.

– Am lăsat-o în Soho Square, să pună acolo lucrurile la punct. O caut pe domnișoara Mayberry. Mi-a spus mătușa mea că s-ar putea să o găsesc aici.

– E în bucătărie. Ia-o la stînga, și intră pe ușa capitonată cu postav verde de la capătul culoarului.

Cînd Case se îndepărtă, Lady Octavia privi lung în urma lui. Atrage imediat privirile, își zise ea, acest tînăr căruia se pare că nu-i lipsește nimic. Moștenitor al tatălui său, Ducele de Romsey, poseda deja avere, privilegii și o înaltă poziție socială, ceea ce îi conferea o atitudine ușor arogantă. Avea farmec și femeile se simțeau imediat atrase de el, mai ales acum cînd împlinise vîrsta de treizeci de ani și primise și titlul de conte, așa cum se cuvenea moștenitorului unui duce.

Mătușa lui spunea că, din păcate, nu exista femeie care să-i reziste lui Caspar. I-ar fi prins bine să simtă și el măcar o dată amărăciunea respingerii.

Lady Octavia se întreba de unde o cunoștea lordul Castleton pe Jane Mayberry. Jane nu ieșea deloc în lume. Cînd se afla în oraș mergea la cursuri, la concerte și la operă; mai ales la operă. Jane era mare iubitoare de muzică. S-ar putea ca acolo să-l fi cunoscut pe conte. Se încruntă cînd un alt gînd îi veni în minte: Lordul Castleton și capricioasa lui amantă, La Contessa, se despărțiseră de puțină vreme. Ezita, neștiind dacă să se ducă sau nu după el, ca să-i țină companie lui Jane, cînd doamna Bradley se apropie și-i spuse că era așteptată în vechea bibliotecă. Solicitarea aceasta îi limpezi imediat mintea. Dăduse frîu liber imaginației și atîta tot. Bietul om nu voia decît să dea o mînă de ajutor.

O găsi, într-adevăr, în prima încăpere de după ușa verde. Nu îl auzise intrînd, așa că avu răgazul să o privească preț de cîteva clipe cu ochi critic. Se urcase pe un scaun și stătea pe vîrfuri, aranjînd vesela de pe ultimul raft al dulapului. Primul lucru pe care îl observă Caspar au fost gleznele ei fine. Din păcate, purta ciorapi albaștri de lînă. Ar fi trebuit să-și închipuie asta. Făcuse cercetări și aflase, printre altele, că Jane Mayberry era o femeie foarte inteligentă, iar femeile inteligente, dintre care făceau

parte şi Lady Octavia şi mătuşa Sophy, purtau acei ciorapi ca pe un însemn de onoare, un fel de mărturie a superiorităţii minţii şi preocupărilor lor. „Ciorapii albaştri" nu era o sintagmă menită să facă cinste doamnelor numite astfel, însă ele purtau în continuare aceste veşminte ca pe o emblemă.

Jane purta o rochie de lînă de un verde pal, „olive" ar fi zis amanta lui, o culoare care nu prea îi plăcea, dar care se asorta cu părul ei blond, căruia soarele îi dădea o anumită strălucire. Rochia era frumos croită şi-i punea în evidenţă talia zveltă şi arcuirea graţioasă a gîtului.

Tuşi, anunţîndu-şi astfel prezenţa, după care privirea îi fu imediat atrasă de o creatură acoperită cu o blană maronie, care se ridică de pe podea şi se opri în faţa lui, arătîndu-şi colţii.

Cînd Jane se întoarse, Case îi spuse pe un ton calm:

– Liniştiţi-vă cîinele, altfel mă voi vedea nevoit să-l împuşc.

– Dacă veţi îndrăzni, răspunse ea pe un ton glacial, va fi ultimul lucru pe care-l veţi mai face vreodată. Lance, jos, îi comandă ea.

Cîinele, de o rasă incertă, avînd caracteristici de lup – lucru care-l surprinse pe Caspar, pentru că de trei sute de ani nu mai existau lupi în Anglia –, se întinse pe podea, cu capul pe labele lui mari, fără a-l slăbi deloc din priviri pe Caspar.

– Nu-i plac bărbaţii, îl lămuri domnişoara Mayberry, coborînd de pe scaun. Lady Octavia ar fi trebuit să vă prevină. Apropo, eu sînt Jane Mayberry.

Nici Jane Mayberry nu părea o admiratoare a bărbaţilor – păcat, căci lui i se păruse foarte atrăgătoare atitudinea ei hotărîtă şi privirea fermă. Nu era o frumuseţe, dar nici nu avea o înfăţişare ştearsă. Avea trăsături bine definite şi atrăgea mai ales prin sprîncenele ei drepte, negre şi prin ochii mari, căprui, care exprimau inteligenţă.

– Eu sînt Castleton, îi spuse el. Ar fi făcut o plecăciune, numai că domnişoara Mayberry se întoarse fără să schiţeze măcar o reverenţă.

– Da, v-am recunoscut. Sînteţi înalt şi asta e tot ce contează, zise ea. Nu va trebui să vă urcaţi pe scaun.

Avea o voce pe care un bărbat ar fi putut-o asculta zi şi noapte. Îşi dădea seama că o cam înfuriase ameninţîndu-i cîinele aşa că, dacă voia să obţină informaţia de care avea nevoie, trebuia să se poarte cu multă atenţie.

– Spuneţi că m-aţi recunoscut? Adică ne cunoaştem?

– Nu. Însă Vicontele Latham a încercat să facă prezentările odată, la operă. Aveaţi însă o întîlnire, aşa că aţi plecat imediat după spectacol.

Încă o bilă neagră pentru el. Nu-şi amintea de ea, iar dacă fusese îmbrăcată în stilul acesta, nici nu avea cum să o fi reţinut. Podoabele, culorile vii erau mai degrabă pe gustul lui.

Luă teancul de farfurii pe care i le întinse Jane şi le aşeză sus pe raft. Cînd se întoarse, ea aştepta în spatele lui cu un alt teanc de farfurii în braţe. Arboră zîmbetul lui irezistibil, care făcea să tresalte inima oricărei femei. Îi vorbi calm, pentru a o face să se liniştească, deoarece era foarte interesat de răspunsurile pe care urma să le primească.

– Cum de v-aţi asociat cu Lady Octavia în afacerea asta cu biblioteca? Adică, dumneavoastră nu sînteţi căsătorită. Prin urmare nu cred că aţi fi interesată de schimbarea legilor căsătoriei şi proprietăţii în Anglia.

– Nici mătuşa dumneavoastră nu e căsătorită, spuse ea. De ce nu o întrebaţi pe ea?

– Aşadar o cunoaşteţi pe mătuşa mea?

– Toată lumea de la bibliotecă o cunoaşte pe Lady Sophy. Este o doamnă nemaipomenită. Vă rog, zise ea şi îi puse în braţe farfuriile. Puteţi vorbi şi munci în acelaşi timp.

Case luă farfuriile şi se întoarse, ascunzîndu-şi zîmbetul. Iată o experienţă cu totul nouă pentru el – să primească ordine de la o femeie tînără, necăsătorită! Era conştient de faptul că femeile nemăritate îl considerau o partidă ideală. De obicei, tinerele încercau să flirteze cu el, ori îl agasau cu tot felul de linguşiri.

Putea fi și fermecător, dar și neîndurător, și asta o putea confirma orice tînără care nu se gîndea decît la măritiș. În mod sigur, nu avea să se confrunte cu astfel de probleme în privința domnișoarei Mayberry.

– Lady Octavia este prietena cea mai apropiată a mătușii mele. În felul acesta a fost ea convertită. Dar dumneavoastră?

Putea să evite și ea întrebările la fel de bine ca el.

– Ultimul teanc, și apoi putem începe să lustruim argintăria.

Case rămase surprins.

– Nu-mi vine să cred că argintăria din casa lui Lady Mary poate fi nelustruită. Ea nu ar permite una ca asta.

– Atunci nu va dura mult, nu-i așa?

Cînd Jane deschise un sertar și începu să-și pregătească materialele, Case hotărî că sosise timpul să treacă la obiect.

– Domnișoară Mayberry, începu el, eu n-am venit aici să vă ajut să vă mutați în noul sediu. Vreau doar să vă întreb ceva.

Schimbarea expresiei lui Jane aproape că nu se observă. Case ar fi putut-o pune pe seama imaginației lui, dacă n-ar fi văzut cîinele care își înălțase capul și începuse să mîrîie, de parcă simțise că ceva îi amenința stăpîna.

– Lady Octavia nu v-a trimis să mă ajutați? îl întrebă ea.

Lordul zîmbi.

– A fost o neînțelegere. Nu mă deranjează să aranjez farfurii, dar la argintărie nu mă pricep chiar deloc.

Cîinele dădu să se ridice, dar Jane făcu un semn către podea și acesta se așeză din nou. *Se teme*, își zise Caspar uimit. *Dar ce-am zis de s-a speriat așa?* Nimic din înfățișarea ei nu dădea vreun semn de neliniște. Cîinele însă o simțise.

Jane își dădu pe spate o șuviță de păr care îi căzuse pe frunte.

– Lord Castleton, nu e momentul cel mai potrivit să-mi puneți întrebări. După cum vedeți, avem mult de lucru aici. Nu vreți să reveniți mai tîrziu? Mulțumesc că mi-ați dat o mînă de ajutor cu farfuriile. Acum, însă, dacă îmi dați voie, aș vrea să prepar o soluție pentru argintărie.

Nu știa dacă să se amuze sau să se înfurie. În viața lui nu mai fusese tratat astfel.

– O singură întrebare, domnișoară Mayberry, și apoi vă las să vă continuați ... ăă... treaba. Unde o pot găsi pe Letiția Gray?

Era cu spatele întors spre el și Case văzu limpede cum umerii ei încordați se relaxară ușor.

– Letty? întrebă ea întorcîndu-se către el. Ați venit să mă întrebați despre Letty?

Lordul încuviință dînd din cap.

– Mi s-a spus că ați fost prietenc.

– Cine v-a spus?

– Contează? Nu vreau decît să-mi spuneți unde locuiește.

Ea îl privi gînditoare și, o vreme, tăcu.

– Ce treabă aveți cu doamna Gray? îl întrebă ea în cele din urmă.

– Asta mă privește pe mine și pe doamna Gray.

Își dădu imediat seama de imprudența pe care o comisese. Înainte să apuce să-și repare greșeala, domnișoara Mayberry îi răspunse la fel de tăios:

– Iertați-mă. Nu vă pot ajuta.

– Nu puteți, sau nu vreți?

– Nu vreau.

Case începea să-și piardă răbdarea.

– Nu vreți să-mi spuneți de ce?

– Pentru că ar fi contrar regulilor bibliotecii. Pot, însă, să o întreb pe doamna Gray dacă dorește să vă întîlnească, sau îi puteți scrie o scrisoare. Voi avea grijă să o primească.

– Asta ar putea dura zile în șir! Dacă aveți nevoie de referințe în privința mea, le puteți cere lui Lady Octavia sau mătușii mele. Vor garanta dumnealor pentru mine.

– Și dumnealor v-ar da exact același răspuns. Este împotriva politicii bibliotecii să dezvăluim străinilor adresele membrilor ei.

– Dar eu nu sînt un străin.

– Pentru prietena mea sînteți.

– De unde știți?

Pentru o clipă doar, Jane ridică din sprîncene.

– Cu siguranță mi-ar fi spus dacă v-ar fi cunoscut. Numele dumneavoastră a apărut în toate ziarele. Cumnatul dumneavoastră este colonelul Richard Maitland, comandant la Special Branch, nu-i așa? Împreună ați adus un criminal în fața Justiției. Ziarele v-au prezentat ca pe un erou.

– Au exagerat! mărturisi el.

Sprîncenele ei reveniră la poziția obișnuită.

– Nu mă îndoiesc de asta, dar prietena mea mi-ar fi spus dacă l-ar fi cunoscut pe eroul afacerii Maitland.

Nu știa ce să creadă despre ea. Rîdea de el sau vorbea serios? Cîte puțin din amîndouă, hotărî el și zîmbi.

– Aveți dreptate, nu o cunosc pe domnișoara Gray, dar îl știu pe fratele dumneaei, pe Gideon Piers.

– *Îl știți?* Ce ciudat. Gideon e mort de trei ani.

– Am vrut să spun că *l-am cunoscut.* Am luptat împreună în Spania. Își dădu seama că vocea i se cam înăsprise și se străduí să și-o îndulcească. Domnișoară Mayberry, chiar e ceva urgent, altfel nu aș insista atît.

Jane păru că se relaxează. În orice caz, în ciuda tensiunii conversației lor, cîinele nu mai dădea semne că l-ar neliniști ceva. Stătea cu capul pe labe, iar ochii – mereu la pîndă – treceau de la domnișoara Mayberry la Case.

– Nu intenționez să vă fac greutăți, zise ea. Vă propun să scrieți chiar acum o scrisoare. O să am grijă să-i fie înmînată personal și să primiți și un răspuns, să zicem, pînă la ora patru. E bine? Mai sînt doar cîteva ore. Puteți avea răbdare pînă atunci?

„Încăpățînată" era un termen prea blînd pentru a o descrie pe domnișoara Mayberry, dar cel puțin dovedea delicatețe în acest refuz. Ei bine, avea să afle că și el putea fi la fel de încăpățînat.

– Vă mulțumesc, zise el. Spuneți-mi de unde pot lua un toc și hîrtie de scris?

– Întrebați-o pe Lady Octavia. Ea știe pe unde se află toate lucrurile.

Era gata să iasă pe ușă cînd o auzi strigîndu-l pe nume.

– Încă nu mi-ați răspuns la întrebare, spuse ea. Cine v-a spus că eu sînt prietena doamnei Gray?

– Mi-am amintit că Piers avea o soră care preda la Școala de Caritate „Sf. Bede". Am fost ieri acolo și am stat de vorbă cu directoarea.

Aceasta era versiunea prescurtată a evenimentelor și nu vedea nici un motiv pentru a da și amănunte.

– Domnișoara Hepburn – așa se numea. Mi-a spus că ultima dată a văzut-o pe domnișoara Piers cînd s-a căsătorit; după aceea s-a mutat de acolo. În schimb, dumneavoastră ați continuat să vizitați școala din cînd în cînd. Zîmbi. Mi se pare că ați fost preferata domnișoarei Hepburn. Dumneaei mi-a spus că toate scrisorile trimise pe adresa bibliotecii din Soho Square ajung la dumneavoastră.

– Însă dumneavoastră v-ați hotărît să veniți personal.

– După cum v-am spus, e o chestiune urgentă, zise el schițînd o plecăciune și ieșind din încăpere.

Jane așteptă pînă ce se închise ușa în urma lui, după care răsuflă ușurată. Apoi strînse pumnii. Era ceva care o intriga în legătură cu Lordul Castleton. Dacă omul nu ar fi fost atît de insistent, poate l-ar fi îndrumat către Letty. Sau poate că tot nu ar fi făcut-o. Insistase prea mult ca să dea de urma ei și asta o neliniștea.

Castleton fusese la „Sf. Bede". Se întreba cît de multe i-o fi spus domnișoara Hepburn. Nu se temea că directoarea a dezvăluit chestiuni personale, însă era posibil să fi scăpat ceva fără să vrea.

Îi spusese, de pildă, unde o poate găsi pe ea.

Nu era nici un rău în asta. Lordul nu pentru ca venise. Pe Letty voia s-o vadă, iar aceasta nu avea nimic de ascuns.

Bineînțeles, Letty avea să-l primească. Nu era omul pe care să-l ignore cineva. Ştiuse asta chiar dinainte să-l cunoască personal. Lady Sophy era foarte mîndră de nepotul ei, care, după cum l-a descris ea, nu accepta înfrîngerea nici atunci cînd voia să cucerească o femeie, nici pe cîmpul de luptă.

Lady Sophy Devere nu exagera niciodată.

Jane se întrebă cum ar descrie-o oare Lady Sophy pe ea. Ca pe o tînără care nu ieşise deloc în lume, însă devotată trup şi suflet cauzei lor? Ca pe o purtătoare de ciorapi albaştri? Ca pe o fată bătrînă care la douăzeci şi şase de ani evita bărbaţii? Ca pe o fiinţă prea rezervată, singuratică?

Oglinzi paralele, iată cum se reflectă caracterul cuiva – nu chiar iluzii, însă departe de a revela adevărul în întregimea lui. Bănuia că la fel stăteau lucrurile şi cu Lordul Castleton.

Asta îi aminti încă ceva ce aflase de la Lady Sophy despre nepotul ei. Se pare că războiul îl schimbase – nu în rău, şi nici în bine –, îl transformase total, devenise mai închis în el însuşi, de multe ori ursuz.

Jane se gîndea la toate astea în timp ce amesteca pudra din corn de cerb transformînd-o într-o pastă vîscoasă. Letty sperase ca armata să-l facă om pe Gideon. Nu-l cunoscuse pe fratele lui Letty, dar auzise destule despre el de la ea, ca să-şi poată face o impresie – era irresponsabil, egoist şi nu ezita să se folosească de cei din jur în propriul avantaj. Letty, însă, nu vedea toate aceste defecte. După părerea ei Gideon nu era decît o victimă a condiţiilor în care trăise şi, îndată ce acestea se vor schimba, el va deveni un cu totul alt om. Nu-i trebuia decît o şansă.

Ce-i drept, nu avusese o viaţă uşoară. După moartea tatălui, au început vremuri grele pentru familia lor. Letty a fost trimisă la „Sf. Bede", iar Gideon şi mama lor au ajuns într-un azil pentru săraci, unde aceasta şi-a şi aflat sfîrşitul. Azilul nu a fost nici pe departe un mediu potrivit pentru formarea caracterului său. Pînă

la urmă, poate chiar era îndreptățit să se folosească de oameni, așa cum o făcea.

Un lucru nu i se putea contesta – devotamentul față de mama lui. Poate că dacă aceasta ar fi trăit s-ar fi ales ceva de el.

Toate șansele lui Gideon fuseseră spulberate în Spania. Fusese declarat dispărut. Trupul nu i-a fost găsit niciodată.

Jane se opri din amestecat și privi în gol. Oare ce legătură putea exista între Castleton și un militar care nu trecuse niciodată de gradul de caporal?

Un mîrîit scurt îi întrerupse reflecțiile. Privirea mereu atentă a lui Lance era îndreptată asupra ei.

– Nu sînt tristă, îi spuse ea. Căzusem pe gînduri, asta e tot.

Apoi se aplecă și-l scărpină în creștet.

– Ce ajutor îmi dai. Am crezut că ai un al șaselea simț cînd e vorba de oameni. N-ai auzit ce-a spus Lordul Castleton? A zis că o să te împuște. *A împușca* e un cuvînt rău.

Lance dădu din coadă.

– Cel puțin, bine că nu te-ai gudurat pe lîngă el. Nu că te-ar fi lăsat. Nu trebuie să lași pe veșmintele sale impecabile fire de păr.

Lance o privi și ochii parcă îi rîdeau.

Jane își privi rochia și strîmbă din nas. Era plină de păr de cîine.

– Am uitat să te perii azi?

Lance îi răspunse lăsînd capul într-o parte și privind-o cît se poate de grăitor.

Jane oftă.

– Știu. Am avut multe pe cap în ultima vreme, dar nu va mai dura mult. O să ne întoarcem acasă, băiete. Gîndește-te un pic – aer liber, pajiști, copaci, bursuci, vulpi. Te vei distra ca odinioară.

Deocamdată, însă, voia să fie sigură că scăpase de conte. Era o complicație de care se putea lipsi cu dragă inimă.

Case plecă să o caute pe Lady Octavia, însă nu ca să-i ceară toc și coală de scris. Nu știuse că doamna Gray era membră

a bibliotecii pînă nu aflase de la domnişoara Mayberry. Acum ştia cum să dea de ea. Nu că ar fi lăsat întîlnirea cu ea pe seama şansei, ori a întîmplării. Doamna Letiţia Gray avea să-l întîlnească fie că era sau nu de acord.

O găsi pe Lady Octavia în bibliotecă, supraveghind coborîrea unui portret care era suspendat deasupra şemineului de marmură.

– Tatăl lui Lady Mary, îi explică ea lui Case. Bătrînul conte, un om duşmănos, a avut un comportament reprobabil faţă de soţia şi fiica lui. Nu se poate ca tocmai el să prezideze adunările noastre. Ar fi un gest de autonegare din partea noastră. Duceţi-l în pod, le spuse ea celor doi servitori care dăduseră tabloul jos de pe perete. Apoi i se adresă lui Case: Lord Castleton, priveşte asta ca pe o lecţie. Gîndeşte-te cum vor îndepărta soţia şi fiica ta chipul tău de pe perete, cînd tu nu vei mai fi.

Lordul îi zîmbi împăciuitor.

– Lady Octavia, încerc să dau de o doamnă care e membră a asociaţiei dumneavoastră – doamna Letiţia Gray, sau poate că o cunoaşteţi drept Letiţia Piers. Îmi puteţi spune unde locuieşte?

– Noi nu dăm niciodată astfel de informaţii, răspunse ea. Asta e politica bibliotecii.

– Dar mă cunoaşteţi bine! Nu vreau decît să stau de vorbă cu doamna Gray. Ce vedeţi rău în asta?

Ea îl privi fix.

– Să ştii că am stabilit regulile astea cu un scop anume. Din experienţă am învăţat că e mai sigur aşa. În orice caz, ca să nu mai încerci să mă convingi să mă răzgîndesc, află că nimeni cu numele Letiţia Gray sau Letiţia Piers nu a fost vreodată membră a bibliotecii noastre.

– Sînteţi sigură de asta?

– Absolut. Lista membrelor noastre e foarte scurtă, iar eu cunosc personal fiecare doamnă aflată pe această listă. Ai fost informat greşit.

Era cît se poate de limpede că fusese informat greşit, în mod deliberat, de Jane Mayberry. Se ajunsese, aşadar, la un conflict de orgolii. El ştia prea bine cine avea să cîştige, iar după aceea va afla de ce era atît de hotărîtă domnişoara Mayberry să-şi protejeze prietena.

– Domnişoara Mayberry, spuse el şi nu mai continuă, aşteptînd însă un răspuns.

– Ce e cu Jane?

Zîmbi şi dădu din cap.

– Mă contrariază. Nu ştiu ce să cred despre ea.

– Cum adică?

Nu acesta era răspunsul pe care îl aştepta, aşa că întrebă direct:

– *Dumneavoastră cum aţi caracteriza-o?*

Pînă în clipa aceea nu ştiuse că ochii albaştri, atît de blînzi, ai lui Lady Octavia, pot străpunge ca vîrful unei săbii.

– Să o laşi în pace pe Jane Mayberry, îi spuse ea. Nu e pentru tine. Poţi avea orice femeie îţi doreşti. Las-o în pace pe Jane.

Îi trebuiră cîteva clipe să-şi revină din uluială, să-şi recapete siguranţa de sine, demnitatea şi aroganţa caracteristice rangului său.

– Vă înşelaţi, doamnă, spuse el. Cred că mă confundaţi cu altcineva.

– Jane, continuă Lady Octavia, privindu-l gînditoare, nu a avut o viaţă uşoară de cînd a murit tatăl ei. Cred că abia aici, cu noi, şi-a găsit liniştea. Nu vreau s-o văd iar tulburată.

Caspar nu-şi putea da seama cu ce îşi hrăneau resentimentele doamnele acestea în vîrstă. La fel se întîmpla şi cu mătuşa Sophy. O dată trecute de o anumită vîrstă, li se părea că pot spune orice şi oricui doreau.

– Mă îndoiesc că eu şi domnişoara Mayberry vom mai avea ocazia să ne întîlnim, spuse el fără să fie convins de adevărul vorbelor sale, dar dacă se va întîmpla, voi încerca să o ocolesc.

– Mă bucur să aud asta.

Scrîşnind din dinţi, Case plecă.

După cinci minute se afla în bucătărie cu scrisoarea. Jane Mayberry lustruia de zor o tavă de argint. Cînd intră Caspar, cîinele se ridică, însă de data asta nu-şi mai arătă colţii, ci îl întîmpină cu un lătrat scurt, de bun-venit.

– *Cîinele* dumneavoastră e foarte inteligent, îi spuse Case înmînîndu-i scrisoarea.

– Credeţi? Îi făcu un semn cîinelui, care se aşeză imediat pe podea, privind-o cu ochii lui blînzi.

– Atunci, ne vedem la ora patru, spuse Case.

– La patru, încuviinţă Jane.

El făcu o plecăciune. Ea, o reverenţă.

De cum ieşi din cameră, zîmbetul îi pieri. Cu ce i-o fi împuiat capul lui Lady Octavia scorpia aceea? Ce şi-o fi închipuit ea că avea de gînd să facă din Jane Mayberry, amanta sau soţia lui? Atît primul cît şi al doilea gînd îi păreau la fel de ridicole.

2

De îndată ce Lordul Castleton părăsi clădirea, Lady Octavia merse în bucătărie să stea de vorbă cu Jane. Nu avea de gînd să fie indiscretă, îşi zise, intenţiona doar să o prevină. Lordul Castleton avea o înfăţişare... nu de om îndrăgostit, pasionat, împătimit, nu, nu era nimic exagerat sau vulgar. *Cucerit*, iată cuvîntul pe care-l căuta. Jane îl captivase pe conte, iar el nu va lăsa lucrurile aşa cum erau, ci se va întoarce, dornic să obţină ceva mai mult.

După părerea ei oamenii de genul lui Castleton erau de temut nu pentru că ar fi fost în stare să ia ceva ce nu le aparţinea, ci pentru felul în care reuşeau să atragă femeile. Chiar şi fete înzestrate cu înţelepciunea lui Jane căzuseră în mrejele unor bărbaţi

versați în arta seducției. Lordul Castleton era, fără doar și poate, un astfel de bărbat.

Dintre tinerele membre ale bibliotecii se simțea cel mai apropiată de Jane, de fapt atît de apropiată, cît îi permitea aceasta. Se cunoscuseră în urmă cu aproape patru ani cînd Jane căuta la bibliotecă un loc unde să poată sta; aflase de camerele de la etaj care se închiriau femeilor singure. Jane spusese de la început că nu cerea *milă sau pomană*. Își putea plăti datoriile. În plus, nu avea să rămînă pentru multă vreme. Căpătase nu se știa de unde un cîine și nădăjduia să găsească un loc undeva la țară, în apropiere de oraș. Era vreo problemă dacă rămînea și cîinele acolo cu ea?

Bineînțeles că era! Lady Octavia deschisese gura, gata să respingă într-o manieră delicată rugămintea fetei, dar se surprinse spunînd exact *contrariul*. Jane Mayberry și cîinele acela al ei aveau ceva căruia cu greu îi puteai rezista. Gîndindu-se bine, își dădu seama că ambele ființe erau speriate, așa că s-ar fi dovedit total lipsită de compasiune dacă le-ar fi refuzat.

La început, Jane fusese destul de rezervată, dar cînd se deprinse să petreacă mai mult timp în bibliotecă, începu să se *implice* de-a binelea. Scria pamflete și discursuri, prezența ei *deveni tot mai necesară*, însă nu petrecea niciodată prea mult timp în oraș. Găsise lăcașul acela la țară și acolo îi plăcea să trăiască.

Totuși, nu asta era viața pe care Lady Octavia o dorea pentru protejata ei. Jane era prea independentă. Bănuia că o iubire nefericită o transformase într-o celibatară convinsă, deși Jane nu-i dăduse niciodată de înțeles așa ceva; îi spusese doar că trăise mai toată viața ei în Scoția și că după moartea tatălui ei fusese nevoită să-și cîștige singură existența.

Lady Octavia înțelegea prea bine – sau doar avea impresia că înțelege – dorința lui Jane de a se retrage la țară. Și ea suferise din pricina a două căsnicii cumplite din care se văzuse eliberată abia după ce soții cu pricina avuseseră delicatețea să o lase văduvă. Și ea se retrăsese din societate, însă cînd domnul Burrel,

bancherul şi totodată prietenul ei cel mai de nădejde, îi ceru mîna, îşi dădu seama că acesta era, într-adevăr, cel mai înţelept lucru pe care îl putea face. Şi ultimii douăzeci de ani din viaţa ei fuseseră cu adevărat cei mai fericiţi.

Ar fi vrut să-i spună lui Jane că nu toţi bărbaţii erau pramatii, că inimile rănite se pot vindeca şi că într-o zi va întîlni omul potrivit.

Însă omul acela nu era în nici un caz Lordul Castleton.

După cum îi era obiceiul, cînd o găsi pe Jane în bucătărie o abordă direct.

– Ei bine, Jane, ce părere ai despre nepotul lui Lady Sophy?

Înainte să răspundă, Jane aşeză o tăviţă de argint în suportul ei.

– Este întocmai cum l-a descris mătuşa lui.

Lady Octavia zîmbi, nesigură:

– Îl placi?

– Ei, n-aş merge atît de departe, răspunse Jane, zîmbind. Lady Sophy spunea că nepotul dumneaei poate deveni chiar neîndurător dacă cineva i se împotriveşte. Şi a avut dreptate.

Lady Octavia rîse, apoi dădu din cap.

– Să ai mare grijă. Am impresia că te place.

Jane o privi fără să clipească, după care spuse rar, accentuînd fiecare cuvînt:

– Nu-l cunosc. Nu mă cunoaşte. Abia acum o jumătate de oră ne-am cunoscut.

– Nu l-ai mai întîlnit pînă acum?

– Nu.

Lady Octavia păru să răsufle uşurată.

– Aha. Eu crezusem că v-aţi mai întîlnit la operă.

– E drept că l-am mai văzut şi acolo, dar mă îndoiesc că el m-a remarcat.

Jane zîmbi din nou.

– Nu pot să spun că nu a trecut cu privirea şi peste mine, dar asta nu înseamnă că *ne-am văzut*, nu-i aşa?

– Nu, ai dreptate. Şi ar trebui să fii recunoscătoare pentru asta. De data asta, însă, chiar te-a văzut, aşa că fii foarte prudentă.

Jane izbucni în rîs.

– Am fost nepoliticoasă cu el. Nu am vrut să-i dau adresa prietenei mele fără acordul ei şi, aşa cum ţi-am spus, a devenit şi el răutăcios. Asta a fost tot.

– Se poate ca tocmai asta să-l fi incitat. Nu e obişnuit ca femeile să-i refuze o rugăminte.

– Sînt convinsă de asta, dar abia ne cunoscuserăm de cinci minute. În fond, ce ţi-a spus de eşti atît de îngrijorată?

– Nu multe. Însă intuiţia mea...

Lady Octavia observă că pe Jane începea să o indispună discuţia şi asta o cam încurcă.

– Ce vreau eu să spun este că el se va căsători cu o prinţesă, ori cu o femeie de rang înalt. E de aşteptat ca un om cu poziţia lui să intre într-o familie de nobili.

Glasul lui Jane răsună pe cît de glacial, pe atît de stăpînit:

– Pe mine nu mă interesează din principiu căsătoria.

Lady Octavia se apropie de Jane şi-i luă mîinile într-ale sale.

– Iartă-mă, draga mea. Nu am vrut să te supăr. Dacă ai avea o mamă – bine, bine, nu eu sînt mama ta, aşa că o să tac.

Auzind-o spunînd aceste vorbe, Jane se mai înmuie şi-i strînse la rîndul ei, cu căldură, mîinile.

– Trebuie să recunosc, zise ea, gînditoare, că dacă aş fi măcar puţin prinţesă, poate aş fi ispitită de gîndul acesta. E un bărbat foarte frumos, nu? Şi în plus... Apoi se încruntă. Sau poate că nu. Nu este genul meu de prinţ.

Lady Octavia rîse cu poftă, după care schimbă brusc subiectul, aşa cum făcea de obicei:

– Ia spune-mi, Jane, mîine pleci acasă?

Jane încuviinţă, dînd din cap.

– Da, imediat după micul dejun. Aş vrea să pot rămîne, să mai dau o mînă de ajutor aici, dar aştept pe cineva. Cred că ţi-am spus despre ce este vorba.

– A, da, acum îmi aduc aminte. O fostă colegă şi veche prietenă. Mi se pare un lucru minunat. Şi-ţi va face bine să pleci puţin din oraş. Ştiu că iubeşti natura şi viaţa în aer liber. Nu te mai gîndi la bibliotecă. Sînt o mulţime de voluntari gata să ne ajute. Aşa că ai grijă să te simţi bine, Jane. Bucură-te cum se cuvine de timpul tău.

Plecă, dar după o clipă se întoarse.

– Deseară mergi la operă? o întrebă.

Jane zîmbi înainte de a răspunde:

– Da, dar promit că nu voi fugi cu Lordul Castleton fără binecuvîntarea ta.

Lady Octavia o privi cu ochi mari, bîigui ceva despre o „fetişcană fără minte" şi închise uşa cu putere în urma ei.

Jane dădu din cap, gîndindu-se la situaţia creată. Lady Octavia se arătase destul de tulburată şi o zăpăcise şi pe ea. Deseori i se întîmpla să vorbească fără să se gîndească bine înainte. Dar acestea erau lucruri prea mărunte. Doamna aceasta avea, în orice caz, o inimă mare, extrem de generoasă şi o ajutase atunci cînd avusese nevoie. Iar ca ea mai erau atîtea alte femei. Lui Lady Octavia îi păsa de toate eşecurile ficărcia dintre ele. Nu voia decît să le fie tuturor bine. În plus, era o mare greşeală ca cineva să-i fi subestimat devotamentul faţă de cauza drepturilor femeii. Existau chiar şi miniştri care tremurau în faţa ei. Din fericire, avea legături la nivel foarte înalt. Fratele ei era marchiz, iar soţul ei era proprietarul uneia dintre cele mai mari bănci din Londra. Toată lumea îi datora bani, chiar şi prinţul regent, daca era să se dea crezare zvonurilor.

Respiraţia caldă pe care o simţi pe mînă o făcu să-şi plece privirea către cîinele ei: Lance se uita la ea cu ochi strălucitori, plini de înţelegere. Jane rîse şi îl scărpină, distrată, între urechi.

– Unde mai pui că îi plac şi cîinii, zise ea. Bineînţeles că îi sîntem cei mai de nădejde admiratori. Ia hai să isprăvim aici şi să facem comisionul acela pentru Lordul Castleton.

În vreme ce lustruia şi ultima tavă de argint, îi veni din nou în minte imaginea contelui. Îşi aminti licărirea de amuzament pe care o surprinsese în privirea lui şi zîmbetul aproape uşuratic. Avertizarea lui Lady Octavia chiar nu era necesară. Oricum, el avea o reputaţie bine cunoscută în ceea ce privea femeile. Flirtul era ca o a doua natură pentru el.

Numai că... sprîncenele i se încruntară şi rămase cu privirea pierdută la propria imagine oglindită de tăviţa din argint... numai că, în puţinul timp pe care l-a avut la operă ca să-l cerceteze cu atenţie, observase că se purta ireproşabil. Privirea nu-i zburase de la o femeie atrăgătoare la alta, aşa cum li se întîmpla altor domni pe care ea îi cunoştea. Amanta lui, Contessa, era opusul lui. Nu avea linişte pînă nu-i fermeca pe toţi. Poate că tocmai acesta era motivul pentru care Lordul Castleton şi amanta lui nu mai erau împreună. Sau poate că pur şi simplu s-a plictisit, aşa cum li se întîmplă de obicei bărbaţilor, şi a pus ochii pe o partidă mai bună.

Nu era nevoie să i se spună că se va căsători cu o femeie de rang înalt. Nu erau prea multe prinţese în împrejurimi, iar Prinţul Michael nu avea surori. El urma să se căsătorească cu Lady Rosamund, şi asta înainte să fie cucerită de Richard Maitland, colonel la Special Branch. Se scrisese în toate ziarele despre curtea pe care i-o făcuse Prinţul Michael lui Rosamund.

În asta consta problema dinastiei Devere. Erau mereu în atenţia presei. Părcau subiectul preferat al publicului. De pildă, domniţa Rosamund şi soţul ei se aflau acum în Scoţia, în vizită la părinţii colonelului Maitland; fiul cel tînăr, Lordul Justin, se afla în Italia într-un tur al Europei pe care războiul îl obligase să-l amîne. Lady Sophy Devere venise de la Hampshire ca să asiste la inaugurarea noii Ladies' Library din Strand, iar acum locuia

împreună cu nepotul Domniei sale, ducele, la Conacul Twickenham, reședința familiei Devere din apropiere de Londra. Și așa mai departe. Deși n-avea nimic de-a face cu familia aceasta, nici nu putea rămîne indiferentă.

Ceea ce nu speculau deloc ziarele era fața ascunsă a bărbaților Devere. Niciodată nu fusese pomenit numele Contesei lîngă acela al Lordului Castleton; se auzeau doar bîrfe, multe inventate, și era conștientă că nu trebuia să asculte așa ceva, dar cum să se ferească? Dacă lumea n-ar discuta despre familia Devere, n-ar mai avea despre ce să stea de vorbă.

Cît despre familia ei, aceasta era cunoscută doar în cercul de prieteni. Cînd era mică, tatăl ei obținuse un post la Universitatea din Edinburgh, loc unde ea își petrecuse o bună parte din viață. De fapt, acelea fuseseră cele mai fericite zile din viața ei pentru că se afla alături de părinți și de prietene pe care sîmbătă seara le invita în salon ca să stea de vorbă, să asculte muzică și să cînte. Nu că tatăl ei s-ar fi priceput vreun pic în ale muzicii. Era chiar afon. În schimb, mama ei era îndrăgostită de muzică, în special de operă, iar pe tatăl ei nimic nu-l bucura mai mult decît să-i facă pe plac soției sale.

Tatăl ei fusese un om tare cumsecade.

Se întrebă ce fel de soț ar fi contele. După spusele lui Lady Sophy, toți bărbații Devere se dovediseră soți desăvîrșiți – devotați, protectori, fideli și foarte afectuoși.

– La fel ca tine, Lance, spuse Jane. Dar, după părerea mea, o femeie se află în și mai mare siguranță lîngă un cîine. Asta, bineînțeles, dacă nu găsește pe cineva asemenea tatălui ei. Pînă acum constatase că astfel de bărbați erau prea puțini și greu de găsit.

Rămase privind în gol, dusă pe gînduri. Se reculese însă repede. Începea să-și plîngă de milă și treaba asta chiar o irita.

Dădu nemulțumită din cap, ca pentru a-și alunga gîndurile care o supărau, își limpezi mintea și continuă să așeze lucrurile la locurile lor.

3

După aproximativ douăzeci de minute Jane părăsi biblioteca, însoțită de Lance. Se opri preț de cîteva clipe la marginea trotuarului, aruncă o privire fugară în dreapta și-n stînga, apoi urcă într-o birjă din care tocmai coborîseră călătorii, urmată de Lance. Birja o porni în jos, către Pall Mall.

O altă birjă apăru de pe o străduță laterală, coti pe strada principală și porni în urmărirea lui Jane. Înăuntru se aflau două persoane: Case și sergentul Harper de la Special Branch.

Cu toate că Harper era una dintre cele mai populare personalități din capitală, datorită ajutorului pe care îl dăduse în rezolvarea mai multor cazuri de senzație de cînd lucra la Special Branch, nimeni nu știa, de fapt, cum arată. Era abia trecut de patruzeci de ani, bine legat și cu părul cărunt. Hainele bine croite, corespunzătoare cerințelor poziției pe care o ocupa, nu se bucurau de atenția lui, ceea ce îi conferea un aspect neglijent.

În ciuda diferențelor, pe Case și Harper îi lega o prietenie strînsă. De fapt, aveau multe în comun. Luptaseră amîndoi în Campania din Spania, iar nu de mult colaboraseră în dejucarea unei conspirații care i-ar fi putut fi fatală cumnatului lui Case, colonelul Richard Maitland. Acum cei doi lucrau din nou împreună la un caz – crima din Hyde Park.

Pe buzele lui Case apăru un zîmbet.

– Mi-am închipuit că se va duce personal să-și prevină prietena. Va fi cu atît mai simplu pentru noi. Nu trebuie decît să urmărim cîinele.

Observînd că Harper nu spunea nimic, Case se întoarse către acesta şi-i privi chipul încruntat, cu tenul tăbăcit de soarele fierbinte al Spaniei de-a lungul anilor de luptă.

– Ce te frămîntă atît? îl întrebă el.

– Nu mi se pare corect, începu Harper, să fie spionate nişte doamne care n-ar omorî nici măcar o muscă. Mare păcat. Ele sînt cele mai de preţ daruri pe care ni le face Anglia asta a noastră. Sînt cinstite şi tare cumsecade, iar mie nu-mi place să umblu cu ascunzişuri cînd e vorba de ele.

– Nici mie.

– Atunci de ce n-am aşteptat pînă la ora patru răspunsul doamnei Gray?

– Şi dacă doamna Gray refuză să mă primească? Dacă încearcă să-şi protejeze fratele? Nu, Harper. Doar aşa putem fi siguri.

Harper se mulţumi să mormăie ceva.

După cîteva clipe, Case continuă:

– De ce-o fi ţinînd o domnişoară atît de delicată o astfel de creatură în oraş?

– Vă referiţi la cîine?

Case dădu din cap, afirmativ.

– Habar n-am. Dumneavoastră ştiţi mai multe despre doamne decît mine.

– Fă-mi plăcerea şi încearcă un răspuns.

– Păi, zise Harper, scărpinîndu-şi bărbia, poate că-l ţine doar pentru paradă, ca să fie altfel decît celelalte doamne.

– Să ştii că Jane Mayberry nu ţine la aparenţe şi nu e interesată deloc de modă. Cu siguranţă că nu ţi-ar fi recunoscătoare pentru o asemenea părere. Poartă ciorapi albaştri. Femeile care se mîndresc cu inteligenţa lor nu au nici cea mai mică intenţie de a epata în societate.

Harper căzu puţin pe gînduri.

– Ei bine, zise, poate că ține mult la cîinele ăsta și nu vrea să se despartă de el.

– Oare?

– Ce? întrebă Harper, văzînd că tăcerea se prelungea.

– Mmm? A, mă gîndeam că ține cîinele ca să o apere.

– De ce sau de cine?

– Nu știu. Dar e ceva misterios la această Jane Mayberry.

– Misterios?

– Da, există o enigmă, are ceva de ascuns. Înțelegi ce vreau să spun.

– Da' nu-i decît o femeie care are un cîine!

– Se poate să ai și tu dreptate.

– Ăsta-i necazul cu slujba asta a noastră. Te face să fii bănuitor față de toată lumea, iar dacă nu ești așa, dai de necazuri.

– Harper, nu-ți mai bate capul cu asta. S-ar putea să fie întocmai cum spui tu.

– Sper să fie așa. Sincer, chiar nădăjduiesc asta, pentru că individul pe care îl căutăm e putred pînă în măduva oaselor. N-aș vrea ca domnișoara Mayberry să sfîrșească precum John Collier.

Așa se numea cel care fusese ucis în Hyde Park. Atît descoperiseră cei de la Bow Street înainte să predea cazul celor de la Special Branch: victima se numea John Collier și fusese soldat, iar în clipa morții era un funcționar oarecare, în vîrstă de vreo patruzeci de ani, care nu avea nimic de ascuns, după cîte putuseră ei să-și dea seama.

Timp de o lună procurorii bătuseră pasul pe loc, înainte să ceară ajutorul celor de la Special Branch. În cinci minute șeful hotărî că cel mai nimerit pentru cazul acesta era însuși cumnatul său. Case era făcut să descopere criminali ale căror semnături erau niște pietricele șlefuite lăsate asupra victimelor.

Pentru Case pietricica aceea putea la fel de bine să fie o scrisoare. Ceea ce îi spunea era că omul pe care îl credea mort, care *spera* să fi murit, trăia și reluase șirul crimelor și al mutilărilor.

Gideon Piers. Numele acesta era suficient să-l facă pe Case să devină neînduplecat. Caporal Gideon Piers, dezertor devenit tîlhar, băgase spaima în provincialii spanioli împreună cu banda lui de asasini. *La Roca*, Piatra, așa îl numiseră spaniolii din cauză că lăsa astfel de pietre bine șlefuite în buzunarele victimelor, așa încît toată lumea să afle care era soarta celor care îndrăzneau să-l înfrunte.

Mersese, însă, prea departe căci începuse să atace convoaiele britanice și să fure aurul. Nu mai era tîlharul din afara cîmpului de luptă, ci un factor de subminare care trebuia înlăturat cît mai repede. Lui Case i se dăduse sarcina de a recupera aurul, dacă mai era posibil, dar mai ales de a-i șterge de pe fața pămîntului pe Piers și pe acoliții lui. Fără milă, fără îndurare – acestea erau ordinele.

Ajutat de o unitate formată din soldați toți unul și unul și din partizani, dădu de urma lui Piers și a tîlharilor lui chiar în ascunzătoarea acestora – o mănăstire abandonată aflată între dealuri, în apropiere de Brugos. Acolo și-au și găsit sfîrșitul, toți, sau cel puțin așa nădăjduia el.

Îi luă ceva vreme pînă să-și dea seama că Harper vorbea cu el. Încercă să-și limpezească mintea apăsîndu-și ochii cu mîna.

– Iartă-mă, Harper. Eram cu mintea în altă parte. Ce spuneai?

Harper rosti cuvintele rar, cu răbdare:

– V-am întrebat dacă vreți să fiu și eu de față cînd veți vorbi cu doamna Gray.

– Nu. Ar fi prea mult să apărem amîndoi, n-aș vrea să se simtă amenințată. Tu supraveghează casa și nu sta la vedere.

Harper dădu din cap.

– La ce vă gîndeați cînd v-am întrerupt?

Case rîse scurt, înăbușit. Era clar că Harper nu avea nici o treabă cu diplomația. Necazul era că îi permisese prea multe.

Dacă s-ar apropia puțin mai mult, ar deveni cei mai buni prieteni și atunci nimic nu l-ar mai opri să fie indiscret.

– A trecut o lună de cînd a fost ucis Collier, zise Case. Oare ce mai așteaptă Piers?

– Poate că a plecat așa cum a venit. Poate că doar pentru Collier a apărut aici. Sau cine știe, noi nu sîntem pe urmele cui trebuie. Să știți că pînă la urmă Piers ar putea fi mort de-a binelea și altcineva s-ar putea să se folosească de metodele lui.

Case nu comentă. Nu era prima dată cînd auzea argumentele acestea. Dar dacă Piers era încă în viață, nu avea nici cea mai mică îndoială că ținta finală era chiar el. Nu avea timp de pierdut cu argumente, deși îl măcinau aceleași întrebări: ce mai aștepta Piers? De ce amîna confruntarea cu el?

O dată ajunsă în Hans Town, în fața bisericii Sf. Ninian, Jane coborî și îi plăti birjarului. Începuse să burnițeze, așa că își ridică gulerul hainei și intră în curte. Casa parohială se afla după biserică, iar pentru a ajunge la ea trebuia să intri pe o portiță laterală și să urci o potecă pietruită. Era o clădire veche cu zidurile acoperite cu iederă. Într-una din camerele din față se aprinsese o lumină și se auzi rîsul cristalin al unui copil. Jane schiță un zîmbet trist. Unele femei aveau noroc cînd era vorba de dragoste, altele nu. Iar Letty făcea parte din prima categorie. Se căsătorise cu un bărbat deosebit și avea doi copii pur și simplu minunați. Și, dacă cineva merita cu adevărat o asemenea bucurie, aceea era, fără îndoială, Letty.

Jane nu se lăsă furată de gînduri, ci își îndreptă umerii și bătu cu putere în ușă. După cîteva clipe ușa se deschise și în prag apăru slujnica lui Letty. Un preot tînăr, care mai avea și o familie de întreținut, nu își putea permite mai mult de un servitor.

Peggy, o fată tînără, agilă și mereu cu zîmbetul pe buze, o pofti pe Jane în antreu.

– L-ați adus și pe Lance! Ce-or să se mai bucure copiii!

– Unde este doamna Gray? o întrebă Jane, în vreme ce Peggy îi ajuta să-şi scoată pardesiul şi boneta.

– În bucătărie.

– Şi domnul Gray?

– E plecat la Lambeth, să-l viziteze pe episcop.

După acest schimb de cuvinte, liniştea a fost brusc întreruptă. Din camera din faţă ţîşniră ca din puşcă două fetiţe gemene care se repeziră la Jane.

– Mătuşa Jane! strigară deodată. Mătuşa Jane.

Apoi îl zăriră pe Lance, şi mătuşa Jane fu dată uitării. Din bucătărie apăru mama fetelor.

– Jane! *Asta* da surpriză.

Letty Gray, puţin mai în vîrstă decît Jane, era înaltă, zveltă, avea un păr negru şi des şi ochi de un albastru limpede. Chiar dacă i se desprinseseră cîteva şuviţe din agrafe şi pe un obraz avea o urmă de făină, părea stăpînă pe sine. Din cîte observase Jane, orfanii dădeau de regulă această impresie. Fetele fuseseră crescute în instituţii speciale şi învăţaseră să nu trădeze ceea ce gîndeau. Jane chiar se considera norocoasă pentru că reuşise să cîştige prietenia acestei femei atît de afectuoase şi generoase şi nu de puţine ori regreta că nu seamănă mai mult cu ea.

Liniştea reveni la fel de repede cum dispăruse. Letty îi propuse lui Peggy să îmbrace copiii gros şi să iasă împreună cu ei şi cu Lance la plimbare. După aceea o conduse pe Jane în salonul din faţă şi închise uşa în urma lor.

– Ai făină pe obraz, îi atrase Jane atenţia.

Letty o îndepărtă, ştergîndu-se atentă cu palma.

– Nu mă aşteptam să te văd decît după Crăciun. Ce te-a făcut să-ţi schimbi planurile?

Îşi trăseseră fotoliile mai aproape de foc.

– S-a întîmplat ca Lordul Castleton să mă viziteze astăzi, dar voia să stea de vorbă cu tine, nu cu mine.

– Lordul Castleton! Vrea să stea de vorbă cu mine? Dar despre ce?

– Uite, mi-a dat şi o scrisoare...

Vorbele îi fură întrerupte de un ciocănit în uşa de la intrare.

– Cred că Oliver şi-a uitat din nou cheile, zise Letty şi se duse să deschidă.

Jane se ridică în picioare. Auzi mai multe voci pe hol, după care Letty intră în salon, urmată de Lordul Castleton. Ştia că lordul era o fire tenace, însă la asta nu se aşteptase.

– Vorbeşti de lup, zise ea, pe un ton provocator, şi iată-l!

– A, domnişoara Mayberry, rosti Case calm, fără paznicul cel credincios şi mereu încîntătoare.

– Jane, spuse Letty, uitîndu-se întrebătoare de la unul la altul, Lordul Castleton vine din partea serviciului Special Branch. Vrea să-mi pună cîteva întrebări în legătură cu Gideon, asta-i tot.

– Special Branch? Jane îl privi neîncrezătoare. Sînteţi reprezentant al legii?

– Mi s-a cerut ajutorul într-o anumită investigaţie, aşa că se poate spune şi aşa.

– Asta nu mi-aţi spus.

– Dar nu aveam treabă cu dumneavoastră, domnişoară Mayberry, aşa că nu eram obligat să vă spun nimic. Doamnă Gray, putem sta undeva de vorbă între patru ochi?

– Păi... Letty o privi nesigură pe Jane.

– Nici prin minte nu-mi trece să vă las să o interogaţi pe doamna Gray fără să mai fie cineva de faţă, zise Jane.

– Aş vrea ca Jane să nu plece, zise Letty.

Case lăsă să-i scape un oftat.

– În cazul acesta, haideţi să ne aşezăm. Nu o să dureze prea mult.

După ce luară loc, îşi concentră privirea asupra lui Letty, ignorînd-o cît putu pe Jane.

– Doamnă Gray, considerăm că ne puteţi fi de mare ajutor în cercetările noastre. Iertaţi-mă că nu vă pot da amănunte. Poate veţi crede că unele dintre întrebările mele sînt ciudate şi deloc

relevante. Dumneavoastră nu trebuie decît să răspundeţi cît se poate de onest. Puteţi face asta?

După ce Letty dădu din cap afirmativ, Case continuă:

– Cînd l-aţi văzut ultima oară pe fratele dumneavoastră?

– Faceţi cercetări în legătură cu Gideon?

– Vrem să verificăm nişte lucruri în legătură cu cineva despre care credem că odată i-a fost foarte apropiat, cineva alături de care a luptat în Spania.

– Aha.

Aşteptă ca el să-i mai dea şi alte amănunte, dar văzînd că nu o face, îşi drese glasul şi continuă:

– Ultima dată l-am văzut pe Gideon înainte să pornească în larg spre Portugalia. Da, acum opt ani, cînd a venit să-şi ia rămas-bun.

Pe măsură ce interogatoriul avansa, îndoielile lui Jane privind veridicitatea pretextului lui Castleton se spulbera. Îşi dădea bine seama de ce era considerat atît de necesar pentru o anchetă. Punea întrebările în aşa fel încît să nu o sîcîie şi nici să nu o copleşească pe Letty; a determinat-o, folosindu-se cu abilitate de farmecul său, să-i dea toate informaţiile pe care le dorea. Fără nici un fel de efort, dar cu o perfidie abia perceptibilă.

Faptele erau următoarele: Letty şi Gideon se văzuseră de foarte puţine ori după ce rămăseseră orfani, iar dacă Gideon a avut vreodată prieteni, Letty în nici un caz nu-i cunoştea. Era mai mare decît ea, aşa că nu i se confesase niciodată. Se văzuseră de cîteva ori după ce Gideon plecase de la azil, iar după ce se înrolase în armată Letty îi scrisese, însă nu primise regulat răspunsurile lui. El îi scria puţin şi rar. Apoi Letty a primit înştiinţarea că fratele ei dispăruse într-o misiune şi că, probabil, murise.

Lordul Castleton reuşi să obţină şi alte mărturisiri de la Letty – faptul că Gideon dădea mereu de necazuri, faptul că nu venea să o vadă decît atunci cînd rămînea fără bani şi cît nădăjduise ea, cum se rugase atunci cînd fratele ei se înrolase, ca armata să facă om din el.

Cînd se lăsă un moment de tăcere, Case se întoarse către Jane:

– Domnişoară Mayberry, aţi putea adăuga ceva la cele spuse de doamna Gray?

– Nu.

Letty atenuă din impolitetea răspunsului lui Jane adăugînd repede:

– Jane nu l-a cunoscut pe Gideon. A venit ca profesoară la „Sf. Bede" după ce el plecase în Spania.

– Atunci aţi devenit dumneavoastră prietene atît de apropiate? Cînd aţi predat la „Sf. Bede"?

Letty zîmbi.

– Da, eu eram atît de mîhnită...

Jane o întrerupse:

– Pe Lordul Castleton nu îl interesează amănunte legate de mine. Bineînţeles, dacă nu mă aflu şi eu sub anchetă.

– În nici un caz, răspunse Case. Am pus şi eu o întrebare aşa, într-o doară. Apoi băgă mîna în buzunarul hainei şi scoase piatra care fusese găsită asupra lui John Collier. Recunoaşteţi asta, doamnă Gray?

Letty luă piatra şi o întoarse pe toate părţile.

– Nu. Ar trebui?

– Dar numele *La Roca* vă spune ceva?

Letty negă, dînd din cap, şi-i înapoie piatra.

– Aceasta este denumirea spaniolă pentru piatră, nu-i aşa? întrebă Jane.

– Întocmai. Dar John Collier? Nici numele acesta nu vă este cunoscut, doamnă Gray?

– Nu, mă tem că nu.

– Gîndiţi-vă bine. Locotenentul John Collier. A luptat alături de fratele dumneavoastră în Spania. Au fost în acelaşi regiment.

Letty îşi privi mîinile împreunate în poală.

– Îmi pare rău. Nu-mi amintesc. A trecut mult timp.

Case se ridică.

– Doamnă Gray, dacă vă mai amintiți ceva, puteți oricînd să lăsați un mesaj pentru mine la Horse Guards.

Se opri o clipă, privi în jur, apoi zise:

– Mi se pare mie sau miroase a ars?

În clipa următoare Letty țîșni de pe scaun.

– Biscuiții mei! strigă ea și ieși val vîrtej din încăpere.

– Ei bine, domnișoară Mayberry, nu a fost chiar atît de rău, nu-i așa?

Jane se ridică și ea.

– Nu trebuia să recurgeți la nici un tertip, spuse ea. Dacă ați fi fost cinstit față de mine, v-aș fi adus personal la prietena mea.

Case ridică din umeri.

– Nu a fost nici un tertip la mijloc. V-am spus atît cît se cuvenea să știți.

– M-ați înșelat! Ați procedat necinstit.

– Nu-mi pasă ce credeți dumneavoastră. Anchetez o crimă.

Dădu din cap afirmativ, ca pentru a-și întări cuvintele, cînd văzu cum ochii lui Jane aruncau scîntei.

– John Collier a fost asasinat și credem că cineva din regimentul lui i-a plătit o poliță mai veche. Așa că, dacă vrei să nu dai de necaz, Jane Mayberry, fă bine și nu-mi sta în cale. Transmite dumneata, te rog, scuzele mele doamnei Gray. Spune-i că nu am mai putut rămîne.

– Ei bine? întrebă Harper, după ce Case îl îndemnă pe birjar să pornească.

– Nu pare să știe ceva. Case îi povesti pe scurt cum decursese interogatoriul lui Letty Gray.

Cînd termină, Harper oftă, vădit nemulțumit.

– Asta înseamnă că tre' să o luăm de la capăt cu Collier și singura cheie pe care o avem este o piatră.

– S-ar putea să fie aşa, dar vreau să văd dacă nu cumva am stîrnit neliniştea cuiva.

– Credeţi că doamna Gray va încerca să-şi anunţe fratele că sîntem pe urmele lui?

– Nu. Nu cred că ştie ceva, sau că Piers poate fi atît de prost încît să-i spună unde se ascunde. E doar o măsură de prevedere. Dacă după două zile vom fi în acelaşi stadiu, renunţăm.

Case făcu semn vizitiului să oprească, apoi arătă spre o tavernă din colţ.

– Poţi să-ţi stabileşti sediul acolo. O să ţi-l trimit pe Lennox în ajutor.

– A, nici să nu vă treacă prin minte, se împotrivi Harper. Mie mi s-au dat nişte ordine şi tre' să stau lîngă dumneavoastră. Asta mi-a zis şeful înainte de a pleca la Edinburgh.

– La Aberdeen, Harper. Colonelul Maitland şi sora mea au plecat la Aberdeen. Între timp, acesta a devenit cazul meu, aşa că-l voi rezolva cum cred de cuviinţă.

Harper înţelese imediat unde bătea lordul. Înălţimii sale nu-i surîsese de la bun început ideea că el, Harper, avea să-i fie ca o umbră. Contele cunoştea riscurile, ştia că putea fi următoarea ţintă a criminalului, dar nu era de acord să-i fie supravegheată fiecare mişcare, ca şi cînd ar fi fost un copil care abia învăţa să meargă; iar ceea ce îl irita şi mai tare era faptul că „escorta" se instalase în apartamentul lui din Albany. Acestea erau condiţiile pe care le stabilise şeful, dacă nu – îl avertizase el – avea să dea cazul altcuiva.

Harper era un om înţelegător, însă nimic nu-l putea determina să încalce regulile impuse de şeful său. În plus, Lordul Castleton era cumnatul acestuia. Numai gîndul de a da ochii cu Maitland în situaţia în care i s-ar fi întîmplat ceva contelui îl făcea să se cutremure.

Case remarcă expresia îndîrjită de pe chipul lui Harper şi se gîndi să pună altfel problema.

– Uite cum facem, spuse el, zîmbind prietenos. Eu o să fiu la Horse Guards pentru că vreau să verific niște dosare mai vechi. Apoi o să iau cina la Bell cu niște prieteni. E posibil să mergem și la operă. În orice caz, o să fiu înconjurat de oameni în care am încredere. Îți mulțumesc foarte mult, dar chiar nu am nevoie de escortă. Cum să explic prietenilor prezența ta? Vor crede că sînt fricos, și nu i-aș învinovăți pentru asta.

– Și dacă apare ceva ce trebuie să raportez?

– Știi unde să mă găsești, iar dacă apar schimbări de planuri, o să las vorbă la Horse Guards. Oricum ar fi, ne vedem mai tîrziu la Albany. Ne-am înțeles?

– Ne-am înțeles, răspunse Harper, privindu-și un nasture care abia se mai ținea.

– Perfect. A, și culcă-te, nu mă aștepta.

4.

Biroul lui Case de la Horse Guards era o cămăruță, dar se considera norocos că i se încredințase măcar acel spațiu. Nu era agent Special Branch, ci unul dintre anchetatorii amatori, solicitați uneori de serviciile secrete pentru abilitățile și cunoștințele lor, ca să ajute la elucidarea unor cazuri mai grele. De pildă, nimeni nu-l cunoștea pe Gideon Piers mai bine decît el.

Colegii lui erau amabili, însă nu acordau prea mare atenție investigațiilor lui. Aveau propriile cazuri de rezolvat, iar asasinarea unui funcționar oarecare de către un om despre care se credea că operase doar în Spania nu li se păruse o chestiune la fel de arzătoare ca lui Case. La prima vedere totul sugera plata unei polițe mai vechi. De fapt, se presupunea chiar că asasinul nu era nici pe departe Gideon Piers, ci altcineva care se dădea drept acesta și se folosise de metodele lui pentru a induce în eroare autoritățile.

Aceasta era şi părerea cumnatului lui Case şi tocmai de aceea – îşi zise Case – Richard nu-şi amînase călătoria în Scoţia. Nu se aştepta ca lordul să reuşească să descopere ceva.

Dosarul lui Piers era destul de subţire. Rude: o soră, domnişoara Letiţia Piers de la Şcoala de Caritate Sf. Bede, Londra; ocupaţia: angajat pe un vas; semne particulare: un trandafir tatuat pe braţul stîng. Se număra printre primii soldaţi englezi îmbarcaţi pentru Portugalia. Doi ani mai tîrziu era declarat dispărut în misiune, se presupunea că murise, ori că fusese capturat de inamic. Asta cu puţin înainte să apară *La Roca*. Serviciul Secret Britanic făcuse legătura între evenimente şi tot Serviciul Secret Britanic îl însărcinase pe el să pornească împreună cu mica lui unitate de soldaţi în cursa aceea istovitoare, pe urmele unui om al cărui nume devenise emblematic pentru noţiunea de sălbăticie.

În înţelepciunea lor, agenţii Serviciului Secret nu au divulgat adevărul în legătură cu *La Roca* decît cîtorva persoane. În conştiinţă, dosarul de război al lui Piers era fără pată. Mai exista un dosar, de data aceasta referitor la bandă, pentru care fusese nevoit să-i implore pe cei de la Oficiul de Război, însă nici acesta nu-i servise prea mult. În mare, prezenta toate convoaiele britanice atacate şi jefuite de *La Roca*. Case şi oamenii lui răvăşiseră mănăstirea aceea căutîndu-i, dar nu găsiseră nimic. Din cîte ştia el, aurul dispăruse fără urmă.

Gideon Piers trebuia să fie un om foarte înstărit acum.

Aurul nu-l mai găsiseră, însă dăduseră de Piers, sau cel puţin aşa crezuseră. Era împuşcat în cap, însă îl identificaseră după tatuaj. S-au mulţumit cu asta, însă în mintea lui stăruia îndoiala.

Pe birou se afla un al treilea dosar, cu numele lui John Collier scris pe copertă. Încă un dosar care nu prezenta nimic dubios. Poate că Serviciul Secret cunoştea alte amănunte care nu fuseseră înregistrate în dosar, însă se dovedeau zgîrciţi cînd era vorba să furnizeze nişte informaţii.

Puse dosarele la o parte şi oftă. Existau două piste pe care ar fi putut să le urmeze. Putea să-i cerceteze pe toţi cunoscuţii lui Piers, pe foştii asociaţi, pe angajaţi, în speranţa că va da de vreo urmă. Era însă o muncă titanică, imposibil de dus la bun sfîrşit de către un singur om. Cealaltă posibilitate era să aştepte. Piers, dacă despre el era vorba, n-ar rezista prea mult fără să-l încolţească şi pe el. Mai jucaseră jocul acesta în Spania. Uneori greu şi-ar fi dat cineva seama care era, de fapt, vînătorul şi care era prada. Finalul avea să fie unul spectaculos, o răzbunare crîncenă pentru distrugerea pe care o provocaseră el şi soldaţii lui la mănăstirea Sf. Michele.

Dar dacă Piers rezista cu greu tentaţiei de a veni după el, atunci de ce întîrzia să acţioneze după moartea lui John Collier? Piers nu era genul care să aştepte ca cei de la Bow Street să pună totul cap la cap. Oare dorea ca el, Case, să afle că jocul încă nu se terminase?

De cînd venise, nu avansase cu nimic în anchetă. Încuie dosarele şi plecă.

Era noiembrie şi se întuneca devreme; de cînd plecase din Whitehall şi pînă ajunsese la locuinţa lui din Piccadilly se aprinseseră deja felinarele, iar ferestrele erau luminate. Zăbovi ceva mai mult acasă. Se spălă, îşi schimbă hainele, şi apoi luă o trăsură pînă la Bell's Hotel, dincolo de Covent Garden, unde urma să-şi întîlnească prietenii. Constată că nici măcar în compania acestora nu se simţea la largul său. După o vreme se ridică, îşi ceru scuze şi plecă.

Case se duse singur la operă, însă nu avea de gînd să plece de acolo neînsoţit. Trecuse o lună de cînd se despărţise de amanta lui şi, în tot acest timp, nu mai avusese pe nimeni. Nu era un adept al desfrîului; nu avusese nici măcar jumătate din aventurile puse pe seama lui, însă era bărbat în toată firea şi intuia motivul neliniştii lui. Simţea nevoia să fie cu o femeie. Pur şi simplu.

În timpul primei pauze se îndreptă către loja doamnei Amelia Standhurst. Amelia era o văduvă bogată care nu manifesta nici cea mai mică dorință de a se recăsători. Era frumoasă, rafinată și în ultimul timp îi făcuse de nenumărate ori avansuri subtile, pe care el le ignorase. În seara aceasta, însă, era disponibil.

Intră în lojă și după câteva minute ajunseră la o înțelegere. Opera era plictisitoare. Case avea să o conducă pe doamnă acasă.

În hol se opriră atît cît Case să-i așeze pe umeri pelerina îmblănită. Ea îi spuse ceva, însă el nu auzi. Privirea îi rămăsese pironită asupra unei tinere care purta o rochie de seară din satin de culoarea fildeșului, acoperită cu voal transparent. Luminile candelabrelor făceau ca brațele și părul să-i pară aurii.

Era Jane Mayberry, însă nu cea pe care o cunoscuse el în dimineața aceea, ci o femeie ieșită parcă dintr-o revistă de modă, strălucitoare, jovială și nu un manechin lipsit de viață.

Ca și cînd s-ar fi simțit privită, ea se întoarse. Privirea ei zăbovi puțin asupra lui, apoi și-o întoarse brusc, șocată parcă de prezența lui. Case îi percepu tresărirea și starea de tensiune cînd observă că zîmbetul de pe buze îi dispăruse.

Privirea ei reveni apoi asupra Ameliei, întîrzie un pic, apoi se întoarse către Case. Plecă discret capul, în semn de salut; zîmbetul, vădit nesigur, îi dădu de înțeles contelui că ea înțelesese care era legătura lui cu Amelia.

Una dintre persoanele care o însoțeau îi spuse ceva, și Jane se întoarse. Abia atunci observă Case că era acompaniată de Freddie Latham, pe care îl întîlnise chiar în dimineața aceea la bibliotecă. Freddie era unul dintre prietenii lui cei mai apropiați. Sora lui, de asemenea prezentă, discuta cu o femeie pe care Case nu o recunoscu.

Simți pe braț mîna Ameliei.

– Case, ești sigur că vrei să mă însoțești acasă?

Îl privi ușor amuzată, apoi continuă:

– E foarte frumoasă. Cine este?

O întrebare simplă care cerea un răspuns la fel de simplu, însă – lucru foarte curios – Case nu dorea să implice numele lui Jane Mayberry în astfel de conversații.

– Am întîlnit-o pentru prima oară în dimineața aceasta la Ladies' Library. Face parte dintre membrele bibliotecii.

Amelia îl ascultă în tăcere, apoi zise:

– Bravo ei!

O urmări pe Jane cu privirea pînă cînd aceasta intră într-o lojă de la capătul culoarului.

– Dacă așa sînt doamnele care susțin cauza celor de la Ladies' Library, poate că e timpul să le fac și eu o vizită. Am aceleași convingeri ca și ele – dar care femeie nu le are? Totuși cele pe care le-am cunoscut nu mi s-au părut atît de deschise, atît de oneste. Ea pare... altfel.

Case dădu un răspuns de convenienţă, însă mintea lui era în altă parte. Majoritatea spectatorilor se întorseseră în lojele lor pentru începerea celui de-al doilea act. Pe hol rămăseseră doar lacheii și plasatorii. Unul dintre plasatori stătea cu spatele la el și privea pe fereastră.

– Scuză-mă puțin, spuse Case. Nu durează mult.

Străbătu culoarul pînă ajunse la omul care privea fix pe fereastră.

– Harper! se răsti el. Să înțeleg că ai venit aici ca să raportezi ceva?

Harper se întoarse cu un zîmbet timid.

– Ăă... nu, domnule. Dar nu vă faceți griji, Lennox este un om de nădejde. Păzește casa și puteți fi sigur că nu scapă nimic ochilor lui de vultur.

– Atunci, dacă nu s-a întîmplat nimic, tu ce cauți aici?

– Îmi fac datoria, îi răspunse Harper pe un ton de reproș.

Nu era momentul să se certe cu acest slujbaș atît de încăpățînat, exasperant de insistent, care nu înțelegea că orice

bărbat are dreptul la o viață personală. Una era să fii escortă și alta să fii spion, iar Case nu suporta să se știe urmărit.

– Bine, spuse el. Acum, dacă tot ești aici, chiar poți să faci ceva pentru mine. Cred că ai observat și tu că domnișoara Mayberry se află aici.

– Mda.

Pentru cîteva clipe, Harper îl privi printre gene.

– Harper, vreau să o urmărești. Vreau să știu cu cine se întîlnește și cu cine stă de vorbă. Dacă se furișează și pleacă, vreau să fii pe urmele ei.

– Pe urmele domnișoarei Mayberry? Harper abia își stăpîni uimirea.

– Da. Să n-o scapi din ochi. Consideră asta un ordin. Ai înțeles?

– Da, domnule.

– Și să nu mă aștepți decît dacă ai ceva foarte important să-mi comunici.

Cînd se întoarse lîngă Amelia, Case zîmbea mulțumit. Nu numai că reușise să scape de Harper, dar o prinsese și pe Jane Mayberry în plasă. Nu neapărat că ar fi bănuit-o de ceva. Pur și simplu îi stîmise curiozitatea. În plus, fusese suficient de neatent ca să nu afle unde locuiește. Se putea felicita că de data aceasta rezolvase două probleme o dată. Ea îl va ține pe Harper departe de el, iar Harper îi va afla adresa.

– Asta ce-a mai fost? îl întrebă Amelia.

– Era omul meu de încredere. L-am trimis acasă și i-am spus să nu mă aștepte.

Apoi se aplecă pînă cînd aproape că îi atinse urechea cu buzele.

– Acum să-ți răspund la întrebare, îi șopti. Da, sînt cît se poate de sigur că vreau să te însoțesc doar pe tine în seara asta acasă.

Amelia rîse cu poftă.

– Atunci... ce mai aşteptăm? Îl luă de braţul. Acum povesteşte-mi. Ce căutai tu la Ladies' Library?

Case schiţă un zîmbet şi se lansă în nişte explicaţii care aveau prea puţină legătură cu realitatea, însă ţineau curiozitatea Ameliei departe de singurul subiect pe care nu voia sa-l discute.

În timp ce orchestra îşi acorda instrumentele pentru cel de-al doilea act, domnişoara Drake, cea pe care Case o zărise stînd de vorbă cu Jane, zise că ar vrea să se întoarcă la mătuşa ei. Vicontele insistă să o însoţească, urmînd ca Jane şi sora lui, Sally, să rămînă singure în lojă.

– Jane, cred că în seara asta tocmai ai făcut o cucerire, îi spuse Sally, privind-o amuzată.

– Nu ştiu la ce te referi.

– La Lordul Castleton, bineînţeles.

Jane întoarse capul şi o privi surprinsă.

– Castleton? De unde ţi-a mai venit şi ideea asta?

– Din felul în care te-a privit. Era de-a dreptul năucit. Cum numesc francezii asta, *un coup de foudre?*

Jane zîmbi gînditoare.

– Şi cu doamna Standhurst cum rămîne? Părcau destul de apropiaţi.

Sally se strîmbă.

– Femeile de genul Ameliei nu contează. Ca să pun problema într-un mod delicat, în trecutul unui bărbat pot să figureze multe femei asemenea ei.

– Fiecare femeie contează, rosti Jane încet. Nu noi trebuie să o judecăm. Nu asta promovează Ladies' Library?

– Ba da, iartă-mă, am lăsat gura să vorbească fără mine.

Răspunsul lui Sally o mai linişti – de altfel Sally era una dintre cele mai blînde fiinţe din cîte cunoştea ea – şi Jane continuă:

– În plus, Lordul Castleton nu a fost cucerit de mine, dimpotrivă, mi s-a părut că privirea lui arunca săgeți ascuțite. Astăzi ne-am întîlnit pentru prima oară și n-aș putea spune că ne-am despărțit ca doi buni prieteni. Așa că, vezi tu, numai de dragoste nu poate fi vorba între noi.

– Ei, dar ce s-a întîmplat?

– Am refuzat să-i dau adresa unei prietene și a crezut că mă poate intimida.

Sally izbucni în rîs.

– Dacă eram acolo, i-aș fi spus să nu-și bată capul cu astfel de încercări. Tu devii necruțătoare cînd te supără cineva!

Jane se indignă.

– Nici el nu e prea departe!

În clipa aceea intră în lojă vicontele, și orchestra începu să intoneze primele acorduri ale muzicii lui Mozart, învăluind întreaga sală, și Jane nu se mai gîndi la altceva. Însă concentrarea aceasta nu dură mai mult de cinci minute. De două ori în aceeași zi fusese atenționată că îl cucerise pe Lordul Castleton. Nu credea. Știa cum stau lucrurile cu bărbații, iar el nu părea deloc îndrăgostit de ea. Ceea ce nu-și putea explica era de ce inima începuse să-i bată atît de tare cînd îi întîlnise privirea. Nu simțise teamă – cunoștea acest sentiment. Nu era nici atracție. Probabil că era vorba de resentimente, își zise. El încerca să o intimideze cu puterea personalității lui. Ei bine, ea nu avea de gînd să se lase intimidată.

Gîndurile acestea o mai frămîntară o vreme, însă încet, încet, muzica puse stăpînire pe mintea ei, iar cînd soprana își începu aria gîndurile lui Jane zburară în cu totul altă direcție. Scena parcă se topi și în locul ei apăru un salonaș; orchestra era de fapt mama ei care cînta la pian și o alinta cu blîndețea glasului ei. Cu toate că ochii îi erau scăldați în lacrimi, Jane zîmbea. Toată lumea aplauda. Abia distingea printre lacrimi chipurile celor din jur. În casa părinților ei veneau mereu studenți, dar pentru că în fiecare an

erau alții, ea nu-și putea aminti numele lor. Își aduse aminte însă de domnul Morris și de soția lui Dorothy, care nu se pricepea la muzică, dar recita din Shakespeare ca o actriță profesionistă. După cină, ea trebuia să meargă la culcare. Era prea mică și i se permitea să rămînă doar cît să o asculte pe mama ei cîntînd.

Mama o scutură ușor.

– Jane, Jane, ce-i cu tine?

Nu mai putea aplauda, pentru că cineva îi ținea mîinile strîns. Privi în sus și tresări cînd o văzu pe Sally zîmbind și dînd din cap, mustrător.

– Mereu îți pierzi capul cînd e vorba de muzică. Nu mai aplaudă nimeni, n-ai observat?

Vicontele spuse în șoaptă:

– De ce nu se cîntă englezește? Așa ar mai putea și lumea să înțeleagă despre ce e vorba.

– Șșș, șopti sora lui, uită-te în program.

Din clipa aceea Jane se strădui să-și mențină atenția concentrată asupra a ceea ce se petrecea pe scenă și curînd uită de tristețe și se lăsă din nou furată de muzică. Cînd reprezentația luă sfîrșit, vicontele aplaudă entuziasmat, însă Jane știa că o face pentru că nu mai era nevoit să asculte atîta larmă, cum numea el muzica de cameră. Freddie n-avea nimic de-a face cu muzica, iar ea aprecia faptul că lăsase deoparte preferințele lui ca să le facă pe plac surorii lui și prietenei acesteia. Era un bărbat foarte cumsecade.

Cînd ajunseră la noul sediu al bibliotecii din Strand, vicontele îi spuse vizitiului să aștepte, apoi o conduse pînă la intrare. Portarul îi deschise, însă cei doi mai stătură puțin de vorbă:

– Jane, să știi că poți sta cu mine și cu Sal ori de cîte ori vii în oraș, îi spuse Freddie. Nu-mi place să te știu singură în căsoiul ăsta.

– Dar nu sînt singură. Există și alte femei care au închiriat camere aici, iar mie mi s-a dat camera cea mai bună. Este la

parter, are vedere spre rîu şi o uşă care dă pe terasă, aşa că Lance poate să plece şi să se întoarcă oricînd pofteşte. Freddie, nu-ţi face griji. Există o mulţime de lachei pe-aici, aşa că sîntem în siguranţă. În plus, îl am pe Lance.

Freddie vru să mai spună ceva, dar, cînd ea îl sărută ca o soră pe obraz, oftă, îşi luă rămas-bun şi plecă.

Cînd intră în camera ei, Jane merse direct la uşa terasei, o deschise şi ieşi afară. În cîteva clipe, apăru şi Lance. Îl mîngîie pe cap. Cîinele îi linse mîna, apoi începu să-i adulmece rochia, în timp ce ea aştepta, răbdătoare, ca animalul să se liniştească. O dată lămurit în privinţa stăpînei, merse şi se culcă lîngă şemineu.

Înainte de a se dezbrăca, Jane se mai privi o dată în oglindă. Rochia era aşa cum sperase ea să fie. Şi-o făcuse singură, după un tipar din revista de modă *La Belle Assemblée* şi aşteptase, împachetată în hîrtie, să vină momentul potrivit pentru a fi îmbrăcată. Îi părea bine că o purtase în seara aceea. Lordul Castleton putuse constata că Jane Mayberry nu era doar domnişoara ştearsă pe care o cunoscuse în acea dimineaţă.

Gîndul acesta neaşteptat o făcu să se dezmeticească. Era periculos felul în care gîndea. Nu purtase rochia aceea pentru că ar fi vrut să atragă atenţia unui bărbat, ci pentru că îi plăceau lucrurile frumoase. Mai avea o cutie plină cu lucruri drăguţe la Hillcrest, casa ei de lîngă Highgate, iar cînd se ivea ocazia le purta bucuroasă. Din păcate rareori i se oferea prilejul.

Se aşeză pe marginea patului, îşi ridică rochia şi îşi privi admirativ picioarele învăluite în mătasea ciorapilor. Acesta chiar era un lux. O pereche de ciorapi din mătase costau zece şilingi, iar ea nu-şi permitea astfel de cumpărături prea des. Trebuia să muncească ore bune la birou pentru ei, scriind pamflete, discursuri şi articole cerute de clienţi care apelau la ea în numele lui Lady Octavia.

Nu-şi explica de ce ofta. Doar era cea mai norocoasă fată de pe pămînt. Îi plăcea slujba, avea prieteni buni şi putea să-şi acopere toate cheltuielile. Ce altceva îşi mai putea dori?

Lance o privea, cu coada ochiului. Jane se dădu jos din pat.

– Problema mea este că nu-mi pot umple timpul atunci cînd sînt în oraş, îi spuse ea. Ei bine, mîine cînd o să mergem acasă treaba o să se schimbe. O să ne însoţească cineva, ţi-am spus? Domnişoara Emily Drake. Sînt sigură că te vei purta frumos cu ea pentru că este tot o fugară, la fel ca noi.

În vreme ce se pregătea de culcare, îi veni în minte Gideon Piers. El îl adusese pe conte în viaţa ei – ancheta unei crime care avea oarecare legătură cu Gideon. Nu vedea care era sensul. Dar nici contele nu încercase să o ajute să înţeleagă ce se petrecea.

Sentimentele ei pentru fratele lui Letty fuseseră întotdeauna ambigue. Nu se purtase ca un frate cu Letty. Pe de altă parte, devotamentul lui faţă de propria mamă nu putea fi pus la îndoială. Tot timpul îl măcinase gîndul că mama lor fusese înmormîntată ca o femeie sărmană şi îi promisese lui Letty că într-o bună zi îi va muta rămăşiţele pămînteşti într-un cimitir obişnuit. Îşi ţinuse promisiunea, însă după moarte, prin testamentul pe care îl lăsase.

Ea şi Oliver au făcut toate demersurile. Fusese prea mult pentru Letty care avea şi doi copii de îngrijit. Gestul lui Gideon îi obligase. Şi fusese mai mult decît un gest. Lăsase suficienţi bani ca să acopere toate cheltuielile; nu fuseseră puţine.

Stinse lumînarea şi se strecură în pat. Adormi încercînd să-şi imagineze cum ar fi fost dacă şi ea ar fi crescut într-un orfelinat.

După clipele de plăcere, Case se simţea împlinit şi în acelaşi timp uşurat. Nu se schimbase nimic. Amelia era soluţia ideală pentru momentele lui de indispoziţie. Mai făcuseră dragoste o dată şi nu îl dezamăgise. Era la fel de pătimaşă ca şi el. Genul de femeie care îi plăcea.

Cînd plecă de la ea, nici unul nu promise nimic – încă un aspect pe care îl aprecia la Amelia. Nu avea nici o pretenție de la el, așa cum nici ea nu i-ar fi îngăduit să-i pretindă ceva. În plus, putea conta pe discreția ei. Deținea o poziție în societate și, cu toate că lumea presupunea că avea un amant, atîta vreme cît păstra discreția, continua să fie invitată peste tot.

Cu un bărbat lucrurile nu stăteau la fel. Oricît de indiscret ar fi fost nimeni n-ar fi comentat. Nu i se părea corect, însă asta era lumea în care trăiau. Învinovățită era întotdeauna femeia.

Locuința Ameliei se afla dincolo de Berkeley Square, la doar zece minute de mers pe jos de apartamentul lui din Albany. În ciuda orei înaintate, era multă lume pe stradă. Așa era mereu în Mayfair, unde locuitorii se trezeau la amiază și petreceau, din nou, pînă în zori.

O porni pe jos, gîndindu-se că aerul rece al nopții îl va ajuta să-și limpezească mintea. Pe drum se gîndi la Jane Mayberry și se simți cuprins de remușcări pentru că-l trimisese pe Harper să o urmărească. O făcuse sub impulsul momentului, iar acum îi părea rău. Cetățenii corecți, care nu erau certați cu legea, aveau dreptul la intimitate.

E foarte frumoasă, își aminti deodată vorbele Ameliei. *Frumoasă* nu i se părea cel mai potrivit cuvînt pentru a o descrie pe Jane Mayberry. *Neobișnuită*, poate, sau mai degrabă *uluitoare*. Chipul ei trăda un caracter puternic și o inteligență care nu erau neapărat apanajul frumuseții. Freddie părea destul de atras de ea. Se întrebă care era relația dintre ei.

Brusc se simți la fel de neliniștit ca înainte de întîlnirea cu Amelia. De data aceasta nu mai încercă să înțeleagă cărui fapt se datora iritarea aceasta. O alungă cu hotărîre din minte pe Jane Mayberry și restul drumului se concentră asupra lui Gideon Piers, încercînd să-și dea seama de ce așteptase trei ani ca să-și facă anunțată prezența. În cele din urmă, se întrebă dacă nu cumva aveau dreptate ceilalți, iar el se înșela. Poate că Piers *chiar* era

mort; poate că asasinatul din Hyde Park *chiar* era fapta altcuiva care imita metodele lui Piers.

Portarul îi deschise porțile de fier. În timp ce străbătea curtea observă că ferestrele de la camera lui erau luminate. N-ar fi trebuit să fie. Doar le spusese valetului său și lui Harper să nu-l aștepte. Nu era nevoie decît de o lumînare pe hol ca să vadă drumul.

Urcă scările de la intrare cîte două o dată. Camera lui se afla la primul etaj. Ruggles, valetul său, îi deschise ușa îndată.

În vreme ce își ajuta stăpînul să-și dea jos haina, pălăria și mănușile, Ruggles îl informă asupra celor întîmplate:

– E Harper, Înălțimea voastră. A fost atacat și jefuit lîngă operă, la King's Theatre. A primit o lovitură zdravănă la cap, cred că a făcut o comoție, și asta nu e tot. Pare să aibă și o coastă ruptă. Nu m-a lăsat să chem doctorul.

Din doi pași Case traversă salonul și intră în cameră. Brusc se simți ușurat și găsi chiar puterea să zîmbească. Harper era învelit într-o pătură și stătea în fața șemineului, supărat și încruntat, cum Case nu-l mai văzuse niciodată.

– Era și timpul să ajungeți acasă, zise Harper. Acum puteți să-i spuneți lui încurcă-lume ăsta – și arătă către Ruggles – că supa de vită este pentru invalizi și nu pentru veteranii care au supraviețuit în Spania? Dați-mi o dușcă de ceva și mă pun pe picioare!

Efectul discursului lui se spulberă cînd duse brusc mîna într-o parte și gemu.

Nebăgîndu-l în seamă pe Harper, Ruggles îi explică lordului:

– Are un cucui cît o ridiche, Înălțimea voastră, și cine știe cîte alte răni. Chiar trebuie să-l vadă un doctor. Cînd l-am întrebat, nici numele nu și-l mai știa.

Ruggles, cu părul lui roșcat, cu pistruii și cu vigoarea lui de bărbat abia trecut de treizeci de ani, era un servitor foarte manierat

şi binevoitor, oricît de dură ar fi fost provocarea. Făcea parte din serviciile pe care cei din Albany le ofereau celor care închiriau locuinţe acolo, iar Case era hotărît ca atunci cînd va pleca din Albany să-l ia pe Ruggles cu el, indiferent cît ar fi costat ca să i se rezilieze contractul.

– Cum a ajuns acasă?

– Garda de noapte l-a găsit şi l-a trimis acasă cu o birjă.

– Cheamă doctorul.

De data aceasta, Harper nu se mai opuse. Era prea concentrat asupra poziţiei în care să se aşeze ca să-şi mai uşureze durerea.

– Nenorociţii, cred că m-au lovit cînd m-au azvîrlit pe alee, zise el.

– Hai că-ţi aduc duşca aceea de care ai pomenit, îl linişti Case.

Zîmbetul lui recunoscător ţinu pînă cînd Case îi înmînă paharul în care se afla doar o înghiţitură de coniac.

– Halal răsplată, se lamentă el, după ce că am trecut prin atîtea.

– O să-ţi primeşti răsplata după ce te consultă doctorul. Gata. Fără comentarii. Spune-mi ce s-a întîmplat.

Harper dădu coniacul pe gît şi îşi linse, pofticios, buzele.

– S-a întîmplat, începu el, că am făcut întocmai ce mi-ai cerut. Am stat cu ochii tot timpul pe domnişoara Mayberry. Cînd ea şi cu cei care o însoţeau au plecat de la operă, i-am urmat. Au chemat ei o trăsură, am chemat şi eu una, numai că atunci cînd am vrut să urc, cineva m-a pocnit în ceafă cu un pistol şi a urcat după mine. Am simţit cum mi-a explodat capul, şi următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit zăcînd pe uliţa din spatele pieţei Haymarket, cu gardianul aplecat asupra mea zgîlţîindu-mă zdravăn.

– Ai fost jefuit, spuse Case, afirmînd mai mult decît întrebînd.

– Dimpotrivă. Am spus asta ca servitorul dumneavoastră să nu mă mai bată la cap cu atîtea întrebări. Scoase de sub pătură o mînă. Ia uitați-vă ce am găsit în buzunar, adăugă el.

Case întinse mîna și rămase cu ochii pironiți la obiectul căruia Harper îi dădu drumul în palmă. Era o pietricică rotundă.

5

Te-ai ocupat personal?

Deloc. Ca și tine, am făcut o afacere din chestii ca asta, Gideon. Nu-mi mînjesc eu mîinile. Oamenii pe care i-am folosit își cunosc meseria.

– Bine. Atunci, povestește-mi.

John Merrick oftă. Gideon Piers devenea o adevărată pacoste. Voia să i se explice absolut totul în amănunt.

– Unul dintre oamenii mei l-au urmat pe *bodyguard* în trăsură. După ce l-a năucit bine, i-a zis vizitiului să oprească, pretextînd că prietenului său i s-a făcut rău. Bart îl aștepta pe uliță. S-au asigurat că pentru o vreme Harper va fi scos din circuit, după care au plecat. Nu a fost nici un martor. Totul s-a desfășurat conform planului.

Gideon Piers își îngădui un zîmbet. Era mulțumit de cum evoluau lucrurile, iar după seara asta, Lordul Castleton nu se va mai îndoi de faptul că Gideon Piers se sculase din morți. Bun. Contele n-are decît să fiarbă. N-are decît să se agite, întrebîndu-se cînd și unde va lovi el din nou.

Se uită la omul care stătea în fața lui. Se aflau într-un separeu la Rose & Crown în Oxford Street și, cu toată ora înaintată, pe stradă încă era agitație: se auzeau roțile trăsurilor zdrăngănind pe caldarîm, clinchetul clopoțeilor de la harnașament, și cîte o voce care striga după o trăsură. Londra părea să nu se

odihnească niciodată şi nici acest Rose & Crown. Tocmai de aceea Piers îl alesese ca reşedinţă pentru cele cîteva săptămîni cît avea să rămînă în oraş. Putea să vină şi să plece la orice oră, fără să trezească suspiciuni.

– Povesteşte-mi despre Castleton, îl îndemnă pe interlocutorul lui.

Merrick rînji. În jur de treizeci de ani, de înălţime medie şi îndesat, avea o înfăţişare care nu-ţi spunea nimic la prima vedere. Abia cînd îl priveai cu atenţie remarcai veşmintele sale de calitate şi rafinamentul pe care întreaga lui personalitate îl emana. Avea gusturi fine şi se vedea că dispunea şi de bani cu care să şi le satisfacă. Cam tot aşa arăta şi Piers. Avea cam aceeaşi vîrstă, o înfăţişare plăcută, impecabilă, dar nu ieşea nici el în evidenţă prin ceva strident. Era însă mai suplu şi mai voinic decît Merrick, ca urmare a anilor petrecuţi în Spania şi a pasiunii tipic masculine pentru scrimă şi box. Pe Merrick îl găseai mai degrabă la masa jocurilor de cărţi.

Îl ştia pe Merrick de mulţi ani, încă din azil. Comiseseră împreună o crimă, în timp ce furau din casele bogătanilor din Mayfair ca să-şi mărească puţin salariile lor mizere de funcţionari. Cariera lor de spărgători de case a trebuit să înceteze cînd au ucis un negustor înstărit care îi prinsese asupra faptului. Cînd autorităţile erau pe punctul de a le da de urmă, Merrick s-a retras o vreme la casa lui din Yorkshire, iar Gideon s-a hotărît să-şi încerce norocul ca soldat.

Gideon nu se îndoia de loialitatea lui Merrick, mai ales că îl plătea bine. Cu toate acestea, îi dezvăluia cît putea de puţin din viaţa lui privată. Merrick habar n-avea că el îşi luase o altă identitate în Bristol. Se numea Arthur Ward şi era un om de afaceri bogat care conducea mai multe societăţi comerciale răspîndite în lumea întreagă. E drept că nici Merrick nu manifesta un interes exagerat faţă de noua viaţă a lui Piers. Şi el îl considera tot un om de afaceri.

Merrick începu să-i povestească:

– Castleton ne-a uşurat mult situaţia. Pe la mijlocul reprezentaţiei a dispărut împreună cu o doamnă – doamna Standhurst. A plecat fără escortă.

– Cine este această doamnă Standhurst?

– Cred că o nouă cucerire.

Piers se încruntă. Ultima lună şi-o petrecuse adunînd informaţii despre toţi cei care îi erau apropiaţi contelui, dar acum auzea prima oară de această doamnă Standhurst. Nu-i plăceau fisurile care apăreau în ultimul moment într-un plan pe care el era gata să-l pună în aplicare.

– Şi Harper? întrebă. El de ce nu l-a urmat?

– Aici e partea cea mai interesantă. Se pare că i s-a ordonat să urmărească grupul din loja douăsprezece – Vicontele Latham, sora lui şi încă o femeie.

Piers ştia totul despre Vicontele Latham şi despre sora acestuia. Nu prezentau nici o importanţă.

– Ştii numele celeilalte femei?

– Jane Mayberry. Da, ai auzit bine. Aceeaşi Jane Mayberry cu care Castleton s-a întîlnit în dimineaţa aceasta la bibliotecă, pe care a urmărit-o pînă la casa surorii tale şi pe care a întîlnit-o seara la operă. Gideon, ce treabă are cu ea?

Piers dădu din cap, gînditor.

– Habar n-am, doar dacă nu crede că este un fel de curier între mine şi sora mea.

Preţ de cîteva momente rămase pe gînduri.

– Tot ce îmi amintesc în legătură cu femeia asta e că a predat la aceeaşi şcoală de caritate ca şi sora mea şi că erau prietene apropiate.

Privi apoi spre Merrick.

– E un fel de şoarece de bibliotecă, o figură ştearsă. În nici un caz nu e genul lui Castleton.

– Numai a şoarece de bibliotecă nu arăta în seara asta la operă. Era îmbrăcată teribil de elegant şi multe capete s-au întors după ea. Inclusiv al lui Castleton.

– Şi totuşi Castleton a plecat cu cealaltă femeie, cum ziceai că o cheamă?

– Doamna Amelia Standhurst. Dar am văzut cum a privit-o pe domnişoara Mayberry şi mai că-mi vine a crede că e ceva între ei.

Piers tăcu din nou, gîndindu-se la această nouă problemă.

– Ce vrei să fac în ce-o priveşte? îl întrebă Merrick într-un tîrziu.

– Nimic. Sînt sigur că lordul crede că ea îl poate aduce la mine. De fapt e lipsită de importanţă. Dacă ne lovim din nou de ea, atunci o s-o cercetăm mai de-aproape.

– Dar cu doamna Standhurst ce facem?

– Ce ştii despre ea?

– Nimic în afară de nume.

– Atunci află cît de importantă este pentru Castleton.

Merrick lăsă capul într-o parte şi îl privi cercetător pe omul din faţa lui. În cele din urmă îi zise:

– Gideon, de două luni ai apelat la mine pentru treaba asta şi în afară de crima din Hyde Park nu m-ai pus să fac altceva decît să adun o grămadă de informaţii despre Castleton, despre prietenii, tovarăşii şi femeile lui. Ştiu că el este ţinta, aşa că de ce nu-i dăm drumul? De ce nu-l eliminăm o dată? Ce rost are amînarea asta?

– Nu eu sunt de vină, trebuie să-mi schimb programul. Iată de ce amînăm.

– Ce program?

Piers zîmbi şi se ridică, dîndu-i celuilalt de înţeles că întrevederea se terminase.

– Ceea ce nu cunoşti nu-ţi poate face rău. Cînd va fi nevoie, îţi voi spune. Dar să-ţi fie clar un lucru: nimeni nu se atinge de

Castleton. Îmi aparține mie și îi voi veni de hac cînd voi considera că a venit momentul.

După ce plecă Merrick, Piers își aprinse o țigară de foi de la o lumînare de pe policioara șemineului și rămase să o savureze acolo, în fața focului. Se gîndea la vorbele lui Merrick: *De ce nu-i dăm drumul? De ce nu-l eliminăm o dată?*

Pentru că ar fi prea simplu; pentru că voia ca lordul să știe că el, Gideon Piers, era cel care dădea semnalul de tragere. Rolurile se schimbaseră. El devenise vînătorul, iar contele prada. Îi trebuiseră trei ani ca să se refacă în urma dezastrului din Spania. Nu avea de gînd să-i ofere o moarte ușoară. Voia să savureze plăcerea de a-l avea la cheremul lui pe atotputernicul Lord Caspar Devere, cel care îl urmărise pas cu pas și care îl încolțise ca pe un șobolan în mănăstirea Sf. Michele.

În orice caz, acum era mult mai precaut decît atunci. Nu voia să stîrnească un scandal de proporții decît după ce-l va fi ucis pe conte. Nimeni nu dădea doi bani pe asasinarea lui John Collier, un anonim, un biet funcționar. Harper, bodyguard-ul, reprezenta cu totul altceva. Era cunoscut și, mai important, era agent la Special Branch. Dacă l-ar fi ucis pe Harper, cei de la Special Branch ar fi mutat munții din loc ca să-l prindă pe asasinul unuia dintre ei.

Ridică privirea cînd se deschise ușa și îl pofti înăuntru pe Joseph, omul lui de încredere. Lucra pentru el de mai bine de cinci ani și era singura persoană în care Piers avea încredere deplină. Loialitatea lui Joseph nu putea fi pusă la îndoială, căci Piers îl salvase de la moarte. Dezertase din armata spaniolă, și un grup de soldați spanioli erau pe punctul de a-l executa. Așa a început tovărășia lor – doar ei doi, luptînd pentru existență. Și așa au și rămas.

Joseph era cu peste zece ani mai în vîrstă decît Piers. Avea figura unui ascet și dădea falsa impresia că ar fi încet la minte. Cînd se exprima în limba lui maternă vorbea chiar repede; în engleză, însă, trebuia de multe ori să-și caute cuvintele.

– L-am văzut pe Merrick plecînd, spuse el. Nu-l urmărea nimeni.

Pe Piers îl amuza remarca lui.

– Îți faci prea multe griji, Joseph. N-o să se întîmple nimic. Dacă l-am fi ucis pe Harper, ar fi fost altceva, deși nu văd cum ne-ar fi dat de urmă cei de la Special Branch. Nu, totul este între Castleton și mine, iar el habar n-are de nimic.

– Necazurile apar cînd te-aștepți mai puțin – nu așa spuneți voi, englezii? Iar englezul acela, domnul meu, e mai mult decît inteligent, e viclean ca o vulpe.

Piers își ascunse iritarea în spatele unui zîmbet. Dacă Joseph ar fi fost oricine altcineva, l-ar fi desființat din două vorbe. Nimeni nu trebuia să îndrăznească să-l laude pe Contele de Castleton în prezența sa. Însă Joseph îl ura pe conte aproape la fel de mult ca și el și era tot atît de dornic să-l vadă suferind și plătind pentru crimele sale.

– Dacă ar fi atît de viclean cum zici tu, ar fi știut că n-am murit în masacrul de la Sf. Michele, spuse el.

– De unde să știe? Nu știe cum arăți.

– Tocmai. Bietul Halford. Mi-a părut rău că a trebuit să-l sacrific, ne-a ajutat mult. A trebuit să-și tatueze un trandafir ca al meu pe brațul stîng. Așa am scăpat noi.

– Deghizați în femei! rosti Joseph cu dispreț, însă amintirea îl făcu să zîmbească.

– Cavalerismul este una dintre slăbiciunile contelui, spuse Piers.

Își amintea că avusese loc o luptă teribilă și singura șansă de a scăpa cu viață li s-a oferit cînd Lordul Castleton a cerut încetarea atacului pentru a lăsa femeile și copiii să plece. Piers și Joseph, deghizați în femei, se alăturară caravanei care părăsise mănăstirea condamnată la distrugere. Umilirea aceasta, înfrîngerea degradantă și bejenia care a urmat încă îl mai făceau să sufere îngrozitor.

Piers făcu semn spre sticla și paharele de pe dulap.

– Toarnă niște coniac.

Devenise ritual această întîlnire la un pahar de coniac fin, înainte de a se duce la culcare; era ca un simbol al respectului reciproc și al prieteniei dintre cei doi. Cu toate acestea Piers nu-l considera pe Joseph chiar prieten. De fapt, el nu avea nici un prieten și nici nu avea nevoie, deși multă lume din Bristol ar fi fost surprinsă de acest lucru. Prietenia implica intimitate, încredere reciprocă, iar Piers nu împărtășea nimic cu nimeni.

Își apropiară fotoliile de foc și își savurară băutura în liniște. Vorbele lui Joseph îi rămaseseră însă în minte și Piers se simți obligat să se justifice cumva.

– Tu îl crezi prea inteligent pe conte. Executarea lui Collier l-a lăsat cu gura căscată nu doar pe el, ci și pe cei care reprezintă autoritățile. De o lună investighează crima și tot nu știu cum să dea de mine. S-a întîmplat întocmai cum ți-am spus.

Joseph, departe de a fi un cunoscător, dădu coniacul pe gît de parcă ar fi băut bere.

– Nu m-am referit la ce se întîmplă acum, îl lămuri el, m-am gîndit la ce-a fost atunci, la Sf. Michele. Acolo ne-a găsit.

– De data asta nu va mai fi așa.

Tonul lui Piers era răstit, nervos.

– Nu mai avem cu noi nici un Iuda care să ne trădeze, nu mai e nici un John Collier care să ne dea informații false.

Așa îl găsise Castleton. Totul fusese o capcană. Collier fusese spionul lor la centru. Cum mai făcuse și altădată, îi anunțase că se apropia un convoi britanic care escorta un transport de aur către tabără. Nu era nici urmă de aur. Îi așteptau Castleton și trupa lui de ucigași.

Collier și-a susținut nevinovăția pînă în ultima clipă, dar nu i-a fost de folos. Cînd era vorba de devotamentul cuiva, Piers alegea întotdeauna prudența. Iar trădătorii nu meritau pic de milă.

– Dar sora ta? întrebă Joseph.

– Ce-i cu ea?

– Păi... mă gîndeam că poate ştie ea ceva.

Piers zîmbi.

– Letty ştie că am murit în Spania, luptînd pentru rege şi ţară. Niciodată nu o să creadă altceva despre mine. În plus, cum ar putea să spună ceva, din moment ce nu ştie nimic?

– Îţi cunoaşte figura.

Piers lăsă să-i scape un oftat lung, de om răbdător.

– Sînt puţine şanse ca noi doi să ne întîlnim şi, chiar dacă s-ar întîmpla asta, nu m-ar da de gol. Doar sîntem fraţi şi asta înseamnă mult pentru Letty.

De fapt, dacă s-ar fi aflat faţă-n faţă cu sora lui, nu era sigur cum ar fi reacţionat, dar ştia cum gîndeşte Joseph şi mai ştia cum să-l manipuleze. Pentru Joseph nimic nu era mai de preţ decît familia. Singura familie pe care o avusese Joseph vreodată erau *Fraţii* – aşa îşi ziceau ei, nicidecum dezertori sau bandiţi, ci *Fraţi*. Celui care îşi trăda fratele nu i se găsea nici o scuză, iar pedeapsa îi era pe măsură.

Aluzia la familie îl făcu pe Joseph să devină nostalgic şi, pentru o vreme, retrăi amintiri din trecut, cînd *Fraţii* erau comandanţi necontestaţi în războaiele lor, pînă cînd domnul englez s-a vîrît între ei şi a stricat totul. Acum mai rămăseseră doar ei doi şi sufletele fraţilor morţi care cereau răzbunare.

După cinci minute de ascultare a gîngăvelilor lui Joseph, Piers se ridică brusc.

– Eu o să ies puţin, îi zise.

Niciodată nu pleca fără Joseph, aşa că se ridică şi el.

– Unde mergem? îl întrebă.

– La Twickenham.

Joseph începu să se lamenteze. Twickenham, mereu Twickenham.

– Dar e tîrziu şi e foarte departe.

– Problema ta e că ai început să-mbătrînești. Mergi și te culcă, Joseph. O să mă duc singur.

Joseph avea destulă minte cît să nu dea curs acestei propuneri și își urmă stăpînul.

Era o clădire aproape sinistră, cu trei etaje și cu ferestre la pod. Inițial fusese cazarmă, iar terenul pe care se afla, loc de instrucție. Nu se știa exact cînd fusese transformat în azil pentru oameni săraci, însă își păstrase numele *Cazarma*. Apoi rămăsese abandonată, însă de curînd fusese achiziționată de domnul Arthur Ward din Bristol.

Piers intenționa să o radă de pe fața pămîntului, și în locul ei să construiască un conac mai ceva decît casele din zonă, mai impunător în special decît cel aflat pe partea cealaltă a rîului – conacul Twickenham. Numele acesta, amintirile legate de el aveau să devină cenușă.

Îl lăsă pe Joseph să-i explice prezența lor acolo gardianului pe care îl angajase ca să-i gonească pe nepoftiți, și merse de-a lungul rîului, pînă ajunse într-un loc unde copacii se răriseră. Pe malul opus se vedea foarte clar proprietatea Devere, cu toate că afară era întuneric beznă. Dinastia Devere, aroganții Devere aveau bani suficienți ca să-și țină proprietatea luminată ca ziua și pe timp de noapte. Felinarele de afară erau aprinse și, cu toate că ducele și Lady Sophy se culcaseră probabil de multă vreme, se z?reau lumini și la etaj. Doamne ferește să se trezească vreun Devere pe întuneric.

Nu-și mai amintea de cîte ori stătuse în acel loc pe cînd era copil, privindu-i pe cei din familia Devere venind și plecînd, în loc să păzească parcela cu legume a azilului, sau să adune crengi uscate pentru foc. Nu mai ținea minte de cîte ori fusese bătut zdravăn și trimis la culcare fără să i se dea de mîncare pentru că nu-și făcuse datoria. Atunci i se părea că nici o

pedeapsă, oricît de grea, nu-l putea lipsi de bucuria de a-i privi, fascinat, printre copacii aceia rari pe membrii familiei Devere.

Era limpede că Lordul Caspar era fericirea tatălui său. În vacanțe se făceau petreceri cu barca pe rîu la care erau invitați prietenii lui – toți fii de oameni înstăriți – și picnicuri, cînd se puneau la frigare purcelușii fragezi. Tînărul lord organiza curse de cai sau conducea trăsura, supravegheat de tatăl său. Mai erau doi copii lîngă ei, o fată și un băiat, însă lui Piers nu-i păsa de ei. Lordul Caspar era preferatul, mîndria și bucuria tatălui său, și asta conta.

Tamisa era mai mult decît un rîu, era o barieră de netrecut, care separa două lumi: lumea binecuvîntată a celor aleși de soartă să ducă un trai fericit și aceea a nefericiților din azil.

La azil, copiii mai mari erau despărțiți de părinții lor și abia dacă îi mai vedeau. Mama lui murise acolo și fusese înmormîntată în cimitirul săracilor. Lumea lui era rece, întunecoasă și murdară, o lume în care se dădeau pedepse brutale pentru infracțiuni de multe ori închipuite. În lumea lui nu existau arome ademenitoare ca aceea de friptură pregătită la frigare. Ceea ce primeau ei era pîine neagră, supă și terci ca să-și umple pîntecele înfometate.

Invidia, așadar, era un cuvînt prea blînd pentru a descrie întocmai sentimentele care îl dominau. Ura clanul Devere mai mult decît orice altceva pe lume.

Noaptea se ghemuia în patul lui rece și se închipuia în locul Lordului Caspar. Ducele de Romsey era tatăl lui iar el, Gideon, era fiul preferat. Avea o mulțime de servitori care îi îndeplineau orice dorință. Dar nu asta era partea cea mai interesantă a fanteziei sale. Îl vedea pe Lordul Caspar îmbrăcat în zdrențe, asemeni lui, înfrigurat și înfometat. Îi vedea pe băieții cei mari atacîndu-l, așa cum procedau cu fiecare nou-venit, pentru a-și impune dominația. Nu exista prietenie adevărată în azil. Se formau grupuri de băieți cărora le păsa doar de ei înșiși, iar cei mai slabi erau dați la o parte, ca și cînd n-ar fi existat. Era convins că Lordul Caspar nu

ar fi rezistat nici măcar o zi acolo, şi ar fi deveni un smiorcăit care ar fi primit porunci de la toată lumea. N-ar mai fi fost el cel care să dea ordine.

Plecase din azil la vîrsta de doisprezece ani ca servitor, dar curînd a început să urască noua ipostază. În cele din urmă s-a angajat ca funcţionar. Nu l-a uitat, însă, niciodată pe Lordul Caspar şi nu a încetat să-l urască. Şi poate că s-ar fi limitat la asta dacă drumurile nu li s-ar fi încrucişat din nou în Spania.

Pe atunci el era un adevărat prinţ, o legendă vie. Se bucura de respect şi toţi se temeau de el. Avea sub comanda sa o sută de oameni, pînă şi partizanii se ţineau la distanţă. Auzea detunătura armei, gusta praful de puşcă, simţea mirosul sîngelui. În războiul lui nu existau alte reguli în afara celor impuse de el.

Iar Lordul Caspar îl umilise.

Simţi cum îi fierbe sîngele, întocmai ca în vremea de demult cînd îşi închipuia cum avea să-şi strivească un adversar. Lasă-l să aştepte, lasă-l să-şi pună întrebări...

La final voia să-l poată privi în ochi pe conte. Voia să-i spună cine era şi cum scăpase din măcelul de la mănăstire, cum se îmbogăţise. Îi mersese chiar bine pentru un băiat disprețuit, crescut în azil, care cu greu ar fi putut depăşi condiţia de funcţionăraş ducînd o viaţă mizeră în portul Londrei.

Lordul Caspar nu fusese niciodată nevoit să se zbată ca să obţină ceva. Primise totul pe tavă. Chiar şi titlul. În cele din urmă, Lordul Caspar a binevoit să accepte rangul de Duce de Castleton, atunci cînd a împlinit treizeci de ani. Ar fi putut să-l primească mult mai devreme, nu trebuia decît să-l ceară. Dar ce mai însemna un titlu pentru un om care oricum avea tot ce dorea?

Se întrebă ce-ar zice Castleton dacă l-ar vedea acum, dacă ar afla cît de departe ajunsese după Sf. Michele. După ce scăpase de la mănăstire, vreme de doi ani s-a tot ascuns, aşteptînd momentul potrivit să-şi poată lua aurul pe care îl ascunsese, fără să rişte să fie prins. Voia ca toată lumea să-l creadă mort, ceea

ce s-a şi întîmplat. După ce au recuperat aurul, el şi cu Joseph s-au dus în Anglia, unde şi-au luat identităţi noi.

Aici avea să se sfîrşească, îşi zise el cu înverşunare, aici, unde începuse totul. Faptele prindeau contur. Trebuia doar să aştepte momentul potrivit.

Între timp, avea să se mai amuze puţin, jucîndu-l pe degete pe conte.

Cînd se întoarse la *Cazarmă,* se gîndea la doamna Standhurst şi la Jane Mayberry.

6

Jane stătea în faţa intrării casei sale, îmbrăcată cu o pelerină bărbătească, pe cap cu o bonetă de lînă, trasă aproape pe ochi, şi privea printre pomii care străjuiau drumul către Highgate. Se uita după Ben, băiatul care se ocupa de cai şi care plecase cu şareta pînă la Highgate, ca să o aducă pe domnişoara Drake. Cu fiecare minut care trecea, neliniştea ei creştea. Trebuia să fi sosit deja. Curînd avea să se întunece şi începuse să ningă.

Urmată de-aproape de Lance, porni către grajd, hotărîtă să o înşeueze pe Daisy şi să pornească spre sat. Privirea îi fu însă atrasă de ceva care se vedea pe drum. Nu era şareta ei, ci un călăreţ singuratic.

Cînd îl văzu cotind şi intrînd pe aleea ei, inima începu să-i bată cu putere. Poate s-a rătăcit, îşi zise ea, şi are nevoie de informaţii. Oricum, trebuia să fie prudentă. Făcu imediat cale întoarsă, intră în casă şi după cîteva clipe reveni cărînd cu ea o armă de foc aproape primitivă. Folosise espingola – căci aşa se numea arma – mai mult ca să sperie dihorii şi vulpile care încercau să atace coteţul găinilor, dar arma se dovedise utilă şi cînd fusese nevoită să pună pe fugă nişte ţigani care crezuseră că o femeie

singură poate fi o pradă ușoară. Și nu era singura armă pe care o avea Jane. În noptiera din dormitorul ei se afla un pistol gata încărcat și cu piedica trasă, în cazul în care cineva încerca să o jefuiască, și în săculețul de mînă, un altul de dimensiuni mici.

După părerea ei, tîlhar se numea oricine intra neinvitat în casa ei.

Cu arma pregătită și cu Lance lîngă ea, Jane înaintă către călăreț. Veșmintele îi erau acoperite de un strat subțire de zăpadă înghețată ceea ce însemna că omul pornise călare prin zăpadă de ceva timp.

– Cine ești? strigă ea. Și ce dorești?

– Castleton, veni răspunsul, care nu ascundea deloc iritarea lordului.

Îi trebuiseră trei zile lui Case ca să-i dea de urmă, trei zile în care prietenii ei îl duseseră de nas cu tot felul de răspunsuri evazive înainte ca el să-și dea seama de asta. Nimeni nu voia ca el să o găsească pe Jane Mayberry, iar el trebuia să afle de ce.

– Bănuiesc că sînteți domnișoara Mayberry, i se adresă el pe un ton răstit.

În ciuda înfățișării ei ciudate, Case știa că o are în față chiar pe cea pe care o căuta. Îi recunoscuse vocea. Chiar dacă vorbea răspicat, glasul ei păstra tonalitatea aceea plăcută. Însă Case numai de admirat pe cineva nu avea chef. Nu cinase; nu se îmbrăcase pentru o vreme ca aceea, iar dacă ea nu lăsa mai repede deoparte arma, i-o va lua cu forța.

Lui Jane nu-i venea să creadă ce vedea.

– Dar ce căutați *dumneavoastră* aici? reuși ea să spună.

Case zîmbi și-i răspunse pe un ton aproape tăios:

– Deocamdată aș vrea să mă adăpostesc de furtună și să găsesc un grajd pentru cal.

Îl privi uluită cum descălecă. Ultima persoană pe care se aștepta să o vadă în pragul casei ei era Lordul Castleton.

Ridică arma îndreptînd-o spre el, însă cînd îl auzi pe Lance scheunînd prietenos, o coborî, neputincioasă.

– Îți mulțumesc, Lance, pentru votul tău de încredere, îi spuse Case cîinelui. Apoi adăugă pe un ton mai puțin binevoitor: Domnișoară Mayberry, puteți lăsa deoparte arma aceea. Nu am nici cea mai mică intenție să vă fac vreun rău.

– V-ați rătăcit?

Mai erau și alte case în zonă, și speră că el intenționase să ajungă la una dintre ele, dar fusese prins de viscol.

Case își îndreptă umerii.

– În nici un caz! Am venit aici în mod oficial. Trebuie să vă pun niște întrebări.

– Întrebări? În legătură cu ce?

Case nu avea de gînd să intre în detalii afară, în frig, așa că îi spuse direct:

– Despre seara petrecută la operă miercurea trecută.

Lui Jane îi trebuiră cîteva clipe ca să înțeleagă ce voia contele, după care nevenindu-i să creadă îl întrebă:

– Ați bătut atîta drum, prin viscol, ca să discutăm despre operă?

Iată cum începuse totul. Lordul îi interogase pe toți cei care ar fi putut fi martori la atacul asupra lui Harper – pe Freddie Latham și pe Sally, pe gardianul de noapte, pe plasatorii de la operă. Cum numai de domnișoara Mayberry nu putea da, deveni bănuitor.

– În oraș nu ningea. Uite, n-am putea să stăm de vorbă înăuntru, în loc să facem țurțuri aici?

– De unde ați aflat cum să mă găsiți?

– Nu-mi dezvălui niciodată sursele.

– Freddie! spuse ca cu amărăciune. Numai Freddie vă putea spune!

– Nu văd de ce ar mai conta acum. Aşadar, locuiţi lîngă Highgate, într-o casă care se numeşte Hillcrest. De ce atîtea secrete? Ce ascundeţi, domnişoară Mayberry?

– Nu fiţi ridicol! Nu ascund absolut nimic. Fiind necăsătorită şi locuind singură, sînt foarte atentă cui îi dau adresa mea, asta e tot. Prietenii mei ştiu asta şi îmi respectă dorinţa.

Era adevărat, însă doar pe jumătate. Nici că putea nimeri într-un moment mai prost. Voia să scape mai repede de el, să-i spună că nu a avut minte cînd s-a hotărît să se aventureze pe timp de furtună dincolo de Highgate, însă politeţea îi impunea să fie ospitalieră cu orice drumeţ surprins de furtună.

La intrare se auzi un glas neliniştit:

– Jane, s-a întîmplat ceva? A păţit ceva Ben?

Era menajera lui Jane, cea care înainte lucrase şi în casa tatălui ei, pe cînd locuiau cu toţii în Scoţia. Doamna Trent avea în jur de cincizeci de ani, era scundă şi slăbuţă, cu părul cărunt şi cu o figură severă.

Jane îi răspunse cu un zîmbet destinat să-i alunge teama:

– Nu s-a întîmplat nimic, zise ea. Domnul acesta a fost prins de viscol, asta e tot. Întoarceţi-vă în casă, doamnă Trent, şi pregătiţi un ceai. Îl voi trimite şi pe dumnealui înăuntru după ce adăpostim calul.

Case i se adresa politicos:

– Mă bucur să vă cunosc, doamnă Trent. Eu sînt Castleton.

Doamna Trent îl privi cu atenţie şi dădu încet din cap.

– Am citit despre dumneavoastră în ziare. Apoi o întrebă pe Jane: Ce e cu Ben?

– O să plec după el imediat ce o înşeuez pe Daisy.

După ce doamna Trent intră în casă, Case întrebă:

– Cine este Ben?

Jane privi dincolo de el, către drum.

– Băiatul care are grijă de cai. E nepotul doamnei Trent. L-am trimis la Highgate să o aducă pe prietena mea. Trebuia să o ia de la Gatehouse Inn.

– Şi de ce vă faceţi griji pentru el?

– A întîrziat, asta e tot.

Apoi îl privi *gînditoare.*

– Cînd aţi trecut prin Highgate nu aţi văzut o şaretă pe drum sau la Gatehouse Inn? N-aţi observat nimic neobişnuit, absolut nimic?

– Nu.

Privi din nou dincolo de el, scrutînd cu privirea drumul.

– Domnişoară Mayberry...

– Ce este?

Îl privi fără să-l vadă cîteva clipe, apoi adăugă repede:

– Iertaţi-mă. Haideţi să vă arăt unde să vă adăpostiţi calul.

Jane porni grăbită către grajd, o clădire mare din lemn, şi Case o urmă.

– Doar nu vă gîndiţi să plecaţi după el pe o vreme ca asta, spuse el, însă din cauza vîntului ea nu-l auzi, aşa că aşteptă pînă intrară în hambar. Nu înţeleg graba asta. Sînt sigur că Ben are suficientă minte ca să se adăpostească undeva.

Jane îşi lăsă arma pe o bancă.

– Care e problema cu opera?

Case aprecie că nu era cel mai potrivit moment să-i pună întrebări. Era prea neliniştită ca să mai fie atentă la el.

– Mai poate să aştepte, răspunse el.

– A! Apoi, cu un gest larg îi arătă grajdul. Folosiţi tot ce aveţi nevoie. Eu trebuie să plec. Ştiţi, e doar un copil. Cine ştie ce i s-o fi întîmplat.

Case observă dintr-o privire că era un grajd îngrijit, cu o porţiune îngrădită pentru animale şi o alta liberă pentru şaretă şi pentru unelte, dar nu-i scăpă gravitatea situaţiei.

– Domnişoară Mayberry, începu el.

Apoi, pentru că ea se întoarse să ia o şa de pe un stîlp de lemn, *i se adresă pe un ton ferm:*

– Janc!

Faptul că îşi auzi numele rostit astfel, o făcu atentă.

– O să plec eu. O să-l caut şi o să-l aduc acasă.

Ea îl privi cercetător.

– Şi de ce-aţi face asta?

Puterea ei de a-l scoate din sărite nu cunoştea margini.

– Pentru că aşa vreau eu!

Un zîmbet îi flutură o clipă pe buze, dar dispăru imediat. Dădu din cap, dezaprobator.

– Ben nu are încredere în străini şi apoi, mai e şi prietena mea. Emily e foarte timidă.

Nu mai continuă dîndu-şi seama că nu reuşise să-l convingă. Oftă scurt, după care spuse:

– N-am de gînd să stau aici, fără să ştiu ce e cu ei. Dacă vreţi să mă însoţiţi, eu nu vă pot opri. Oricum faceţi întotdeauna ce vreţi.

– Mulţumesc!

Case îi luă şaua din mîini şi se îndreptă cu paşi mari către ţarcul în care se afla un ponei pestriţ, care îi arunca priviri suspicioase.

– Daisy refuză să permită altcuiva în afară de mine să o înşeueze, îl preveni Jane.

Daisy îi dovedi însă că se înşelase. Două vorbe şoptite cu blîndeţe, o mîngîiere la fel de delicată s-au dovedit suficiente pentru ca Daisy să-l privească asemeni unei domnişoare îndrăgostită pentru prima oară.

După ce o înşeuă şi o scoase afară din ţarc, o întrebă pe Jane.

– Ce spuneai?

– Care va să zică e adevărat ce se spune despre dumneavoastră. Ştiţi cum să obţineţi ce doriţi de la o femeie.

El se opri, se întoarse şi o fixă cu ochii lui tulburători de albaştri.

– Dacă e adevărat, spuse, atunci tu de ce mi te împotrivești mereu?

O rafală făcu să se zguduie geamurile; unul dintre cai necheză; Lance se așeză pe picioarele din spate. Jane uită să mai respire. Îi era greu să înfrunte o privire atît de pătrunzătoare.

Reuși cu greu să-și desprindă privirea și găsi puterea să i se adreseze pe un ton rece:

– Nu pot fi amabilă cu cei care cred că-mi pot da ordine.

– Chiar așa? Mă întreb...

Cînd el întinse mîna spre ea, Jane făcu un pas înapoi.

– Trece timpul, îl repezi ea. Ori veniți cu mine, ori rămîneți. Mie îmi este indiferent.

Încă nu terminase cu ea. Cînd ieșiră, Case se aplecă, își prinse palmele și o ajută să urce în șa. Erau doar vreo doi pași pînă la butucul de pe care se putea încăleca, iar el nu se putea să nu fi observat. Jane îl privi, apoi se uită repede în altă parte. Era conștientă de cît de ciudat arăta din cauza hainelor pe care le purta.

Dar pînă la urmă ce importanță avea ce gîndea el?

Cînd se văzu în șa, îl strigă pe Lance și porni în galop. Nu privi nici măcar o dată în urmă să vadă dacă lordul o urma sau nu.

Ar fi fost surprinsă dacă ar fi știut ce îi trecea lui prin minte. Nu se gîndea la cum arăta. Se gîndea că femeia asta care îl scotea din minți avea nevoie cu disperare să fie protejată, și pentru că altcineva nu se afla în apropiere, își asumă el această datorie.

Încălecă și porni după ea.

Drumul călare pe o distanță de două mile pînă în sat se transformă într-o încercare înverșunată de a învinge întunericul și frigul. Cu toate că ninsoarea încetase, drumul era acoperit de un strat gros de zăpadă și le era tot mai greu să se orienteze. Dacă nu ar fi fost Lance, Case ar fi insistat să se întoarcă, însă cîinele alerga de colo-colo, ferindu-i de șanțuri.

Nu era chip să stea de vorbă, însă pe Case asta nu îl deranjă prea mult. Toate conversațiile cu Jane Mayberry se sfîrșiseră cu replici tăioase. Case era curios. Neliniștea ei față de situația băiatului și a prietenei ei părea copleșitoare, iar el voia neapărat să afle de ce.

Cînd se zăriră luminile satului, grăbiră pasul. În scurt timp, se aflau pe drumul principal din sat. Primul han care le apăru în cale era chiar Gatehouse Inn. Pînă aici, Case acceptase ca Jane să meargă în față, însă acum dădu pinteni calului și trecu el înainte, îndreptîndu-se spre aleea care ducea la grajduri.

Descălecă primul și, după ce lăsă hamurile pe mîna unui băiat de la grajd, se grăbi să o ajute pe Jane. Se aștepta ca ea să se opună, dar își dădu drumul din șa în brațele lui fără să scoată o vorbă. Tremura, iar chipul îi era palid și înghețat.

– N-am avut minte cînd te-am lăsat să vii pînă aici, zise el pe un ton aspru.

Își desprinse pelerina și îi acoperi umerii. Jane nu spuse nimic, ci cercetă cu privirea curtea aproape pustie.

În cele din urmă se întoarse către el speriată.

– Șareta nu e aici.

– Poate că Ben a plecat să-și viziteze vreun prieten. Există o mie de motive pentru care să nu se afle aici. Nu te grăbi să tragi concluzii.

– Ben n-ar face asta. Și apoi ar fi venit la han și ar fi așteptat-o pe Emily afară, la intrare. Cineva trebuie să-l fi văzut.

Îl întrebă pe băiatul care avea grijă de cai. Îl cunoștea pe Ben, dar spunea că nu-l mai văzuse de cînd venise ultima oară în sat după provizii, iar asta se petrecuse în urmă cu cîteva zile.

Lăsară caii în grija băiatului, îi spuseră lui Lance să șadă și intrară în han.

– Pari mai îngrijorată din cauza lui Ben decît din cauza prietenei tale, zise Case, deschizîndu-i ușa.

– Emily, adică domnișoara Drake, s-ar fi putut răzgîndi. Poate nu a reușit să plece. Oricum aveam niște îndoieli...

Se opri brusc, de parcă ar fi lăsat să-i scape mai mult decît voia să spună.

– Aveai îndoieli? încercă el să o facă să continue.

Numele prietenei ei îi era cunoscut. Apoi își aminti. Era tînăra pe care o văzuse stînd de vorbă cu Jane la operă. Freddie îi spusese numele fetei.

– Nu eram sigură că va veni. Mi-a spus că îi va fi greu să plece.

Da, își zise el, *dar e mai mult de-atît,* și rămase surprins cînd descoperi cît era de mîhnit că Jane nu i se destăinuia.

Cu toate că nu se afla nici o șaretă în fața grajdului, hanul era plin. Se auzeau pînă la ei voci vesele de fiecare dată cînd un nou mușteriu deschidea ușa.

– Localnici, răspunse proprietarul la întrebarea lui Case. Așa e în fiecare sîmbătă seara.

Privi spre Jane cu ochii mijiți și o analiză din cap pînă-n picioare.

Privirea aceea o făcu pe Jane să-și adune gîndurile. Își scoase pelerina, i-o dădu înapoi lui Case și își îndreptă umerii.

– L-am trimis pe servitorul meu aici să o întîlnească pe prietena mea, domnișoara Drake, Emily Drake, spuse ea. L-ați văzut cumva? Se numește Ben. Sau poate că ați văzut-o pe prietena mea?

– Nu am văzut nici un băiat.

– Dar pe prietena mea ați văzut-o? întrebă Jane repede.

– Cine întreabă? Tonul proprietarului era insolent.

Jane părea gata să se repeadă la el.

– Ați văzut-o sau nu, spuneți-mi o dată!

Case se sprijini cu cotul de tejghea.

– Vă sfătuiesc să-i răspundeți doamnei. Știu că nu pare, dar are un temperament vulcanic.

Proprietarului, un om solid, cu o figură roșcovană, îi veni să zîmbească.

– Aşteptaţi aici. Există cineva care doreşte să stea de vorbă cu oricine întreabă de domnişoara Drake.

Jane păli puţin, dar îşi păstră atitudinea demnă.

Case dădu din cap a dojană.

– Jane, Jane. De ce am sentimentul că tocmai mă implic într-o treabă urîtă? Să ştii că era bine să-mi fi spus despre ce e vorba.

– Nu sînteţi implicat în nimic, răspunse ea. Nu v-am cerut să veniţi cu mine şi sînt în stare să mă descurc singură.

– Cum doreşti, zise Case, aşezîndu-se pe un scaun şi lăsînd-o în mod deliberat să se descurce singură. Nu îi era ciudă. Sau poate îi era un pic, însă ceva îl făcea să creadă că ea s-ar descurca singură, indiferent de situaţie. La urma urmelor, peste ce probleme putea să dea o singuratică purtătoare de ciorapi albaştri în Highgate?

Uşa hanului se deschise şi proprietarul intră urmat de un domn. Case îl recunoscu pe unul dintre cei mai dezgustători oameni din Londra, Lordul Francis Reeve. Nu se cunoşteau. Nu fuseseră niciodată prezentaţi unul celuilalt şi Case ţinea ca relaţia lor să rămînă la acest stadiu.

Lordul Reeve, trecut bine de patruzeci de ani, era slab, cu o figură care odată putea să fi fost atrăgătoare, dar acum era marcată de viaţa de desfrîu pe care o dusese. Avea, de asemenea, un temperament tumultuos, mai ales cînd bea, iar lui Case îi era limpede că lordul nu petrecuse ultima oră consumînd ceai.

Case îşi înăbuşi cu mîna un căscat, însă urmărea atent ce se petrecea.

Lordul Reeve nici nu-l băgă în seamă, ci o privea ţintă pe Jane.

– Bănuiesc că sînteţi domnişoara Mayberry, i se adresă el morocănos şi se apropie de ea. Nu am crezut-o pe Emily. M-am gîndit că e vorba de vreun bărbat, dar nu este aşa, nu, domnişoară Mayberry?

– Singurul bărbat implicat eşti dumneata, îi răspunse Jane, dar nici asta nu va mai dura mult, dacă Emily va proceda aşa cum doreşte. Acum spune-mi unde se află. Ce-ai făcut cu ea?

Supărarea lui Reeve se transformă în furie dezlănţuită.

– Nenorocito! Tu i-ai băgat în cap ideile astea! Înainte nu ştia ce-i acela orgoliu. Înainte să-i otrăveşti tu mintea cu tot felul de mizerii despre mine, era o fată supusă.

– Dumneata şi tirania dumitale aţi făcut asta! Se teme de dumneata! De fapt nu te interesează Emily, ci averea ei. Conştiinţa ar trebui să-ţi spună că din cauza asta nu eşti potrivit nici pentru Emily şi nici pentru o altă femeie.

Cuvinte greu de îndurat! Case se ridică, veni lîngă tejghea şi se sprijini de ea, ca din întîmplare. Însă Jane şi Reeve nu mai băgau de seamă ce se întîmplă în jurul lor.

Reeve începu să facă spume la gură, înnebunit de mînie.

– Ştii care e problema dumitale, domnişoară Mayberry? Eşti o fată bătrînă şi trecută! Uită-te le tine! Ce bărbat ar putea să te vrea? Eşti geloasă pentru că Emily e tînără şi frumoasă şi a făcut o alegere strălucită.

Lucrurile mergeau din rău în mai rău. Înainte ca Jane să mai pună gaz pe foc, Case interveni, calm:

– Nu aşa se vorbeşte unei doamne. Aveţi grijă cum vă purtaţi, domnule, altfel mă voi vedea obligat să am eu grijă de dumneavoastră.

Reeve îşi întoarse privirea către Case.

– *Tu* cine naiba mai eşti?

– A, eram şi eu prin apropiere.

– Atunci te sfătuiesc să-ţi vezi de treaba dumitale.

– De data asta m-aţi jignit.

Reeve nu-l băgă în seamă.

– Iar pe dumneata uite ce te sfătuiesc, domnişoară Mayberry: nu te mai apropia de Emily. Fără discuţii între patru

ochi la operă. Dacă ai de gînd să mă sfidezi, o să blestemi ceasul în care ai venit pe lume.

– Dacă i-ai făcut vreun rău... începu Jane să strige la el.

– Nu spune prostii! i-o întoarse Reeve. Crezi că i-aş face vreun rău femeii cu care mă voi căsători? Dacă i-am făcut ceva cuiva, acela-i puştiul pe care l-ai trimis. Sper că nu i-am mai lăsat nici un os întreg – nerușinatul!

Jane păli de-a binelea.

– Unde este? îi strigă ea.

– Habar n-am şi nici nu-mi pasă de el.

Jane încercă să mai bîiguie ceva, dar Case atît aşteptase. Se repezi la bărbatul care era mai în vîrstă decît el şi, prinzîndu-l cu mîna de ceafă, îl trînti în genunchi.

Gîndul la ce putea să i se fi întîmplat băiatului îl înfuriase.

– Domnişoara Mayberry ţi-a pus o întrebare. Unde este băiatul?

– Nu ştiu!

Reeve încercă să se elibereze.

– Fir-ar să fie, dar nu e decît un servitor! A fost obraznic, aşa că a meritat bătaia.

Case îi suci braţul lui Reeve la spate.

– Te mai întreb încă o dată, iar dacă răspunsul nu va fi pe placul meu, o să-ţi rup mîna. Unde este băiatul?

– A plecat cu şareta spre Highgate Hill, asta-i tot ce ştiu.

– Şi Emily? întrebă Jane.

– S-a întors în oraş cu fratele ei.

Case privi către Jane.

– Dă-i drumul, spuse ea. Singurul care îl poate găsi pe Ben e Lance.

Apoi, i se adresă lui Reeve:

– Roagă-te ca băiatul să fie teafăr, altfel te găsesc şi pun cîinele să te sfîşie.

După această ameninţare, se întoarse şi porni către uşa grajdului.

Case se ridică şi privi în urma lui Jane. Nici un cuvînt de mulţumire pentru intervenţia lui venită la vreme. Conform obiceiului ei de femeie încăpăţînată, plecase lăsîndu-l în încurcătură.

Femeia asta chiar avea nevoie de cineva care să o supravegheze.

Cel puţin începeau să se lămurească lucrurile. Îşi dădu seama că ceea ce auzise despre Lady Octavia şi voluntarii ei care le ajutau pe femeile necăjite era adevărat. Intenţiile lor erau bune, dar nu putea să nu se gîndească la necazurile pe care tocmai le stîrnise Jane.

Dînd din cap dezaprobator, îşi luă pelerina de pe scaun şi ieşi după ea.

Cînd uşa se închise în urma lui Case, Lordul Reeve se ridică în picioare. Încercînd să-şi recapete răsuflarea, îşi frecă braţul pe care Case era cît pe-aci să i-l rupă. Apoi îl privi pe proprietarul hanului care se retrăsese în spatele tejghelei.

– Ai văzut că m-a atacat, îi spuse Reeve furios. De ce n-ai trimis după sergent?

– Aşa aş fi făcut, dacă n-aţi fi spus că sînteţi logodit cu tînăra aceea. Eu am crezut că sînteţi tatăl ei. În plus, nu-mi plac cei care bat copii. Mi se pare că aţi scăpat destul de ieftin.

Reeve strîngea pumnii şi îi desfăcea, semn de iritare crescîndă. Nimic nu i-ar fi făcut mai mult plăcere decît să-l pocnească pe hangiu, însă acesta era o namilă de om şi n-avea certitudinea că putea cîştiga lupta.

Toate se petreceau din vina lui Emily, însă Jane Mayberry îi băgase în minte ideile acestea revoltătoare. Din cauza lor fusese el umilit în felul acesta, şi nu putea trece peste asta.

Într-un fel sau altul, amîndouă aveau să plătească. Îi va face pe toţi să plătească pentru această umilinţă.

Lumea se adunase în jurul lui şi îl privea curioasă. Reeve îşi făcu loc prin mulţime şi părăsi hanul.

7

Case se liniști cînd constată că ea îl aștepta. Încălecă și îi spuse:

Cred că pretinzi prea mult de la cîinele tău. Nu mai simte el mirosul lui Ben, după ce s-a așternut atîta zăpadă.

– E ciobănesc, îi răspunse ea. E obișnuit să găsească oaia care s-a rătăcit de turmă pe timp de viscol. Și nu mirosul lui Ben îl va căuta el, ci pe al lui Razor.

– Razor?

– Poneiul care e înhămat la șaretă. Cînd i se dă ocazia, o ia razna. Lance e obișnuit să-l aducă acasă.

– Aha. Atunci ce mai aștepți?

– Pe dumneata, spuse ea și, chiar în clipa în care Case se simțea mai flatat de atenția ei, adăugă: Îmi ajunge că trebuie să-l caut pe Ben, nu vreau să-mi fac probleme că ai putea să pleci de capul dumitale.

Ar fi putut să-i spună că învățase de mic cum să citească urmele, pe cînd se retrăgea la cabana de vînătoare a tatălui său din Shropshire, deprindere pe care o ridicase la rangul de artă în anii petrecuți în Spania, dar renunță și porni, supus, la trap, în urma ei și a lui Lance pe aleea care dădea în drumul principal.

Aici se văzură nevoiți să încetinească pasul. La grajduri era adăpost, însă pe drum nimic nu putea opri vîntul care bătea cu putere peste Highgate Hill, provocînd vîrtejuri printre casele de cărămidă roșie și pe marginea drumului și măturînd furios cîmpul de la capătul satului. Ar fi vrut să-i propună lui Jane să se întoarcă la han și să-l lase pe el să-l caute pe Ben, dar știa că nu avea nici un rost. Jane Mayberry putea fi orice, însă nici pe departe o femeie plăpîndă.

Cînd vîntul se mai potoli, Jane îşi trase boneta pe urechi şi porni înainte, însoţită de cîinele ei. Pînă să iasă din Highgate, merseră la pas. Lance dispărea din cînd în cînd, dar se întorcea ca să se asigure că cei doi îl urmau. Erau singurii drumeţi şi puţinii trecători pe care îi întîlniră fie se îndreptau către Gatehouse, fie se grăbeau să se adăpostească undeva de viscol.

– A prins urma, îi strigă Jane.

În sfîrşit, îşi zise Case. Se chinuise să-şi ţină ochii larg deschişi, dar nu deslușise pe zăpadă nici o urmă care să-i spună încotro o apucase şareta. Nu-l prea ajutaseră anii de cercetaş al cavaleriei în Spania! Dar el n-ar fi făcut cercetări pe o vreme ca asta. Nici nu-ţi puteai da seama dacă ningea sau nu, pentru că vîntul spulbera continuu zăpada, acoperind orice urmă. Amurgul se transformase într-un întuneric de nepătruns şi pe cer nu se zărea nici o stea. Din loc în loc se zăreau licăririle slabe ale felinarelor de la casele oamenilor.

Case nu avea prea mare încredere în Lance. Ogarii de la Castelul Devere lătrau şi se agitau bucuroşi cînd simţeau mirosul vulpii, pe cînd cîinele acesta tăcea.

La jumătatea drumului spre Highgate Hill, Jane se opri.

– Ce este? o întrebă Case, venind lîngă ea.

Cînd Jane descălecă, Case procedă la fel. Lance alerga în cerc, schelălăind.

– A pierdut urma, zise Jane. Bate prea tare vîntul. Hai, băiete, nu-i nimic.

Se aşeză în genunchi şi îşi mîngîie cîinele.

– Ai făcut tot ce s-a putut.

Apoi se uită la Case.

– Am putea să-i cerem jandarmului local să-l caute. Ce zici?

Fantastic, îi ceruse sfatul! Dacă ar fi fost călare, ar fi căzut de pe cal de uimire. Îi plăcea să i se ceară părerea.

Fata şi cîinele îl priveau, aşteptînd răspunsul. Era pe punctul de a încuviinţa ideea ei, însă privirea aceea plină de încredere îl făcu să-şi înghită vorbele. Ştia că un jandarm nu şi-ar da osteneala pentru un servitor, mai ales pe o vreme ca aceasta. În plus, nu era foarte convins că i se întîmplase ceva rău lui Ben. Băieţii de vîrsta lui puteau face lucruri neprevăzute.

Nu se îndura să îi dezamăgească pe Jane Mayberry şi pe cîinele ei. Privi către Highgate Hill, apoi se uită în urmă, la drumul pe care veniseră.

– Hai să încercăm altceva înainte să chemăm autorităţile, zise el.

Jane se ridică.

– Ce anume? întrebă ea, cu vocea trecînd de la nădejde la deznădejde.

Case o prinse după umeri cînd o rafală de vînt spulberă zăpada în jurul lor. Cînd ea veni singură mai aproape ca să fie protejată, o cuprinse cu amîndouă braţele. Lance se apropie şi el şi îşi adăposti capul în pelerina lui Case.

După ce se potoli vîntul, Jane se desprinse imediat din braţele lui. Case constată cu uimire cît de mult regreta că trebuia să-i dea drumul.

– Ce altceva putem face? întrebă ea disperată.

Răspunsul care îi veni în minte îl făcu să zîmbească, însă nu era nici momentul, nici locul să o necăjească.

– Nu cred că Ben a ajuns atît de departe. Sîntem aproape de marginea satului, iar dacă el ar fi venit pînă aici, cred că Reeve l-ar fi ajuns din urmă. Sînt sigur că s-a abătut din drum ca să se adăpostească pe undeva, probabil pe vreuna dintre ulicele pe lîngă care am trecut. Poate a găsit un hambar gol... ce s-a întîmplat, Jane?

Ea îl prinse de mînecă.

– Din drumul care trece pe lîngă Lauderdale House se desprinde o potecă. Ocoleşte mult, dar trece prin spatele casei

mele și apoi iese în șoseaua dinspre nord. Poteca asta e folosită doar de negustorii care își duc vitele la tîrg. Crezi că Ben ar fi putut-o lua pe acolo ca să ajungă acasă?

– Hai să vedem.

– Poteca e cam îngustă pentru o șaretă, dar dacă Ben s-a speriat foarte tare...

Jane întoarse calul.

– Trebuie să încercăm, spuse ea pe un ton hotărît.

Era limpede, își revenise – devenise din nou sigură pe ea și prelua comanda.

– După dumneata, domnișoară Mayberry, strigă Case, și o urmă în josul dealului.

Cînd ajunseră la marginea proprietății Lauderdale House, se opriră. Dacă urmele negustorilor nu ar fi fost marcate de șirurile de tufișuri de pe margini, nu și-ar fi dat seama că intraseră pe potecă.

– Lance a găsit din nou urma, spuse Jane.

– De unde știi?

– E neliniștit. Vrea să ne grăbim.

Ca și cînd ar fi înțeles că despre el era vorba, Lance goni către ei, se gudură puțin pe lîngă Jane, apoi porni din nou în goană.

– E greu, spuse ea, încercînd să zărească ceva prin beznă. Fără un felinar nu ajungem prea departe.

Case încuviință, dînd din cap.

– Să nu pleci de-aici pînă nu mă întorc, zise el și porni înapoi, pe drumul pe care veniseră.

Ea îl privi plecînd și o cuprinse neliniștea. Dacă se va rătăci? Apoi se mustră singură. Bineînțeles că nu se va rătăci. Doar fusese soldat. Era pregătit pentru așa ceva. Poate că el se simțea în elementul lui, în vreme ce ea avea impresia că îi fuge pămîntul de sub picioare.

Nu avu timp să se frămînte prea mult, deoarece după cîteva minute contele se întoarse.

– L-am împrumutat de la Lauderdale House, de la poarta din față, zise el, ținînd în mînă un felinar.

O surprinse bucuria de a-l revedea.

– Dă-mi mie felinarul, spuse Jane, pe un ton poruncitor, și vino după mine.

Case descălecă, dar nu-i dădu felinarul.

– Nu. Mergem împreună.

– Bine. Ducem caii la pas.

Pe Case nu-l deranjă să-i dea satisfacția de a avea ultimul cuvînt.

După aproape o milă de mers pe potecă, dădură de șaretă. Era înclinată într-o parte, dar întreagă. Ben și Razor, însă, nu erau de găsit.

– Doamne, Dumnezeule, exclamă Jane speriată. Oare ce li s-o fi întîmplat?

Case cercetă urmele din jurul șaretei, greu de deslușit prin zăpada care era mereu viscolită.

– Ori Ben, ori altcineva a deshămat poneiul. Trebuie să fie pe-aici pe undeva.

O privi cercetător.

– Jane, nu-ți face griji. Cu puțin noroc o să-l găsim pe tînărul Ben încălzindu-se în bucătăria vreunei gospodine sau, cum ți-am mai spus, adăpostindu-se în hambarul vreunui fermier.

Îl găsiră, sau mai degrabă Lance îl descoperi ghemuit lîngă o căpiță de fîn. Dormea, dar se trezi îndată ce-l simți pe Lance lingîndu-i fața. Jane îngenunche repede lîngă el și începu să-l scuture de zăpadă. Se vedea că fusese bătut. Avea buza crăpată, un ochi închis de-a binelea și fața plină de zgîrieturi.

– Știam că o să mă găsiți, rosti el.

Jane încercă să-și ascundă tremurul din glas.

– Nici nu mi-a trecut prin minte că nu te voi găsi!

– Dar Razor? Cînd s-a înțepenit șareta l-am deshămat și a fugit înainte să apuc să-l încalec.

– Din cîte îl cunosc eu, trebuie să fi ajuns deja acasă, la adăpost.

Case îngenunche lîngă cei doi.

– Ben, dumnealui este Lordul Castleton. Ar fi trebuit să vezi cum l-a pus la punct pe Lordul Reeve! L-a apucat de ceafă și l-a zgîlțîit de-au început să-i clănțăncască dinții. Am crezut că o să rămînă fără dantură.

Rîsul lui Ben fu înăbușit de un geamăt de durere.

– Eu nu i-am spus nimic, se apără el. Nu cu i-am spus numele dumneavoastră. Domnișoara Drake a făcut-o.

– Șșșș, gata acum, îl liniști Jane, vorbim mai tîrziu.

– Trebuie să te ridicăm și să te scoatem de-aici, îi spuse Case. Crezi că te poți descurca dacă te ajut eu?

Ben dădu din cap afirmativ, dar cînd Case încercă să-l ridice, gemu din cauza durerii.

– Ce te doare? îl întrebă Case.

– Brațul. Nu-l pot mișca.

– Jane, ține, te rog, felinarul.

După ce Jane luă felinarul, Case începu să-i pipăie brațul drept. Ben suportă cu stoicism, însă cînd Case încercă să i-l ridice, durerea deveni insuportabilă.

– Nu cred că e ceva grav, îi zise Case lui Jane, dar trebuie să-l ducem într-un loc uscat, la căldură. Acolo o să văd ce pot face.

Afară era întuneric beznă și de parcă asta nu era destul, începu din nou să ningă.

– Am putea să ne îndreptăm către casă, propuse Jane, cu o voce calmă, pentru a-i da și lui Ben încredere. Nu cred că e prea departe, iar Lance ne poate conduce.

Case își scoase pelerina.

– Ţine-mi calul, îi spuse el lui Jane.

Vorbind tot timpul cu calm, puse pelerina lui pe umerii lui Ben şi îl ridică în şa, după care sui şi el în spatele acestuia. Gemetele înăbuşite ale băiatului o făcură pe Jane să scrîşnească din dinţi.

Case se uită la chipul ei îndîrjit şi-i spuse, fără să-şi ascundă iritarea:

– Nu am de ales. Ar trebui să te îngrijorezi mai mult altceva, decît braţul rănit. A stat prea mult în frig. E rece ca gheaţa. Aşa că hai să pornim o dată. Mergi înainte, du calul la pas şi ţine felinarul sus, ca să te pot urma.

Greşea. Ea nu îl învinovăţea de nimic. Era conştientă că nu s-ar fi putut descurca singură cu Ben. Îi va mulţumi mai tîrziu, dar mai întîi trebuia să-l ducă pe Ben acasă.

Îl strigă pe Lance.

– Acasă, îi ordonă ea şi porniră încet pe urmele cîinelui.

Era un drum pe care Jane spera că nu va mai fi niciodată nevoită să-l străbată. Cu toate că aveau felinarul, mergeau mai mult pe bîjbîite, iar dacă n-ar fi fost Lance care să-i ţină aproape, ar fi fost nevoiţi să se oprească.

Luminile casei nu i se păruseră niciodată mai îmbietoare.

– Am ajuns! strigă Jane, sau mai degrabă încercă să strige, căci răguşise din pricina frigului.

Cînd uşa de la intrare se deschise şi în prag apăru silueta menajerei, ochii lui Jane se umplură de lacrimi de uşurare. Îşi reprimă, însă, slăbiciunea cînd contele veni lîngă ea şi începu să dea ordine.

– Ai grijă de cai, domnişoară Mayberry, în timp ce eu mă ocup de Ben.

Auzind numele lui Ben, doamna Trent coborî în fugă treptele.

– L-aţi găsit? Slavă Domnului! Veniţi pe aici, Înălţimea voastră, pe aici.

Uşa de la intrare se închise, lăsîndu-i în frig pe Jane, Lance şi caii. Se uită la bietele animale şi mînia îi dispăru instantaneu. Păreau mai epuizaţi decît ea.

– Nu ne-am fi descurcat fără voi, le zise mîngîindu-i în timp ce-i conducea la adăpost.

Grija pentru Ben o făcu să se grăbească. Avusese dreptate în privinţa lui Razor – mînca liniştit în boxa lui. Dacă nu ar fi îndrăgit atît de mult animalele, i-ar fi tras una peste bot pentru că-l abandonase pe Ben.

Era sfîrşită de oboseală cînd urcă panta spre casă. O dureau şi mîinile şi picioarele, iar degetele îi erau amorţite de frig. Începuse să-şi plîngă de milă, cînd un ţipăt ascuţit ce venea din casă o făcu să se oprească în loc.

Ben!

Uită de durere într-o clipă, îşi strînse rochia şi urcă rapid panta înclinată, dînd buzna în holul de la intrare. Nu se mai auzea decît un murmur de voci venind din odăile din spate. Lance o conduse spre bucătărie.

Lîngă foc fusese improvizat un pat. Ben zăcea întins, gol pînă la brîu, rezemat de perne. Era alb la faţă şi abia îşi putea stăpîni lacrimile. Lordul Caspar îi ţinea o cană la gură şi îl forţa să bea din ea. Jane simţi aroma de „ceai de marmeladă", o infuzie preparată din Scotch şi apă fiartă, îndulcită cu marmeladă ca să mai înmoaie gustul oribil al whiskyului.

– Iată-te, în sfîrşit, domniţă dragă! exclamă doamna Trent.

Era lîngă maşina de gătit înlăturînd nişte cărămizi încinse cu ajutorul unui făcăleţ. Apoi le înveli în prosoape. Cu siguranţă erau pentru Ben, ca să-l încălzească.

– L-ai găsit pe Razor? o întrebă doamna Trent. M-am speriat cînd l-am văzut intrînd la trap în curte, fără şaretă şi fără Ben. Nu ştiam ce s-a întîmplat, dar eram sigură că veţi veni cu toţii îngheţaţi pînă în măduva oaselor, aşa că am pus cărămizi la încălzit şi am făcut şi ceai de marmeladă.

Jane se înmuie și se sprijini de ușă. Cînd dăduse buzna în bucătărie nu știuse la ce să se aștepte. Oricum nu-i trecuse prin cap că îi va găsi pe cei trei într-o relație atît de strînsă. Simți cum căldura o învăluia. Focul ardea în șemineu ca în furnalul unui fierar. La fel și focul din vatră. Odaia, destul de mică, avea toate ferestrele închise. Cu greu se putea respira acolo.

– Jane.

Întoarse capul încet și întîlni privirea sigură, încurajatoare a contelui. El remarcase încordarea de pe chipul ei și se ridicase în picioare.

– Doamnă Trent, i se adresă el menajerei, aveți grijă ca Ben să bea ce e aici.

– Cum?

Doamna Trent îi urmări privirea, sesiză expresia de pe chipul stăpînei ei și se grăbi să îndeplinească porunca.

Cînd o văzu pe Jane, Ben începu să strige:

– Am încercat să-i împiedic să o ia pe domnișoara Drake, dar mi-au sucit mîna, iar domnișoara Drake a spus că *vrea* să plece acasă.

Jane își adună ultimele puteri, ca să-i răspundă:

– Ai făcut bine, Ben.

Apoi se întoarse către Case:

– Ce e cu brațul lui?

Case o ajută să-și scoată mănușile, pelerina și boneta, o conduse lîngă masă și o obligă să se așeze pe scaun.

– Brațul i-a fost dislocat. A trebuit să i-l pun la loc. A fost dureros, dar numai pentru cîteva momente. Dacă va dormi bine la noapte, își va reveni complet. Jane, acum e în afara oricărui pericol, așa că nu-ți mai face griji.

Ochii ei mari întîlniră pentru o clipă privirea lui, apoi se îndreptară către Ben. Băiatului nu-i venea să înghită ceaiul acela de marmeladă, dar pînă la urmă îl dădu pe gît, bărbățește. Abia după aceea bunica lui îi luă cana din mînă și îl acoperi cu păturile.

În vreme ce ea îl privea pe Ben, Case o studia. Nu-şi dăduse seama pînă atunci cît de lung şi de blond era părul ei. Abia acum, după ce îi dăduse jos boneta aceea deloc atrăgătoare care îl acoperise, părul îi cădea în valuri pe umeri. Avea un obraz murdar de praf, iar rochia era plină de noroi la poale.

Privind-o nu-i venea să creadă că ea mergea regulat la operă în compania lui Sally Latham, şi că nu o remarcase decît miercurea trecută. Brusc, simţi cum întreaga imagine asupra lumii i se schimbă radical. Nu-şi dădea seama dacă era sau nu frumoasă. Însă elegantă sau îmbrăcată cu straie modeste, arţăgoasă sau deznădăjduită, femeia asta era pur şi simplu irezistibilă.

Îi luă mîinile, i le aşeză pe cana cu ceai şi o îndemnă să bea. Faptul că se supuse aproape automat îi dădu de înţeles cît era de zguduită. Dar, după ce luă cîteva înghiţituri din leacul doamnei Trent, începu să dea semne de revenire. Îşi îndreptă spatele şi umerii şi lăsă cana din mînă.

Apoi îl privi şi rosti pe un ton grav:

– Dacă nu ai fi venit cu mine, ar fi fost rău pentru Ben.

Case răspunse cu aceeaşi sobrietate:

– Mă bucur că am putut fi de folos.

Privirea din ochii lui îi aduse din nou aminte de felul în care arăta şi se ridică brusc.

– Trentie, i se adresă ea femeii, o să-l instalăm pe Lordul Castleton în camera pe care o pregătiserăm pentru domnişoara Drake. Trebuie să aprindem focul şi să-i aducem apă caldă şi prosoape. O să fac eu ordine aici şi o să prepar cina.

– Nici să nu-ţi treacă prin minte! se împotrivi menajera, înspăimîntată. Pînă şi cea mai mică adiere te-ar dărîma. Stai jos şi lasă totul în seama mea. Nu e mare lucru de făcut, e gata totul imediat. Acum bea-ţi ceaiul.

Împinse ceainicul mai aproape de Jane, îi aruncă lui Case o privire rugătoare, după care ieşi din odaie.

În timp ce Jane se apropie de pat, Case îi umplu cana.

Ea îl privi cu milă pe Ben. Acum dormea şi părea mai mic de paisprezece ani, cîţi avea de fapt. Jane se gîndi – mînioasă dintr-o dată pe sine – că merita să fie aspru pedepsită pentru povara pe care o pusese pe umerii unui copil. Trebuia să fi prevăzut necazurile care puteau să apară. Încurcase lucrurile! Acum de Emily era şi mai rău decît înainte, iar Ben...

Îşi duse o mînă la frunte, simţindu-se ameţită. Atingerea de pe braţ o făcu, însă, să-şi ridice privirea.

– Ai auzit ce-a spus doamna Trent, îi zise Case în şoaptă. Bea ceaiul, o să te mai liniştească.

Luă cana din mîinile lui şi înghiţi o gură sănătoasă de ceai, apoi încă una.

– Nu ştiu ce e cu mine, reuşi ea să spună, tot mai lipsită de putere. E ceva care mă doboară.

– Eşti şi tu om, ca toţi oamenii, asta-i tot. Ai dreptul să te simţi tulburată. Uite ce e, mergi sus şi odihneşte-te puţin. Doamna Trent şi cu mine o să ne descurcăm aici. Cînd o să fie gata cina, te chemăm.

Văzînd că încăpăţînarea nu o părăsise, deoarece dădu hotărîtă din cap, lordul o repezi puţin:

– Jane, nu e nici o ruşine să-i laşi pe alţii să facă o treabă în locul tău. Permite-mi să dau o mînă de ajutor.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

– Castleton, nu încerca să mă dădăceşti dacă nu vrei să uit cu cine stau de vorbă.

Case reuşi să nu zîmbească, deşi focul din privirea ei îl cam ispitise.

– Prîetenii îmi spun Case, zise el.

– Poftim?

– Case. Prescurtarea de la Castleton.

– Noi nu sîntem prieteni.

– Mai poţi spune asta după cele trăite împreună?

Obrajii ei se îmbujorară.

– Ți-am mulțumit deja. Ce altceva mai vrei?

Case își atinse cu arătătorul nasul, cu gestul unui om care se gîndește cum să pună o problemă delicată.

– Dacă ți-aș spune, s-ar putea să mă și lovești.

Obrajii ei se înroșiră și mai tare, dar îi înfruntă privirea cu hotărîre.

– Încă nu știu ce cauți aici. Parcă ziceai ceva despre operă.

– Mereu schimbi subiectul cînd nu mai ești sigură pe tine? Aha. Acum iar îți pierzi cumpătul. Să știi că asta poate aștepta pînă mîine. Nu e o urgență.

– Totuși a fost suficient de urgent încît să te facă să vii aici pe viscol, nu? Aș vrea să lămurim o dată lucrurile.

Jane spera că în felul acesta el avea să plece mai repede de acolo.

– Bine. Hai să ne așezăm.

Trase un scaun pentru ea și, după ce Jane se așeză, Case luă și el loc de partea cealaltă a mesei și trecu direct la subiect.

– Miercurea trecută, seara, cînd ai plecat de la operă, nu ai observat nimic neobișnuit? Gîndește-te bine. Cineva sau ceva care să te fi pus pe gînduri.

Jane se străduia să-și stăpînească iritarea. Nu-și amintea ceva care să i se fi părut nelalocul lui.

– Nu, răspunse ea. De ce mă întrebi?

Case îi povesti aceeași variantă prescurtată a întîmplărilor, cum procedase și cu Freddie și cu Sally Latham: un coleg de la Special Branch fusese atacat într-o trăsură, lîngă operă, și toți martorii posibili ai atacului erau interogați; nu pomeni nici măcar o dată numele lui Gideon Piers. Răspunsurile lui Jane nu se deosebeau de cele ale vicontelui sau ale lui Sally.

După cîteva momente în care nici unul nu mai spuse nimic, Jane rupse tăcerea:

– Și din cauza asta ai bătut atîta drum, doar ca să-mi pui întrebări despre colegul tău?

–Jane, este o chestiune foarte importantă, îi răspunse el pe un ton grav. Dacă aş fi ştiut că vremea se va schimba, aş fi amînat discuţia cu cîteva zile.

Jane se înfioră.

– Mă bucur că n-ai făcut-o. Apoi, privind către Ben: Îmi pare bine că ai fost aici.

Case îşi dădu seama că era epuizată. Trecuse prin prea multe într-o singură zi şi era pe punctul de a se prăbuşi. Nu-i va mai pune şi alte întrebări, aflase ce voia. Nu-l putea ajuta în legătură cu atacul asupra lui Harper. Acum înţelesese de ce nu voia Jane Mayberry să facă publică adresa ei, iar treaba asta nu avea nimic de-a face cu Gideon Piers.

Se ridică de pe scaun şi rosti cu blîndeţe:

– Haide, Jane. E timpul să mergi la culcare.

Ea îl privi cu ochi tulburi.

– Nu pot să merg la culcare. Am prea multe de făcut.

– Cum ar fi?

– Să am grijă de cîinele meu. Trebuie uscat şi hrănit. Apoi...

Nu, cu ea nu se putea proceda altfel, aşa că o ridică în picioare, îi luă braţul şi o conduse spre uşă.

– Poţi să crezi ce vrei, îi spuse Case, dar să ştii că lumea nu o să se prăbuşească dacă nu eşti tu de faţă, să dai indicaţii. O să am eu grijă de Lance.

Deschise uşa şi o împinse uşor afară. Lance se ridică de lîngă vatră, însă cînd Case îi comandă „Şezi!", se tolăni din nou. Jane luă o lumînare de pe măsuţa din hol şi urcă treptele ţinîndu-şi spatele drept. Ajunsă în camera ei, umerii i se lăsară, într-un gest de neputinţă.

Patul era ispititor.

Oboseala o copleşise. Lăsă lumînarea din mînă înainte să o scape şi se îndreptă împleticindu-se către pat. Va trage un pui de somn, dar nu pentru că aşa îi ceruse contele, ci pentru că nu se simţea în stare să-şi mai ţină ochii deschişi. După ce îşi scoase

rochia şi îmbrăcă un halat călduros din lînă, se întinse pe pat şi îşi trase plapuma pînă la bărbie.

Lumea nu o să se prăbuşească dacă nu eşti tu de faţă, să dai indicaţii.

O făcuse puţin să sufere remarca aceasta. Castleton credea că ea ar fi vrut să comande, cînd de fapt nu era decît o femeie independentă, capabilă să-şi poarte singură de grijă. Aşa fusese crescută.

E adevărat, nu avea bani ca să angajeze o armată de servitori, precum contele. O avea doar pe doamna Trent, care era mai degrabă un membru al familiei. Fericirea nu însemna neapărat să ai bani mulţi.

Părinţii ei făcuseră mai mult decît să o crească în acest spirit al independenţei. O încurajaseră să citească, să ceară lămuriri şi să-şi apere punctul de vedere. Cele mai dragi amintiri erau legate de momentele cînd familia se reunea la cină, cînd primeau musafiri şi toată lumea stătea de vorbă la masă, se contraziceau, se tachinau, rîdeau. Nu-i trecuse nici o clipă prin minte că n-a fost educată cum se cuvine, că oamenii nu apreciază o femeie care gîndeşte asemenea ei.

Gîndurile apucaseră pe un alt făgaş, mai puţin plăcut. Mai ales o anume persoană nu era mulţumită de felul cum o crescuseră părinţii ei. Dar asta se petrecuse cu mult timp în urmă.

Se foia neliniştită în aşternut, şi gîndurile i se învălmăşeau în minte. De ce venise contele pînă aici? Oare de ce crezuse că ea îl poate ajuta, cînd Freddie şi Sally n-au putut? Doar plecaseră împreună de la operă.

O ajutase cu Ben.

Îi era recunoscătoare pentru asta, mai mult decît recunoscătoare, însă contele o tulbura teribil, şi lui îi făcea plăcere să vadă ce efect avea asupra ei. Nu-i plăcea felul în care o privea; de altfel nu-i plăcea nici felul în care ea îl privea pe el.

Ea nu roşea niciodată!

Cu cît se întorcea mai repede în oraş să ancheteze crima aceea din Hyde Park, cu atît era mai binc. Gideon. El ce treabă avea cu toate astea? Doar murise, nu? Atunci cum de...

Oftă şi se lăsă furată de somn, înainte să-şi sfîrşească gîndul.

În timpul acesta, Gideon Piers se amuza teribil, cu toate că nu venise la Ladies' Library pentru asta. Era curios să afle cît mai multe despre Jane Mayberry, tînăra de care era aproape sigur că luase locul Contessei şi doamnei Standhurst în inima lui Castleton. De trei zile contele se străduia sa dea de urma acestei purtătoare de ciorapi albaştri. Astăzi reuşise şi, mulţumită informatorului său, Piers aflase şi el adresa domnişoarei Mayberry.

Hillcrest, lîngă Highgate – acolo locuia şi tot acolo se afla acum şi contele.

– Ce căutăm noi aici?

Piers îl privi pe John Merrick, care şedea de partea cealaltă a mesei. Se aflau în salonul în care se servea ceaiul şi tocmai ascultaseră ultimele zece minute din plictisitoarea lectură a legilor proprietăţii şi a drepturilor femeii căsătorite. Îşi zise că Jane Mayberry n-ar trebui să se mai preocupe de legile proprietăţii dacă s-ar căsători cu contele. Va fi mai bogată decît în cele mai îndrăzneţ vis al ei. Iar dacă domnişoara Mayberry era în genul femeilor – ba nu, în genul doamnelor – atît de sobre care umpleau salonul, atunci căsătoria se făcea ca la carte.

Fie Castleton îşi pierduse minţile, fie domnişoara Mayberry nu era chiar aşa cum îi fusese descrisă.

Oricum nu conta, deoarece contele nu avea să se mai căsătorească.

– Ei bine? întrebă Merrick.

Piers oftă reţinut. Îl invitase în seara aceasta pe Merrick şi nu pe Joseph, pentru că Merrick mai semăna a gentleman. Se potrivea mult mai bine mediului. În alte privinţe însă, era o mare dezamăgire. Trebuia să i se explice absolut totul. Joseph ar fi

intuit imediat că lordul, cu obiceiurile, cu preferințele, cu femeile lui, devenise pentru el o obsesie.

– Tot ceea ce îl preocupă pe conte mă preocupă și pe mine, îi răspunse Piers. Aici își petrece fata cea mai mare parte a timpului atunci cînd vine în oraș. Vreau să-mi formez o impresie în privința ei studiind compania în care se află, și așa mai departe.

– Iar eu cred că ne pierdem vremea, veni replica lui Merrick. Ce contează cum e ea? Castleton e interesat de ea și cu asta, basta.

– Da, dar de ce îl interesează? Asta mă intrigă cel mai tare.

Înainte ca Merrick să-și exprime și mai răspicat iritarea, Piers se ridică.

– Aici am terminat, spuse el. Mergem?

Nu era o invitație, ci un ordin, iar Merrick știa că nu trebuie să-l comenteze.

În trăsura care îi ducea la hotelul lui Piers, pentru a lua cina, Merrick reluă discuția:

– Asta înseamnă că renunțăm la Contessa și la doamna Standhurst?

– Cum de ți-a venit ideea asta?

– Dacă pe Castleton îl interesează acum Jane Mayberry, de ce să ne mai batem capul cu celelalte?

– Trebuie să atragem atenția. Stai liniștit, John. Nu-i nevoie să înțelegi. Castleton o va face, cu siguranță. Și asta contează.

– Dar care e rostul?

Merrick începea să nu-și mai controleze proasta dispoziție.

– Cavalerismul. Piers zîmbi cu toată fața. Acesta e limbajul contelui. Știi ce ai de făcut?

– Da. Mai întîi Contessa, apoi doamna Standhurst.

– Pe Jane Mayberry o lași în seama mea.

– Să fii atent la cîine. Poate fi foarte violent.

Piers rîse cu poftă.

– Cîinele va fi prima victimă.

8

Visa de multă vreme același vis. Părinții se aflau în sufragerie, la masă, iar ea stătea afară și-i urmărea pe fereastră, încercînd să le atragă atenția. Se agita mult, chiar începea să se înfurie. Ei știau că ea se află acolo, dar nu-i adresau nici măcar o privire. Se lansaseră într-una din dezbaterile lor aprinse, discutînd despre slujba pe care o ascultaseră în dimineața aceea la biserică. Așa erau părinții ei. Uitau de toate cînd începeau să discute. Nu simțiră neliniștea ei. O urmărea Jack. Dacă o prindea, avea să o ia de-acolo și chiar să-i facă rău. De s-ar opri o dată din discuția lor pentru a-i deschide ușa, ca să intre în casă, unde ar fi fost siguranță.

Dar era prea tîrziu. Simți mîna lui Jack pe umărul ei. Cînd se întoarse și vru să i se împotrivească, rămase înmărmurită – nu Jack era lîngă ea, ci Castleton. O stăpînea cu ochii lui de un albastru intens, care sclipeau ca cei ai unui animal de pradă.

Țipă speriată în somn și se și ridică în capul oaselor. Abia mai putea respira. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul. Se scurseră clipe lungi pînă reuși să se adune.

De ani de zile o chinuia visul acesta, numai că de data asta apăruse o schimbare. Acum era urmărită și de conte. Nu era naivă, știa cărui fapt se datora lucrul acesta – felului în care o privea, glasului cu care îi vorbea. Voia să o facă să-l vadă ca pe un bărbat. Și reușea.

Fir-ar să fie!

Își învățase lecția lîngă Jack. Bărbații tot bărbați rămîneau, indiferent cît erau de atrăgători. Ei erau vînătorii, iar femeile – prada. O dată ce le prindeau, libertatea lor lua sfîrșit.

Ea nu avea de gînd să devină prada nimănui. Scăpase dintr-un fel de închisoare şi nimic nu o putea convinge să accepte o alta.

După ce respiră adînc de cîteva ori, încercînd să se liniştească, privi în jurul ei, prin cameră. Lumînarea ardea cu flacără mică, dar în şemineu fusese aprins focul şi împrăştia o lumină şi o căldură plăcute. Lîngă vatră zări un vas din porţelan cu apă. Doamna Trent fusese cu siguranţă acolo.

Ceasul de pe policioară arăta o oră tîrzie – zece noaptea. Dormise mult. Simţi o durere de stomac, căci se culcase fără să mănînce nimic. De fapt, nu mai mîncase de la micul dejun. Ascultă cu atenţie, dar nu desluşi nici un zgomot în casă. Se gîndi că poate doamna Trent se culcase deja, dar nu putea fi sigură dacă şi contele se retrăsese în camera lui, şi ea nu voia să-l întîlnească şi să stea de vorbă cu el.

Gîndul îi zbură imediat la Ben, însă stomacul ei începu să ceară, destul de zgomotos, mîncare. Asta o făcu să se hotărască – dădu la o parte plapuma şi se ridică.

Nu se preocupă prea mult de înfăţişarea ei. Îşi spălă mîinile şi faţa şi se pieptănă mai mult în fugă. Apoi luă lumînarea şi coborî.

Pe sub uşa bucătăriei se zărea lumină, dar asta nu o miră, deoarece ştia că acolo se afla Ben. Bucătăria fusese mereu încăperea cea mai caldă din casă, pentru că acolo focul nu se stingea niciodată.

Deschise uşor uşa şi păşi înăuntru în vîrful picioarelor. Patul în care se afla Ben fusese împins într-o firidă, şi băiatul părea să doarmă adînc. Jane păşi către pat cu grijă încercînd să nu facă zgomot. Nu mai avea febră, însă dori să se asigure şi-i atinse uşor fruntea cu mîna. Era caldă, dar departe de a fi ceva îngrijorător.

Lampa de pe măsuţă era aprinsă, aşa că suflă în lumînare, o aşeză apoi pe policioara căminului şi merse la cămară. După

cîteva clipe se întoarse cu o tavă pe care pusese un pahar cu lapte, un codru de pîine şi o felie de brînză. Mai rămăsesera de la cină plăcintă cu carne şi şuncă pregătită la cuptor, dacă ar fi vrut să mănînce ceva mai consistent, dar se gîndi că nu va dormi bine dacă îşi va umple stomacul.

Uşa se deschise. Jane se aştepta să fie doamna Trent, însă cel care intră fu contele. Avea pe el pelerina şi era plin de zăpadă. Lance îl însoţise, dar cînd îşi văzu stăpîna veni în fugă spre ea.

– Care va să zică te-ai trezit, zise Case zîmbind reţinut.

Jane rămase înmărmurită şi îl privi apropiindu-se de şemineu cu o găleată uriaşă cu cărbuni. Se aplecă, luă cleştele şi începu să pună mai mult cărbune în foc.

– Să vedem dacă am urmat întocmai instrucţiunile doamnei Trent. Ca să nu se stingă focul în timpul nopţii trebuie să mai pun cărbune, apoi nişte talaş şi abia după aceea să fixez grătarul la gura căminului.

În timp ce vorbea, proceda întocmai cum îi spusese menajera.

– Am înţeles bine? O privi, peste umăr, pe Jane.

Ea rămăsese cu ochii pironiţi la el, incapabilă să rostească o vorbă. Un conte nu aţîţa focul într-o bucătărie. Asta era treaba spălătoresei, acolo unde exista o astfel de slujnică.

– Jane? încercă el s-o facă să se dezmeticească, scoţîndu-şi pelerina.

Se simţea în acelaşi timp jenată şi mînioasă.

– Nu *dumneata* ar trebui să faci treaba asta!

– Ţi-am spus că voi avea grijă de tot şi am vorbit serios. În plus, cine s-ar fi putut ocupa de asta? Timp de cîteva zile Ben va fi incapabil să se ridice şi să lucreze, din cauza umărului.

– Ar fi trebuit să mă trezeşti. Doamna Trent şi cu mine sîntem obişnuite să ne descurcăm singure. Şi nu cărăm cărbune cu găleata aceea. E prea mare şi mult prea grea. Ne folosim de

un ciubăr. Îl privi drept în ochi. Cît despre Ben, nu trebuie să-ţi faci griji. Ştim şi noi cum să-l îngrijim.

Case îi rănise din nou orgoliul, deşi era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Însă cineva tot trebuia să-i spună femeii acesteia deschis anumite lucruri.

– Să fiu sincer, începu el, nu pentru Ben îmi fac griji, ci pentru tine. O femeie singură...

Cînd o văzu cum se schimbă la faţă, îşi ridică mîinile în semn de disperare.

– Bine, gata. Am înţeles, nu e treaba mea. Ştiu asta. Crede-mă, nu te învinuiesc de nimic. De fapt, cu riscul de a-ţi părea neserios, trebuie să-ţi mărturisesc că admir ceea ce ai reuşit să realizezi aici.

Şi vorbea serios. Acum ştia mult mai multe despre ea decît atunci cînd păşise prima oară în curtea casei ei. Din cîte putuse afla de la menajeră, Jane Mayberry era singura care susţinea financiar mica lor gospodărie. Îi rămăseseră foarte puţini bani după moartea tatălui ei şi încercase să se ocupe de diverse treburi pînă acum trei ani, cînd se stabilise aici. Menajera nu-i dăduse prea multe amănunte, însă Case se lămuri pe deplin după cină cînd, la cererea doamnei Trent, intrase în biroul lui Jane ca să aducă o carafă cu coniac, păstrată pentru oaspeţii de onoare.

Hîrtiile pe care le găsi împrăştiate pe masa ei de lucru îl uimiră. (Bineînţeles, curiozitatea îl îmboldi să le şi cerceteze.) Jane Mayberry era scriitoare! Erau pamflete legate de dreptul de vot cuvenit femeilor şi de alte drepturi şi articole ce tratau subiecte extrem de variate, pornind de la categoria sublimului (*Este Dumnezeu femeie?*) şi pînă la aceea a ridicolului (*Să preamărim corsetul!*). Însă ceea ce îi atrăsese în mod deosebit atenţia fuseseră articolele despre comerţul liber şi despre legea agrară. Parcă îl şi auzea pe Freddie ţinînd discursul inaugural în Camera Lorzilor, uimindu-şi prietenii cu dezbaterea unor subiecte care

pînă atunci nu-l interesaseră deloc. Şi, din întîmplare, Jane Mayberry îi era prietenă apropiată lui Sally Latham.

Cînd Case făcu legătura, cu greu se abţinu să nu izbucnească în rîs. Nu era de mirare că Freddie se simţise stînjenit cînd el începuse să-i pună întrebări în legătură cu Jane Mayberry. Nu era de mirare că roşise şi că pretinsese că nu o cunoştea mai deloc pe tînăra femeie şi că habar n-avea unde locuieşte. Se temea să nu fie descoperit adevărul: ea fie scrisese întreg discursul lui Freddie, fie îl ajutase să-l conceapă. Iată cum îşi cîştiga ea existenţa. Era scriitoare profesionistă şi, dat fiind aspectul casei, se pare că avea succes. Nu era o casă prea spaţioasă, însă arăta foarte îngrijit şi, din cîte putuse el să-şi dea seama, fusese renovată. Mobila era elegantă, veche, însă nu deteriorată. Pivniţa era plină de cărbuni, iar cămara bine garnisită. Cu toate că remarcase cumpătarea cu care Jane Mayberry punea ordine în gospodăria ei, era limpede că nu duceau lipsă de nimic. Nu putea să nu o respecte şi să nu o admire, dar îi era imposibil să nu se enerveze, că admira tocmai aceste calităţi. Jane era prea independentă şi se putea descurca foarte bine fără sprijinul unui bărbat şi, iată, nu-şi putea explica de ce-i venise acum să zîmbească.

Jane înclină uşor capul într-o parte şi îl privi bănuitor.

– S-a întîmplat ceva?

– Absolut nimic, răspunse Case, de data aceasta zîmbind de-a binelea. Cred că o să-ţi ţin companie.

Şi se bătu uşor cu mîna pe abdomen.

– Munca asta mi-a făcut foame. Te deranjează? întrebă el, arătînd spre cămară.

– Chiar deloc. Te rog să-ţi iei ce-ţi trebuie.

Ceea ce şi făcu. Case luă ultima bucată de plăcintă, o bucată de şuncă, o felie zdravănă de brînză şi o jumătate de pîine. Lăsă farfuria pe masă, după care se întoarse în cămară.

După o clipă reveni cu un urcior într-o mînă, cu tacîmuri în cealaltă şi cu un zîmbet satisfăcut pe chip.

– Leacul pentru frig şi oboseală, spuse el, aşezînd urciorul pe masă, dar fără ceai şi fără marmeladă.

Începu să mănînce cu poftă, ceea ce pe ea o cam stingheri. Sau poate că simpla lui prezenţă o stînjenea. În orice caz, luă cîte o bucăţică din pîine şi din brînză şi înghiţi cu greu, bînd cîte o gură de lapte după fiecare dumicat.

Chiar cînd începea şi ea să se simtă cît de cît la largul ei, contele ridică dintr-o dată capul şi o fixă cu o privire scrutătoare.

– Acum, începu el, vreau să aflu totul despre domnişoara Drake. Nu te întreb din pură curiozitate, ci consider că am dreptul să ştiu în ce mă bag.

Grija pentru Ben o făcuse să uite cu desăvîrşire de Emily. Acum chiar nu vedea de ce ar fi încercat să evite răspunsul la întrebare. El oricum trebuia să fi înţeles deja destul de multe.

– Emily Drake, zise ea, este sora lui Andrew Drake. Poate că ai auzit de bancherii Drake şi Mills.

– Da, numele îmi sunt cunoscute.

– Nu-l cunosc prea bine pe domnul Drake, continuă Jane, dar ştiu că e mult mai în vîrstă decît Emily – căreia, de fapt, îi este şi tutore. E foarte bogat şi crede că îşi poate îmbunătăţi statutul social cumpărînd aristocraţia. Aici apare rolul lui Emily. El e convins că banii pot cumpăra un titlu şi că, ea o dată ajunsă la un rang nobil, îi va facilita şi avansarea lui în rîndul aristocraţiei. Din nefericire, singurul candidat care a prins momeala este Lordul Reeve.

– De asta ţi-a cerut Emily ajutorul?

Jane oftă şi dădu din cap.

– Da. Vezi tu...

Ea îşi continuă relatarea, şi contele o asculta fără să o mai întrerupă. Era exact cum îşi închipuise el. Astfel de căsătorii deveneau tot mai frecvente. Totul se rezuma la o simplă tranzacţie.

Cunoștea și el cîțiva nobili care, ajunși în pragul sărăciei, uitau de mîndrie și se căsătoreau pentru avantaje financiare și sociale. Acesta era dezavantajul pretinselor proprietăți: cineva putea locui într-un castel și să fie în același timp sărac, neavînd dreptul de a vinde ceva ca să-și umple cuferele goale.

Cu toate acestea, Andrew Drake ar fi putut găsi pentru sora lui pe cineva mai potrivit decît Lordul Reeve.

Cînd Jane se opri, contele îi spuse:

– Ce nu pot să înțeleg este de ce a vrut ea să fugă. Nu putea să-i spună nu fratelui ei, să refuze propunerea Lordului Reeve?

Jane izbucni într-un rîs zgomotos.

– Nu-mi vine să cred ce aud! Tu chiar ești naiv sau te prefaci că nu pricepi? Fata are doar optsprezece ani. Nu dispune de bani, pentru că fratele ei administrează averea familiei. În plus, femeie fiind, părerea ei poate fi ignorată. Cum să facă ea față unei astfel de presiuni? Singura ei șansă de a scăpa este să fugă.

Cu toate că înțelegea perfect care era problema, Case nu putu să nu se arate un pic agasat de felul în care îl lua Jane Mayberry în rîs.

– Pricep prea bine despre ce este vorba, dar ceea ce nu înțeleg este cum de vă gîndiți voi că fugind de fratele ei, va putea rezolva conflictul. Cum o să trăiască? Cine va avea grijă de ea?

Privi în jurul său, la bucătăria destul de mică.

– La ce v-ați gîndit voi de fapt?

– Ne-am gîndit că în cel mult două săptămîni fratele ei își va recăpăta mințile și va lua în serios refuzul lui Emily, sau că Lordul Reeve își va retrage cererea în căsătorie, pe motiv că nu poate tolera ca cineva să-și bată joc de el. Apoi, cînd totul se va calma, domnișoara Drake se va întoarce acasă.

– Și dacă fratele ei nu-și va schimba părerea?

– Atunci Emily ar putea să facă ce au mai făcut și alte fete în situația ei – să-și găsească de lucru și să-și cîștige singură

existența. Asta doar pentru o vreme, deoarece cînd va împlini douăzeci și unu de ani, va putea intra în posesia averii care i se cuvine.

– Să-și cîștige singură existența?

Fetele crescute în puf nu-și cîștigau singure existența. Case nu știa dacă să rîdă sau să protesteze. Ceea ce îl determină să se abțină a fost revelația faptului că tînăra care se afla în fața lui exact asta făcuse.

Se întrebă de ce ea nu se căsătorise niciodată.

– Ce este? îl iscodi Jane, privindu-l bănuitor, printre gene.

Case ridică din umeri.

– Bănuiesc că Lady Octavia este autoarea acestui plan atît de nesăbuit, nu?

Jane se indignă de-a binelea.

– Nu e nimic nesăbuit aici! Am mai făcut-o și altă dată și a avut efect. Iar Lady Octavia nu știe absolut nimic despre asta; dacă ar fi știut, ar fi încercat să ne împiedice. Nu poate accepta ca biblioteca să fie implicată în așa ceva, deoarece am putea pierde pe unii dintre cei mai influenți susținători, și atunci n-am mai putea schimba în veci legile. Acesta este aspectul cel mai important – schimbarea legilor. Pînă cînd nu vom obține acest lucru, femeile nu vor putea să ia singure decizii și nici să-și hotărască propriul viitor.

Jane lăsă să-i scape un oftat scurt.

– Să nu crezi că lui Lady Octavia nu îi pasă. Mereu vin femei în situații disperate la bibliotecă și caută ajutor. Noi facem tot ce ne stă în putință, dar de cele mai multe ori ne limităm la a fi confesori. Dacă o femeie își părăsește soțul, atunci lasă absolut tot în urmă – și bunuri, și copii. Puține sînt în stare să meargă atît de departe, iar noi nu le încurajăm. Ce poate fi mai rău decît să-ți pierzi copiii?

Fără să-și fi propus, Case deveni interesat de problemă.

– Dar dacă e vorba de o căsnicie fără copii?

– Diferența nu e prea mare. Un soț nu este obligat să întrețină o femeie și nici să-i restituie zestrea dacă ea îl părăsește. Iar dacă soția se angajează, el îi poate ipoteca veniturile, și să fie astfel în imposibilitatea de a se întreține.

– Dar asta e o ticăloșie!

– Așa este, dar astea ne sînt legile.

Cu ochii scînteind, ca după o victorie cîștigată, Jane își sprijini bărbia pe degetele împreunate.

– Lord Castleton, ar trebui să frecventezi ședințele noastre. Cred că îți vor părea revelatoare, iar noi sîntem mereu în căutare de susținători cu dare de mînă.

Case simți că ea cîștigase victoria.

– Nu simt nevoia să asist la ședințe, îi răspunse cu un zîmbet provocator. Vreau să te ascult doar pe tine.

Se aștepta ca Jane să se simtă din nou ofensată, însă îl surprinse cu rîsul ei reținut.

– Știu că mă entuziasmez prea tare, dar asta este chiar o treabă serioasă.

– La fel de serioasă mi se pare investirea banilor mei. De ce aveți nevoie de susținători înstăriți?

– Păi, biblioteca are cheltuieli mari. Bineînțeles că cea mai mare parte a fondurilor este folosită pentru sprijinirea parlamentarilor mai puțin cunoscuți, care se află în căutare de electorat. Știi, cu cît sprijinim intrarea mai multor membri în Camera Comunelor, cu atît ne cresc șansele ca punctul de vedere să ne fie susținut și legile votate în favoarea noastră.

– Dar asta seamănă a mită!

– Da, bănuiesc că așa și este. Însă acesta pare să fie principiul după care se conduce lumea.

Zîmbetul ei nu primi un răspuns pe măsură din partea contelui. Case nu dăduse niciodată prea mare importanță cauzei, lui Lady Octavia și a Ligii femeilor aflată sub conducerea ei, însă acum începea să-și dea seama că greșise. Toată povestea nu era

nicidecum o glumă. Femeile acestea nu erau în căutarea unei preocupări oarecare, ca să-şi umple timpul liber, ci păreau cît se poate de serioase.

Începu să bată uşor cu degetele în masă.

– Şi acum ce se va întîmpla cu domnişoara Drake?

Jane oftă.

– Va trebui să-i anunţ pe... prietenii mei din oraş cum au evoluat lucrurile aici, dar prea multe nu vor putea nici ei să facă, poate doar să-l implore pe fratele lui Emily să se răzgîndească. Nu cred că Emily va mai avea ocazia să plece fără ştirea lui. Dacă nu-l ucidem pe Lordul Reeve, nu putem face altceva pentru ea.

Case o privi cu atenţie, apoi se uită în gol. Glumea, fără îndoială. Nu avea rost s-o întrebe cine mai era implicat în afacerea aceasta, pentru că era mai mult decît convins că Sally Latham era una dintre colaboratoare. Freddie cu siguranţă că nu se implicase. El nu ar fi sprijinit niciodată o acţiune care să submineze stabilitatea vieţii de familie a unui bărbat, şi nici nu avea atîta imaginaţie încît să-şi închipuie că erau şi femei pe care această stabilitate nu le făcea fericite. Gîndindu-se mai bine, constată, surprins, că le dădea dreptate.

Îşi întoarse din nou privirea către Jane.

– Şi spui că nu e prima oară cînd faci asta?

– Nu e prima oară, dar sînt sigură că pentru o bună bucată de vreme va fi ultima oară.

Ridică uşor din umeri şi continuă:

– Se poate spune că am fost deconspirată. Acum Reeve îmi cunoaşte numele şi le-ar putea spune şi altora. Nu le va fi greu să-mi dea de urmă, procedînd la fel ca tine. Acum ele ar trebui să apeleze la altcineva.

Ar fi vrut să o întrebe despre care „ele" era vorba, dar se stăpîni. Se gîndi că poate se referea la femeile disperate care

veneau la bibliotecă şi cereau sprijin, la soţiile care fugeau de acasă, la moştenitoarele care preferau să renunţe la avere şi Dumnezeu mai ştia la cine altcineva. Nici nu voia să le afle numele, nu voia să ştie nimic despre ele, ca nu cumva conştiinţa să-l îndemne să ia atitudine.

Gîndul acesta îi dădu fiori. Nu era adeptul intervenţiilor în viaţa particulară a altor oameni, însă cazul domnişoarei Drake era cu totul altceva. Nu neapărat tinereţea fetei îl făcu să-i susţină cauza, nici faptul că trebuia să suporte o căsătorie planificată şi nu una întemeiată pe iubire. Ideea că Lordul Reeve urma să-i fie soţ îl scîrbea. Nici o tînără inocentă nu trebuia însoţită cu acest specimen abject.

Începu să vorbească repede, fixînd-o pe Jane cu privirea:

– Lasă-mă să stau eu de vorbă cu domnul Drake. Cred că se va dovedi mai raţional într-un dialog cu mine decît – iartă-mi francheţea! – într-o discuţie cu o femeie.

Prima pornire a lui Jane a fost să-i refuze propunerea. Era obişnuită să-şi rezolve singură problemele, însă contele avea dreptate, vorbele lui ar avea mai multă greutate decît ale ei. El era conte, pe cînd ea o femeie oarecare, lipsită de orice însemnătate în ochii unui bărbat.

– Mulţumesc, spuse Jane, şi schiţă un surîs. Numai să ai grijă să nu pui paie pe foc.

Fu rîndul lui Case să zîmbească.

– Stai liniştită, sînt expert cînd e vorba de treburi atît de riscante.

Jane nu se îndoia de asta.

Isprăviseră amîndoi de mîncat. Buna înţelegere părea la ea acasă în bucătărioara aceea, însă Jane aprecia că sosise momentul propice ca să scape o dată de conte; în ciuda conversaţiei plăcute, calme, Jane continua să fie stingherită de prezenţa lui. O făcea să se simtă femeie şi asta o deranja cel mai tare.

– O să strîng eu masa, spuse ea, ridicîndu-se. Deja ai făcut prea multe. Ar trebui să mergi să te odihnești.

– Nu. Eu o să dorm în noaptea asta aici, lîngă foc. I-am promis doamnei Trent că-l voi supraveghea pe Ben. Eu zic să mi-l lași pe Lance să-mi țină companie.

Auzindu-și numele, Lance se ridică de lîngă vatră și veni la picioarele lui Case.

– Pot să jur că acestui cîine nu îi este străină engleza cultă, zise el.

Jane rîse cu poftă.

– Și eu mă întreb adesea dacă nu cumva așa stau lucrurile. Dar, ca toate ființele de sex masculin, poate la fel de bine să priceapă cu greu unele lucruri. În orice caz este un paznic excelent, un ciobănesc fără pereche.

Parcă era o mamă care își laudă fiul preferat, își zise Case amuzat de atitudinea ei.

– De unde îl ai? Adică, de ce ai ales un ciobănesc?

Jane începu să strîngă vasele și resturile cinei pe o tavă de lemn, povestind în același timp istoria lui Lance.

– Eram în Scoția, într-o zonă numită Aboyne, nu departe de Aberdeen. Probabil că nu ai auzit de locul acesta.

– Ba da, de Aberdeen am auzit. Sora mea se află chiar acum acolo, în vizită la părinții soțului ei. E undeva pe coastă, nu?

– Da, dar Aboyne se află în interior, între dealurile de pe malul rîului Dee. Este o zonă splendidă. Ieșisem să mă plimb cînd, nu știu de unde, a apărut Lance. S-a ținut după mine pînă acasă.

În timp ce povestea își privea cîinele zîmbind duios.

– Nu arăta ca acum. Era îngrozitor de slab și se vedea că fusese bătut. După cîteva zile am aflat că dispăruse un ciobănesc valoros și mi-am dat seama că Lance se potrivea descrierii. Cum era și firesc, primul gînd a fost să-l restitui proprietarului. Dar – și

aici se schimbă puțin la față – cînd l-am cunoscut pe proprietar, mi-a displăcut total. Nu se sfia să-și bată cîinii. De fapt, susținea că așa îi dresează. În consecință, i-am zis doar că văzusem un cîine asemănător descrierii undeva pe lîngă biserica din Crathie. A doua zi am plecat din Aboyne, și l-am luat pe Lance cu mine.

– L-ai *furat?*

– L-am salvat!

– Mă pricep la rasele de cîini și sînt sigur că valorează o grămadă de bani.

– Păi, nu aveam cum să-i plătesc proprietarului fără să-i spun că e la mine. Și apoi, poate că ar fi refuzat să mi-l vîndă. L-ar fi luat pe Lance și l-ar fi bătut pentru că fugise. Nici prin minte nu mi-a trecut să-l las să facă așa ceva.

– Da, răspunse Case. Nu e de mirare. Se pare că ai o simpatie aparte pentru fugari.

Ochii ei străluciră o clipă.

– E adevărat, zise Jane, însă nu o să cer nimănui iertare pentru asta.

Greu se putea înțelege cu femeia aceasta. Iar devenise nervoasă din pricina lui. Cînd Jane porni către cămară ducînd tava cu amîndouă mîinile, Case se ridică și o urmă. Ea așteptă pînă cînd el îi deschise ușa.

Cînd se întoarse și vru să iasă, Case încă ținea ușa cu mîna. Orice ar fi vrut să rostească în clipa aceea, rămase nerostit. Ea ridică privirea către el; lumina din bucătărie se juca pe chipul ei, conturîndu-i obrajii și aruncînd umbre în ochii ei mari. Case îi privi buzele și le văzu deschizîndu-se. Rochia lui Jane îi atinse picioarele și el simți căldura trupului ei și respirația ușor sacadată.

Ridică ochii și îi întîlni privirea. *Ce este cu femeia aceasta?* se întrebă Case.

Îi atinse bărbia, cuprinzîndu-i-o delicat în palmă.

– Nu puteam evita asta, Jane, șopti el. Știi la fel de bine ca și mine.

O luă pe nepregătite şi, înainte ca să se poată controla, simţi cum căldura mîinii lui i se împrăştie în tot corpul. Jane rămase înmărmurită. Nu ar fi trebuit să simtă aşa ceva. Ar fi trebuit să rămînă impasibilă. De ce nu se întîmpla asta?

Cînd Case se aplecă spre ea, corpul i se încordă brusc.

– Vreau să pleci.

Glasul îi răsună aspru, tăios, şi Jane se eliberă smucindu-se, intră în bucătărie, însă se întoarse şi îl privi fără să clipească.

– Vreau să pleci, repetă ea, încercînd să-şi controleze respiraţia.

Case o privi cîteva clipe fără să spună nimic, cu capul lăsat uşor într-o parte, după care spuse încet:

– Exagerezi, şi nu pot să nu mă întreb de ce.

În ciuda neliniştii crescînde, reuşi să-i răspundă pe un ton glacial:

– Nu am făcut nimic care să te încurajeze.

– Nu? Haide, Jane, recunoaşte. Eşti la fel de curioasă în privinţa mea, cum sînt şi eu în ceea ce te priveşte.

Zîmbetul lui aproape indolent o înfurie.

– Cred că mă confunzi cu Amelia Standhurst, îi spuse. Spune-mi dacă greşesc undeva, însă acum cîteva seri ea a fost femeia care ţi-a trezit curiozitatea.

Mînia îi era utilă în clipe ca acestea şi nu se temea de ea aşa cum se temea de orice intimitate. Nu se opri, ci insistă:

– Şi nu cu mult timp înainte a fost Contessa, dacă nu mă înşel.

Case ridică o sprînceană.

– Ia te uită! Mi-ai cercetat viaţa personală. Sînt măgulit.

– Tu nu ai o viaţă personală! Eşti mult prea cunoscut! Toată lumea te ştie pe tine şi pe femeile tale.

Cînd Case înaintă către ea, Jane nu se clinti. Ochii lui albaştri îi studiară atent chipul, cîntărind şi analizînd.

– Eşti o femeie pudică şi cu vederi înguste.

Jane îi răspunse pe un ton rece:

– Am grijă să evit...

– Ispita?

– Bărbații pe care nu-i cunosc!

Glasul ei fusese mult prea tăios, însă Case răspunse zîmbind:

– Fie că-ți place, fie că nu, noi doi tot o să ne cunoaștem mai bine. După cum ți-am spus deja, e inevitabil.

Jane ridică de data aceasta glasul prea mult:

– Tu...

Case duse un deget la buze, făcîndu-i semn să vorbească mai încet.

– Șșș. Nu mai vorbi atît de tare dacă nu vrei să-l trezești pe Ben.

Jane se uită către pat și observă că Ben începuse să se foiască. Apoi îl privi din nou pe conte și-i spuse pe un ton stăpînit:

– Vreau să pleci.

– Știu că asta vrei. Însă mă tem că nu se poate. Tu nu ți-ai dat seama, dar de cînd ai urcat în dormitor a continuat să ningă. E un viscol îngrozitor afară. Nu cred că voi pleca nicăieri, cel puțin o vreme. Așa că nu avem ce face, trebuie să ne cunoaștem mai bine.

Jane nu se mai obosi să privească pe fereastră ca să se convingă.

Înainte ca ea să-l desființeze cu cîteva vorbe bine alese, Case îi spuse curtenitor:

– Îți propun să ne purtăm civilizat unul cu celălalt, pentru că altfel s-ar putea ca Ben și doamna Trent să-și facă cine știe ce idei despre noi. Și-ar închipui că ne-am certat ca doi îndrăgostiți.

Jane ieși, trîntind ușa în urma ei.

Case așteptă ca pașii ei să se îndepărteze, după care își aprinse o țigară de foi și ieși afară, să fumeze. Lance îl urmă. Ningea încă, însă veranda casei îi adăpostea suficient de bine. Suflînd un rotocol de fum, Case întrebă, mai mult pentru sine:

– Ea chiar a exagerat, nu-i aşa? Nu am dreptate?

Nu primi nici un răspuns din partea lui Lance.

– Mai toate femeile sînt măgulite cînd se bucură de atenţia mea.

Bineînţeles, majoritatea femeilor erau impresionate de titlul şi averea lui, care pentru Jane Mayberry nu aveau aceeaşi importanţă. Case privi printre gene fumul care se înălţa în aer. După o clipă, zîmbi. Femeia asta era de o francheţe care friza impolitetea. Era încăpăţînată, contradictorie, mereu pusă pe ceartă şi-şi susţinea cu pasiune convingerile. Principii, le-ar fi numit ea. Dar, în ciuda a toate acestea, Case era cucerit.

Ce o făcea atît de diferită?

Viaţa nu fusese deloc uşoară pentru Jane Mayberry după moartea tatălui ei. Cine îi spusese lui asta? Lady Octavia? Poate ar fi fost de acord cu ea, dar nu credea că Jane se consideră o femeie chinuită. Trăia cu o doză de curaj şi pasiune pentru care o invidia. Problema era că îşi asuma prea multe responsabilităţi, responsabilităţi pe care el se simţea, în chip bizar, obligat să le ia asupra lui. I se păruse că ea se bucurase să-l aibă alături în ziua aceea. Văzuse neliniştea şi nesiguranţa ei şi simţise la un moment dat nevoia de a o strînge în braţe şi de a-i spune că va avea el grijă de toate.

Mai era ceva care îl atrăgea la Jane. În preajma ei simţea cum cinismul, caracteristic firii sale, dispărea.

Privi în gol, cufundat în propriile gînduri. Îşi amintea de Jane aşa cum arăta cînd o văzuse la operă. Imaginea de atunci nu se potrivea deloc cu aceea a tinerei pe care o cunoscuse la bibliotecă şi pe care o întîlnise aici. Era mai mult, era mult mai mult de aflat în privinţa acestei femei aparent puritane, purtătoare de ciorapi albaştri şi dedicată cauzelor pierdute. Oare de ce se retrăsese departe de lume?

Voia să ştie absolut tot despre ea; voia să-i afle toate tainele.

Şi apoi? Cît de departe era dispus să meargă? Cu o femeie ca Jane Mayberry trebuia fie să te căsătoreşti, fie să stai cît mai departe de ea.

Păcat.

Aruncă mucul de ţigară într-un tufiş şi rîse încetişor. Mergea prea departe. Orice ar fi fost între el şi Jane trebuia să aştepte. Acum era obligat să-şi concentreze întreaga energie pentru a-l găsi pe Gideon Piers, ca să poată termina misiunea încredinţată în Spania, cu ani în urmă.

Fără milă, fără îndurare.

Şi, pentru o vreme, gîndurile îi zburară înapoi, în Spania.

După un timp îl privi pe Lance.

– Hai, băiete. Ar fi bine să cercetăm puţin zona, ca să fim siguri că e totul în regulă pentru stăpîna ta.

Cîinele porni înainte cu capul plecat, iar Case îl urmă.

9

Deşi Case era membru al celor mai rafinate cluburi din Sf. James şi din împrejurimi, el şi prietenii lui preferau Bell's Hotel. La parter, în bar, se întîlneau tot timpul cu oamenii de teatru, iar la etaj jucau jocuri după moda vremii sau puteau comanda o cină frugală cu specific englezesc într-unul dintre saloanele atît de plăcute ale hotelului. Aici plănuiseră întîlnirea anuală foştii studenţi de la Eton, reuniune pe care pînă atunci o găzduise tatăl lui Case, ducele, la Conacul Twickenham. Anul acesta apăruse însă o problemă. Reuniunea a trebuit să fie amînată pentru că oaspetele de onoare se îmbolnăvise grav, aşa că au fixat-o în săptămîna de dinaintea Crăciunului.

După ce savuraseră o cină delicioasă, tovarăşii lui Case începuseră să plece unul cîte unul. Mare parte dintre ei se

îndreptară, leneşi, către sala de joc de vizavi, la masă rămînînd doar trei dintre ei, între care şi Case, ca să mai pună la punct anumite aspecte legate de reuniune.

Case auzi doar parţial propunerile prietenilor săi, căci gîndurile îi fugeau mereu la Jane. Găsise un om care să o ajute, însă acesta nu putea sta acolo decît cîteva ore o dată la două zile, iar Case se întreba cum se descurcase ea în ultimele zile şi cu îngrijirea lui Ben, şi cu treburile gospodăriei. În ultima dimineaţă, Case făcuse tot ce putuse ca să mai reducă din povară: adusese cărbune în casă, îngrijise caii, îi reparase şareta şi avusese grijă de toate cele necesare pentru Ben. Îşi răsucise mînecile şi lucrase din greu, ca un muncitor de rînd – el, fiul unui duce, şi moştenitor pe deasupra! Oare o impresionase vreun pic? Nici vorbă! El nu făcuse nimic ce nu ar fi putut face şi ea.

Şi, totuşi, îi citise în ochi dezmînţirea vorbelor ei răutăcioase. Ochii lui Jane mărturiseau mereu adevărul, iar lui îi spuneau că era bucuroasă că îl are acolo.

Se întreba dacă ea o fi înţeles pînă la urmă de unde venea iritarea aceea ori de cîte ori se afla în preajma lui.

Ridică privirea cînd cineva îl bătu uşor pe mînă.

– Case, să ştii că nu e deloc amuzant.

– Ce anume?

– Am impresia că nu ai auzit nici un cuvînt din ce-am spus.

Cel care vorbea acum era Waldo Bowman, un bărbat înalt şi slab, al cărui chip aspru, ascuţit părea luminat de un zîmbet crispat. Zîmbetul acesta era, de fapt, urmarea unei răni provocate de o baionetă la Talavera. Aproape toţi prietenii lui Case luptaseră în campania din Spania.

Case se reculese repede şi îi răspunse:

– Te-am auzit, Waldo. Spuneai ceva de genul că ar trebui să-l invităm pe doctor Keate ca viitor oaspete de onoare. Din cîte îmi aduc eu aminte, de la Eton, ticălosul ăsta ne teroriza pe toţi.

– Nu, doar pe băieții care nu respectau regulamentul, îl contrazise Waldo, iar pentru tine legile păreau făcute doar pentru a fi încălcate.

– Nu așa credeam toți la vîrsta aceea?

Robert Shay, al treilea de la masă, care nu era doar cel mai apropiat prieten al lui Case, ci și văr mai îndepărtat, îi invită să se servească din tabachera lui.

Pe cît era Case de brunet, pe atît era Robert de blond și, cu toate că nu se putea compara cu vărul lui, era un bărbat atrăgător. Avea niște ochi de un albastru închis, cu gene dese și o privire profundă, enigmatică.

– Hai să fim sinceri, spuse el. Bătaia a cam fost ruptă din rai pentru fiecare dintre noi, iar bietul Keate și-a dedicat întreaga viață educării generațiilor de băieți nesăbuiți și ignoranți ca noi. Ar fi trebuit să fie numit rector, dar din cîte știu nu s-a dat nici măcar o petrecere care să-i cinstească activitatea. Eu zic s-o facem și ar fi bine să strîngem și niște bani.

– Atunci așa rămîne, zise Waldo. Case, îl întrebi tu pe tatăl tău dacă e de acord cu planurile noastre?

– Sînt sigur că va fi de acord, răspunse Case. Și-așa Twickenham e lipsit de viață zilele astea, de cînd a plecat Rosamund în Scoția și Justin în Italia. Tatăl meu așteaptă cu mare nerăbdare astfel de reuniuni.

– Da, încuviință Robert, și eu sînt sigur de asta. Îmi amintesc că și atunci cînd eram mici ne întîmpina cu mare drag. Îmi plăcea să vin la conacul Twickenham. Apropo de vremurile bune de altădată, pe unde o fi Freddie?

– A anunțat că o să întîrzie, îl lămuri Waldo. Și încă ceva, Case, în cazul în care Keate nu va reuși să vină, găsește pe altcineva în locul lui.

– Dar de ce tocmai eu? De ce să nu căutați tu sau Robert?

– Pentru că noi avem alte treburi. Eu o să caut invitații, iar Robert se ocupă de meniu și de lista cu băuturi, zise el privind spre Robert cu subînțeles.

Robert, care era un fel de *dandy* al grupului, considerat de toți un adevărat cunoscător, răspunse cu o plecăciune adîncă.

– Nu aș ceda această îndatorire nimănui altcuiva. Voi, filistinii...

– Da, da, știm despre ce e vorba, îl întrerupse Waldo binevoitor. Noi, filistinii, nu facem diferența între aguridă și vinul de Porto. Am avut un sergent care îmi spunea tot felul de chestii asemănătoare, considerînd că noi, ofițerii tineri, nu știam să facem diferența între coate și posterior.

– Sergentul tău pare să semene cu valetul meu, spuse Robert. Am învățat de la Dobbs că este bine să știi cît mai multe.

Waldo rîse cu poftă. Robert Shay era unul dintre puținii lor prieteni apropiați care nu luptaseră în Spania. Nimeni nu-l acuza niciodată de nimic pentru că era singurul fiu care supraviețuise în familia lui, iar dacă murea, titlul avea să dispară o dată cu el – catastrofă pe care nici o familie cu sînge albastru nu o putea îndura. Datoria față de familie era mai importantă decît orice.

În orice caz, lui Robert nu-i stătea în fire să reflecteze prea mult asupra unor amănunte, sau să se justifice față de prieteni, ori de străini. Dacă cineva îl întreba direct de ce nu-și făcuse datoria față de rege și țară, luptînd alături de Wellington, Robert răspundea, invariabil, că ar fi fost bucuros să o facă dacă ar fi putut să-și ia cu el valetul. Pur și simplu nu știa să se îmbrace singur.

Toată atitudinea lui de *dandy* era doar de suprafață. Robert susținea că îl amuza să vadă că lumea îl ia în serios atunci cînd pur și simplu se amuza. În realitate Robert era un om cu principii. Avocat de succes, la tribunal devenea cu totul alt om.

Waldo se ridică de la masă.

– Dacă lucrurile s-au clarificat aici, cred că o să-mi încerc norocul la masa de joc.

În vreme ce Waldo se îndrepta şchiopătînd către uşă, Robert îi strigă:

– Să stai departe de necazuri, mai ales de cele care poartă fuste!

Waldo rîse zgomotos.

– Ce să fac dacă femeile mă adoră?

După ce plecă Waldo, Robert se întoarse către Case:

– Cred că îi este tare greu. Nu erau atleţi ca el la Eton, nici măcar la Oxford.

Case ridică din umeri.

– Nu cred că infirmitatea l-a schimbat prea mult pe Waldo, doar că pe ringul de dans nu mai e cel de dinainte.

– Nu la asta m-am referit. Războiul în sine l-a schimbat. Dispare cîte o lună întreagă şi bea pînă uită de el, după care reapare, ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.

– Într-adevăr, ăsta este efectul războiului, răspunse Case. Îi schimbă pe oameni. Nu. Nu vreau să vorbesc despre experienţa asta, nu vreau să spun decît că mă bucur că s-au sfîrşit, o dată cu cruzimea, şi nenorocirile lui.

Cînd Case tăcu, Robert luă carafa cu coniac şi umplu paharele. După cîteva clipe, spuse:

– Cu toate că acum simţi aşa, ai rămas pînă la sfîrşit, deşi ai fi putut să laşi totul baltă şi să vii acasă.

– E adevărat, numai că mă ataşasem prea mult de oamenii mei şi plecarea ar fi echivalat cu dezertarea. În plus, eu chiar am fost un soldat bun.

– Îţi plăcea disciplina?

– O, Doamne, în nici un caz! Îmi plăcea să înving.

Robert rîse, vădit amuzat, şi se aşeză mai comod în scaunul lui.

– Începi să semeni cu tine. Bănuiesc că tot asta te determină să perseverezi în cercetarea crimei din Hyde Park. Ia spune-mi, cum evoluează lucrurile?

Lucrurile evoluau doar în mintea lui. Totuşi începea să-şi contureze o teorie. Discuţia din seara aceasta despre reuniune îi dăduse de gîndit. Amînaseră reuniunca din pricina oaspetelui de onoare care se îmbolnăvise, şi acum se întreba dacă nu cumva schimbarea îi afectase planurile lui Piers. Încă nu înţelesese de ce, după ce îl ucisese pe Collier, amîna confruntarea cu el. Atacul asupra lui Harper i-a dat de înţeles că jocul se reluase. Oare schimbarea zilei în care urma să se ţină reuniunca avea legătură cu această întîrziere? Oare din aceasta cauză ezita Piers să-şi mai facă simţită prezenţa? Oare începuse jocul prea curînd? Cîtă vreme se va mai putea juca de-a v-aţi ascunselea?

Dacă teoria lui era valabilă, atunci ştia şi ziua şi ora la care Piers va lovi.

Era, însă, doar o teorie, nefondată pe certitudini, prea extravagantă ca să o împărtăşească unui tip atît de puţin încrezător cum era Robert. Acesta, ca şi Freddie, considerau asasinarea lui John Collier doar un act de răzbunare a cuiva care cunoştea bine metodele lui Piers. Case nu le spusese de atacul asupra lui Harper şi nici nu avea de gînd să le spună, pînă nu avea mai multe dovezi. Cu Waldo lucrurile stăteau altfel. Lui îi împărtăşea mai multe pentru că şi el făcuse parte din trupa care îl urmărise pe Piers pînă în adăpostul lui de la Sf. Michele. Cel puţin Waldo accepta posibilitatea ca Piers să nu fi murit şi să caute acum să se răzbune.

– Încă sîntem în căutare de informaţii.

Robert rîse zgomotos.

– Vorbeşti ca un agent Special Branch. Cu alte cuvinte, pe mine nu mă priveşte care este stadiul investigaţiilor. Nu-i nimic, n-o să mă simt ofensat. Cînd eram procuror vorbeam şi eu cam la fel. Da, de cele mai multe ori aşa procedam. Care va să zică, nici urmă de progres. Nu mă miră.

Case nu mai trebui să-i răspundă, pentru că un hohot de rîs ce venea din salonul de vizavi îi făcu pe amîndoi să se întoarcă şi să privească spre uşa deschisă.

– Se pare că Waldo se distrează pe cinste, zise Case.

– E o fată nouă la masa Hazard, iar el e cam „prins". Robert ridică din umeri. Doar îl știi pe Waldo. Devine sufletul petrecerii cînd în preajmă e o fată drăguță pe care vrea s-o cucerească. Apropo... Un zîmbet jucăuș îi apăru pe buze. Mi-a spus bunica mea că ea și mătușa ta au de gînd să sprijine intrarea unei tinere în înalta societate. Cine este Emily Drake și ce treabă ai tu cu ea, Case?

Case fu uluit. Chiar în dimineața aceea stătuse de vorbă cu mătușa lui și-i dăduse amănunte esențiale referitoare la situația delicată a fetei, determinînd-o, cu diplomația lui fără egal, să o ajute să-și lărgească cercul de prieteni. Aceasta era strategia pe care o alesese el și Jane înainte de plecarea lui de la Highgate, convinși că mătușa lui va fi de acord să o sprijine pe Emily. Ideea era că în felul acesta îl vor putea convinge pe domnul Drake că sora lui va cunoaște tineri corespunzători și mult mai agreabili decît Lordul Reeve. Lui Case nici prin minte nu-i trecuse că ar putea fi considerat un posibil pretendent. Nu era de mirare că fratele fetei acceptase propunerea bucuros.

– Vrei să nu mai zîmbești, te rog? îi spuse el lui Robert. N-o cunosc pe fata asta, și nici nu țin s-o cunosc.

Apoi îi explică și lui situația fetei, așa cum i-o relatase și mătușii lui.

Cînd se lăsă un moment de tăcere, Robert spuse:

– Nu văd cum ar putea un sezon petrecut la Londra să o ajute pe domnișoara Drake, mai ales dacă fratele ei e hotărît să o vadă căsătorindu-se cu Lordul Reeve.

– Fratele ei, îl lămuri Case, s-a răzgîndit. Să știi că domnul Drake este un tip cu capul pe umeri. L-am vizitat ieri și, cînd i-am explicat cum stau lucrurile, a fost imediat de acord cu mine.

– Mmm. Cu ce l-ai amenințat de l-ai făcut să renunțe la un titlu?

– Stai liniştit, nu sînt chiar atît de dur. Şi, ca să fiu sincer, cred că raţiunile domnului Drake nu au fost înţelese cum trebuie. Ţi-am spus, e un om cu capul pe umeri.

Robert îşi luă tabachera, o privi meditativ, după care o puse pe masă.

– Urît obicei fumatul. Nu-mi dau seama de ce nu renunţ o dată.

– Poate pentru că vrei să păstrezi aparenţele.

– Mda. Orice *dandy* îşi respectă tabachera. Tu poţi renunţa la ţigările tale de foi?

În vreme ce fumau liniştiţi, Robert rupse tăcerea:

– Sper că domnul Drake nu este superstiţios.

– Cum? De ce?

– Credeam că ţi-e clar. Mai întîi Contessa, apoi ultima ta cucerire, doamna Standhurst. Robert îl privi amuzat. Nu mai fi atît de surprins, spuse el. Doar nu credeai că poţi ţine secretă legătura ta cu doamna Standhurst. Prea multă lume te-a văzut plecînd de la operă la braţ cu frumoasa Amelia. Iar acum apare domnişoara Drake. Cum ţi-am mai spus, sper ca fratele ei să nu fie superstiţios.

Case nu avea de gînd să se certe cu Robert, dar pe frunte îi apăru o cută.

– Mai întîi Contessa, apoi doamna Standhurst... Robert, ce vrei să spui cu asta?

– Adică tu chiar nu ştii despre ce e vorba? Unde ai fost zilele astea?

– La Highgate. La Horse Guards. Ce trebuia să ştiu?

Văzînd schimbarea de pe chipul prietenului său, Robert îi răspunse cu seriozitate:

– Am crezut că ştii. Casa Contessei a fost spartă. Nu i s-a furat nimic, dar tîlharii au terorizat-o, torturîndu-i pisica în prezenţa ei. Apoi, noaptea trecută, hoţii au pătruns în casa doamnei

Standhurst. Ea lipsea. I-au furat însă cățelul. Încă nu a fost recuperat. Îmi pare rău pentru ce-am spus. Îmi dau seama că a fost o glumă deplasată.

În clipa următoare Case era în picioare.

– Scuză-mă, îi spuse. Am ceva de făcut.

Cînd își reveni din uimire, Robert sări ca ars de pe scaun și porni după el.

– Stai așa, vin și eu cu tine.

Pe coridor se întîlniră cu Waldo.

– Ce s-a întîmplat? întrebă acesta.

– Nu știu decît că plecăm la Highgate, îi răspunse Robert.

Waldo se întoarse din drum și își urmă prietenii.

Jane se trezi brusc din somn. Mai stătu o vreme culcată, cu atenția încordată la maxim, ascultînd.

– Lance, șopti ea.

Aerul rece al nopții intră prin fereastra deschisă și umflă draperiile din muselină. Afară vîntul făcea să fremăte ramurile brazilor din apropierea casei. Nu se auzea nimic altceva.

Totuși o trezise ceva. Și de ce primul lucru la care s-a gîndit a fost Lance?

Alarmată, Jane se dădu jos din pat și merse la fereastră. Lance putea să plece și să revină oricînd voia din curte, trecînd prin pivnița din bucătărie. În seara aceea fusese foarte agitat și refuzase să intre în casă. Jane se gîndi că poate simțise mirosul vreunei vulpi sau al unui bursuc și că după ce-l va goni se va întoarce în casă. Dacă acesta ar fi fost motivul, acum Lance ar trebui să fie în camera ei sau să zgîrie ușa, cerînd să intre.

Ce auzise ea de se alarmase așa? Un urlet? Un geamăt? Unde era Lance?

Deschise larg fereastra, gata să-l strige, însă auzi o ușă trîntindu-se undeva în dreapta, înspre grajduri. Își aminti că înainte de a merge la culcare închisese ușa aceea. Atunci cine o

deschisese şi de ce nu lătra Lance? Apoi simţi miros de fum şi teama se transformă în groază.

– Ben! strigă ea. Ben!

Luă pistolul din sertar, îl verifică în fugă şi ieşi pe coridor. Camera lui Ben se afla în capul scărilor. Îi auzi vocea în întuneric.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Ben cu glas somnoros.

– Îmbracă-te şi adu espingola.

– De ce?

– Cred că avem oaspeţi nepoftiţi. Ţigani. Şi am impresia că l-au lovit pe Lance.

Zăbovi la intrare atît cît să-şi tragă cizmele şi să-şi pună pelerina, apoi ţîşni pe uşă şi porni pe panta înclinată, către grajduri. În ultimele zile plouase, aşa că zăpada se transformase în noroi. Poteca era destul de alunecoasă, însă Jane nu se sinchisi de asta. Nu se auzea nici acum lătratul lui Lance, însă nechezatul cailor care trăda panica şi fumul înecăcios îi dădură fiori.

Cînd se izbi de uşa grajdului, nu se mai gîndi nici la ţigani, nici la pericolul în care se afla ea. Singurul ei gînd era să scoată mai repede bietele animale de acolo. Îşi puse arma în buzunar şi trase de uşă cu amîndouă mîinile. Cînd aerul pătrunse înăuntru, flăcările cuprinseră un perete întreg şi se înălţară către acoperiş. Caii parcă turbaseră. Pe podea îl zări pe Lance, care zăcea într-o baltă de sînge.

Cînd se repezi înăuntru, Jane simţi o lovitură în spate şi căzu în genunchi. O mînă îi acoperi gura, înăbuşindu-i ţipătul, şi cineva o ridică în picioare. Vocea pe care o auzi în spatele ei nu-i aparţinea celui care o imobilizase.

– Domnişoară Mayberry, ar fi fost mai bine dacă aţi fi dormit puţin mai mult. Să nu o loveşti prea tare!

Omul care îi vorbise încercă să închidă uşa pe care ea o deschisese. O cuprinseră şi furia, şi groaza, văzînd cum flăcările se întind pe încă un perete. Conştientă că urma o lovitură, muşcă

palma celui care o atacase. Acesta nu purta mănuşi, aşa că simţi în gură gustul sărat al sîngelui. Cînd omul ţipă şi slăbi strînsoarea, Jane se smulse din braţele lui şi se rostogoli, eliberîndu-se.

Cînd se ridică, ţinînd cu fermitate pistolul în mînă, îl auzi pe Ben, care se oprise la jumătatea pantei înclinate, strigîndu-le străinilor să dispară, altfel le zboară creierii. Uşa grajdului se dădu de perete şi Razor se năpusti afară, urmat de Daisy. Dacă oamenii care o atacaseră nu s-ar fi dat în lături, caii i-ar fi făcut una cu pămîntul. Din grajd ieşeau valuri de fum.

Momentul era hotărîtor.

Strigîndu-i lui Ben să nu-i lase pe străini să scape, Jane bagă pistolul în buzunar şi se tîrî către locul unde îl văzuse ultima oară pe Lance. Căldura era înăbuşitoare. În clipele de groază care-i trebuiră ca să-l găsească pe Lance, auzi espingola bubuind. Cineva slobozi o serie de înjurături în spaniolă, după care se aşternu liniştea. Nu avea aer să respire, aşa că îşi ţinu respiraţia. Nu-şi dădea seama de unde mai are atîta putere, dar îşi luă cîinele în braţe, neştiind dacă mai era sau nu în viaţă, şi îl scoase afară din grajdul pîrjolit.

Rămase aşa, cîteva momente, ghemuită lîngă Lance, trăgînd cu disperare aer în plămîni. Cînd în sfîrşit respiraţia îi reveni la normal şi ochii i se limpeziră, îl văzu pe Ben aşezat lîngă ea; doamna Trent îl ajuta să se ridice. Caii nu se vedeau, însă îi auzi nechezînd printre brazi. Tîlharii care incendiaseră grajdul dispăruseră.

Îl privi pe Lance cu ochii în lacrimi. Blana lui maronie şi deasă era acoperită de sînge dinspre omoplat pînă pe piept. Jane îşi înăbuşi un suspin şi îşi şterse lacrimile cu mîneca hainei. Simţi un nod în gît şi rămase nemişcată. I se părea sau Lance se mişcase?

– Lance? Îl atinse uşor cu mîna. Lance?

Un fior îl făcu să tresară, apoi încă unul. Se auzi un hîrîit din pieptul cîinelui, însă ochii îi rămaseră închişi.

Cu o clipă în urmă, Jane n-ar fi putut să se ridice, dar acum sări în picioare şi-şi scoase pelerina.

– Lance trăieşte! strigă ea. Ajutaţi-mă, doamnă Trent. Ajutaţi-mă să-l duc în casă. Îl vom transporta cu pelerina mea.

10

Simţiră fumul de cum intrară în Highgate. Deşi nu trecuse cu mult de miezul nopţii, puţine ferestre erau luminate. Localnicii se retrăseseră devreme în casele lor, aşa că nu găsiră pe nimeni care să-i lămurească unde era incendiul şi nici nu se zărea vreo lumină care să indice focul. Dar toate astea nu contau, Case ştia prea bine încotro se îndrepta.

Nu încetini pasul, iar Robert şi Waldo, înţelegîndu-i tulburarea, îl urmau tăcuţi. Nu li se spusese decît că era foarte posibil să se apropie de Gideon Piers şi că, prin urmare, trebuia să se aştepte la ce era mai rău.

După ce lăsară satul în urmă, simţiră cum îi învăluie un fum subţire, ca ceaţa dinspre Marea Nordului, care nelinişti caii şi-i făcu pe Case şi pe prietenii lui să-şi ridice gulerele pelerinelor. Parcurgeau un drum necunoscut, însă cu cît se îndepărtau mai mult de Highgate, cu atît mai multe lumini se zăreau la ferestre, aşa că se puteau orienta după ele.

Brusc văzură o mulţime de felinare. Oamenii, cu feţele acoperite de năframe, formau un şir lung de la fîntînă şi pînă la ruinele grajdului unde mai mocnea încă focul. Treceau din mînă în mînă găleţi pline cu apă, ca să stropească cenuşa încinsă. Case strigă la omul care părea să răspundă de ce se petrecea acolo.

– Unde este domnişoara Mayberry?

– Sus, în casă. S-a speriat zdravăn, dar nu a păţit nimic.

Case răsuflă uşurat.

– Dumneata eşti gardianul?

După ce îi aruncă o privire scurtă lui Case, omul îşi dădu seama că se găsea în faţa unui gentleman.

– Sînt gardianul John Turnbull, răspunse el respectuos.

Era un bărbat voinic, bine legat, care – află Case de la el – îndeplinea şi funcţia de administrator al proprietăţii Lauderdale.

– Tot ce vedeţi aici aparţine proprietăţii, adăugă el, pînă şi oamenii pe care i-am adus cu mine. Păcat de hambar; cînd am ajuns noi, deja nu se mai putea face nimic. Caii au reuşit să iasă, şi asta mulţumită domnişoarei Mayberry.

Case nu ştiuse pînă în clipa aceea că Janc închiriase casa. El crezuse că îi aparţine.

– Şi cîinele?

– Nu arăta prea bine, după părerea mea. Dar vă poate spune mai multe domnişoara Mayberry. Dădu din cap, nedumerit şi continuă: În viaţa mea n-am văzut atîta grijă pentru un cîine.

– Cum s-a produs incendiul? întrebă Waldo.

– E aproape sigur că la mijloc a fost mîna ţiganilor, îi răspunse Turnbull. Sau poate nişte tineri orăşeni avuţi, care nu au altceva mai bun de făcut decît să dea foc la hambare şi să înspăimînte oameni nevinovaţi. Dacă pun mîna pe ei...

– Daţi o raită în jur şi vedeţi ce puteţi afla, le spuse Case prietenilor săi.

Cînd Case se îndreptă către stîlpul unde voia să-şi lege calul, Robert i se alătură lui Waldo.

– Cine este domnişoara Mayberry? întrebă el în şoaptă.

– Nu am nici cea mai vagă idee. Ce aş vrea să aflu este de unde a ştiut Case că are să se întîmple ceva aici în noaptea asta.

Robert îşi aminti discuţia pe care o avusese cu Case la Bell. Contessa. Amelia Standhurst. Emily Drake.

– Am zis eu ceva... Care va să zică e adevărat. Piers ăsta chiar vrea să se răzbune.

– Vorbim mai tîrziu, îl întrerupse Waldo.

Case se opri în pragul uşii de la bucătărie şi dintr-o privire văzu tot ce se petrecea acolo. Ben stătea pe scaun şi nu părea să se simtă prea bine. Chipul îi era crispat de durere în vreme ce un domn, cu siguranţă doctorul, îi bandaja braţul care doar cu cîteva zile în urmă îi fusese dislocat. Jane stătea la masă cu mîinile întinse, iar doamna Trent îi ungea palmele cu o cremă. Treaba aceasta părea să o facă mai degrabă pe menajeră să sufere decît pe Jane, căci doamna Trent era cea care suspina şi se străduia să-şi învingă lacrimile.

– Jane, o strigă el cu blîndeţe.

Auzindu-i vocea, ea întoarse capul şi, văzîndu-l, îi aruncă o privire care dezminţi cuvintele-i ironice:

– Nu mă aşteptam să te mai vedem.

Rochia din lînă era murdară de fumu şi de cenuşă; părul purta urmele incendiului, iar pe faţă avea pete de funingine. Era clar că ea intrase în grajdul cuprins de flăcări ca să-şi elibereze animalele. Revolta începea să ia locul milei, cînd îşi aminti de cîine.

– Ce s-a întîmplat cu Lance?

Poate că întrebarea fusese pusă pe un ton prea aspru, sau poate că ea simţise schimbarea din atitudinea lui, pentru că privirea binevoitoare dispăru şi răspunsul veni ca o informaţie oarecare:

– E sub masă.

– E mort?

Îngrijorarea pe care chipul lui exprima o determina să fie mai paşnică:

– Nu. Doctorul i-a dat nişte ceai de mac.

Doamna Trent vorbi, în sfîrşit, cu glasul înecat în lacrimi:

– Înălţimea voastră, bine că aţi venit.

Doctorul îl privi, curios, pe Case.

– Cîinele se va face bine, îi zise, dar va avea nevoie de îngrijire permanentă în zilele următoare. Are o rană de cuțit destul de urîtă. Sînt doctorul Harvard, se prezentă el.

– Castleton, se recomandă Case. Îmi pare bine să vă cunosc.

Doctorul înclină ușor capul, în semn că și lui îi făcea plăcere să-l cunoască. Era un bărbat solid, în jur de cincizeci de ani, roșcovan la față și cu mîini puternice. Părea genul de om care zîmbește mult.

Case se lăsă pe vine, ca să-l poată vedea pe Lance. Doctorul tunsese blana din jurul rănii, dar altceva nu se vedea pentru că rana fusese acoperită cu un bandaj.

Se ridică, șterse cenușa de pe un scaun din fața lui Jane și se așeză.

– E un cîine norocos, spuse Case.

Doctorul încă îl privea bănuitor. Dîndu-și seama că se cuvenea să dea o explicație pentru apariția lui neașteptată în miez de noapte, pentru ca reputația lui Jane să nu fie pusă la îndoială, Case zise:

– Eu și prietenii mei luam cina în Highgate, cînd am aflat de incendiu. Pentru că domnișoara Mayberry este o apropiată a mătușii mele, am hotărît să vin și să dau o mînă de ajutor.

Apoi se uită la Jane.

– Acum spune-mi ce s-a întîmplat. Gardianul pare convins că a fost mîna țiganilor.

– În nici un caz *nu* au fost țigani, răspunse Jane. Unul dintre ei a vorbit în spaniolă, deși gardianul spune că probabil mi s-a părut, iar celălalt avea... Se opri, încercînd să-și amintească... nu un accent cultivat, dar... Știu că sună ciudat, însă... nu avea nici un fel de accent.

Case știa de ce era atît de contrariată. În Anglia nimeni nu putea rosti o vorbă fără să-și trădeze originea. Jane avea un

accent controlat, dar se simțea nuanța scoțiană. În cazul doamnei Trent și al lui Ben accentul scoțian, pe care nu și-l modificaseră nici un pic, trăda faptul că originea lor era coasta de est. În ceea ce-l privea pe doctor, nu avea nici cea mai mică îndoială că acesta se școlise la una dintre cele mai bune instituții. Accentul lui putea fi descris drept cizelat. Lucru deloc demn de laudă, accentul era hotărîtor cînd se deschideau sau se închideau cuiva ușile.

– Ce ți-a spus?

– Îmi cunoștea numele și asta m-a surprins. Și a zis că am făcut rău că n-am dormit puțin mai mult. A, da, și i-a mai spus celuilalt, celui care a înjurat în spaniolă, să mă doboare, dar să nu mă lovească prea tare.

Jane se încruntă mînioasă.

– Atunci nu mi-am dat seama, dar acum știu sigur că ce voiau ei era să-l ucidă pe Lance și pe celelalte animale, nu pe mine.

– Mi se pare foarte ciudat, interveni doctorul, de regulă țiganii fură caii, nu îi omoară.

Case încuviință, dînd din cap.

– I-ai putea recunoaște pe indivizii ăștia? o întrebă el pe Jane.

– Nu. Totul s-a petrecut mult prea repede.

– Povestește ce s-a întîmplat, îi ceru el cu blîndețe, dar să nu omiți nimic.

Jane, doamna Trent, doctorul, la un moment dat chiar și Ben se completară unii pe alții relatînd ce se întîmplase. Nici unul, însă, nu pomeni nimic despre nici o piatră. Nici nu mai era necesar. A înțeles că de-acum nu vor mai apărea astfel de indicii, ci va fi doar violență crescîndă, umbre ale trecutului cînd Piers făcea farse ca să dovedească superioritatea lui asupra celorlalți.

Jane avusese noroc, își zise el, un noroc teribil. Dacă nu ar fi fugit caii și dacă Ben nu ar fi tras focul acela de armă... Îi privi

mîinile arse pe care începuseră să apară băşici şi, mecanic, luă o înghiţitură din cana cu ceai de marmeladă pe care cineva i-o pusese în mînă fără ca el să-şi fi dat seama.

Doctorul spuse că tocmai se întorcea acasă de la un muribund, cînd a văzut focul. Nu, nu-i întîlnise pe cei care provocaseră incendiul. Trezise un vecin şi îl trimisese după ajutor.

Se ridică şi spuse că trebuie să plece.

– Să purtaţi tot timpul mănuşi albe din bumbac, îi zise lui Jane. Şi să nu vă folosiţi de mîini pînă nu se vindecă rănile, altfel se pot infecta. Cît despre tine, tinere...

Se întoarse către Ben.

– A, a adormit. Chiar mă îngrijorează braţul lui. Cînd s-a descărcat arma, l-a izbit puternic. Să nu-l lăsaţi să folosească braţul pînă cînd nu-i dau eu voie, i se adresă doamnei Trent. Acum o să vă rog să mă conduceţi.

Urîndu-le tuturor noapte bună, doctorul ieşi din cameră, urmat de doamna Trent.

Case, care se ridicase la plecarea doctorului, se aşează din nou. Privi în tăcere cum Jane se chinuia să-şi vîre degetele într-o mănuşă de bumbac, apoi, cînd o văzu tresărind de durere, luă el mănuşa.

– Astea nu sînt bune, îi zise el. Priveşte, sînt murdare de funingine.

– Înăuntru sînt curate, şi asta contează.

Ar fi luat-o de la capăt, dar Case o prinse de încheieturi şi ridică palmele. Jane nu se opuse şi rămase impasibilă, în vreme ce el îi cerceta atent arsurile şi băşicile pe care le căpătase cînd îl scosese pe Lance din hambar.

– Cred că te dor cumplit, zise el încetişor.

– Da, mă dor, deşi în anumite momente nu mai simt nimic.

Case ridică privirea. Ochii li se întîlniră. Jane părea calmă. Apoi, expresia de pe chipul lui se schimbă şi îi eliberă mîinile.

– Puteai să mori în infernul acela.

Numai gîndindu-se la asta în vocea lui teama şi furia se simţeau fără ca el să-şi dea seama.

– Ştiu că Lance înseamnă mult pentru tine, dar nici un animal nu merită sacrificiul unei vieţi omeneşti.

– Nu am stat să mă gîndesc dacă ar trebui sau nu să-l salvez. Zăcea, dincolo de uşă, la cîţiva metri. Cum aş fi putut să-l las? Nici nu m-am gîndit la asta. Case se ridică şi începu să se plimbe neliniştită prin încăpere.

– Nu, bineînţeles, pe Lance nu l-ai lăsa, dar ai lăsat un copil speriat să se descurce singur cu fiarele acelea. Ar fi putut să te încuie în hambar şi apoi să le vină de hac şi lui, şi doamnei Trent.

Gîndul acesta aproape că îl făcu să strige la ea.

– Şi ce-ai fi vrut să fac?

– Ce ar fi făcut orice femeie normală. Să te retragi şi...

– Nu fi ridicol, îl repezi ea, nu mai puţin revoltată. Ben era înarmat. Ţi-am spus că cei doi s-au împrăştiat cînd caii au năvălit pe uşă. Lance era aproape de mine. Trebuia să-l salvez. Dar nu din cauza asta eşti tu furios, nu-i aşa? Ştiai că avea să se întîmple ceva. Din cauza asta eşti aici. Eu nu înghit povestea cu prietenii şi cina luată în Highgate. Ştii cine a dat foc grajdului şi te simţi vinovat. Spune-mi, cine a fost? Cine?

Nimerise din plin. El se simţea, într-adevăr, vinovat. Dar nu din cauza asta era furios. Jane părea că nu se teme de nimic, iar asta putea să o coste scump dacă avea de-a face cu Gideon Piers. Bineînţeles că ea nu ştia cine era făptaşul, sau cît de crudă putea să fie răzbunarea acestuia. Dacă Piers ajungea să o considere duşman...

Inspiră adînc şi se întoarse către ea.

– Cred că omul fără accent este Gideon Piers. El a provocat incendiul. Mesajul nu era pentru tine, ci pentru mine.

Se opri, privind-o cu atenţie.

– Nu pari surprinsă.

Jane îl privea încruntată.

– *Sînt* surprinsă, dar vestea nu reprezintă pentru mine un şoc. De cînd ai întrebat-o pe Letty despre el, mă tot gîndesc la acest Gideon. Dispărut în acţiune, aşa anunţa scrisoarea, însă trupul nu i-a fost găsit niciodată. El este *La Roca?*

– Mă tem că da.

– Dar de ce ar vrea să-mi facă *mie* rău? Asta nu pot să înţeleg. Oare nu a fost altcineva?

Case se aşează din nou.

– Ştiu sigur că e vorba de Piers, începu el, pentru că tu nu eşti singura victimă care are legătură cu mine.

Ştia că este prea deşteaptă ca să o poată păcăli cu o variantă incompletă a conflictului, aşa că îi povesti despre Contessa şi despre Amelia, apoi reveni la experienţa din Spania cînd lui şi lui Piers li se încrucişaseră drumurile pentru prima oară. Îi povesti cum l-a vînat pe Piers luni de zile pînă i-a descoperit ascunzătoarea.

– Nu-ţi voi da detalii, îi spuse, numai că jocul nostru de-a v-aţi ascunselea a căpătat proporţiile unui... duel. Numai moartea unuia dintre noi i-ar putea pune capăt. Pînă să apară cadavrul lui Collier în Hyde Park, cu o piatră în buzunar, eu am crezut că Piers e mort.

Vîzînd că Jane îl priveşte fără să rostească o vorbă, Case continuă:

– Jane, lui Piers îi face plăcere să se joace. Aşa a procedat şi în seara asta, totul nu a fost decît un joc mai complicat ca să mă pedepsească pe mine.

Jane oftă, neîncrezătoare.

– Sînt prea obosită ca să înţeleg aşa ceva. Mi se pare exagerat ce-mi spui.

– Jane, insistă el calm, crede-mă. Gîndeşte-te, de unde am ştiut că trebuie să vin aici în noaptea asta?

Cînd ea dădu din cap, mai mult nedumerită decît neîncrezătoare, Case spuse:

– De acum înainte vreau să fii prudentă. Omul acesta e mai mult decît periculos.

Şi ca să o convingă, îi povesti despre atacul asupra lui Harper.

– Ar fi putut să-l ucidă pe Harper, sau pe tine, sau pe ceilalţi.

– Şi de ce nu a făcut-o?

– Nu-mi dau seama, însă ştiu că prea mulţi morţi i-ar fi determinat pe cei de la Special Branch să întoarcă ţara pe dos ca să-l găsească. Nu asta vrea Piers, cel puţin nu pînă cînd nu mă vede mort. Nu te speria. Asta nu se va întîmpla în nici un caz. Nu e nici pe departe atît de deştept cum se crede.

Ceva în glasul şi în expresia lui Case o făcu să se înfioare. În cele din urmă îl crezu. Gideon trebuie să fi fost. Cînd reuşi să se concentreze din nou asupra lui Piers şi a atacului asupra ei, amintirea sentimentului de teroare şi neputinţă o înfurie.

– Ce este, Jane?

– Îmi părea rău pentru Gideon, dar gata! În seara asta puteam să-l împuşc şi am ezitat. Ei bine, dacă va mai încerca vreodată să mă sperie, aşa cum a făcut astăzi, nu voi mai ezita.

Case, care stătea relaxat în fotoliul său, se îndreptă, hotărît să potolească pornirea lui Jane.

– Ai muri înainte să apuci să apeşi pe trăgaci. Jane, nu exagerez. În noaptea asta ai avut noroc.

– Ei bine, nu mă simt deloc norocoasă şi sînt sigură că nici Contessa – ce nume stupid – şi nici doamna Standhurst nu se consideră norocoase. Era să-l pierd pe Lance.

Lăsă o mînă jos, vrînd să-şi mîngîie cîinele, dar îşi aminti de arsurile din palme, şi îşi retrase mîna.

– Dacă n-ar fi fost Razor, aş fi rămas şi fără cai. Pot spune că el i-a salvat.

Mînia lui Jane se mai domoli şi lui Case i se păru că o aude suspinînd.

– El ştie mereu să se ferească. Iar Daisy, draga de ea, îl urmează peste tot. Asta a salvat-o. De-acum nu o să mă mai plîng din cauza lui Razor.

Case zîmbi.

– Într-adevăr, s-a descurcat de minune în noaptea asta.

– Dar tot nu înţeleg de ce m-a ales Piers pe mine. Am priceput de ce s-a legat de amantele tale, însă cu mine ce-a avut?

– Trebuie să fi aflat că am petrecut aici vreo două nopţi şi a tras cine ştie ce concluzii.

Jane pufni, iritată.

– Nu există persoană care să nu ştie că ai stat aici două nopţi. Nu există taine în ţara asta. S-a aflat şi despre conflictul dintre Lordul Reeve şi Emily. A doua zi după ce ai plecat, a venit în vizită vicarul. Probabil că mă consideră o femeie pierdută.

Case îşi ascunse zîmbetul.

– Şi ce i-ai spus vicarului?

Jane se strîmbă.

– I-am spus adevărul, dar mă îndoiesc că m-a crezut.

– Lasă-l în seama mea. Îl fac eu să te creadă.

Jane dezaprobă imediat această nouă iniţiativă.

– Nu ai face decît să înrăutăţeşti lucrurile. Iar faptul că ai apărut din nou aici în noaptea asta nu-mi va fi de nici un ajutor. Dumnezeu ştie ce vor mai zice acum vecinii.

Case ridică uşor din umeri.

– N-are rost să-mi ţii prelegeri despre bîrfă, nu mie, care toată viaţa am trăit în mijlocul ei. Nu te mai grăbi să crezi tot ce auzi, zise el fixînd-o cu privirea.

În ochii lui se citea provocarea, însă Jane era prea extenuată ca să răspundă pe măsură.

– În momentul acesta bîrfa e ultimul lucru care mă îngrijorează.

– Şi ce vei face? o întrebă el.

Jane se uită în jurul ei în bucătărie – mai întîi la Ben, care dormea, la Lance, care începuse să sforăie monoton, şi apoi îşi privi mîinile pline de răni.

– O să ne descurcăm. Întotdeauna m-am descurcat.

Chiar şi ei afirmaţia i se păru fără rost. Nu-şi dădea seama cum aveau să se descurce cînd toată treaba rămînea pe umerii doamnei Trent. Nu, nici nu încăpea vorbă. Menajera îmbătrînise şi slăbise mult. Şi-aşa făcuse prea mult. În condiţiile acestea nu puteau să rămîne acolo.

Indiferent de ce urma să se întîmple, Jane nu avea de gînd să se despartă de menajera ei sau de Ben. Îi datora prea mult doamnei Trent. Cînd mama ei era pe moarte, din cauza unei boli al cărei leac nu-l cunoştea nici un doctor, doamna Trent s-a aflat lîngă ea şi a ajutat-o, schimbînd aşternuturi, spălînd trupul firav, veghind şi ea în camera bolnavei, dîndu-i ei, copilei de-atunci, curajul de a înfrunta inevitabilul. Bietul ei tată nu avea cum s-o ajute. Nici nu putea privi spre fiinţa aceea chinuită, fără să izbucnească în lacrimi.

A fost tristă ziua în care a lăsat-o pe doamna Trent să plece, o zi grea pentru amîndouă. Doamna Trent nu şi-a mai găsit de lucru, şi s-a dus să locuiască împreună cu o fiică a ei, căsătorită. N-a rămas însă acolo. Rolurile se inversaseră, iar doamna Trent nu putea accepta să fie tratată ca un copil. Cînd se întoarse la uşa lui Jane cu nepotul după ea, Jane o primi cu braţele deschise.

Viaţa nu le-a fost deloc uşoară. Mai înfruntaseră obstacole, dar niciodată ca acum. De fapt Jane îşi supraaprecia capacitatea de a se descurca, de a accepta lucrurile, sau de a le schimba. Avea să renunţe la Emily. La fel va proceda şi cu biblioteca. Prea multe eforturi, fără nici un rezultat! Îşi dădea seama că legile nu aveau să se schimbe în Anglia în favoarea femeilor.

Iar acum intervenise şi dezastrul acesta. Încă un eşec ce aştepta să fie adăugat pe lista ei cu vise năruite.

Îşi privi din nou rănile din palme. Începuseră să o usture îngrozitor. Ce va face acum? Ştia ce i-ar fi prins bine în clipele acelea: să se ghemuiască într-un pat curat, moale, în care să doarmă o veşnicie.

Glasul doamnei Trent o dezmetici.

– Uite ce am găsit sus, în măsuţa de toaletă.

Se apropie cu mersul ei greoi de Jane şi îi arătă o pereche de mănuşi albe din bumbac, ceva mai curate decît cele de pe masă.

– Toate camerele sînt pline de fum şi de cenuşă. Doctorul a spus că nu putem rămîne aici. Vocea îi tremura, însă continuă să o îmbărbăteze pe Jane: Dar să nu-ţi pierzi nădejdea, domniţă. Ne vor găzdui vecinii noştri.

– Of, Trentie!

Jane începu să se frămînte în căutarea unei alte soluţii. Nu intenţiona să apeleze la vecinii ei, pentru că nu îi cunoştea atît de bine – tot din vina ei, bineînţeles – şi nici nu voia să rămînă îndatorată faţă de nimeni, sau să fie privită pieziş, din cauză că toţi bănuiau că este amanta Lordului Castleton. În plus, ar fi trebuit să se despartă. Nimeni nu ar găzdui trei oameni, dintre care doi răniţi, fără a mai pune la socoteală cîinele care avea nevoie de îngrijire permanentă.

Ea şi doamna Trent ar fi putut sta la Ladies' Library, însă nu şi Ben. Iar Lance trebuia îngrijit. Şi asta cel puţin două săptămîni. Iar apoi... Gîndurile i se învălmăşeau în minte.

În clipa aceea, Case le împărtăşi ideea care îl frămînta de cînd păşise în bucătărie şi văzuse care era situaţia. De fapt, se tot gîndise cum să aducă vorba, fără să fie repezit de la primele cuvinte. Atitudinea lui Jane şi îngrijorarea din privirea doamnei Trent îi dădură de înţeles că venise momentul ca el să spună ce avea de spus.

Se ridică.

– Din pricina mea vă aflați în situația aceasta, așa că e datoria mea să repar lucrurile. Veți veni cu mine în noaptea asta cu toții; nu accept un răspuns negativ. În câteva săptămâni, când vă veți fi pus pe picioare și dacă voi considera că nu mai există nici un risc vom discuta despre întoarcere.

– Crezi că Piers ar putea să mai vină aici? îl întrebă Jane.

– Nu, nu cred. Și-a atins scopul. Dar m-am mai înșelat și altă dată, așa că vreau să vă știu în siguranță. Doamnă Trent, ați putea să împachetați *câteva lucruri – doar cele absolut necesare* – pentru domnișoara Mayberry, pentru dumneavoastră și băiat?

Doamna Trent îl privea de parcă i-ar fi vorbit într-o limbă necunoscută.

– Doamnă Trent? insistă Case.

– Da, răspunse ea, clipind repede, apoi, când în sfîrșit realiză ce-i ceruse Case, se grăbi să îndeplinească porunca. Sigur, Înălțimea voastră, îndată.

– Bine.

Când Case vru să iasă din bucătărie în urma menajerei, Jane îl opri din drum:

– *Unde o să ne duci? Precis că nu la Albany?*

Case îi răspunse din mers, pentru că nu voia să-i dea ocazia să se certe din nou cu el.

– Albany? A, nu. Albany e doar pentru celibatari! Vă duc în casa surorii mele, la Woodlands. Parcă ți-am spus că ea se află acum în Scoția, nu? Iar ca să nu-i dea răgaz să protesteze, adăugă: Lui Lance o să-i placă la nebunie.

În următoarele ore, Jane percepu tot ce se petrecu în jurul ei ca prin ceață – întrebările gardianului, strădania doamnei Trent de a o curăța de funinginc și de a o îmbrăca, pentru că singură nu putea, alegerea unor haine de schimb, apoi trecerea ca o fantomă dintr-o cameră într-alta ca să ia câte ceva de pe rafturi și din

sertare, lucruri pe care nu se îndura să le lase de teama hoților: perlele mamei, medalionul egiptean pe care i-l dăruiseră părinții cînd împlinise cincisprezece ani, bastonul tatălui ei, cu mînerul în formă de cap de cerb, din argint, pistolul ei și alte mărunțișuri. În cele din urmă adună și notițele pentru diversele proiecte la care lucra și pe care nădăjduia să le vîndă ca să-și poată completa economiile.

Gardianul se întoarse ca să încuie casa și o mustră cu blîndețe pentru obiceiul ei de a lăsa ferestrele dormitorului deschise în timpul nopții. Dacă le-ar fi ținut închise, nu ar mai fi pătruns atîta cenușă în casă. Apoi sosi momentul plecării și, întocmai cum făgăduise, Lordul Castleton pregătise tot ce era necesar.

Plecară cu două trăsuri – Jane nu avea nici cea mai vagă idee de unde le luase Case – doamna Trent și Ben într-una, iar ea și Lance în cealaltă. Lordul Castleton, împreună cu doi prieteni ai săi – Jane nu le reținuse numele – mergeau călare, escortîndu-le, ca o gardă de onoare. Lance se trezise, dar nu scotea nici un sunet. Cînd Jane își apropie fața de a lui, îi simți pe obraz botul umed și cald.

– O să te faci bine, băiete, îl alintă ea. O să fim cu toții bine, adăugă, străduindu-se să creadă ce spunea. Dacă n-ar fi fost atît de obosită, poate că ar fi găsit o mulțime de motive temeinice ca să nu accepte oferta contelui de a locui în casa surorii acestuia, însă legănarea trăsurii avu un efect liniștitor asupra e'. Se apropie și mai mult de Lance. Cîinele își așeză capul în poala ei și adormiră amîndoi.

Se trezi pentru cîteva clipe și își dadu seama ca prin vis că se afla într-un pat străin. Un glas de femeie îi spuse ceva cu blîndețe și-i trase așternutul cu miros de levănțică pînă la bărbie. Cunoștea parfumul acela.

– Mama? murmură ca, și căzu într-un somn adînc.

11

Trecură douăzeci şi patru de ore pînă descoperi Gideon Piers unde se ascundea Jane Mayberry. A doua zi merse chiar el la Woodlands ca să se convingă de faptul că *ea* era, şi nu i se întinsese o cursă.

El şi Merrick stăteau în pădurea de la marginea pajiştii de unde vedeau foarte bine partea din faţă a casei şi grajdurile. Joseph era undeva sus, şi căuta caii. În ultima oră văzuseră venind două trăsuri din care coborîseră o grămadă de argaţi şi lachei. Apoi trăsurile plecaseră. Acum doar ce sosise caleaşca Ducelui de Romsey.

Gideon lăsă jos luneta şi se ridică în picioare.

– Ducele însuşi, zise el. Oare de ce nu mă miră?

– Cine e doamna care îl însoţeşte? întrebă Merrick.

– Venerabila Lady Sophy.

Piers rîse cu poftă.

– Presupun că ea îi va ţine companie fetei.

– Cred că ar fi bine să plecăm de-aici, îi sugeră Merrick, arătîndu-i servitorii în livrea care ieşiseră din casă şi începuseră să se împrăştie peste tot. Era nervos, dar reuşea să se stăpînească. Cînd accepta o slujbă, voia ca el să decidă orice mişcare. Voia să ştie în ce se bagă. Acum habar nu avea ce căuta acolo, şi de ce o spiona pe Jane Mayberry. Cu o săptămînă în urmă ea nu era chiar atît de importantă. Brusc, Piers devenise interesat de fiecare mişcare a fetei. Trebuie să se fi petrecut ceva neprevăzut cînd Piers fusese la Highgate să dea foc hambarului, însă de la el nu putea scoate un cuvînt.

Piers nu părea grăbit să plece.

– Nici urmă deocamdată de Castleton.

– Crezi că o să apară?

– Precis că va veni. Dacă nu azi, atunci mîine.

– Pari sigur de ce spui.

Piers îl privi tăios pe Merrick.

– John, nu eşti singurul care lucrează pentru mine. Apoi zîmbi mai mult pentru sine şi continuă: Am spioni peste tot. Castleton va veni, cu siguranţă.

O mişcare îi atrase atenţia şi îşi potrivi din nou luneta la ochi, privind către grajduri.

– A, iată-l pe Harper cu cîinele ei. Şi-a riscat viaţa ca să-l salveze.

Nu putea să n-o admire. Era cît pe-aci să-l învingă. Îşi dădea seama că fusese prea sigur pe el. Cînd o încolţiseră în hambar, nu se aşteptase ca ea să se opună. Se aştepta să fie ca sora lui, Letty. A doua oară nu va mai face aceeaşi greşeală.

Merrick tropăia pe pămîntul îngheţat, încercînd să se încălzească.

– Şi acum ce vrei să fac?

Piers fie ignoră întrebarea, fie nu o auzi.

– Cîinele chiar poate fi o problemă?

– Nu. I se dă voie afară doar ca să se uşureze.

– Am impresia că-i plac animalele mai mult decît oamenii.

Merrick nu răspunse, aşteptînd ca Piers să continue, să-i dea un amănunt cît de mic referitor la ce se întîmplase la Highgate. Văzînd că nu îi este satisfăcută curiozitatea, pînă la urmă spuse:

– N-ai cum să ajungi la cîine, Harper nu-l slăbeşte din ochi.

Piers plie luneta şi o puse în buzunar.

– Ce ai făcut cu cîinele doamnei Standhurst?

– Cum?

– Cîinele doamnei Standhurst. Ce-ai făcut cu el?

Întrebarea îl făcu pe Merrick să devină mai prudent.

– I l-am dat mamei mele. Locuieşte în Wimbledon, aşa că e greu să facă cineva legătura cu doamna Standhurst.

– Îl vreau înapoi. Pleacă acum la Wimbledon şi adu-l aici. Te aştept la *Cazarmă*, peste rîu. Şi spune-i lui Joseph că mă întorc într-o clipă.

Pe Merrick îl străbătu un fior nu atît din cauza cîinelui, cît la gîndul cum va reacţiona mama lui cînd îi va spune că va rămîne fără noul ei odor.

După plecarea lui Merrick, Piers se rezemă de un copac şi privi cu luare-aminte scena care se desfăşura în faţa lui. Woodlands nu-l impresiona chiar deloc. Domniţa Rosamund, fiică de duce, nu-şi putea permite oare mai mult? Pînă şi proprietatea lui din Bristol era mai arătoasă decît aceasta. Şi el nu avea o famile înstărită care să-i fi înlesnit ascensiunea. Tot ce realizase se datora inteligenţei şi curajului său.

Argaţii începură să inspecteze zonele din jurul proprietăţii. Era timpul să plece, dar se va întoarce. Castleton crezuse că procedase inteligent. Ştia că mătuşa lui şi domnişoara Mayberry erau prietene apropiate şi o adusese aici. O tratau regeşte pe fata asta. Era clar, Castleton nu mai raţiona corect.

Înălţimea sa, îşi zise el cu dispreţ, va avea o surpriză. Îi va trimite un mesaj pe care nu avea cum să nu-l înţeleagă. De pedeapsă nu se putea scăpa.

Şi îi va mai da şi lui Jane Mayberry o lecţie, aşa, ca o anticipare a ce avea să urmeze.

Rîzînd în barbă, se întoarse şi porni după Merrick.

Sufrageria era o cameră plăcută, confortabilă, însă cina fusese un chin pentru Jane. Erau doar patru persoane la masă – Lady Sophy, Jane, ducele şi Castleton, însă membrii aceştia ai

familiei Devere aveau... *prestanță*, iar Jane se simțea total lipsită de importanță în mijlocul lor.

Impresia ei se datora, pe de-o parte, faptului că cei din familia Dever erau cu toții înalți – înalți, rafinați, frumoși, chiar și Lady Sophy, în ciuda anilor care trecuseră peste ea. Ca și ducele, avea părul foarte des. Dacă ducele avea doar cîteva fire argintii, părul lui Lady Sophy era alb ca neaua și era pus în evidență de rochia sa neagră din tafta. Dar mai era ceva care o făcea să se simtă stingherită. Nu înțelegea de ce veniseră aici ducele și Lady Sophy. Știa doar ce i se spusese. Contele o informase că mătușa lui insistase ca ea să nu stea singură la Woodlands și se declarase încîntată să-i țină companie. Astfel gîndeau cei bogați.

Ducele nu se sinchisi să dea socoteală pentru prezența lui acolo, iar fiul și moștenitorul lui, sosit mai tîrziu, nu contribui la închegarea unei conversații, cu excepția nimicurilor pe care catadicsi să le spună în vreo două ocazii. Oare cina asta avea să se sfîrșească vreodată?

Dacă Jane nu-și dădea seama, în schimb Case era pe deplin conștient de privirile ascunse pe care le aruncau tatăl și mătușa lui, priviri care înregistrau fiecare nuanță și fiecare schimbare de pe chipul lui, sau al lui Jane. Nimic nu-i putea păcăli pe Lady Sophy și pe Înălțimea sa, Ducele! Case era supărat pentru că tatăl său insistase să vină. Pretextul acestuia, prea puțin întemeiat – anume că voia să-l viziteze pe vechiul lui prieten, Harper –, nu putea păcăli pe nimeni. De dragul lui Jane, Case nu spunea nimic care să-i facă bănuitori, dar dacă vreunul dintre ei ar fi îndrăznit să o facă pe Jane să se simtă stînjenită, l-ar fi pus la punct.

Lady Sophy îi povestise ducelui cum o cunoscuse pe Jane.

– Așa că, conchise ea, Jane este una dintre mințile cele mai luminate de la Ladies' Library și ne inspiră pe toți.

Pe duce nu-l impresionară laudele acestea și, dovedind o totală lipsă de tact, schimbă subiectul punînd o problemă care îl interesa.

– Am cunoscut odată o familie cu numele de Mayberry, zise el. Erau din Devonshire. Militari de profesie. Sînteți rudă cu ei?

Case îl fulgeră cu privirea, însă nu apucă să intervină, pentru că Jane răspunse:

– Nu, Înălțimea voastră. Din cîte știu eu, nu. Familia mea este din Derbyshire, iar tatăl meu a fost singur la părinți.

Ducele deschise gura, gata să insiste, însă Jane îl întrerupse:

– Devere. Este un nume neobișnuit. Sînteți cumva înrudiți cu dinastia Devere din Oxford?

– Dinastia Devere din Oxford? repetă ducele, meditativ.

– *Conții* de Oxford, îl lămuri Jane. Deși, dacă nu mă înșel, numele lor se scrie diferit. *D* și *V* sînt majuscule. E o familie de savanți. Tatăl meu i-a fost profesor unuia dintre fii.

– Da, sînt o ramură secundară a familiei, zise ducele. Nu prea avem de-a face cu ei, din cauza unor neînțelegeri... Făcu o pauză. Mă rog, e o poveste mai veche.

– E trist să vezi cum conflicte vechi despart în felul acesta familiile, nu credeți? punctă Jane.

Case abia se abținu să nu zîmbească, Lady Sophy strînse din buze, iar ducele își drese glasul, evitînd un răspuns.

După un moment de tăcere prelungită, Lady Sophy i se adresă:

– Draga mea, ai trecut printr-o situație îngrozitoare, dar s-a sfîrșit și nu trebuie să-ți mai faci griji. Acum te afli sub protecția noastră, iar Woodlands va fi casa ta pînă cînd ticălosul acesta va fi prins și judecat cum se cuvine.

Jane îi zîmbi recunoscătoare.

– Vă mulțumesc. Grija dumneavoastră înseamnă mult pentru mine, însă va trebui să mă întorc acasă cît de curînd. Am atîtea lucruri de pus la punct. Apoi mai sînt și prietenii mei de la bibliotecă. Cred că vă dați seama că nu pot sta aici prea multă vreme. Îi aruncă o privire lui Case și continuă: Din cîte am înțeles, pericolul a trecut.

– Așa cred, spuse lordul, însă este doar o părere.

– Bine, bine, zise Lady Sophy, dar va mai trece ceva timp pînă casa ta va fi din nou locuibilă, așa că nu trebuie să ne grăbim să luăm hotărîri. Între timp, o să facem o mică sărbătoare din șederea ta aici. Te poți bucura în tihnă de picnicurile și seratele pe care le-am pregătit pentru protejata ta, domnișoara Drake. Abia aștept.

Jane îi mulțumise deja distinsei doamne pentru promisiunea de a o introduce pe Emily în înalta societate, dar nici prin minte nu-i trecuse să devină și ea parte a acestei lumi. Se uită stupefiată la Case:

– Ce e cu povestea asta despre casa mea?

Lady Sophy zîmbi cu bunăvoință.

– Nu te mai gîndi la asta. Caspar se ocupă de toate. Spune-i, Caspar.

Case rosti simplu:

– Mă ocup eu de toate.

Apoi făcu semn unui servitor să se apropie.

– Friptura asta de miel e delicioasă. Mai dorește cineva?

După o jumătate de oră, cina se sfîrși, spre bucuria lui Jane, iar cînd Case o rugă să-l ducă la Lance, Jane nu mai stătu pe gînduri. Avea multe să-i spună, dar mai ales aștepta răspunsuri la o mulțime de întrebări.

Ducele și Lady Sophy nu dădură semne că ar intenționa să se ridice de la masă. Fața de masă fusese schimbată și un servitor aduse o carafă cu coniac pentru duce și una cu sherry pentru doamna.

După ce servitorii plecară, ducele deschise discuția mult așteptată:

– Sophy, cred că te înșeli. Nu am observat nici urmă de afecțiune între ei.

– Păi, la ce te puteai aştepta, îl luă la rost Lady Sophy, cînd tu i-ai fixat tot timpul cu nişte ochi de vultur, de parcă ar fi fost o pradă pe care era musai să o vînezi? Mi-ai promis că te vei purta cum nu se poate mai bine.

– Dar am fost extrem de discret.

– Tu numeşti discreţie verificarea familiei fetei, cînd abia acum ai cunoscut-o?

Ducele îi răspunse de data aceasta pe un ton ironic:

– Nu-mi dau seama de ce o protejezi atît pe mica rătăcitoare. Domnişoara Mayberry ştie să plătească cu aceeaşi monedă.

Distinsa doamnă zîmbi.

– Ţi-a răspuns aşa cum meritai. Nu mi se întîmplă prea des să te văd pus la punct de cineva.

– În orice caz, insistă ducele, e dreptul meu să aflu mai multe despre familia ei, dacă tot se căsătoreşte cu fiul meu.

– Dar asta nu e o certitudine. E limpede că fata l-a cucerit, dar...

– Nici nu s-a uitat la ea! Iar dacă e atît de „cucerit", de ce nu am cunoscut-o pînă acum?

– Pentru că nu vrea să se pripească.

– Să se pripească? Ducele rămase fără replică. Ce tot spui acolo, Sophy? Caspar este cel mai convins celibatar din Anglia. Aş vrea să văd femeia pe care să nu o poată avea dacă o doreşte.

Lady Sophy dădu din cap, prevăzătoare.

– Dacă nu mă înşel, tocmai ai cunoscut-o. Nu cred că Jane are de gînd să se căsătorească vreodată. Iar Caspar ştie asta şi cred că speră să-i schimbe convingerile.

După cîteva momente de reflecţie, Lady Sophy reluă conversaţia:

– Ce crezi despre afacerea *La Roca?*

Ducele ridică din umeri.

– Ştiu doar ce mi-a spus Caspar şi anume că toate aceste atacuri sînt menite să-l determine să renunţe la investigaţiile în cazul crimei din Hyde Park. Şi bineînţeles, el n-o va face.

– Sînt de aceeaşi părere. Nu ţi se pare curios faptul că el îl cunoaşte pe tîlharul acesta încă din Spania?

– Nu, nicidecum. Tocmai din cauza asta i-a şi cedat Richard cazul.

– Pînă noaptea trecută nu ţi-a mai pomenit niciodată de *La Roca?*

– Nu. Niciodată. Dar Caspar vorbeşte foarte rar despre război.

Ducele luă o gură de coniac, apoi încă una, lăsîndu-se pradă gîndurilor. Lui Caspar i se întîmplase ceva în timpul războiului, ceva ce lui nu-i putea spune. Aşa erau războaiele. Unii nu-i puteau suporta ororile, alţii chiar înnebuneau. Ducele, însă, simţea nevoia să trăiască din nou acest sentiment de apropiere care îi legase înainte de război. Era mai mult decît o simplă apropiere. Era o afecţiune pe care nu o mai simţise de cînd fiul său se întorsese acasă.

Ce bine ar fi dacă ar avea-o pe Elizabeth lîngă el, ca să-l sfătuiască. De mai bine de douăzeci de ani era văduv, dar nu trecea nici măcar o zi în care să nu se gîndească la soţia lui.

O privi pe mătuşa lui.

– Sophy, tu nu te-ai căsătorit niciodată. Vorbele lui o luară prin surprindere.

– Nu, tatăl meu, şi bunicul tău, nu m-a lăsat să mă căsătoresc cu bărbatul pe care îl iubeam. Ştii, nu era potrivit pentru o fiică de duce. Lui mi-am dăruit iubirea şi nimeni altcineva nu m-a putut face să mă răzgîndesc. Ştii ceva, Romsey, tu nu eşti un moşneag înrăit. Am fost mîndră de tine, tare mîndră, cînd ai lăsat-o pe Rosamund să se căsătorească cu soldatul ei.

Ducele roşi abia vizibil şi rosti cu glasul lui aspru:

– Sophy, să ştii că nici tu nu eşti o fată rea. Îţi mai torn un sherry?

– Doar dacă mai bei şi tu un pahar de coniac.

– Vrei să aştepţi puţin?

Vîntul îl împiedica pe Case să-şi încheie nasturii hainei, iar Jane pornise cu paşi mari înaintea lui pe cărarea care ducea la grajd.

– Jane, ce s-a întîmplat?

Jane se întoarse şi veni spre el.

– Înţelegerea noastră a fost să rămîn aici doar cîteva zile, cel mult o săptămînă, pînă mi se vindecă mîinile, după care să mă întorc acasă. Mătuşa ta pare să fie sigură că voi rămîne aici cel puţin o lună.

De vreme ce ea nu se învrednicise să-şi încheie singură haina, Case îşi luă libertatea să o facă el.

– O lună? Nu, nu vei sta atît de mult.

Spre deosebire de tonul ei pus pe harţă, glasul lui era calm.

– Tu chiar nu-ţi dai seama cîte daune a produs focul casei tale.

Apoi îi trase gluga pe cap, să o protejeze de vînt.

– Nu-ţi place aici?

– Bineînţeles că îmi place. Casa e o bijuterie. Dar nu despre asta e vorba.

– Dar Lance? Crezi că Harper nu-şi face datoria cum trebuie?

– Ba da, şi tu ştii foarte bine asta.

– Şi mai ştiu că doamna Trent şi Ben sînt foarte mulţumiţi; am stat de vorbă cu ei înainte de cină. De fapt, aş putea spune că se simt în elementul lor. Aşa că nu văd care este problema.

– Problema e că mă simt de pareă aş profita de tine.

Case încă îi ținea cu mîinile gluga pelerinei. Nu trebuia decît să o tragă puțin, ca să-i apropie fața de a lui.

– Profită de mine, Jane. Nu mă voi supăra, îi spuse el, zîmbind.

Jane îi dădu mîinile la o parte și o porni grăbită mai departe. Case profită de ocazie ca să privească puțin în jur. Felinarele licăreau în zonele cele mai întunecoase ale proprietății. Argații erau toți afară, așa cum le ceruse el.Constatînd că totul era în ordine, porni după Jane.

Spre deosebire de liniștea care domnise aici în ultimele două zile cînd venise să-l vadă pe Lance, grajdul arăta acum ca un stup de albine. Fiecare despărțitură era ocupată și găsiră acolo mai mulți rîndași care țesălau, hrăneau și adăpau caii. Pe Harper îl aflară la trăsuri. Se ocupa de trăsura lui Lady Rosamund, vorbindu-i în același timp lui Lance.

Lance îl întîmpină pe Case ca pe un vechi prieten regăsit după multă vreme. Apoi, parcă amintindu-și de mîhnirea de a se fi văzut abandonat, își ridică o lăbuță ca pe o aripă frîntă. Efectul a fost cel dorit, căci Case se arătă imediat plin de căință.

Harper lăsă la o parte cîrpa cu care lustruia trăsura.

– E un actor înnăscut băiatul ăsta, spuse. Să-l vedeți cînd vine doctorul.

– O face pe bolnavul închipuit? întrebă Case.

– Nici pomeneală. Țopăie de zor, ca și cînd ar fi sănătos tun, numai să nu i se schimbe bandajul.

Case rîse amuzat.

– Tu ce mai faci, Harper?

– Ușor, ușor, mă repar, la fel ca și Lance. Mi s-a părut mie sau am văzut trăsura ducelui plecînd?

– Da, era trăsura lui. O să rămînă la han în noaptea asta, pentru că aici nu mai e loc. Am un mesaj pentru tine. Ducele te întreabă dacă n-ai vrea să-i ții companie la un pahar de coniac.

Harper îşi frecă mîinile, bucuros.

– Un păhărel. Care va să zică Înălţimea sa n-a uitat! Aveţi dumneavoastră grijă de Lance pînă mă întorc?

Cînd Case încuviinţă, Harper spuse:

– Plec numaidecît, trebuie să mă primenesc şi eu puţin, zise el şi dispăru în încăperea de alături, unde se ţinea harnaşamentul.

– Harper a fost o perioadă şeful vizitiilor noştri. Ai zice că el şi tatăl meu sînt suflete înrudite. Amîndoi au în sînge pasiunea pentru trăsuri.

– Da? se miră Jane.

– Şi mai ales pentru construirea lor. Cînd indivizii ăştia doi se întîlnesc la un pahar, nu mai discută despre altceva. Cînd ducele a aflat că Harper este aici, a insistat să vină şi el.

După ce meditä cîteva clipe asupra acestei noutăţi, Jane zise:

– Mi se pare drăguţ din partea Domniei sale.

Case se rezemă, leneş, de un stîlp şi aşteptă ca Jane să reia discuţia întreruptă mai devreme.

– Ia spune-mi, ce e cu povestea asta despre pagubele din casa mea? întrebă ea. A ars doar grajdul, nu şi casa.

– I-am cerut gardianului să facă o evaluare, îi răspunse Case. Nu ştiu dacă îţi aminteşti, dar el e şi administratorul proprietăţii Lauderdale. Chiar înainte de cină am primit răspunsul lui. Daunele au fost provocate de fum, Jane.

În timp ce el îi vorbea despre lucrările necesare pentru a face casa locuibilă, Jane se simţi dintr-o dată împovărată de veştile primite. Ea crezuse că nu trebuie decît să mătură şi să spele tot ce era în casă. Administratorul susţinea că interiorul casei trebuia vopsit şi zugrăvit în totalitate, tapiseria şi draperiile urma să fie spălate, dacă nu chiar înlocuite, resturile hambarului cărate – şi lista continua.

Cine avea să plătească pentru toate astea? Jane spera că proprietarul. El era stăpînul moşiei, iar ea nu avea nici o vină pentru ce se întîmplase. Dacă proprietarul era aşa cum auzise ea, însemna că va dura o veşnicie pînă să înceapă lucrările.

Îi trecu prin minte un gînd care o făcu să-l privească pe Case cu ochi sfredelitori.

– La ce s-a referit Lady Sophy cînd a spus că te vei ocupa tu de toate?

Case ridică braţele a disperare, căci se aşteptase la reacţia ei.

– Ţi-am spus deja, mă simt responsabil pentru ce s-a întîmplat, aşa că voi trimite o echipă de lucrători de la Twickenham să renoveze locuinţa. Mîine vor fi acolo. Dar va dura. Nu poţi să le pretinzi să termine în mai puţin de două săptămîni.

Jane îşi apăsă tîmplele cu vîrfurile degetelor. O bănuială tare neplăcută i se strecura în clipa aceasta în minte. Înainte de a da glas gîndurilor, apăru însă Harper, îmbrăcat cu o jachetă nouă şi pieptănat cu grijă.

– Doar o jumătate de oră, Înălţimea voastră, îi zise el lui Case. Cred că nu durează mai mult.

Jane îl privi insistent pe Case.

– Castleton, zise ea, eu nu pot fi cumpărată. Nu sînt de vînzare. Sper că ne-am înţeles.

Case făcu abstracţie de manierele elegante.

– Dacă ai şti ceva despre amante, ţi-ai da seama că ar fi mult prea ieftin. Crede-mă. Preţul este acum o casă în oraş, o trăsură proprie, o lojă la operă şi o garderobă cu bijuterii care să o facă pe femeia respectivă demnă de invidiat.

– Mi se pare că ai fi mai avantajat dacă te-ai căsători, zisc ea zîmbind.

– Te oferi?

Lumina din privire îi pieri pe dată.

– Ți-am spus doar, nu sînt de vînzare, fie că este vorba de rolul de amantă sau de soție.

Înainte ca el să mai poată spune ceva care să o deranjeze, Jane continuă:

– Dar cum rămîne cu Contessa și cu doamna Standhurst? Vei plăti și pentru daunele care le-au fost produse lor?

– Dacă ar fi fost necesar, așa aș fi făcut, însă pagubele lor sînt infime. Le-am vizitat înainte să vin aici. Din cauza asta am întîrziat.

Era o prostie să se simtă dezamăgită din cauza acestui răspuns, însă nu-și putea reprima acest sentiment.

Case lăsă capul într-o parte.

– Jane, te-ai îmbufnat cumva?

Ochii ei aruncară din nou fulgere.

– Bineînțeles că nu. Mă miră faptul că nu-ți dai seama în ce situație ingrată m-ai pus. Nu-mi place să fiu subiect de bîrfă. Nu vreau ca numele meu să fie rostit laolaltă cu al Contessei. Și încă ceva. Biata femeie nu are și ea un nume? *La Contessa* sună de parcă ar vrea să ascundă o minte nu prea ageră.

Case nu se arătă uimit de accastă tiradă. De fapt, atitudinea lui Jane chiar îl încurajă. Încercînd să păstreze un ton neutru, începu să-i explice:

– Numele ei este Maria Angelo, Contessa di Pavia e Modena. Jane, ea chiar este contesă. Din păcate, contele a murit și a lăsat-o fără avere, așa că a venit în Anglia, pentru că aici avea prieteni.

– Tu fiind unul dintre ei, îl înțepă ea. Nu, nu vreau să-mi răspunzi. Nu e treaba mea și nici nu vreau să știu. Nu mă interesează decît să-mi păstrez reputația nepătată.

Case făcu un pas – atît îi mai despărțea – și îi cuprinse umerii cu palmele.

– Ascultă-mă puțin. Știu că în mintea ta eu reprezint culmea depravării, dar nu mi-am pierdut încă simțul decenței. Nu am prezentat-o niciodată tatălui meu pe amanta mea, nici nu i-am

cerut mătuşii mele să-i ţină companie şi mai ales nu am invitat-o să locuiască în casa surorii mele. Nu te mai frămînta. Toată lumea va crede ceea ce vrem noi să creadă, adică ceva foarte aproape de adevăr: şi anume că locuinţa ta are nevoie de renovare, motiv pentru care adevărata ta prietenă şi admiratoare, Lady Sophy, te-a invitat să-i fii oaspete la Woodlands.

O privea insistent, încercînd să pătrundă taina sentimentelor ei.

– Uită-te la mine! îi spuse pe un ton imperativ şi îi ridică bărbia, ca să-i poată vedea ochii.

Brusc i se păru fragilă şi asta îl surprinse.

Jane se sprijini cu palmele de pieptul lui.

– Nu, murmură ea.

Glasul lui Case se înmuie.

– Ce vrei tu să respingi?

Ceea ce vedea în ochii lui; bătăile alerte ale inimii ei; revelaţia faptului că nu-i putea rezista, deşi crezuse că va reuşi.

Mîinile lui îi atinseră uşor gîtul. Ar fi trebuit să se îndepărteze, dar în loc s-o facă îşi înălţă chipul spre el. Buzele lui Case erau calde, ademenitoare, deloc acaparatoare. Simţi cum buzele i se deschid singure, gata să primească apăsarea dulce a sărutului lui. Nu mai gîndea limpede şi nici nu-şi dorea asta.

Case se simţi cuprins de o emoţie necunoscută lui pînă atunci. Nu mai sărutase nici o femeie în felul acesta. Nu punea pasiune în sărutul său, ştia că Jane nu era pregătită pentru genul acesta de apropiere; nu încă. Nu avea experienţă. Simţea ezitarea buzelor ei care parcă nu mai sărutaseră nciodată. Şi, totuşi, trădau patima care mocnea acolo, în intimitatea fiinţei ei, patimă care aştepta să fie eliberată de omul potrivit. Poate că ea nu ştia încă, dar el avea să fie bărbatul acela.

Dorinţe pe care pînă atunci nu le mai simţise îi încălzeau trupul, îi tăiau respiraţia. Era o adevărată nebunie să se lase învinsă de sentimente. Nu, asta nu se putea întîmpla. Se juca cu focul.

Ca pentru a se apăra, își strînse pumnii. Durerea trebuia s-o ajute să-și recapete luciditatea. Lăsă să-i scape un strigăt scurt și, în clipa următoare, era liberă. Dovedi suficientă înțelepciune cît să nu-i întoarcă spatele și să fugă. Își privi mîinile.

– Te-am rănit, zise Case.

– Nu. Apoi îl privi fără să clipească. Dar cred că o vei face, dacă te voi lăsa.

– Nu, se grăbi el să-i răspundă.

– Sau poate *eu* voi fi cea care te-ar putea răni.

Case își încrucișă mîinile la piept.

– Sînt gata să risc.

– Sînt fericită așa cum sînt. Să nu-mi tulburi viața.

– Chiar ești fericită, Jane? Ești sigură de ce spui?

Nu, nu era fericită, dar ar fi fost dacă el n-ar fi dat buzna tulburîndu-i liniștea.

– La ce bun! exclamă ea, și porni către ușă. Lance o urmă. Șezi! îi ordonă ea. Șezi!

Lance întoarse capul și se uită, mirat, la Case care ridică din umeri. Cînd cîinele întoarse din nou capul spre ușă, văzu că stăpîna lui plecase, drept care urlă a tristețe.

– Cunosc sentimentul, îi spuse Case.

Pocni din degete și Lance veni, șchiopătînd, lîngă el. Lîngă un perete se afla o bancă și Case se așeză pe ea. Lance își puse capul în poala lui, așteptînd alinare.

– Încep să progresez, nu crezi? întrebă Case, mai mult pentru sine.

Lance se gudură, ca și cînd îi împărtășea părerea. Case îl răsplăti cu mîngîieri tandre pe cap.

– Ai observat cum i s-au tulburat ochii cînd i-am spus de vizitele făcute Contesei și Amelici? Și n-avea nici un motiv să fie geloasă.

De fapt se dusese însoțit de Waldo pentru ca amanta de odinioară să nu creadă că dorea o împăcare. Sau poate că mersese împreună cu Waldo ca să fie sigur că irascibila Contessa își va stăpîni temperamentul exploziv. Încă era furioasă pentru că el pusese capăt legăturii lor. Case se aștepta ca ea să arunce cu o vază în el. De altfel din cauza aceasta pusese punct relației. Temperamentul ei aprins, scenele pe care le făcea începuseră să-l plictisească și toată priceperea ei în tainele patului nu compensau lipsa de tact.

I-a pus mai multe întrebări fără să pomenească numele lui Piers, dar nu a aflat nimic util. Doi bărbați cu fețele acoperite îi încuiaseră servitorii în pivniță. Nu furaseră nimic. Se pare că singurul lor scop fusese să o bage în sperieți, ceea ce se și întîmplase. Era terorizată de gîndul că-i vor face și ei ce-i făcuseră bietei pisici.

Cînd Case îi propuse să părăsească pentru o vreme Londra, ea îi răspunse cu un zîmbet malițios că deja se pregătise pentru asta. Lordul Gracey o invitase să petreacă sărbătorile împreună în Brighton, iar dacă îi va plăcea acolo, s-ar putea nici să nu se mai întoarcă.

Case plecă, lăsîndu-l pe Waldo să o consoleze pe Contessa. Poate că Gracey era, într-adevăr, noul ei protector, însă distinsa doamnă se născuse pentru aventuri amoroase. Lucrul era valabil și pentru Waldo, așa că plecarea lui Case s-a dovedit salutară pentru amîndoi.

Cînd ajunse la Amelia, femeia îl întîmpină cu un sărut pasional, dar simțind reținerea lui, nu insistă. Fără stînjeneală, fără resentimente. Iată ce admira la Amelia. Nu pretindea de la un bărbat mai mult decît era el dispus să ofere.

Știind că poate conta pe discreția ei, Case îi spuse mai multe decît Contesei, dar fără să intre în amănunte esențiale. O informă despre bănuiala lui că aceste spargeri urmăreau să-l de-

termine să renunțe la anchetarea crimei din Hyde Park și despre faptul că nu era singura care pățise așa ceva.

Amelia nu fusese acasă când oamenii aceia intraseră cu forța. Case l-a chemat pe majordom și i-a cerut să povestească ce s-a întîmplat. Și aici veniseră tot doi bărbați. În timp ce unul dintre ei îi amenința pe servitori cu o armă, celălalt, cînd a aflat că doamna Standhurst nu era acasă, s-a înfuriat la culme și a început să spargă vaze, oglinzi și să distrugă scaunele. Cînd au plecat, au luat cu ei și cățelul doamnei.

Pierderea cîinelui o mîhnea cel mai tare pe Amelia. Scamp era bătrîn, avea și artrită, în fine, trebuia îngrijit cu multă atenție. Oare de ce aveau nevoie ticăloșii ăștia de cîinele ei?

Cînd Lance ridică ochii spre el și scînci, Case îi spuse:

– Nu, Lance. Pe tine nu ar putea în veci să te ia cu ei. Scamp era atît de mic, încît putea fi dus într-o mînă. O dată l-am confundat cu un manșon portocaliu.

Îi spuse Ameliei că s-ar putea ca Scamp să fi fugit și să fi fost luat acasă de cineva. Ea nu se arăta prea convinsă. Singurul lucru pe care n-a putut să-l facă a fost să o convingă pe Amelia să plece din Londra. Acum, pentru că știa despre ce pericol era vorba, îi spusese ea, avea să fie mai prudentă, însă nimeni și nimic nu o putea da afară din propria casă. În plus, voia să fie acolo, în cazul în care Scamp s-ar fi întors.

Părăsi casa, întrebîndu-se de ce Amelia nu putea să-i trezească aceleași sentiment de blîndețe, de gingășie, așa cum o făcea Jane.

Întîlnirea cu Contessa îl făcu să se întrebe de ce îi plătise cheltuielile astronomice, cînd în realitate era puțin mulțumit de relație în sine. Amelia era altfel. În anumite privințe, chiar semăna cu Jane. De pildă, punea mare preț pe independența ei. În plus, știa cum să se îmbrace ca să se pună în valoare și se dădea peste cap ca să placă unui bărbat.

Case nu-şi dorea ca Jane să se dea peste cap ca să placă bărbaţilor, nici măcar dacă ar fi fost vorba despre el.

Lance începu să se agite, se ridică cu greu în picioare şi adulmecă aerul.

– Nu. Nu se mai întoarce, îi zise Case, aşa că stai potolit.

Apoi, scoase o ţigară de foi, dar amintindu-şi că fumatul era interzis în apropierea grajdurilor, o puse la loc, în buzunar.

Lance nu-şi găsea liniştea, însă Case nu-i dădu atenţie. Era încă frământat de gîndurile lui. Jane fusese singură prea multă vreme, ca să poată accepta ca un bărbat să-şi facă loc în lumea ei. În plus, Ladies' Library nu era chiar o instituţie care să promoveze deschiderea către o viaţă alături de un bărbat. După părerea lui, asta nu era viaţă adevărată; ea nu avea decît scrisul, mica proprietate la ţară şi locul de la Ladies' Library.

Pasiunea – iată ce lipsea din viaţa ei. Ea nu ştia cum putea pasiunea asta să tulbure sau să doară aproape fizic.

Ai răbdare, îşi zise el. Dacă voia să o cucerească, trebuia să o facă treptat. Ideea de a avea răbdare nu-i surîdea.

Îşi întrerupse şirul gîndurilor cînd îl văzu pe Lance zgîriind uşa care dădea spre curte.

Case se ridică.

– Ce e, băiete?

Ceva nu era în regulă. Lance mîrîia ameninţător.

Case privi în jur, găsi o curea din piele şi o legă de gîtul cînelui.

– Bine. Hai, arată-mi ce este.

Cînd deschise uşa, Lance îşi arătă colţii. Aşa rănit cum era, voia cu disperare să iasă de acolo. Case înfăşură lesa pe încheietura mîinii şi cu cealaltă scoase pistolul din buzunar.

– Uşurel, băiete, spuse el. Uşurel.

Însă Lance voia să caute. Tot corpul îi era încordat. Case se străduia să-l stăpînească. Înainte de a ajunge la scările casei, Lance o coti şi se opri în dreptul unor plopi desfrunziţi. Se aşeză

pe picioarele din spate şi începu să mîrîie şi să schelălăie în acelaşi timp. Case nu zărea nimic.

Se uită în jur după ajutor şi văzu un servitor ieşind pe uşa laterală.

– Cheamă-l pe Harper, îi strigă Case. Vezi că e împreună cu ducele.

În cîteva clipe, Harper apăru pe treptele de la intrare.

– Ia un felinar, îi spuse Case, şi adu-l aici.

Înainte ca Harper să îndeplinească porunca, Case văzu ce îl stîrnise pe Lance. Deasupra capului său, atîrnat de o creangă, se legăna în bătaia vîntului un ghem de blană. Părea un pui de vulpe.

– Ce este? întrebă Harper, care se grăbise să vină cu felinarul.

– Ţine-l pe Lance şi nu-i da drumul, îi răspunse Case.

Se urcă în copac, scoase din cizmă cuţitul şi tăie frînghia de care era legat trupul ţeapăn.

– Dumnezeule! exclamă Harper. Biata creatură!

Case sări din copac. Lance se apropie cu paşi mici de ghemul de blană portocalie şi începu să schelălăie.

– L-au spînzurat, spuse Harper. Nenorociţii au spînzurat căţeluşul doamnei Standhurst, aşa-i?

Case încuviinţă, dînd din cap. Scamp avea ochii bulbucaţi şi limba umflată.

– E mort de cîteva ore. Cred că au făcut asta în altă parte şi după aceea l-au adus aici.

– Cred că n-ar fi bine să-l vadă şi domnişoara Mayberry, zise Harper.

– N-o să-l vadă.

Case îşi dădu jos pelerina şi îl înfăşură pe bietul animal în ea.

– O să-l îngropăm dincolo de zid.

– N-ar fi mai bine să verificăm zona?

– Pe întuneric? Nu. În plus, sînt sigur că au plecat. Lance ne-ar da de veste dacă ar mai fi pe-aproape.

– Dar de ce-a făcut Piers asta?

– Ca să-mi amintească într-un mod sălbatic că, în ciuda prudenței mele, el poate să vină și să plece cînd vrea.

Case privi spre pădurea de la marginea pajiștii, cu sentimentul că dușmanul lui de moarte îl pîndește de-aproape.

– Pe asta mă și bazez, ticălosule, șuieră el printre dinți. Pe asta mă și bazez.

Îl privi, apoi, pe Harper.

– De acum încolo vreau ca Lance să stea în casă cu domnișoara Mayberry, iar dacă menajera se opune, trimite-o la mine. Acum ajută-mă să îngrop bietul animal.

12

Ultimele acorduri ale piesei irlandeze se încheiară și oaspeții lui Lady Sophy la acea serată nu foarte pretențioasă izbucniră în aplauze. Domnișoara Emily Drake, interpreta, se ridică de la pian și făcu o reverență plină de grație. Un domn din spatele salonului strigă „Bis!". Altcineva începu să fredoneze refrenul, iar domnișoara Drake se așeză la pian și începu din nou să cînte.

Jane și buna ei prietenă, Sally Latham, stăteau undeva în spatele publicului, lîngă ușa care dădea spre seră, și beau punci din pahare de cristal. În spatele lor se afla o masă cu sandvișuri și alte aperitive ca să potolească foamea invitaților, pînă la servirea cinci. Puțini domni rămăseseră în salon. Văzînd că programul muzical se prelungea, ci se strecuraseră, pe rînd, în bibliotecă unde puteau fuma și unde un lacheu îi servea cu băuturi mai „înviorătoare" decît acel punci de ananas.

Printre cei care nu se retrăseseră în bibliotecă erau Waldo Bowman şi Freddie Latham. Waldo întorcea paginile partiturii domnişoarei Drake, iar Freddie dădea şi el tîrcoale.

– Uită-te la el, exclamă sora lui, cu ciudă. Chiar n-are nici un pic de mîndrie? Ea nu vrea decît un titlu, iar acum a pus ochii pe Case, aşa că un viconte n-are nici o şansă. Cum de-am putut să ne înşelăm în halul acesta?

Jane scrută cu privirea grupul invitaţilor, dar nu-l zări pe Case. El fusese printre primii care se furişaseră din salon.

– Nu o putem învinovăţi pe fată pentru că îşi încearcă norocul. Tocmai acesta a fost şi scopul pentru care Case... Lordul Castleton... a căutat să o convingă pe Lady Sophy să o introducă în societate – să poată cunoaşte tineri potriviţi şi să-şi lărgească cercul de prieteni, n-am dreptate?

– Asta nu schimbă cu nimic faptul că ne-a înşelat! Ne-a făcut să credem că este o biată fetişcană, care are în loc de frate un căpcăun hotărît să o mărite într-un mod dezastruos. Cred că de mult a pus ochii pe Freddie. Cînd mă gîndesc că aproape a refuzat să steа cu tine la ţară! S-o fi gîndit că poate am de gînd s-o invit să locuiască în oraş, cu mine şi cu Freddie. Jane, ne-a tras pe sfoară. Toată povestea cu Lordul Reeve nu a fost decît o înşelătorie ca să-l prindă pe Freddie în capcană.

– Nu aş merge chiar atît de departe, îi zise Jane, gîndindu-se că dacă Sally ar avea dreptate, ar fi dispusă să-i dea o lecţie acelei frumoase răsfăţate pe care s-o ţină minte tot resul vieţii ei.

De fapt un alt gînd nu-i dădea pace şi o privi cercetător pe Sally. Prietena ei făcuse mari eforturi în seara aceea să aibă o înfăţişare de invidiat. Rochia ei de un alb-sidefat îi punea în evidenţă părul blond-arămiu, ale cărui bucle delicate îi încadrau frumos figura. Nici pistruii nu i se mai distingeau, iar Jane se întreba dacă nu cumva se străduise în mod special pentru Waldo Bowman. În

ultima săptămînă el (ca şi Sally, de altfel) venise des în vizită la Woodlands.

Waldo, îşi zise Jane, era genul de bărbat cu succes la femei. Înalt, cu o constituţie atletică, avea chipul încadrat de un păr aspru, arămiu care îi trecea puţin peste guler. Întreaga lui înfăţişare emana armonie şi zîmbetul îi era cuceritor, romantic. Cu toate acestea ceva din privirea lui inspira un sentiment de teamă.

Acest Bowman ascundea ceva. Cel puţin aşa i se părea ei şi ca atare hotărî să fie prudentă în privinţa lui. În orice caz, nu era genul de om pe care ea să-l fi ales pentru Sally.

Încerca să-şi amintească ce aflase despre el. Nu prea multe. Avea accese de tristeţe şi atunci se îndepărta de prietenii lui, se retrăgea din societate, pînă cînd reuşea să le învingă. Nu. Fără îndoială că nu era omul potrivit pentru Sally.

Sally se apropie.

– A desconsiderat-o pe Lady Octavia. A rîs de bibliotecă şi din cauza asta Lady Octavia nu a venit.

– Nu, Sally. Lady Octavia a avut o îndatorire mult mai importantă. Din cauza asta nu a putut veni.

– Şi ducele?

– Ce e cu ducele?

– El de ce nu e aici?

– Poate pentru că locuieşte la Twickenham.

Sally aproape că o fulgeră cu privirea pe prietena ei.

– Nu înţeleg de ce îi iei apărarea. Nu a catadicsit să ne adreseze nici un cuvînt de mulţumire, după toate cîte am încercat să facem pentru ea!

Aici avea dreptate. Nu auzise de la ea decît insinuări mai mult sau mai puţin mascate în spatele unor dulcegării. Problema era că Emily o vedea pe Jane ca pe o rivală în ceea ce privea afecţiunea lui Case. Lui Jane aproape că îi părea rău pentru fata asta. Aproape.

– Cîteodată îmi vine s-o plesnesc!

Nici aici nu o putea contrazice pe Sally.

Se dădură la o parte ca să facă loc unui servitor care intră *în seră pentru a umple din nou paharul cuiva.* După ce acesta reveni în salon, Sally continuă:

– Îmi pare rău pentru doamna Drake. Ea este o doamnă cumsecade, pe care bufoneriile lui Emily o stînjenesc. Fratele ei ar trebui să știe mai bine, numai că... privește-l. Pentru el tot ce face acum Emily, e cît se poate de bine.

Jane nu putu să nu fie de acord. Domnul Drake se umfla în pene privindu-și sora, în vreme ce pe chipul doamnei Drake se citea limpede că ar fi preferat să fie oriunde altundeva decît în acel salon încîntător, ascultînd a treia piesă interpretată de cumnata ei mai mică la insistențele oaspeților. Jane o văzu pe Lady Sophy, strălucitoare în rochia ei neagră de tafta, aplecîndu-se și șoptindu-i ceva doamnei Drake, care zîmbi cu amabilitate și dădu din cap, aprobator.

Lady Sophy era, într-adevăr, o femeie remarcabilă, gîndi Jane. Era sincer interesată de problemele oamenilor și făcea tot posibilul să-i ajute. Păcat că acum fusese împovărată cu o ființă atît de vicleană ca Emily. O durea sufletul la gîndul că din vina ei se petreceau toate acestea. Nu-i venea să creadă că se putuse înșela în privința fetei.

În sfîrșit muzica încetă. Urmă din nou ropotul de aplauze, după care un lacheu anunță cu glas sonor că cina era servită jos, în sufragerie. Jane și Sally intrară în seră și își mai turnară punci în pahare. Imediat li se alătură domnișoara Drake, roșie la față de bucuria succesului. În urma ei se aflau nelipsiții Waldo și Freddie.

Pe Jane o șocă încă o dată schimbarea domnișoarei Drake. Nu mai era o fată drăguță, ci o frumusețe în toată puterea cuvîntului. Buclele ei negre erau împletite cu fire subțiri de panglică albă ca să se asorteze cu rochia. Avea niște ochi ireal de frumoși – mari și de un albastru intens.

– Cînți foarte bine, începu Jane, însă un gest al domnișoarei Drake o reduse imediat la tăcere.

– Am crezut că o să-l găsesc pe Case aici, spuse ea.

– Nu, îi răspunse Jane. După cum vezi, sîntem doar noi.

– *Lordul Castleton*, o corectă Sally, nu agreează în mod deosebit concertele susținute de amatori. E posibil să fi plecat acasă.

Domnișoara Drake ignoră mustrarea.

– La Albany? Nu cred.

Apoi i se adresă lui Jane:

– Mi-a promis că mă va conduce la cină.

Freddie interveni în discuție:

– Domnișoară Drake, permiteți-mi să vă ofer un pahar cu punci cît timp îl așteptați pe ... ăă... pe Lordul Castleton.

– Lordul Castleton? se îmbufnă domnișoara Drake. Cît de formal sună! Eu îi voi spune în continuare Case. În fond, și el îmi spune mie Emily.

Freddie se îndreptă către bolul cu punci, iar Waldo luă un sandviș. În ochii lui se citea limpede amuzamentul. Sally tăcea în mod ostentativ, iar Jane se gîndea ce-ar putea să spună, deși îi venea să o trimită pe domnișoara Drake la culcare fără să mai ia cina, dacă nu avea de gînd să se poarte cuviincios.

– Jane, văd că ai renunțat la mănușile tale albe, zise Emily. Înseamnă că mîinile îți sînt mai bine acum?

Jane își privi palmele.

– Da, mult mai bine, mulțumesc.

Domnișoara Drake luă din mîna lui Freddie paharul cu punci și gustă cu delicatețe.

– Într-un fel, mă întristează, îi spune ea lui Jane.

– Te întristează? repetă Jane, cu indiferență.

– Știu cît ți-e de dor de casa ta de la țară, așa că acum, dacă mîinile îți sînt aproape vindecate, bănuiesc că aștepți cu nerăbdare să te întorci acolo.

Jane chiar asta simțea, însă spre surprinderea ei se trezi spunînd exact contrariul:

– Dar aici, la Woodlands, mă simt aproape ca la țară, iar Lady Sophy e o companie extrem de plăcută. Nu! Chiar nu mă grăbesc să ajung acasă.

– Bineînțeles că nu, interveni Sally, brusc înviorată. Nu se poate ca Jane să o părăsească pe Lady Sophy cînd dumneaei te introduce pe tine în societatea aceasta doar de dragul ei.

Domnișoara Drake roși vizibil și, pentru o clipă, dădu impresia că, în sfîrșit, fusese așezată acolo unde îi era locul. În clipa următoare, însă, ridică din nou bărbia și zise pe un ton glacial:

– Eu am înțeles că domnișoara Mayberry este oaspete aici doar pentru că nu a avut unde altundeva să meargă, iar Lady Sophy a găzduit-o din generozitate.

Sally șuieră ceva printre dinți. Jane, însă, nu știa dacă să rîdă sau să o calce pe picior. Iată cum ajunseseră trei domnișoare elegante, la o petrecere rafinată, să se înțepe una pe cealaltă cu ironii usturătoare. Cineva trebuia să facă ceva înainte să ajungă să-și scoată ochii.

Freddie fu acela care le potoli.

– Fir-ar să fie! spuse el. Oare ce l-o fi reținînd pe Case? Dacă nu mergem la masă, s-ar putea să nu mai găsim nimic. Știți ce? Haideți să-i păstrăm și lui un loc. Să mergem, domnișoară Drake. Hai și tu, Sally. Nu, *nici* nu mă gîndesc să accept un refuz. Waldo, o conduci tu pe domnișoara Mayberry?

Nu așteptă răspunsul lui *Waldo*, și *nici* nu le dădu domnișoarei Drake și surorii lui prilejul să-i scape. Prinzîndu-le pe amîndouă de cot, le împinse ușor spre ușă.

Jane îl privi pe Waldo.

– Cel puțin dumneata pari să te amuzi, zise ea.

Waldo își duse o mînă la buze.

– A, nu. Asta e o cicatrice rămasă din război. Tot timpul dau impresia că zîmbesc.

– Domnule Bowman, ochii te trădează.

El o privi atunci cu un pic de severitate, însă imediat începu să rîdă.

– Aha. Care va să zică am fost descoperit. Va trebui să fiu foarte atent cînd e vorba de dumneata, domnişoară Mayberry.

Jane avu din nou acel sentiment ciudat că Waldo Bowman ascundea ceva. Brusc îi veni o idee.

– Dumneata *chiar* mă urmăreşti, nu-i aşa? Şi dumneata, şi Freddie, şi Robert Shay, şi Harper? Şi mai e cineva. Un servitor roşcat.

– Acela e Ruggles, o lămuri el.

Jane se aşteptase ca el să nege, aşa că rămase încremenită auzind că îi mai dă şi lămuriri.

– Domnişoară Mayberry, sîntem prevăzători, asta e tot.

Ea dădu din cap, contrariată.

– Dar am crezut că pericolul a trecut. Trebuie să se mai fi întîmplat ceva. Spune-mi, despre ce e vorba?

Waldo ridică din umeri.

– Nimic, din cîte ştiu eu.

Văzînd-o că îl priveşte neîncrezătoare, continuă:

– Nu e bine să ne subestimăm adversarul. Nu-i place să piardă, iar dumneata i-ai arătat că i se poate întîmpla. Asta e tot.

Jane îl privi scrutător.

– Pari să-l cunoşti destul de bine.

În ciuda zîmbetului, chipul lui căpătă o expresie gravă.

– Se poate spune că l-am avut în bătaia puştii. Numai că ne-a scăpat printre degete. Acum trebuie să fim pregătiţi pentru orice.

Apoi se înseninâ şi redeveni gentlemanul politicos de dinainte.

– Domnişoară Mayberry, acordaţi-mi, vă rog, plăcerea de a vă conduce la cină.

Schimbările acestea de atitudine o contrariară şi mai mult. Intenționase să-i mai pună întrebări în legătură cu Gideon Piers, însă ochii lui, umbriți de gene negre, îi dădură de înțeles că era un subiect închis.

Jane îl luă de braț.

– Cu multă plăcere, domnule Bowman, spuse ea.

La intrarea în sufragerie se opriră. Freddie îi văzu şi le făcu semn cu mîna. Stătea alături de Robert Shay şi de Sally. Emily Drake nu se afla acolo.

Jane aruncă o privire fugară şi printre oaspeți o descoperi pe Emily stînd lîngă nimeni altul decît Case. Acesta nu ridică privirea, în schimb domnişoara Drake o zări şi-i adresă un zîmbet triumfător.

De-a lungul serii nimeni nu a bănuit ce ascundea, de fapt, indiferența ei față de rîsul zglobiu al domnişoarei Drake. Nu era geloasă. Credea în bunul-gust al lui Case, iar Emily Drake nu avea nici o şansă.

Ai grijă, îşi zise. *E periculos cum gîndeşti. Nu te ataşa prea mult de el. Într-o bună zi va apărea fata potrivită, iar el se va căsători şi va trăi fericit pînă la adînci bătrîneți.*

Gîndul acesta o întristă.

Atmosfera deveni mai destinsă cînd invitații, terminînd cina, începură să treacă de la o masă la alta, ca să-şi salute cunoştințele. Cînd domnişoara Drake se lăsă cu greu luată de Lady Sophy, ca să fie prezentată celor care nu o cunoşteau, Waldo şi Robert veniră agale spre Case.

– Ne-a prins, zise Waldo fără nici un fel de introducere.

Waldo se aşeză pe scaunul eliberat de Emily, iar Robert luă loc în fața lui.

– A descoperit absolut tot, spuse el. Acum ce facem?

Case zîmbi.

– V-am avertizat că are o minte sclipitoare. Bine, asta nu schimbă cu nimic situația. De fapt, s-ar putea ca lucrurile să devină mai simple acum.

– Știu și eu... se îndoi Waldo. A vrut să afle ce te-a determinat să consideri că are nevoie de protecția noastră. Nu, stai liniștit, nu i-am spus nimic legat de cîine. Am avertizat-o doar că știi-tu-cine este imprevizibil și primejdios, și că nu vrem să riscăm nimic.

– E chiar atît de periculos? întrebă Robert.

– Mortal, îi răspunse Waldo.

Întrerupseră conversația deoarece li se alătură un tînăr bine legat, cu aspect milităros, care manifesta o cordialitate neprefăcută. Căpitanul Harry Fellowes era o veche cunoștință. Absolvise tot la Eton și participase, de asemenea, în campania din Spania.

– Ia te uită, zise Fellowes cu bunăvoința-i caracteristică, ce-avem noi aici? Niște conspiratori? Sper că nu v-am întrerupt.

– Nici vorbă, îi răspunse Robert, căutînd în buzunar nelipsita lui tabacheră. Ia loc, Harry. Tocmai stăteam de vorbă...

Se uită încurcat spre Waldo.

– ... despre reuniunea anuală a băieților, îl salvă acesta. Sper că vei veni, Harry.

– N-aș lipsi pentru nimic în lume. Dar cum se face că nu am primit invitație?

– A trebuit să o amînăm, îl lămuri Robert.

În vreme ce tovarășii lui începură să pună la cale planuri privind reuniunea, Case se ridică, spunînd că trebuie să facă oficiile de gazdă. Era conștient că mulți ochi îi studiau fiecare mișcare, așa că avu grijă să schimbe cîteva cuvinte cu fiecare fată drăguță prezentă în seara aceea în salon. Proceda astfel ca să prevină orice bănuială posibilă dacă el i-ar fi acordat mai multă atenție lui Jane. Făcea asta acum, în public. Erau momente cînd venea la Woodlands neanunțat și reușea să fie singur cu ea. Avea mereu

să-i spună ceva – despre cum evoluau lucrările la casa ei, sau despre investigații –, iar ea nu putea să-l evite. Se plimbau pe jos sau călăreau. Îi plăcea să flirteze cu ea, dar atît. Niciodată nu a mers mai departe. Voia ca ea să se simtă la largul ei lîngă el.

Acum era singură. Încheie brusc conversația pe care o purta cu domnișoara Booker și se îndreptă către Jane. Nimeni nu dădu prea mare atenție faptului. Ar fi părut ciudat să nu-i vorbească deloc.

Robert și Waldo urmăreau pe furiș peregrinarea lui Case prin salon. După ce îi oferi lui Waldo tabachera și își luă și el o țigară, Robert zise:

– Știi, Waldo, m-am gîndit că dacă individul acesta, Piers, este atît de primejdios cum ziceți voi, poate că ar trebui să renunțăm anul acesta la reuniune.

– Crezi că este în stare să arunce în aer Conacul Twickenham?

– M-am gîndit și la asta.

– Păi, să știi că n-ai greșit. Exact asta are de gînd.

– De unde știi?

– Praful de pușcă. Am găsit praf de pușcă și în cramă, și în pivniță, chiar și sub podeaua galeriei.

Privirea lui Waldo era îndreptată asupra lui Case și a lui Jane.

Robert, însă, rămase cu gura căscată.

– P-praf de pușcă? se bîlbîi el.

– Ei, nu-ți face griji. Nu mai este acolo. Casc vrea să stea de vorbă cu noi după ce pleacă toată lumea. O să-ți spună el ultimele noutăți.

– Dar cum de te-ai gîndit că o să atace Conacul Twickenham?

– Întîrzierea a fost de vină.

– Care întîrziere?

– După ce a fost ucis Collier. Noi ne-am gîndit că se întîrzie atît din cauza incompetenței celor de la Bow Street. Însă dacă Piers ar fi vrut, ar fi găsit o modalitate să-l anunțe pe Case că a înviat din morți. S-a întîmplat ceva care l-a determinat să aștepte.

– Ce anume?

– Oaspetele nostru de onoare s-a îmbolnăvit grav, și reuniunea a trebuit să fie amînată.

– Ăsta e un argument destul de subțire, după părerea mea.

– Așa am crezut și noi la început, dar după ce am găsit praful de pușcă ne-am răzgîndit.

Waldo se sprijini cu coatele de masă și se aplecă spre tovarășul lui.

– Robert, spune-mi deschis, ce șanse crezi că am cu domnișoara Mayberry?

– Nici una, rosti Robert, care cu greu își putea reveni după șocul provocat de vestea dată de Waldo. Case o vrea pentru el.

Waldo oftă teatral.

– Da, asta e și părerea mea.

Cînd Jane deschise ușa camerei ei, Lance trecu pe lîngă ea și intră primul. El era stăpînul casei, așa cum îi făgăduise Case, însă nu-i plăceau adunările mari de oameni, așa că își găsise un loc unde să nu-l deranjeze nimeni. Mirosea a cîine plouat, și Jane înțelese că Harper îl scosese afară pentru plimbarea de seară.

După ce se pregăti de culcare, Jane nu stinse lumînarea. Îmbrăcă halatul și se așeză la fereastră, ascultînd ultimele zgomote din casă dinaintea culcării. Camera ei avea vedere spre partea din față a conacului, așa că putea zări luminile de la intrarea în Marylebone. Lance se așeză lîngă ea, foarte atent, simțind că ceva nu era în regulă, însă netrădîndu-și neliniștea.

Cînd Jane înălță capul, făcu și el același lucru. Se auziră pași trecînd pe coridor. Jane luă lumînarea și porni spre ușă, urmată de Lance.

În hol dădu peste Ruggles, valetul roşcovan şi pistruiat. Acesta fu uimit să o vadă, însă ea nu se arătă surprinsă.

– Domnişoară Mayberry, îi zise el, s-a întîmplat ceva?

Jane îşi pregătise deja o scuză.

– Nu, nu. Nu prea mi-e somn şi m-am gîndit să merg în bibliotecă şi să-mi iau o carte.

– O să vă însoţesc.

– Nu e nevoie. Mă descurc.

Pentru o clipă, Ruggles păru încurcat, însă adăugă imediat, pe un ton firesc:

– Nu mă deranjează să vă conduc, şi în plus sînt sigur că pe Lady Sophy ar supăra-o să ştie că v-am lăsat să umblaţi prin casă pe întuneric.

Jane zîmbi şi tăcu, cît coborîră scările.

– Sînteţi domnul Ruggles, nu-i aşa?

Cînd el încuviinţă, Jane continuă:

– Mi s-a părut că vă recunosc. Sînteţi omul de încredere al Lordului Castleton.

Ruggles ezită puţin, dar pînă la urmă recunoscu că era omul Lordului Castleton.

– Acum se poate spune că am fost împrumutat lui Lady Sophy pentru o vreme.

Mda, era bun. Foarte subtil. Ar fi trebuit să se facă actor.

Aflînd ceea ce o interesa, şi anume că era într-adevăr supravegheată, alese la întîmplare o carte şi se întoarse în camera ei.

– Chiar toată lumea e în serviciul lui Castleton? îl întrebă ea pe Lance, punînd cartea pe pat.

De îndată ce rosti numele *Castleton*, Lance ciuli urechile şi începu să adulmece în jur.

– Castleton, repetă ea, punîndu-l la încercare. Lance începu să dea din coadă, privind nerăbdător spre uşă. Cum, şi tu?

Dădu din cap, dojenindu-l.

– Care va să zică din cauza asta te-a numit mare şef aici, în casă. Ca să mă păzeşti pe mine.

Îşi dădu jos halatul şi luă în mînă cartea pe care o lăsase pe pat.

– *Mîndrie şi prejudecată*, citi ea cu glas tare. Elizabeth Bennet este personajul meu preferat. Cît despre Darcy – se strîmbă, nemulţumită –, nu o să înţeleg niciodată ce a găsit la el.

Lăsă din nou cartea jos şi îl mîngîie pe Lance pe creştet.

– I-ar fi fost mult mai bine dacă ar fi avut un cîine, uite-aşa cum am eu, nu crezi?

Lance nu reacţionă la gluma ei. Dezamăgită, Jane suflă în lumînare şi se urcă în pat.

13

Este rîndul lui Harper să mă supravegheze, îşi zise Jane în timp ce cobora treptele de la intrare, însoţită de Lance. Harper îi deschise portiera birjei care aştepta la scară şi apoi se urcă şi el. Plecau să o viziteze pe Letty, la casa ei din Hans Town. Se întîmplaseră atît de multe în ultima vreme, încît îi era mai uşor să-i spună prietenei ei direct, decît să-i scrie o scrisoare. În plus, spera să afle de la Letty amănunte despre Gideon Piers care să-i sugereze cam pe unde s-ar putea ascunde, cu toate că nu se aştepta să reuşească ea ce nu reuşiseră alţii.

– Ar fi trebuit să luăm trăsura, spuse Harper.

– Nu neapărat, răspunse Jane. O să lipsim cel mult o oră, o oră şi ceva, aşa că ce rost avea să-i mai punem şi pe vizitii la treabă. Ar fi trebuit să aştepte în faţa casei doamnei Gray cît timp vorbeam eu cu ea. Prea multe obligaţii, Harper.

Tocmai asta era problema. Ea nu voia să-şi mai creeze obligaţii faţă de nimeni. Dacă Lady Rosamund i-ar fi fost prietenă,

i-ar fi luat trăsura cu împrumut, fără să aibă mustrări de conştiinţă. Bine măcar că nu era nevoită să-i ceară împrumut haine. Nan, fata din casă, scoase la aerisit o ladă plină cu haine pe care ea le ţinuse în podul casei sale din Highgate, haine pe care le luase cu ea cînd plecase din Edinburgh, cu multă vreme în urmă. Purta acum o pelerină din catifea roz, la care asortase o bonetă şi un săculeţ din acelaşi material.

Aerul era răcoros, soarele strălucea şi, preţ de cîteva clipe, se simţi atotstăpînitoare. După-amiază era planificată o călătorie pînă la Twickenham, unde ducele dădea o mică petrecere pentru Lady Sophy şi invitaţii ei.

Jane constată că nici unul din tovarăşii ei de drum nu-i împărtăşea entuziasmul. Harper era încruntat şi cerceta cu ochii lui iscoditori trăsurile, birjele, caretele care treceau pe drumul spre Marylebone, iar Lance era îmbufnat pentru că Jane îl obligase să poarte nesuferita de haină; nici mîrîitul lui, nici colţii mijiţi nu o făcură să renunţe.

– Căţelul meu cel bun, spuse ea acum, mîngîindu-l pe creştet.

Lance îi răspunse cu un mîrîit scurt şi cu o privire necăjită, iar Jane rîse de îmbufnarea lui.

Cînd ajunseră la casa lui Letty, Harper îi plăti birjarului. Vor lua altă birjă, o lămuri el pe Jane, ca să se întoarcă acasă. Pînă atunci, el şi Lance vor face o plimbare scurtă, ca să-şi mai dezmorţească puţin oasele. Jane zîmbi şi încuviinţă cu un gest reţinut, convinsă că nu se vor îndepărta de casă.

Îi deschise slujnica. Zîmbetul luminos al lui Peggy se topi văzînd-o.

– Of, domnişoară Mayberry, zise ea, stăpîna i-a luat pe copii şi s-au dus la Green Park. Cred că au plecat de vreo zece minute.

– S-ar putea să fi trecut pe lîngă ei cînd veneam încoace.

– Acasă este doar domnul Gray. Să-i spun că aţi venit?

Înainte ca Jane să apuce să-i răspundă, Oliver Gray apăru de după o uşa aflată lîngă scări.

– Jane, exclamă el, mi s-a părut mic că-ţi aud glasul. Dar ce schimbată eşti! Ce s-a întîmplat?

Pelerina roz era de vină. Pînă atunci nu mai purtase nimic roz, considerînd că era o culoare prea tinerească pentru ea.

– Oliver, sper că acesta este un compliment, zîmbi ea.

Oliver rîse.

– Bineînţeles că e un compliment. Arăţi mai bine ca oricînd. Haide, intră. Bănuiesc că ţi-a spus Peggy că Letty a plecat cu copiii, aşa că o să fiu eu gazda.

Oliver Gray, un bărbat de patruzeci de ani, părea desprins dintr-un roman gotic. Putea fi chiar erou de roman, întruchipare a curtoaziei şi a delicateţii. Experienţa o învăţase că delicateţea şi curtoazia puteau fi doar de suprafaţă în cazul unora, însă nu şi în cazul lui Oliver. El chiar era un om preocupat de semenii lui, astfel încît nu era de mirare că numărul femeilor din biserica lui creştea mereu. Şi ea făcea parte dintre cei care îl admiraau.

O invită într-un birou care, fără să fie foarte îngrijit, oferea o atmosferă intimă, plăcută. Lui Jane îi amintea de biroul tatălui ei şi acesta era încă un lucru bun pe care îl aprecia la Oliver. Masa de lucru era acoperită de hîrtii, unele dintre ele mînjite, altele pline de linii care tăiau textele scrise. Coşul de gunoi era şi el încărcat cu ghemotoace de hîrtie. Îşi aminti că Oliver lucra la un comentariu asupra unei evanghelii.

– Din cîte văd, muza inspiratoare îţi cam joacă feste, îi zise ea.

Oliver rîse şi-i făcu semn să ia loc pe un scaun aflat în faţa mesei de lucru.

– Ca scriitor descoperi imediat amănuntele. Chiar speram să apară ceva care să mă întrerupă şi, iată-te, mi te-a trimis Dumnezeu! Nici că puteai să vii într-un moment mai potrivit. Peggy, te rugăm să ne pregăteşti cîte o ceaşcă de ceai.

După ce luară loc, Oliver o întrebă:

– Ei, ce vînt te-aduce în oraş?

Fără să se ascundă după vorbe, Jane îi relată pe scurt ce se întîmplase la Highgate şi cum fusese apoi invitată de Lady Sophy să locuiască la Woodlands.

– Lady Sophy, repetă Oliver, încruntîndu-se. E vorba despre Lady Sophy Devere?

– Da. O cunoşti?

– Ştiu doar că e mătuşa lui Castleton şi că acest Castleton a venit aici să-i pună lui Letty întrebări despre fratele ei. Şi pe tine te-a interogat, din cîte am înţeles eu. Jane, ce se întîmplă?

Se pricepea să pătrundă dincolo de divagaţii şi adevăruri rostite pe jumătate, pînă în miezul problemei. Jane îşi zise că Oliver era numai bun pentru postul pe care îl ocupa, dar deloc comod pentru cel care stătea de partea cealaltă a biroului său. Se gîndi cîteva clipe, oftă, după care îi povesti tot ce ştia.

– Aşa că vezi tu, încheie ea, nimeni nu ştie nimic sigur. Ar putea fi fratele lui Letty în spatele acestor atacuri, dar nu există nici o dovadă.

– Dacă *este* adevărat, Letty va fi bulversată. E cît de cît liniştită ştiind că fratele ei a murit pentru o cauză nobilă. Sper să se înşele Castleton.

Oliver devenise foarte serios.

– Doar nu crezi că Letty este în pericol din cauza fratelui ei, nu? îl întrebă Jane.

– Nu.

Oliver căzu pe gînduri. După cîteva momente de tăcere, Jane întrebă cu reţinere:

– Oliver, e adevărat că nici ţie nu-ţi place Gideon Piers?

– Nu l-am cunoscut niciodată.

– Nici eu, însă din cîte mi-a povestit Letty am putut să-mi fac o părere şi nu pot spune că m-a impresionat plăcut. Letty nu mi-a povestit prea multe şi în orice caz nu a spus nimic care să-l

discrediteze, dar... nu știu cum să-ți spun, parcă nu ar fi fost frate și soră.

– Sînt frați doar pe jumătate, zise Oliver. Gideon a fost copil nelegitim. Mă rog, povestea este dintre cele mai banale. Mama lui era slujnică într-o casă, iar cînd s-a aflat că este însărcinată, a fost concediată. La un an după nașterea lui Gideon s-a căsătorit cu tatăl lui Letty și acesta i-a dat copilului numele său. Apoi a apărut și Letty. După cîțiva ani, cînd tatăl a murit, au ajuns toți trei în azilul pentru săraci.

Jane știa bine ce a urmat. În azil, copiii erau separați de părinți, lucru traumatizant, fără îndoială. Letty avusese norocul să fie trimisă la o școală de caritate, însă nu și Gideon. Mama lui, a fost îngropată în cimitirul săracilor. Strădania lui Gideon, care a făcut economii mari ca să mute rămășițele mamei dintr-un mormînt anonim în locul de veci din parohia în care se născuse, spunea ceva.

– Gideon de ce nu a mers la școala de caritate? întrebă Jane.

– Pe de-o parte pentru că nu sînt suficiente locuri disponibile. Astfel de școli depind de generozitatea oamenilor înstăriți. Însă el a avut această șansă, dar a refuzat-o. Se obișnuise cu azilul și nu a vrut să plece de-acolo.

Jane trăi din nou acele sentimente contradictorii față de Gideon. Dacă el se înrăise, cine era, de fapt, de vină? Dar ce conta? Oricum nu putea fi lăsat să comită atîtea blestemății. Poate dacă ar fi fost fratele ei, ar fi privit lucrurile altfel.

Oliver se rezemă de spătarul scaunului și o privi atent.

– Jane, la ce te gîndești?

– Mă gîndeam că atunci cînd un cîine turbează, trebuie ucis.

– Dacă Lance ar turba, vrei să spui că ai putea să-l ucizi?

– Mi s-ar rupe inima, dar aș face-o.

– Asta-i deosebirea între tine și Letty. Ea nu ar putea s-o facă.

În clipa aceea intră Peggy cu ceaiul şi cu prăjiturile, aşa că schimbară subiectul.

În drum spre casă se opriră la Green Park, dar nu o găsiră pe Letty, aşa că Jane îi ceru birjarului să o ducă la bancă, în Bond Street. Harper ridică imediat din sprîncene. I se părea ciudat ca o doamnă să-şi rezolve singură problemele cu banca. Cînd birja se opri, Harper vru să o însoţească, însă Jane nu acceptă.

– Sînt în stare să mă ocup singură de propriile mele tranzacţii, îi spuse pe un ton cu care Harper începea de-acum să se familiarizeze. În consecinţă, se şi rezemă de banchetă, ţinîndu-l pe Lance lîngă el. Jane coborî şi merse cîţiva paşi înapoi, spre intrarea băncii. Prea multe de făcut nu avea, trebuia doar să scoată nişte bani cu care să-şi acopere nişte cheltuieli mărunte şi să-şi plătească servitorii cînd se va întoarce la Hillcrest. După cinci minute ieşi, dar nu se duse la birjă. Chiar lîngă bancă se afla un magazin cu încălţăminte şi Jane ochise nişte botine delicate din piele. Alături se afla prăvălia unei modiste şi lîngă aceasta o galanterie care avea expuse în vitrină suluri de muselină, mătase şi satin, destinate să atragă atenţia doamnelor cochete.

Acesta era Bond Street, cartierul cel mai scump şi mai rafinat din Londra. De o parte şi de alta a străzii aşteptau trăsuri. Doamne elegante se plimbau însoţite, admirînd vitrinele magazinelor.

Bond Street se învecina cu Albany de pe Piccadilly unde îşi avea locuinţa Case, însă Jane nu se aştepta să-l întîlnească. Se afla la Conacul Twickenham, pentru a organiza o reuniune a colegilor de şcoală.

Jane se simţea excelent şi se gîndea să cheltuiască o parte din banii agonisiţi cu greu, ca să-şi cumpere ceva nu neapărat necesar, ci doar de dragul de a cumpăra. Găsi ceea ce căuta, chiar în magazinul de lîngă galanterie – o parfumerie care expunea în vitrină o gamă tentantă de săpunuri englezeşti şi franţuzeşti.

Nu-şi permitea botinele de culoarea levănticăi, însă nişte săpunuri cu aroma acesteia nu aveau să o ruineze.

Privi în urmă la birja în care se afla Harper şi fu surprinsă să constate cît de mult se îndepărtase. Se gîndea dacă să se întoarcă şi să-i spună lui Harper unde se afla, cînd un domn foarte elegant se interpuse între ea şi birjă. Era înalt, bine făcut, şi de sub pălărie i se zărea părul blond, pieptănat astfel încît să-i pună în evidenţă figura atrăgătoare. Surpriza i se transformă într-o neplăcere vizibilă. Era un chip pe care Jane nădăjduia să nu-l mai vadă vreodată – cel al fostului ei soţ, James Campbell. Afişînd un calm aparent, deşi inima începu să-i bată cu putere, de parcă zărise o fantomă, Jane se stăpîni.

El i se adresă primul:

– Oare cum trebuie salutată o soţie rătăcitoare?

Fuseseră momente cînd vocea lui, voit controlată, o îngrozea. Încă se temea de el, însă nu mai era fata aceea fără nici un sprijin aflată sub autoritatea lui. Acum avea prieteni, prieteni foarte puternici. Într-o birjă, nu departe de locul unde se aflau, aşteptau Harper şi Lance; dar ceea ce îi dădea cea mai mare siguranţă era pistolul aflat în săculeţul ei.

Jane ar fi vrut să scoată pistolul, însă el era mult prea aproape pentru a risca să încerce. În plus, mîinile îi tremurau atît de tare, încît n-ar fi reuşit să ţină o armă. Dar gîndul că individul ar fi putut s-o terorizeze din nou o înfurie.

Încercă să vorbească pe un ton indiferent.

– Bună, Jack. Ce-i cu tine aici? Credeam că îţi petreci sărbătorile la Edinburgh.

El începu să rîdă.

– Sînt convins că asta ai crezut. Ceea ce se întîmplă acum nu-ţi aminteşte de ceva anume? De prima noastră întîlnire? Ce înseamnă destinul!

Prima oară cînd se întîlniseră ea făcea cumpărături pe Princes' Street, în Edinburgh. Jack o privise o singură dată şi o

urmărise pînă acasă. Ce fetişcană romantică şi fără minte fusese atunci!

Jack o privea cu luare-aminte, aşa că Jane se străduí să nu-şi trădeze teama.

– Ştii, continuă el, aproape că nu mai speram să te găsesc! Ţi-am pierdut urma prin munţii Scoţiei. De fapt asta ai urmărit, nu-i aşa, Jane, să laşi o urmă falsă ca să nu mai fii nevoită să dai socoteală în faţa soţului tău pentru nedreptatea comisă.

– Cum m-ai găsit?

– Nu eu te-am găsit. Tu m-ai găsit pe mine. O carte, Jane, cu numele şi adresa mea scrise pe ea. Cită neatenţie din partea ta! Un domn tare cumsecade a găsit-o pe malul Tamisei şi mi-a trimis-o. Aşa am aflat că eşti la Londra. Te-am căutat peste tot în ultimele săptămîni, dar degeaba.

Jane îşi aminti cartea pe care o pierduse. Era o biografie a lui Sir Thomas More; petrecuse o după-amiază în Chelsea, încercînd să-şi închipuie cum arăta satul pe vremea cînd Sir Thomas locuise acolo. Dar asta se întîmplase cu mai multe luni în urmă.

Toate cărţile pe care le luase cu ea din Edinburgh aveau pe ele numele lui Jack, deşi erau ale ei. Lui îi plăcea, însă, să posede lucruri. Jane ştia că lipise nişte etichete peste numele lui, ca să nu mai existe nici o legătură cu el. Probabil că eticheta fusese dezlipită.

Jack se tot apropia de ea şi Jane începu să nu-şi mai poată controla teama. Vocea ei răsună straniu de aspră:

– Nu o să merg nicăieri cu tine, Jack. Lasă-mă să trec.

El rîse cinic şi dădu, mustrător, din cap.

– Jane, Jane, aici tu nu mai ai nici un cuvînt de spus.

Expresia ochilor lui amintea de o cobră care îşi imobilizează victima cu privirea. Jane era pregătită şi se trase înapoi exact în clipa în care întinse mîna spre ea.

Din păcate, Jack era între ea şi birja în care se aflau Harper şi Lance. Privi în jur cu coada ochiului şi văzu cum trecătorii

aruncau priviri piezişe, fără să se apropie. Dacă cineva ar fi încercat să o ajute, Jack nu trebuia decît să spună că era soţia lui şi toată lumea i-ar fi întors spatele. Se mai întîmplase şi altă dată.

Cînd vru din nou să pună mîna pe ea, Jane se repezi în stradă, încercînd să ocolească o trăsură care stătea pe loc şi să ajungă înapoi la birja ei, însă Jack era prea aproape. Fără să privească în dreapta sau în stînga, se năpusti spre trotuarul celălalt al străzii, scăpînd în ultima clipă de copitele cailor opriţi brusc de vizitiii care nu mai contencau cu blestemele. Jack nu se aventură, şi asta o avantajă. Ridicîndu-se repede de pe caldarîm, porni în fugă pe străduţa din spatele Casei Burlington.

Harper nu mai avea răbdare. Deoarece birja se afla pe partea stîngă a străzii, era nevoit să privească pe geamul din spate ca să poată supraveghea banca. Începuse să-l doară gîtul, aşa că îi zise lui Lance să rămînă pe loc şi coborî.

Nu-i nimic rău dacă aştept în faţa băncii, hotărî el şi, cerîndu-i birjarului să aştepte, merse pînă la intrare. *Nu-i nimic dacă intru*, îşi zise apoi, dar gîndindu-se că domnişoara Mayberry nu va fi deloc încîntată să-l vadă spionînd-o, hotărî să arunce doar o privire ca să se asigure că totul era în ordine.

Privirea fugară pe care o aruncă prin sediul băncii nu-l linişti deloc. Nici urmă de domnişoara Mayberry. Întrebîndu-l pe unul dintre funcţionari, află că plecase în urmă cu mai bine de cinci minute. Neliniştit, ieşi din bancă, dar nu intră în panică. În Bond Street se aflau cele mai elegante magazine din Anglia, iar el nu cunoscuse nici o femeie care să poată rezista tentaţiei de a privi vitrinele frumoase.

Intră pe rînd în magazinul cu încălţăminte, la modistă, la galanterie şi tocmai voia să intre în parfumerie cînd zări ceva la marginea trotuarului. Ridică de jos obiectul şi-l întoarse pe toate părţile. Era un săculeţ ca acela pe care îl poartă doamnele, din catifea roz, şi îi aparţinea domnişoarei Mayberry. Pistolul se afla înăuntru.

Alergă înapoi la birjă să-l ia pe Lance. După ce îi puse lesa, îi dădu să miroasă săculețul.

– Găsește-o, băiete, îl îndemnă Harper. Hai, găsește-o.

Lordul Reeve stătea la masa lui de lîngă fereastră, la King's Arms, în Virgo Street. Cu o noapte în urmă pierduse o mulțime de bani la jocuri, iar acum era într-o dispoziție foarte proastă. Se plînse chelnerului de budinca pe care i-o servise, spunîndu-i că pînă și porcii ar fi refuzat-o, dar pentru că nu mai lăsase nici o firimitură în farfurie, chelnerul nu acceptase să o elimine din nota de plată. Apoi un alt gentleman îl întrebă dacă poate lua loc la masa lui, iar lordul îl refuză pe un ton necuviincios.

În timp ce molfăia ultima felie de pîine prăjită, înghițind cîte o gură de cafea, Reeve medita la propriul lui viitor. Totul decursese bine pînă cînd Jane Mayberry își băgase nasul în afacerile lui și acum fata care urma să-l salveze de închisoarea datornicilor căzuse pe mîna lui Castleton. Mica domnișoară Emily Drake ajunsese – din cîte auzise el – obiectul de admirație al clanului.

Treaba asta îi făcea greață. Îi stătea în gît, pur și simplu. Nu putea să uite ofensa pe care i-o adusese Castleton, stîrnit de femeia aceea nesuferită. Ce greșeală făcuseră! Nu știa exact cum va proceda, dar într-o zi îi va face să plătească.

Se uita dus pe gînduri pe fereastră cînd, deodată, taman subiectul reflecțiilor sale îi apăru în fața ochilor. Pentru o clipă crezu că imaginația îi joacă feste. Jane Mayberry nu mai era femeia neîngrijită care îl acostase în Highgate. Purta o pelerină trandafirie și o bonetă asortată, dar haina nu-i ascundea umerii aceia ascuțiți și bărbia care trăda mîndrie. Tare ar mai fi vrut să o ia la palme.

Poate că asta era ocazia cea mai potrivită să-i dea o lecție. Virgo Street nu era o stradă prea circulată, ci doar o străduță din spatele marilor conace din Piccadilly. De exemplu, el nu vedea din salonul în care se afla decît ziduri înalte, din cărămidă, menite să împiedice privirile curioase să pătrundă în grădini. Iar dacă domnișoara Mayberry era singură, cu atît mai bine.

Se ridică, dar imediat se așeză la loc cînd văzu că nu era singură. Se întorsese spre cineva care alerga să o ajungă din urmă. Reeve dădu apoi cu ochii de un bărbat atrăgător, în jur de treizeci de ani, îmbrăcat mult mai modern decît el. Era clar că străinul nu ducea lipsă de bani.

Totul se petrecu atît de repede, încît lordul rămase încremenit din cauza șocului. Străinul îi vorbi pașnic domnișoarei Mayberry pentru ca în clipa următoare să o trîntească jos. Ea reuși să se ridice în genunchi, apoi în picioare, dar străinul o doborî din nou cu o lovitură în stomac.

Reeve privi în jurul lui, însă nimeni nu părea să bage de seamă ce se petrecea pe stradă, chiar în fața ferestrelor localului, iar el nu avea de gînd să dea alarma. Se întoarse să urmărească spectacolul.

Străinul o ajută pe tînăra femeie să se ridice, însă ea abia se putea ține pe picioare. Nici nu era de mirare. Tocmai fusese lovită de un bărbat mult mai puternic decît ea. Reeve, care și-ar fi dorit să fie în locul străinului, se întreba care o fi legătura dintre ei.

Nu-și revenise din șoc, cînd se petrecu ceva neprevăzut. Parcă ieșit din pămînt, apăru un lup cu urechile lăsate pe spate și cu colți imenși, care îl atacă pe străin și-l forță să se lipească de zid. Domnișoara Mayberry zise ceva – Reeve se gîndi că poate îi dădea o comandă lupului –, dar fără efect. Cîinele rămase pe loc, arătîndu-și colții gata să-l sfîșie pe individ dacă acesta ar fi făcut o mișcare sau dacă domnișoara Mayberry i-ar fi cerut.

Domnișoara Mayberry îi vorbi din nou lupului care se mai potoli. Reeve observă că animalul avea spatele protejat cu o vestă din flanel. Cîinele îl lăsă pe străin în pace și veni lîngă stăpîna lui.

Reeve înghiți în sec, amintindu-și că îl amenințase și pe el că dacă îi făcuse vreun rău servitorului ei, va pune cîinele să-i sfîșie beregata. Atunci crezuse că exagerează. Acum, nu se mai îndoia.

Străinul profită de faptul că atenția cîinelui nu mai era îmdreptată asupra lui și țîșni spre ușa localului. Cîinele se năpusti asupra lui. Reeve nu dorea să vadă mai mult, așa că se duse grăbit la ușă și o deschise. Străinul aproape că se aruncă înăuntru.

Jane se rezemă de zid. Îi era rău. Abia se putea mișca, însă trebuia să plece de-acolo înainte să se întoarcă Jack.

– Lance, își chemă ea cîinele și acesta veni imediat, schelălăind și adulmecîndu-i neliniștit mîinile.

Sprijinindu-se cu o mînă de zid, Jane porni înapoi, pe drumul pe care venise. Abia făcuse cîțiva pași cînd Harper apăru de după colț. Ochii ei se umplură de lacrimi cînd îl văzu. În viața ei nu fusese mai bucuroasă să revadă pe cineva.

Harper ținea într-o mînă pistolul, iar în cealaltă săculețul ei, și abia mai putea respira, căci alergase ca să poată ține pasul cu Lance. Asigurîndu-se că nu era nici un pericol, îndesă săculețul lui Jane la brîu și se repezi să o ajute.

– Ce Dumnezeu s-a întîmplat? întrebă el, încercînd să nu pară prea furios. Doar cîteva minute nu v-am supravegheat și uite cum arătați.

Îi înconjură umerii cu brațul.

– Am fost atacată, zise Jane. Acum nu pot să vorbesc. Harper, du-mă, te rog, de aici.

Harper își dădea seama că nu va putea merge în starea în care era. Nu o putea duce în brațe, și nici nu o putea lăsa singură pentru a se duce după birjă. Din fericire, poarta care dădea în spate, la Albany, unde se afla locuința Lordului Castleton, se afla la distanță foarte mică, iar cheia era în buzunarul lui.

– Unde mă duci? îl întrebă Jane, văzîndu-l că descuie poarta.

– În apartamentul Lordului Castleton. Puteți sta acolo pînă aduc birja să vă ducă acasă.

– Credeam că Albany e pe Piccadilly.

– Asta e intrarea din spate.

Harper o chestionă din nou în legătură cu atacul, dar renunță constatînd că îi dădea răspunsuri prea vagi. Nu o suspecta de nimic. Își zise că ea îi va spune tot cînd își va mai reveni. Într-o privință îl lămuri, totuși: cel care o atacase nu era dintre cei care dăduseră foc hambarului.

După ce Harper încuie imensa poartă de lemn, Jane avu sentimentul că se afla într-o fortăreață. Zidul care împrejmuia grădina era înalt de peste doi metri și jumătate. Pentru un moment se simți protejată, dar știa că asta nu avea să dureze. Acum că o găsise, Jack nu va renunța. Curînd avea să o caute din nou.

Le deschise ușa Ruggles, care se ocupa de hainele stăpînului său. Jane se simți și mai liniștită cînd îi văzu figura prietenoasă. Părul lui roșcat și pistruii inspirau încredere.

După plecarea lui Harper, Ruggles îi dădu un pahar de coniac, dar după prima înghițitură îi veni din nou rău, așa că renunță. Și el avea de pus o mulțime de întrebări, dar Jane se feri să-i spună mai mult decît îi spusese lui Harper: că a fost atacată de cineva care probabil o văzuse ieșind de la bancă, iar cînd a fugit, acel cineva a urmărit-o. Povestea ei șchiopăta, dar decît să-i spună că minte, Ruggles preferă să tacă, gîndindu-se că oricum nimeni nu va reuși să scoată de la ea mai multe amănunte. Poate, doar Case sau Lady Sophy.

Cînd Ruggles ieși să-i pregătească o cană cu ceai, Jane își apăsă tîmplele cu degetele. O durea capul îngrozitor. Îi era rău și abia mai putea respira. O lovise cît putuse de tare. Totuși, fusese norocoasă, deoarece Jack știa cum să doboare dintr-o singură lovitură.

Lance își așeză capul în poala ei și scînci încet. Lui Jane i se umplură din nou ochii de lacrimi.

– Nu mă mai iscodiți cu toții, îi zise ea, lăsați-mă să-mi revin. Gata, gata, n-am pățit nimic. Dacă nu erați voi, probabil că acum aș fi deja în drum spre Scoția.

Gîndul îi dădu fiori.

Harper pusese săculeţul pe masă, chiar lîngă ea. Jane îl luă şi scoase pistolul. Era mic, numai bun pentru săculeţul unei doamne. Din păcate scăpase tocmai săculeţul. Iată încă o problemă pentru femei: îmbrăcămintea. Pentru ele nu se făceau haine cu buzunare mari, în care să poată ţine diverse lucruri, aşa cum se făceau pentru bărbaţi.

Ridică pistolul şi îşi închipui că Jack venea din nou către ea. Da, fără îndoială. Avea instincte criminale.

– Ce întorsătură ciudată pot lua lucrurile, îşi zise ea cu tristeţe.

Cînd îl cunoscuse pe Jack se îndrăgostise de el din prima clipă. Avea optsprezece ani şi se lăsase impresionată de manierele sale alese, de farmecul şi frumuseţea lui. La fel păţise şi tatăl ei. Părea bărbatul ideal. În plus, era rudă îndepărtată a ducilor de Argyll, iar tatăl lui purta titlul de baron. Avea o casă splendidă în zona rezidenţială din Edinburgh. Se iubeau. Tatăl ei i-a dat binecuvîntarea şi s-au căsătorit.

Curînd, însă, se dovedi că farmecul şi manierele alese ale soţului erau adresate doar cunoştinţelor şi amicilor, *nicidecum* soţiei. Ea crezuse că va avea o căsnicie asemănătoare celei pe care o avuseseră părinţii ei, bazată pe înţelegere, pe discuţii şi pe bună dispoziţie. Cît de idealistă şi lipsită de minte fusese.

Jack încercase de la început să o domine.

La început ea se arătă îngăduitoare faţă de accesele lui de gelozie şi faţă de izbucnirile uşor violente. Îi reproşa că era prea răsfăţată şi ea ştia că are dreptate, aşa că încerca să fie aşa cum îşi dorea el. A încetat să-i mai găsească scuze în noaptea cînd a intrat în camera ei şi, fără să-i spună un cuvînt, a lovit-o cu dosul palmei trîntind-o pe podea. Şi asta pentru simplul fapt că îl contrazisese în faţa prietenilor lui. Trecuseră abia două luni de la căsătorie.

Lucrurile au mers apoi din rău în mai rău. Cea mai mică ofensă din partea ei îl înnebunea de furie. Jane nu-şi dădea seama ce dispreţuia mai mult la el, violenţa sau declaraţiile de dragoste care urmau, însoţite de patetice încercări de a obţine iertarea ei. În cei doi ani petrecuţi lîngă el strînsese un cufăr de bijuterii – scumpe, ce-i drept – cu care el încercase să-i cumpere iertarea. Cînd a plecat, a luat cu ea toate bijuteriile. A considerat că i se cuveneau. Bineînţeles, nu le acorda o valoare sentimentală, aşa că le vîndu înainte de a părăsi oraşul. Avea nevoie de bani ca să poată începe o viaţă nouă altundeva, undeva cît mai departe de Jack Campbell.

Poate ar mai fi stat lîngă el, dacă nu ar fi murit tatăl ei. Atunci a fost momentul decisiv. I-a cerut lui Jack să o primească şi pe doamna Trent să lucreze pentru ei, însă el a refuzat. A ciupit-o de obraz, a sărutat-o în fugă şi i-a spus ceva de genul că deja aveau prea mulţi servitori şi că doamna Trent ar fi trebuit să se pensioneze de mult. Nu avea o fată căsătorită? Să se ducă la ea.

De fapt motivul pentru care n-o acceptase pe doamna Trent era gelozia lui absurdă. Ştia cît de mult însemna doamna Trent pentru ea, ştia că o consideră ca făcînd parte din familie, însă el nu voia ca Jane să mai aibă şi altă familie sau prieteni apropiaţi. O voia numai pentru el.

Îşi amintea cum gîndea cînd îl privea zîmbind sarcastic. *Apără-te, smiorcăito! Nu-l mai lăsa să te intimideze în halul ăsta!* îşi zicea ea. Dar dincolo de zîmbet, se simţea ameninţarea şi curajul o părăsea imediat.

Amintirile acestea o făcură să suspine. Se întreba şi acum de unde avusese atîta curaj încît să-l părăsească. Pe atunci se temea şi de umbra ei. Nu avea prieteni – avusese Jack grijă de asta –, nu avea familie, nu avea pe nimeni care să o ajute. Şi totuşi pînă la urmă o făcuse, fără să mai privească o clipă înapoi.

La Londra găsise un post de profesoară la „Sf. Bede" şi se angajase folosind numele ei de domnişoară. Îşi făcuse prieteni.

Îi plăcuse la nebunie să lucreze cu copiii. Era fericită. După trei ani căpătase suficientă încredere cît să-i scrie la Edinburgh avocatului tatălui ei, să-l întrebe dacă Jack intentase divorțul, dar omul transmise scrisoarea ei avocatului lui Jack, iar acesta i-o înmînă chiar soțului ei.

De data aceasta avea prieteni cărora să le ceară ajutor, așa că atunci cînd Jack a apărut la poarta școlii, ea a fost ajutată să se strecoare prin spate. Bunele ei prietene, Letty și domnișoara Hepburn, au acoperit-o cît a fost nevoită să se ascundă și, în cele din urmă, a ajuns în Scoția, în căsuța pe care părinții ei obișnuiau să o închirieze în vacanțe.

Acolo l-a găsit pe Lance, sau el a găsit-o pe ea.

Din clipa aceea au devenit de nedespărțit. Erau amîndoi fugari și asta i-a legat definitiv.

Hotărî să nu-l lase pe Jack Campbell să-i distrugă viața. La „Sf. Bede" nu se putea întoarce, deoarece avea un cîine, iar la Lance nu intenționa să renunțe. Vor lua viața de la capăt împreună, ea și Sir Lancelot, și vor găsi un loc unde să fie amîndoi bine veniți. Viața i-a scos-o în față pe Lady Octavia cu a ei Ladies' Library.

Mai hotărîse un lucru. Data viitoare cînd avea să fie găsită de Jack, va fi pregătită să-l înfrunte.

– Și ce-am făcut? îl întrebă ea pe Lance, rîzînd amar. Am scăpat blestematul de săculeț cu pistolul în el și am fugit să-mi salvez pielea. Noroc că ai apărut tu.

Iar acum va trebui să dea ochii cu Case – așa îl numea cînd se gîndea la el – și să-i mărturisească tot.

Se mai gîndise la asta. Acum se întreba dacă nu era prea mult să spere că vor rămîne măcar prieteni. Se petrecuse ceva între ei care nu ar fi trebuit să se petreacă. Acum, probabil, va înțelege și el reținerea ei.

14

Gîndindu-se mai bine, Jane hotărî să nu-i spună lui Lady Sophy despre atac. Nu voia să fie chemate nici autoritățile, nici doctorul și să se facă prea mare caz pentru că intenționa ca înaintea tuturor să afle Case, să audă totul de la ea. Îl puse pe Harper să jure că va păstra secretul, cel puțin pînă va reuși ea să stea de vorbă cu Case, apoi își spălă mîinile și fața, își scuturâ hainele de praf și porni la drum ca și cînd nu se întîmplase nimic.

Se pare, însă, că tocmai ea nu își jucase rolul suficient de convingător, pentru că nici nu trecuseră de Hyde Park și pofta de taifas cu Lady Sophy dispăru.

Văzînd că tăcerea se prelungește, Lady Sophy o întrebă:

– Jane, s-a întîmplt ceva?

– A, nu, răspunse Jane grăbită.

– Te întreb pentru că mi se pare că nu prea ești în apele tale.

Jane reclamă o durere de cap.

Lady Sophy se arătă înțelegătoare.

– Da, înseamnă că din cauza asta ești atît de... tulburată.

De fapt Jane era mai mult îngrijorată decît tulburată, gîndindu-se la posibila reacție a lui Case cînd îi va mărturisi adevărul. Se temea de momentul acesta.

Lady Sophy se lăsă furată de peisaj, însă pînă la urmă se întoarse spre Jane, hotărîtă să înceapă o discuție pe care o pregătise de ceva vreme.

– Ți-am vorbit vreodată despre mama lui Caspar? o întrebă ea.

– Mi-ați spus că era o femeie plină de viață și că îi plăcea să contrarieze societatea, răspunse Jane, întrebîndu-se unde voia să ajungă Lady Sophy.

– Așa a fost, încuviință Lady Sophy. Iar noi am iubit-o foarte mult.

O privi pe Jane cu ochii aceia pătrunzători, tipici pentru familia Devere.

– Căsătoria ei cu tatăl lui Caspar a făcut vîlvă și, spre bucuria mea, l-a făcut și pe fratele meu să se cutremure. Pe atunci el era ducele. Știi, Elizabeth nu făcea parte dintre noi. Așa gîndea fratele meu. Tatăl ei nu era decît un moșier oarecare și asta nu i-a convenit. S-au căsătorit în ciuda împotrivirii lui și, cum era de așteptat, relațiile dintre tată și fiu s-au răcit. Fratele meu nu a cedat niciodată, nici măcar după ce s-a născut Caspar.

– Acesta e un lucru trist, spuse Jane, neștiind ce altceva să spună. Era o poveste interesantă, nimic de zis, însă întrebarea pe care tot ezita să o pună era *De ce-mi spuneți mie toate acestea?*

Lady Sophy, ghicind ce era în mintea ei, îi răspunse la întrebarea care o frămînta:

– Tatăl lui Caspar nu s-ar împotrivi niciodată dorinței copiilor lui, așa cum a făcut-o tatăl său. Știu că la prima vedere te intimidează și că este un pic arțăgos, dar în realitate e un om minunat. Nu vrea decît să-și vadă copiii fericiți, așa cum a fost și el alături de Elizabeth. Uite, lui Rosamund i-a dat binecuvîntarea să se căsătorească cu Richard al ei.

De data aceasta Jane știa exact unde bate Lady Sophy și găsi de cuviință să fie mult mai directă decît ea:

– Să știți că eu și nepotul dumneavoastră sîntem prieteni buni, nimic mai mult, zise ea pe nerăsuflate.

– Of, Jane, răspunse Lady Sophy, rîzînd. Of, Jane.

Case recunoscu trăsura familiei cînd o zări pe fereastră apărînd de după copacii care străjuiau lacul. În cîteva clipe,

aceasta se opri în fața intrării Conacului Twickenham. Se afla la etaj, în sala de biliard, împreună cu prietenii lui, Waldo, Robert și Freddie. Discutau despre reuniunea care avea să se țină peste o săptămînă.

– Mai puțin de o săptămînă, sublinie Robert Shay.

Case îl văzu pe Harper deschizînd ușa trăsurii. Coborî mai întîi mătușa lui, apoi Jane, urmată de Lance. Jane îi spuse ceva lui Harper, care dădu din cap, în semn că înțelesese; apoi îi puse lesa lui Lance, se întoarse și porni, împreună cu cîinele, către grajd.

Ideea acestei vizite îi aparținea lui Case. Voia ca Jane să vadă că familia Devere nu ducea o viață exagerat de luxoasă. Erau oameni obișnuiți, în fine, mai mult sau mai puțin. Plănuise totul, pînă la cele mai mici amănunte – lista invitaților, meniul, petrecerea neprotocolară – pentru a o convinge pe Jane că și-ar găsi locul în acest mediu fără să se simtă stînjenită. De fapt, chiar ar fi în avantajul familiei să o aibă printre ei.

E adevărat, trebuia luat în considerare și Castelul Devere, dar asta mai putea aștepta. Însuși ducele o dusese pe mama lui la castel după ce trecuse mai multă vreme de la căsătoria lor. Deocamdată nu era cazul să-și bată capul cu asta.

Mai exista un motiv pentru care organiza această recepție. Voia ca Piers să creadă că totul decurgea normal la Twickenham, că nimeni nu bănuiește nimic. Ultimul lucru pe care îl dorea era să lase impresia că se pregătește pentru un asediu.

– Case, tu ai auzit ce-am spus?

Case lăsă să cadă draperia de muselină și se întoarse spre prietenii lui.

– Da, Robert, te-am auzit, zise el și se așeză pe un scaun, lîngă foc. Ești de părere că ar trebui să amînăm reuniunea și să lăsăm investigațiile pe seama celor de la Special Branch, adăugă el.

– Exact, preciză Robert.

– Şi ce-ar întreprinde Special Branch în plus, faţă de ce facem noi?

– Ar face nişte cercetări de amploare şi ar da de urma lui Piers.

– Dar noi am făcut deja asta. Acum avem cea mai bună ocazie să-l prindem. Piers nu o să dea bir cu fugiţii. Dacă îi implicăm pe cei de la Special Branch, ar putea să dispară pentru o vreme, şi cînd o să apară din nou, n-o să ştim unde o să lovească.

Se lăsă o tăcere mai lungă întreruptă, pînă la urmă, de Freddie.

– Ei bine, eu nu sînt soldat, dar cred că Piers ar da dovadă de prostie dacă ar ataca Conacul Twickenham, iar mie individul nu mi se pare prost. Nu se poate să nu ştie că e bine păzit. Practic este inaccesibil.

Case oftă.

– Freddie, ar fi bine să nu fie aşa cum spui tu, căci nu-l mai prindem în veci pe Piers.

– Aha. Înţeleg.

– Waldo, eşti foarte tăcut. Tu ce părere ai? întrebă Robert.

Waldo se sprijini de masa de biliard.

– Sînt de acord cu Case, dar asta nu mă mulţumeşte. Freddie are dreptate, Piers nu e prost. Dacă planul A eşuează, o să treacă la planul B. Iar noi trebuie să fim pregătiţi pentru orice.

– Ce se ştie de aurul pe care l-a furat? întrebă Robert. Unde se află acum?

– Nu a fost recuperat niciodată, îi răspunse Waldo.

– Ba eu cred că a fost, îl contrazise Case. Nu de noi, ci de Piers. S-ar putea să se afle acum în cine ştie ce bancă, în trezorerie. Cred că e foarte bogat.

Tăcură cînd valetul intră cu o cană mare de cafea.

– Las-o pe masă, îi zise Case.

După ce îşi umplură ceştile, Robert continuă:

– Acum Piers pare să se ascundă. Crezi că asta face parte din vreun joc? i se adresă el lui Case.

– Joc? Case luă o gură de cafea. Mda, se poate spune şi aşa. Cred că se amuză teribil. Mă ia peste picior, mă provoacă să-l caut înainte să se plictisească de jocul acesta. Şi pînă acum, a cîştigat. Ceea ce mă îngrijorează e că nu ştiu care va fi următoarea mişcare.

Robert întrerupse tăcerea care se lăsase.

– Case, de ce te urăşte atît de mult?

– Bănuiesc că pentru faptul că am condus unitatea care i-a nimicit oamenii. Au refuzat să se predea, aşa că... nu au existat prizonieri.

– Iar Piers nu ne-a putut uita, nici ierta, adăugă Waldo.

Robert dădu din cap, dar se vedea că răspunsul lor nu-l mulţumea.

– Iar acum, domnilor, zise Case, Înălţimea sa ne aşteaptă.

Prînzul fu servit pe terasa imensă, care oferea o privelişte încîntătoare a Tamisei. Veniseră în jur de patruzeci de invitaţi, dar galeria ar fi putut găzdui de trei ori mai multă lume. Mesele lungi erau pline de tot felul de mîncăruri alese. Oaspeţii fuseseră invitaţi să se servească singuri, să ia loc apoi la mesele mici, rotunde, aşezate pe terasă.

– Cred că atmosfera asta lipsită de formalism, îi şopti Sally lui Jane, este păstrată din cauza lui Emily, ca să o facă pe ea şi pe familia ei să nu se simtă stingheri. Dacă am fi luat masa în sufragerie, s-ar fi aplicat regula rangului, iar biata Emily n-ar fi avut loc decît la celălalt capăt al mesei.

– Adică lîngă mine, punctă Jane sec.

Scrută cu privirea grupurile de invitaţi şi în cele din urmă dădu cu ochii de Emily. Flirta din nou, fără pic de jenă, însă Jane nu-i cunoştea pe tinerii care se strînseseră în jurul ei.

Iată, își spuse Jane, o adunare foarte plăcută. Îi cunoștea pe mulți dintre ei de la Ladies' Library, dar cu toate acestea nu se simțea chiar la largul ei. Repeta în gînd ce intenționa să-i spună lui Case, cum avea să-i explice legătura ei cu Jack.

În orice caz, nu intenționa să-și pună cenușă în cap. Nu putea schimba trecutul și nici pe ea nu se putea schimba. Dacă s-ar fi confesat cuiva, Jack ar fi aflat unde se află, iar acesta era ultimul lucru pe care și-l dorea.

Nu. Nu avea să se scuze. Era mîndră de felul în care trăise în acești ultimi ani.

Atunci de ce se simțea vinovată?

Case nu era oricine. Se dovedise un prieten foarte bun. Cel mai bun. Aici greșise ea. Ar fi trebuit să-l țină la distanță.

Dar cum să te opui unei avalanșe de sentimente?

Ca și cînd i-ar fi auzit gîndurile, Case și tatăl lui intrară împreună pe ușile de sticlă. Sosirea parcă le fusese anunțată de trîmbițe, pentru că întreaga galerie se cufundă dintr-o dată în tăcere și toți cei care ședeau se ridicară.

Sally nu se putu abține:

– Să mai spui că e o petrecere lipsită de grandoare, șopti ea. Bietul Romsey! Bietul Case! Nu e vina lor dacă oamenii îi tratează ca pe niște personaje regale.

La asta se gîndea și Jane. Ducele și fiul său formau o pereche extraordinară. Semănau atît de bine încît nu se putea ca cineva să nu-și dea seama ce legătură exista între ei. Însă felul în care priveau provoca o impresie profundă. Erau doi bărbați siguri de poziția lor.

Case îi spuse ceva ducelui și acesta zîmbi într-un mod foarte plăcut. Apoi ridică mîinile și se adresă oaspeților.

– Bine ați venit la Twickenham, rosti el cu o voce profundă, răsunătoare. Sîntem aici ca să ne simțim bine, așa că lăsați deoparte ceremonialul. Haideți, simțiți-vă ca acasă!

– Acesta e de-a dreptul un ordin, îi șopti Sally, din nou.

Era un ordin, însă nimeni nu îndrăznea să se supună. Oamenii rămaseră pe loc, privindu-se stînjeniți, fiecare dorind ca altcineva să spargă gheața.

Case interveni. El făcu un semn cu mîna și mica formație de muzică aflată într-un colț al galeriei începu să cînte. Apoi îl conduse pe tatăl lui la un grup de invitați și începură să stea de vorbă cu aceștia.

Lumea păru să răsufle ușurată și, treptat, oaspeții se întoarseră la preocupările lor de dinaintea apariției ducelui. Jane continuă să-l privească pe Case mai mult pe furiș, însă el nu era niciodată singur și ea nu putea găsi un moment potrivit ca să se apropie de el. Case, însă, nu o ignoră. Ea și Sally se aflau la masă alături de Lady Octavia și soțul acesteia; Case se opri puțin să vorbească cu ei, apoi trecu mai departe. Jane, fire slabă, se simți, totuși, ușurată. Era clar că nu aștepta cu nerăbdare întrevederea cu el. De fapt, ideea o îngrozea.

După masă, oaspeții aveau libertatea să se plimbe prin casă sau să iasă afară, la aer curat. În după-amiaza aceea fusese prevăzut un concert cu fragmente din opera *Don Giovanni*, concert care anticipa festivalul ce urma să se desfășoare în Anglia în luna martie.

Jane nu voia să se îndepărteze prea mult, așa că se alătură grupului pe care Lady Sophy îl conduse în seră. Acesta era „domeniul" ei, pentru că se oprea la fiecare floare exotică și dădea detalii despre cultivarea și înmulțirea speciei respective. După o vreme, Jane se plictisi, așa că se desprinse de grup și se așeză pe o bancă din lemn, lăsîndu-se furată de gînduri.

Tresări cînd o umbră se lăsă asupra ei.

– Case, zise ea. M-am tot gîndit la tine.

– Ei, te-ai speriat? Să știi că nu mușc.

O privea atent, așa că încercă să zîmbească. Adunîndu-și tot curajul de care avea nevoie, rosti, în sfîrșit, vorbele de care îi era atît de teamă:

– Trebuie să vorbim. E ceva ce vreau neapărat să-ți spun.

Îi făcu loc pe bancă, lîngă ea.

– Ce este? o întrebă el.

Două tinere se opriră în apropierea lor cînd îl zăriră pe Case sub pretextul că studiază cu mare interes scoarța unui palmier noduros. Nu era momentul cel mai potrivit pentru a face mărturisiri.

– Ai o casă foarte frumoasă, remarcă ea, doar ca să spună ceva.

Case zîmbi și îi luă mîna cu cel mai firesc gest cu putință. Reacția ei, însă, numai firească nu se dovedi. Încetă să mai respire.

– Asta nu spune prea multe, zise el. Spune-mi dacă îți place sau nu.

Insistența copilărească a lui Case o făcu să zîmbească.

– N-am văzut o casă care să-mi placă mai mult.

– Și n-ai vizitat încă împrejurimile. Ia-ți pelerina și boneta și hai să facem o plimbare cu trăsura.

Îi întinse mîna și o ajută să se ridice. Cînd se îndepărtară de cele două tinere curioase, Jane spuse încet:

– Trebuie să stăm de vorbă.

Case se întoarse către ea.

– Te ascult.

– Nu, nu aici. Undeva...

Îi întrerupse un tînăr cu haină albastră al cărui nume Jane îl uitase din clipa în care îl auzise. Voia să-l întrebe pe Case despre reuniune și dacă fusese cumva invitat un alt tînăr, al cărui nume nu-i spunea nimic lui Jane.

După ce prietenul lui Case plecă, acesta se întoarse din nou spre Jane:

– Asta este. Sînt la dispoziția tuturor. Totuși măcar pentru puțină vreme am dreptul să mă simt și eu bine. Jane, vreau să fiu cu tine.

Moment de maximă încordare pentru Jane. Toate astea trebuia să înceteze înainte de a fi prea tîrziu. Speranțe deșarte! Deja se ajunsese prea departe și asta numai din vina ei.

Pe Case îl strigă cineva, așa că îi spuse în grabă:

– Ia-ți pelerina și ne vedem la intrare. Grăbește-te, altfel nu mai scăpăm de-aici!

Jane își dădu seama că nu era nici locul, nici momentul potrivit ca să lămurească lucrurile. Plimbarea cu cabrioleta îi distrăgea prea mult atenția. În consecință, se decise să aștepte pînă vor pleca de la Twickenham și el se va elibera de toate îndatoririle de gazdă. Îi va spune cînd se vor întoarce la Woodlands. Iar dacă el nu o va însoți la Woodlands, va găsi ea un pretext ca să-l aducă acolo.

I se părea că proceda corect, dar în realitate amîna discuția. Nu avea curajul să spună cuvintele care urma să schimbe pentru totdeauna relația dintre ei.

Case opri cabrioleta cînd ajunseră în vîrful unei coline.

Privindu-l, Jane simți cum i se frînge inima. De la bun început avusese prejudecăți în privința lui. Acum, cînd îl cunoștea atît de bine, vedea dincolo de aparențe. Case era mai mult decît un bărbat atrăgător, înzestrat cu un titlu de noblețe și foarte bogat. Era mîndru, dar nu plin de sine. Era generos față de prietenii săi, avea o minte extrem de ascuțită și era de o francheță uluitoare.

Oare cum să-l facă să înțeleagă?

– Ia să vedem, îi zise el, ce voiai să-mi spui?

Jane simți cum îi năvălește tot sîngele în obraji și privi în altă parte.

– Ceea ce vreau să afli nu poate fi spus în cîteva minute. După ce ajungem la Woodlands, am putea să stăm de vorbă?

– Jane, uită-te la mine.

Cînd se întoarse, Case o privea atent.

– E vorba de noi, am dreptate?

– Da, răspunse ea simplu. Despre noi e vorba.

Case încercă să citească pe chipul ei despre ce era vorba, apoi zîmbi.

– *Să înțeleg că mătușa* mea a vorbit cu tine?

– Da. Nu. Nu despre asta voiam să discutăm.

Case se aplecă și o sărută. Nu a fost un sărut pasional, căci abia îi atinse buzele, însă Jane simți cum se topește de dorință. Strînse în palme reverul hainei lui.

– O, Doamne, spuse el, îndepărtîndu-se ușor, cuprins și el de aceeași dorință. Nu trebuie să-mi spui nimic. Ochii tăi te trădează. Jane, nu te speria. Crede-mă, intențiile mele sînt dintre cele mai onorabile.

Cînd Jane vru să-i răspundă, Case o opri, dînd din cap.

– Facem așa cum ai spus tu, vorbim cînd ajungem la Woodlands. Acum privește ce-am vrut să-ți arăt.

Se uită în direcția indicată de el și văzu în depărtare Conacul Twickenham cu terenul care-l înconjura. Soarele apunea, iar razele lui reci se oglindeau în nenumăratele ferestre ale celor trei etaje ale conacului. Grajdul era de trei ori mai mare decît casa ei, iar mai jos, acolo unde se termina peluza, se zărea rîul pe care plutea un iaht. Peisajul era încîntător.

– E frumos, șopti Jane.

Mai făcură un tur, ca să antreneze caii, pretinse Case, și de fiecare dată îi mai arăta ceva din minunile Twickenham-ului – foișorul, lacul, rotonda și „*infirmeria*", vechiul adăpost unde înălțimea sa, ducele, se îndeletnicea cu repararea trăsurilor stricate, o veche pasiune de-a lui. Jane își zise că, deoarece îi prezenta domeniul, trebuia să-l lase să se bucure de fiecare moment.

Zîmbea și rîdea atunci cînd se cuvenea, însă în sinea ei nu simțea nici o bucurie, ci numai o imensă părere de rău.

Cînd oaspeții se adunară în salonul destinat concertului, ocupîndu-și locurile, Case se așeză departe de Jane, undeva, în

spate, lîngă o fereastră. Ar fi vrut să stea lîngă ea, dar ştia că gestul ar fi avut semnificaţia unei mărturisiri a intenţiilor sale, iar Jane încă nu era pregătită pentru asta.

Bănuia ce voia ea să-i spună. Avea de gînd să insiste asupra imensei diferenţe sociale dintre ei, asupra faptului că ea nu avea avere, că familia lui se aşteaptă ca el să facă o alegere strălucită, şi aşa mai departe. Numai gîndindu-se la o astfel de discuţie simţi cum îl apucă plictiseala.

Sau poate că vrea să încerce altceva: să insiste asupra faptului că se simţise foarte bine în singurătatea ei, şi că dorea ca lucrurile să revină la starea lor de dinainte. Ei bine, dacă nu-i va putea dovedi absurdul situaţiei rîzînd, o va face sărutînd-o.

Bineînţeles, ar putea să-i reproşeze trecutul lui, aşa cum o mai făcuse. Dar între ei lucrurile se schimbaseră de-atunci. Totuşi, s-ar putea ca ea să aibă reţineri serioase înainte de a se dărui unui bărbat al cărui nume fusese legat de tot felul de extravaganţe. Gîndul acesta îl făcu să se cutremure.

I se părea straniu faptul că, în ciuda trecutului său atît de aventuros, simţea că venea spre ea ca un om nou. Pentru prima oară în viaţa lui voia ceva mai mult decît pasiune de la o femeie. Voia intimitate, în toată puterea cuvîntului. Voia ca ei doi să împărtăşească o singură viaţă, o viaţă care să fie numai a lor.

Membrii orchestrei se aşezară şi începură să-şi acordeze instrumentele. Văzîndu-l pe Waldo ceva mai încolo, Case se duse lîngă el.

– Arăţi de parcă te-au bătut toate vînturile, observă Case.

– La fel ai arăta şi tu dacă ai fi petrecut vreo două ore plimbînd cîinele domnişoarei Mayberry.

– Dar Harper unde este?

– Unde crezi? În „infirmerie", împreună cu Înălţimea sa, încercînd să readucă la viaţă o relicvă care, după părerea mea, nu mai are nevoie decît de parastas.

Case izbucni în rîs.

– Bine că e cineva care veghează asupra tatălui meu.

– Stai liniştit, ne-am ocupat şi de asta.

Abia de răsunară primele acorduri ale uverturii, cînd apăru un valet care îl anunţă pe Case că este chemat în vestibul. Case ieşi din salon, urmat de Waldo.

Un portar îi întinse lui Case un bilet.

– Doi domni au vrut să vă vorbească, îi zise portarul. Au spus că este ceva urgent, însă numele lor nu se aflau pe listă, aşa că nu le-am deschis porţile. Nu au fost încîntaţi, Înălţimea voastră. Au lăsat biletul acesta şi au plecat destul de nedumeriţi.

Case desfăcu biletul şi îl citi repede.

Domnule,

Dacă doriţi să vă salvaţi pe dumneavoastră şi pe domnişoara Mayberry de un scandal public umilitor, vă sugerez să ne întîlnim în Twickenham, la Saracen's Head.

Vă aştept pînă la ora 20.00.

Al dumneavoastră devotat,
Sir James Campbell

– Cine mai e şi James Campbell acesta?

Nimeni nu ştia.

– Şi celălalt individ cum se numea? îl întrebă el pe portar.

– Reeve, îi răspunse portarul. Lordul Reeve, aşa mi-a spus.

Reeve! Uitase de Reeve, deşi nu ar fi trebuit. Îl umilise. O pierduse pe domnişoara Drake şi, aşa cum era de aşteptat, îi învinuia pe el şi pe Jane. Dacă Reeve îşi închipuia că îi va permite să o stînjenească sau să o rănească în vreun fel pe Jane, va afla cît de curînd că se înşală amarnic.

Cînd Case îndesă biletul în buzunar, Waldo ceru imediat lămuriri.

– Vechiul nostru prieten, Piers, se ţine iar de şotii?

– Nu, îi răspunse Case. E o chestiune personală, dar aş vrea să vii cu mine.

– Unde mergem?

– La Twickenham. Luăm cabrioleta mea. Trebuie să fim acolo în zece minute.

15

Amînă cît putu retragerea în camera ei, dar pînă la urmă înţelese că la ora aceea Case nu mai avea cum să vină. Nu era neliniştită, ci doar contrariată. Plecase fără să-i dea nici o explicaţie, fără să-i trimită vreun mesaj printr-unul dintre valeţi. Tot ce a putut scoate de la Harper a fost că apăruse ceva neprevăzut, iar lordul a trebuit să meargă la Twickenham împreună cu domnul Bowman. Aflase abia după ce-l întrebase pe Harper.

– Asta nu înseamnă nimic rău, îi zise ea lui Lance, pe cînd urcau scările.

Ruggles se afla deja pe hol, aproape de uşa camerei ei, şi Jane îl luă prin surprindere. Stătea la masă, la lumina lămpii, şi mînca un sandviş. Pe masă se mai aflau un pistol şi o cană cu bere. Cînd o văzu, se înroşi, simţindu-se vinovat.

– Domnişoară Mayberry, se bîlbîi el, am crezut că v-aţi culcat deja.

– Nu, nu te ridica. Mi se pare că şi dumneata ar trebui să fii la culcare. Nu poţi sta de pază şi dimineaţa, şi la prînz, şi noaptea. Am spus să stai jos, domnule Ruggles.

Ruggles se aşeză, dar nu se simţea deloc la largul lui.

– Nu stau numai eu de pază. De obicei domnul Harper sau un alt valet mă înlocuieşte dimineaţa. Atunci mă duc şi eu să mă culc. De fapt încerc să dorm, deşi nu sînt obişnuit să mă urc în pat cînd răsare soarele, spuse el zîmbind ruşinat.

Lance se duse spre el și începu să adulmece la unul dintre buzunare.

– Of, domnule Ruggles, să nu-mi spui că și dumneata faci asta, zise Jane.

Din nou un zîmbet rușinat.

– Domnul Harper m-a sfătuit să am mereu pregătită în buzunar o bucată de șuncă în cazul în care dau nas în nas cu Lance, iar dumneavoastră nu sînteți în preajmă. Pot să i-o dau acum?

Jane încuviință.

– Să știi că nu e chiar sălbatic. Nu atacă dacă nu e provocat. Pot spune că mai mult latră decît mușcă.

Ruggles rîse prudent și-i dădu lui Lance bucata de șuncă pe care cîinele o înfulecă imediat.

– *Așa, băiete, zise el și-l mîngîie pe Lance cu prudență.*

– Nu ești obișnuit cu cîinii, observă Jane.

– Cînd te afli în slujba cuiva, nu poți ține și un cîine. Iar în casele în care am lucrat, cîinii sînt ținuți afară, așa că nu prea am avut de-a face cu ei. Sper să-mi deschid o tavernă frumușică. Atunci poate o să-mi iau și eu un cîine.

Ce nu adăugase el, dar Jane înțelesese, era că se putea ca el să-și ia și o soție. Nu mai era loc și de familie cînd lucrai ca servitor și fiecare valet pe care îl cunoscuse ca visa să economisească suficienți bani ca să-și poată deschide o afacere proprie. Puțini își realizaseră visurile. Jane spera ca Ruggles să devină unul dintre ei.

Făcu semn către pistol.

– Știi cum să folosești așa ceva?

– Nici pomeneală, zise el și rîseră amîndoi. Îmi dă lecții domnul Harper.

De cînd apăruse ea, Ruggles nu se mai atinsese de sandviș și Jane știa că nici nu avea să o facă dacă ea rămînea acolo, așa că îi spuse noapte bună și intră în camera ei.

Îi ceruse menajerei să nu o aştepte. Aceasta lăsase o lumînare aprinsă pe policioara şemineului. Focul ardea şi patul era pregătit. Apa din lavoar se mai răcise între timp. Oftînd, Jane începu să se dezbrace.

Cînd rămase goală, se privi cu atenţie în oglinda înaltă. Nu avea vînătăi, nu-i rămăsese nici o urmă care să certifice atacul. Aşa era Jack. Un adevărat gentleman. Avea mereu grijă să nu-i producă nici o rană care să-i afecteze frumuseţea. Rareori nu-şi aprecia corect loviturile, ceea ce nu se întîmplase în ziua aceea.

Cît de umilitor era! Cît ura sentimentul acesta de neputinţă! Într-una din zile trebuia să facă ceva în privinţa lui Jack, înainte ca el să ajungă să o omoare. Se mai gîndise de multe ori la asta, dar niciodată nu întreprinsese nimic concret. Poate că venise vremea s-o facă.

Se urcă în pat, gata să se culce, protejată de micul ei pistol şi de cîinele care se odihnea lîngă vatră. Nu reuşea să adoarmă. Gîndurile nu-i dădeau pace. Oare unde era Jack şi ce avea de gînd să facă acum, cînd ştia că ea se află în Londra? Pe unde o fi Gideon Piers? Cînd avea să-l vadă pe Case?

Unde era Case şi ce-i va spune ea lui?

După zece minute de frămîntări, dădu la o parte aşternuturile şi se ridică din pat. Aprinse lumînarea, îmbrăcă halatul ei călduros din lînă şi se uită în jur căutînd o carte. Brusc deveni atentă cînd Lance se ridică şi, torcînd de plăcere ca o pisică, se îndreptă spre uşă.

Jane auzi un murmur de voci şi apoi o bătaie la uşă.

Deşi simţea că era Case, după cîte păţise dimineaţa, nu mai voia să rişte. Cînd deschise uşa, ţinea în mînă pistolul. Lance sări, vesel, înaintea lui Case.

– Bine, băiete, zise acesta. Da, şi mie îmi pare bine să te văd. Acum ai să ieşi să te plimbi puţin cu Ruggles.

Apoi se întoarse către Ruggles.

– Dă-mi lesa, zise el, şi i-o legă la gît lui Lance.

– Aşteaptă-mă la grajd, i se adresă, apoi, lui Ruggles. Nu durează mult.

Cînd intră în cameră şi închise uşa, Jane îşi dădu seama că era foarte tulburat. Îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii şi simţi mirosul vag de coniac. Teama începu să o cuprindă, cînd el trecu pe lîngă ea şi se opri lîngă şemineu. Se rezemă cu o mînă de policioară şi se întoarse spre ea.

Făcu un gest nervos, către pistolul din mîna ei

– Lasă drăcia aia din mînă. N-am de gînd să-ţi fac nici un rău.

Jane uitase de pistol. Îl lăsă pe măsuţa de toaletă, dar păstră distanţa. Case băuse; era un bărbat puternic şi, răvăşit cum părea, putea fi de două ori mai periculos.

Furia lui nu se datora în nici un caz faptului că aflase de la Harper despre atacul lui Jack, îşi zise Jane. Cuvintele care urmară o făcură să încremenească.

– Ce-ai rămas aşa, *doamnă Campbell*? Vino la lumină, să văd şi eu faţa netrebnicei care m-a înşelat. Care ne-a înşelat pe noi toţi.

Case şi-ar fi dorit ca ea să protesteze, să-i spună că e la mijloc o confuzie. Dar, o trăda expresia ei. Se albise la faţă şi îl privea cu ochi mari şi îngroziţi.

Nu-i plăcuse Campbell. La două minute după ce îl cunoscuse înţelesese că are de-a face cu un fanfaron. Dacă ar fi fost în locul lui, dacă el ar fi fost căsătorit cu Jane şi ar fi crezut că e amanta lui Campbell, l-ar fi provocat la duel. Campbell însă, deşi o făcea pe grozavul, nu era decît un înfumurat patetic. L-a părăsit soţia. Ani de zile nu a ştiut nimic despre ea. Apoi află că e la Londra, o întîlneşte din întîmplare în Bond Street şi hotărăşte să o ierte deoarece îşi dă seama că încă o mai iubeşte.

Asta îl amăra cel mai tare pe Case. La fel îl vrăjise şi pe el. Deşi îşi bătuse joc de el, o iubea în continuare.

Jane abia reuși să șoptească:

– Cum ai descoperit?

– Campbell m-a descoperit pe mine, cu ajutorul canalici de Reeve. Se pare că Reeve te-a văzut cînd l-ai asmuțit pe Lance asupra soțului tău, în dimineața asta, pe Virgo Street. După aceea au făcut cunoștință cu scopul – e inutil să mai spun – de a se răzbuna pe mine. Apoi Case strigă disperat: De ce nu mi-ai spus? De ce m-ai dus de nas în felul acesta?

Se simțea ridicol. Organizase toată acea întrunire ca s-o convingă cît de potrivită era ca pentru a face parte din viața lui. În acest timp ea ascundea singurul lucru care l-ar fi făcut să se oprească, înainte de a se umili în modul în care o făcuse. Nu-i păsa ce credeau ceilalți despre el, dar se disprețuia teribil pentru că se lăsase prostit de ea. Se jucase cu el, fără să-i pese de sentimentele lui.

Jane se simți vinovată și privi în altă parte.

– Am încercat să-ți spun, dar niciodată nu am găsit momentul potrivit. Tot timpul era cineva în preajma ta sau a mea. Din cauza asta te-am rugat să vii aici în seara asta, ca să-ți povestesc despre Jack.

– Dacă ai fi avut un dram de integritate, mi-ai fi spus de mult, nu acum.

Vorbele nedrepte rostite de Case o înfuriară.

– Nu ți-am spus pentru că am considerat că am dreptul la viața mea personală.

Cînd Case se apropie, Jane rămase pe loc, iar cînd el se opri la cîțiva centimetri de ea, îi susținu privirea cu tărie.

Jane vorbi prima, pe un ton calm, dar hotărît:

– De la bun început ți-am spus clar că eram fericită cu viața pe care o duceam; ți-am spus că nu am nevoie de un bărbat, dar n-ai vrut să asculți.

Calmul ei îl înfurie și mai rău.

– Ba nu, o contrazise el. De la bun început m-ai atras în viața ta, dacă o poți numi viață. Nu, nu mi-ai cerut ajutorul, dar ochii tăi, *fermecătorii* tăi ochi, spun multe. Iar eu am fost prezent când ai avut nevoie de mine.

Jane simți cum o încacă plînsul. Nu, asta nu putea să nege. Îi luase apărarea în fața Lordului Reeve, îl salvase pe Ben, o ajutase cu Emily și apoi, când ea însăși nu avea unde să meargă, îi oferise un adăpost.

– Nu *am* știut. Nu am înțeles. Nu trebuia să se întîmple asta.

Se opri căci vocea începuse să-i tremure.

Case îi prinse ușor capul în mîinile lui.

– Ce n-ai știut? Că mă îndrăgostisem de tine?

– Nu, răspunse ea suspinînd. Că mă îndrăgostisem *eu* de tine.

Clipe lungi se scurseră fără ca el să-și poată dezlipi privirea din ochii ei. Ea simți cum mînia i se topește treptat și Jane crezu că o va săruta, însă Case se întoarse și se opri din nou lîngă foc.

Îi vorbi cuprins de o imensă tristețe:

– Din clipa în care te-am cunoscut mi-ai spus numai minciuni. Dar acum, s-a isprăvit. Campbell e gata să te ierte și să uite dacă te întorci la el.

O clipă fu incapabilă să raționeze, apoi frica deveni copleșitoare. Înghiți cu greu în sec.

– Ce i-ai spus?

– A, eu n-am spus mare lucru. Cred că eram prea șocat ca să mai pot gîndi. Campbell a vorbit mai tot timpul. Îți vine să crezi că încă te iubește și că te vrea înapoi? A pomenit ceva și de un moștenitor. Se pare că tatăl lui vrea ca numele să-i fie dus mai departe. De fapt, chiar insistă asupra acestui lucru.

Jane era îngrozită.

– Nu mă mai întorc niciodată la el!

– Dacă nu o faci, va intenta divorțul.

– Pe ce temei?

– Adulter.

Jane pufni, neîncrezătoare.

– Cu cine?

– Cu cine crezi? se revoltă Case. Cu mine, bineînțeles.

– Dar noi nu am făcut nimic de genul acesta!

– Poate că n-am făcut, dar nu va fi greu pentru Campbell să găsească martori care să jure că am stat o noapte în casa ta din Highgate, ca și aici, în Woodlands. Chiar tu mi-ai spus că vecinii tăi și-au făcut o părere eronată despre noi. Case strînse din dinți. Dacă știam că există un soț care așteaptă să-mi ia locul, n-aș fi căzut în capcana asta.

Tonul pe care îi vorbea, expresia de pe chipul lui erau ca niște lovituri de bici pentru ea. Ca hipnotizată, se îndreptă șovăind spre pat și se așeză. Din covor ieșise un fir de ață și Jane rămase cu privirea pironită asupra lui, încercînd să-și pună ordine în gînduri. Apoi vorbi rar, încercînd să-și exprime gîndurile:

– Nu-mi pasă dacă divorțează de mine. De fapt pentru asta m-am și rugat. Dar nu pot să cred că renunță atît de ușor la mine. Trebuie să fie altceva la mijloc.

Case se repezi spre ea. Jane tresări, speriată.

– *Eu* sînt la mijloc, spuse el cu cinism. Tocmai a prins un pește mare în plasă și nu o să-i dea drumul.

Văzînd-o că se uită la el cu ochi goi, Case continuă:

– Mă refer la despăgubiri. Ți-l amintești pe Uxbridge, nu? A trebuit să plătească soțului înșelat douăzeci de mii de lire despăgubire pentru că-i furase afecțiunea soției, sau cum or fi numind-o ei in termeni juridici. Să fiu sincer, domnișoară Mayberry, nu merit să pierd douăzeci de mii de lire din pricina ta.

Jane își amintea perfect acțiunea de divorț intentată Lordului Uxbridge. Întreaga societate vuise atunci. A mai plătit încă zece

mii de lire ca să se elibereze din propria căsnicie. Acum erau cu toții fericiți și căsătoriți fiecare cu altcineva.

Îi venea să rîdă; îi venea să și plîngă. Ridică privirea spre Case.

– Dar... cum poți evita plata acestor despăgubiri?

– Dacă tu ieși de sub protecția mea și te întorci la el.

Jane simți cum îi vîjîie urechile și crezu că inima o să înceteze să-i mai bată. Case nu știa ce-i cere, deși ar fi trebuit să știe. Dacă ar fi ținut cu adevărat la ea, trebuia să-i ia apărarea.

El îi căută privirea. Înainte să vadă cît de mult o rănise, ea se ridică brusc în picioare și îl împinse la o parte. Se duse direct la dulap și își scoase lada. O trase pînă în mijlocul camerei și începu să împacheteze.

– Ce Dumnezeu îți închipui că faci? zise el apucînd-o de braț.

– Să nu mă atingi! strigă Jane smucindu-se. Vocea îi tremura cînd continuă: Ce ți se pare că fac? Plec. Așa cum ai spus, nu mai sînt sub protecția ta. Și nici nu ți-am cerut vreodată să mă protejezi. Pot să-mi port și singură de grijă. Am cîinele și am și pistolul. Sînt mult mai de nădejde decît oamenii.

Termină de golit sertarele dintr-o comodă și ar fi trecut mai departe la măsuța de toaletă, dacă el nu i-ar fi blocat calea.

– Nu poți să pleci de-aici la ora asta. Jane, pentru numele lui Dumnezeu, vino-ți în fire. O să pun pe cineva să te ducă oriunde vei dori tu, mîine dimineață.

– În nici un caz la Jack Campbell! Nu mă mai întorc niciodată la el.

– Nu-ți spun că trebuie să te întorci la el. Dacă nu poți să aplanezi conflictul pe care l-ați avut, asta e problema ta. Dar dacă nu încerci să faci într-un fel pace cu el – acesta e sfatul avocatului meu – el ne poate da în judecată.

– Ai vorbit cu un avocat? îl întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Am stat de vorbă cu Robert! După ce am vorbit cu Campbell, m-am gîndit că am nevoie de sfatul unui specialist.

Îi adăugase un pahar de coniac, apoi încă unul, ca să șteargă gustul trădării. Sfatul lui Robert sunase mai radical – Case ar fi trebuit să rupă imediat orice legătură cu Jane Mayberry și să-l lase pe el să se descurce. Dar nu putea face asta. Trebuia să vină la Woodlands să o mai vadă o dată și să o pună fața în față cu minciunile ei.

Acum, însă, cînd se uita la figura ei palidă și citea groaza din ochii ei, începu să șovăie.

– Jane... începu el.

– Să te întorci la avocatul tău și să-i spui... I se uscase gîtul și fu nevoită să înghită cu greu. ... să-i spui că o să lupt. Nu renunț. Nimeni și nimic nu mă poate convinge să mă întorc la Jack Campbell, nici măcar cele douăzeci de mii de lire pe care tu le-ai pierde.

O suspiciune teribilă încolțea acum în mintea lui, dar era un gînd atît de îngrozitor, încît nu-l putea accepta.

– Jane, o întrebă el, de data asta cu mai multă blîndețe, de ce l-ai părăsit pe Campbell?

Ea începu să tremure și abia reuși să articuleze cuvintele:

– Dacă ești atît de înțelept, dă-ți răspunsul singur.

Campbell îi spusese că în mare parte era vina lui pentru că Jane îl părăsise. Că nu ținuse seama de tinerețea ei și de educația pe care o primise. Ea fusese de o moralitate excesivă, spre deosebire de el care avea patima vînatului, a băuturii și, recunoscu el rușinat, a femeilor. Dar o iubea și o voia înapoi. Mai mult decît atît, tatăl lui, baronul, ținea neapărat la această împăcare pentru ca titlul și averea să poată fi lăsate moștenire generației următoare.

Nu, nu gîndise cum trebuia. Fusese atît de surprins să afle că Jane îl indusese în eroare cu bună știință, încît rămăsese în fața lui Campbell rece ca un bloc de gheață. Îi înghețase și mintea, însă își revenise îndată ce Campbell afirmase că dacă Jane nu se

va întoarce la el, va fi obligat să divorțeze, ca să se poată recăsători și să-i poată oferi tatălui său un moștenitor. Atunci adusese în discuție și daunele morale.

Acum, cînd în sfîrșit gîndea limpede, vedea lucrurile într-o lumină nouă. Își amintea cît de greu îi fusese să dea de urma lui Jane, mai întîi la Ladies' Library, apoi la Highgate. Puțini dintre prietenii ei știau unde locuiește. Ieșea foarte rar în lume; de fapt mergea doar la operă. Viața ei se petrecea în bibliotecă, pe ale cărei uși pătrundeau foarte puțini bărbați. El era unul dintre ei, însă îl expediase de atîtea ori pînă să ajungă el să-i cîștige încrederea. Totuși nu suficient de mult încît să-i spună și de Campbell. Se mai gîndi la ceva: Jane nu avea încredere deplină decît în cîinele ei și în pistol. Atît.

– Jane, întrebă el din nou, de ce l-ai părăsit pe Campbell? Trebuie să-mi spui.

Nu, nu-i putea spune; nu putea spune nimănui. Nu voia să apară ca o ființă nenorocită, patetică, învinsă, căreia îi fusese frică și de umbra ei. Ea își recăpătase numele, își recăpătase viața și devenise cineva. Așa voia să o vadă lumea. Și mai ales Case... mai ales Case.

Emoțiile pe care se chinuise să și le înfrîneze o copleșiră. Avea impresia că pierduse totul. Toate minciunile pe care le spusese, toată încercarea ei de a sta departe de lume, toată lipsa ei de încredere, în final... toate se dovediseră zadarnice. Jack o găsise. Ca soție, era sclava lui. Asta prevedea legea. Nu se va putea elibera niciodată.

Trupul începu să-i fie zguduit de suspine pe care nu le mai putea stăpîni și își acoperi gura cu mîna ca să-și înăbușe hohotele de plîns. Cînd Case făcu un pas către ea, Jane se trase înapoi, dînd din cap cu înverșunare. Case îi întinse mîna într-un gest de împăcare, dar ea îl respinse. Dacă și-ar fi putut stăpîni glasul, i-ar fi spus să plece. Voia să fie lăsată în pace.

Case mai văzuse privirea aceea disperată în ochii sălbăticiunilor, atunci cînd vînătorii se apropiau pentru lovitura

finală. Suferea pentru ea şi se învinovăţea că fusese orbit de furie. Gîndul de a se întoarce la Campbell o paraliza pe Jane, cea care nu se temea de nimic, care îl înfruntase pe Lordul Reeve, femeia gata să înfrunte orice bărbat, care aproape îl învinsese pe Gideon Piers, şi intrase într-un hambar cuprins de flăcări ca să-şi salveze cîinele. Ce fel de om putea fi acela care îi provoca atîta groază?

Jane nu ar fi cerut milă sau înţelegere. Nu ar fi vrut ca el să ştie cît era de vulnerabilă.

Acum îşi dădea seama că viaţa ei lîngă Campbell fusese imposibil de îndurat. Era speriată de el. Acum înţelegea de ce lucra la Ladies' Library şi de ce punea atîta pasiune în susţinerea drepturilor femeilor.

Revolta lui şi orgoliul rănit i se părură nesemnificative pe lîngă suferinţa ei. Ceea ce i se păruse de neînţeles devenea acum cît se poate de clar.

Nu luă în seamă privirea ei, ci o cuprinse în braţe, fără să o strîngă prea tare, ci doar atît cît ea să nu-l poată îndepărta. Jane se împotrivi, îl împinse, însă braţele lui se strînseră şi mai mult în jurul ei şi, în cele din urmă, suspinele se potoliră şi Jane se lăsă pradă îmbrăţişării lui.

Case îşi scoase batista şi i-o dădu. Jane nu ridică privirea, însă el înţelesese. În seara aceasta îi spusese nişte vorbe de neiertat, dar despre asta avea să discute mai tîrziu.

– Nu trebuie să-mi spui nimic despre viaţa ta cu Campbell, dacă nu vrei, îi spuse el cu blîndeţe şi căinţă în glas. Gata, s-a sfîrşit. Nu-ţi va mai face rău niciodată.

Jane îşi ridică repede ochii şi citi în privirea lui că îi descoperise taina pe care ea se străduise să o ţină ascunsă. Ochii i se umplură de lacrimi. Vorbi cu glasul stins şi răguşit:

– E un om crud, brutal. Altceva n-o să mai spun despre el.

Case o trase mai aproape, mîngîind-o pe spate, alintînd-o, vorbindu-i cu tandreţe, încercînd să o elibereze de încordarea care pusese stăpînire pe ea.

– Prostuțo. Crezi că te-aș judeca pe tine pentru păcatele lui? Odată, cînd vei fi pregătită, o să vorbim și despre asta, dar numai atunci. Trecutul rămîne trecut. Îți promit că nu-ți va mai face rău niciodată.

– Spui asta pentru că nu-l cunoști. Nu mă iubește. E obsedat de mine. Vrea să mă domine. Ar prefera să mă vadă moartă decît să mă știe a altcuiva.

– Lucrurile se mai schimbă, răspunse Case. Oamenii se schimbă și ei. Nu, nu vreau să spun că acum e un alt om, mai bun, dar nu cred că e atît de prost. Cînd va vedea că nu te poate avea, va fi nevoit să accepte.

– O să treacă la amenințări și o să le pună în practică.

– Voi proceda și eu la fel.

Jane se încruntă.

– Ce amenințări? Tu la ce te referi?

– Dacă te întorci la Campbell, o să vin după tine. Vorbesc serios, Jane. Iar dacă fugi din nou și te ascunzi, o să te găsesc și o să te leg de mine. Așa că ar fi bine să-și pună în aplicare amenințările, altfel vom trăi în păcat tot restul vieții.

– Dar eu vorbesc despre divorț, îi strigă ea. E vorba de douăzeci de mii de lire.

– Și eu tot despre asta vorbesc. Ascultă-mă bine. În noaptea asta, cînd am venit aici, nu știam cum stau lucrurile, nu înțelesesem. Am crezut că ai urmărit să mă înșeli, știind că nu te pot avea niciodată. Eram nebun de gelozie și cu orgoliul rănit. E de neiertat ce am făcut eu. Tu ai justificare. Trebuia să faci tot ce se putea ca să nu fii găsită de Campbell. Acum am înțeles asta.

Tăcură amîndoi o vreme, apoi Jane dădu din cap, îngrijorată.

– Aș vrea să găsim altă soluție. Ce vor zice ducele și Lady Sophy? Numele tău va fi împroșcat cu noroi, îți dai seama?

Case zîmbi.

– Îmi pare rău că trebuie să-ți destram iluziile, dar istoria familiei mele este plină de tîlhari și lichele. Desigur, nu îi facem cunoscuți în înalta societate, dar fără ei dinastia Devere ar fi lipsită de culoare, ar plictisi.

Gluma lui rămase fără răspuns.

– Douăzeci de mii de lire e o sumă prea mare, zise Jane.

– Nu știu de ce te frămînți atît. Avem de ales? Fie te întorci la el, fie mergem înainte cu divorțul. O să-i plătesc douăzeci de mii de lire și, după părerea mea, scăpăm ieftin. Gîndește-te că vei fi liberă pentru tot restul vieții.

– Case, nu pot să mă întorc la el, șopti ea.

O îmbrățișă cu tandrețe și-i șopti vorbe de alinare, însă dincolo de ele creștea în el o furie clocotitoare. Dacă ar fi știut atunci ce știa acum, l-ar fi năucit în bătaie pe Campbell.

Case se îndepărtă puțin pentru a-i vedea ochii.

– Jane, îi zise el. Eu sînt gata să risc totul. Vreau să spun... te vei căsători cu mine după ce divorțează Campbell de tine?

– E tot ce-mi doresc, răspunse ea.

– Mai am o întrebare. Ai vorbit serios, mai devreme, cînd mi-ai spus că te-ai îndrăgostit de mine?

– Eu nu am vrut. Am încercat să nu...

Case o zgudui ușor.

– Ai vorbit serios?

– Da, șopti ea.

– Asta voiam să știu.

Case se duse la ușă, o încuie și, în timp ce venea sprea ea, își dădu jos jacheta și-și scoase lavaliera de la gît. Jane făcu ochii mari și un tremur abia simțit o cuprinse. Nu se aștepta la ceea ce avea să se întîmple, Case o luase pe nepregătie.

– Case, e... înțelept ce facem?

El îi zîmbi sigur de el.

– Foarte înțelept. Fac exact contrariul a ceea ce m-a sfătuit Robert. Campbell vrea să divorțeze. Noi nu facem decît să-i

ușurăm situația. Va avea atîția martori, încît nu va ști ce să facă cu ei.

Văzînd că ea tace, Case continuă:

– Jane, va avea nevoie de dovezi, iar noi, începînd din noaptea asta, îi vom da toate dovezile necesare. Dacă nu mă duc la grajd, pînă la urmă Ruggles o să vină după mine. El va putea să jure că noi doi am stat singuri în camera ta mai multă vreme. Dacă ar mai fi fost vreo soluție, aș fi apelat la ea, dar în afară de a-l ucide pe Campbell, nu știu ce aș putea face ca să te apăr.

– Sper că nu te gîndești la duel, nu? îl întrebă ea speriată.

– Nu, răspunse Case, zîmbind. Nu. Ar putea să mă ucidă, și atunci ce-am realiza? Asta e singura soluție, crede-mă.

Se așteptă ca Jane să-l respingă, să se împotrivească, să-i spună că ea nu voia asta, dar cînd ea se lipi de el, suspinînd împăcată, lui Case îi veni inima la loc. Îi ridică bărbia și îi sărută încet, pe rînd, sprîncenele, obrajii, buzele.

Jane simțea că inima îi bate din ce în ce mai tare, și asta din cauza sărutărilor lui. Se gîndea la toate femeile frumoase și pricepute cu care făcuse el dragoste; își amintea de lipsa ei de experiență și de crisparea ei cînd Jack intra în dormitor.

Se sprijini cu o mînă de pieptul lui și se trase puțin înapoi, să-i poată vedea chipul. Îi vorbi deschis și cu stăpînire de sine:

– Să nu te aștepți la prea multe de la mine. Pentru mine... pentru mine căsătoria nu a fost o experiență plăcută.

Case reuși să-și reprime furia care încerca să pună din nou stăpînire pe el. Acum era vremea răbdării, a unei răbdări infinite, a îndemînării și a delicateții.

– Jane, tu te temi?

– De tine? Niciodată!

– Nu, de asta.

Îi dezlegă halatul, desprinzîndu-i-l de pe umeri. Avea grijă să nu atingă decît zone ușor sensibile – arcuirea delicată a gîtului,

brațele, spatele. Cînd se dădu un pic înapoi să-i citească în priviri, Jane zîmbi.

– Case, doar nu te temi de *mine*, îi zise ea, cuprinzîndu-i gîtul cu brațele.

– Mă tem... Nu vreau să...

Case nu se bîlbîia *niciodată*.

– Sînt înmărmurit, îi răspunse pînă la urmă.

Neîncrezătoare, Jane ridică dintr-o sprînceană.

– E adevărat.

Nu rezistă, și îi sărută gropița care i se forma mereu la colțul gurii.

– Într-un fel, pentru mine e pentru prima oară. Ești singura femeie pe care am iubit-o vreodată. Mă simt ca un puști la prima întîlnire.

Jane simți cum o înecă din nou lacrimile. Case era un bărbat nemaipomenit, de o forță covîrșitoare, călit de experiența cutremurătoare a războiului. Oare de ce nu-i era teamă de el? De fapt, simțea tocmai contrariul. Niciodată în viața ei nu fusese mai conștientă de forța feminității ei, ca acum. Cu Jack...

– Jane, ce este?

Alungă din minte imaginea soțului ei și-i zise, cu o viclenie tipic feminină:

– Să fie acesta bărbatul care în toate aceste săptămîni mi-a făcut promisiuni nemărturisite, cu ochii lui îndrăzneți? Ca să nu mai spun de mîngîierile nepermise și de sărutările furate? Ei bine, iată-mă. E vremea să împlinim promisiunile tale.

Cuvîntul ei era lege. Jane țipă scurt, cînd Case o ridică în brațe și o așeză pe pat. Rîzînd, se întinse lîngă ea. Se alintară, se lipiră unul de celălalt, își împreunară mîinile deasupra capului.

Treptat, expresia de pe chipul lui devenea tot mai serioasă. Se aplecă și începu să o sărute tot mai insistent, tot mai lung. Nu simțea nevoia să acapareze, să posede; nu încă. Nu voia decît să se bucure de darul pe care ea i-l oferea.

Case nu bănuia emoțiile pe care i le trezea gingășia mîngîierilor lui. *Deci asta înseamnă să-i fii dragă cuiva*, își zise ea și se simți cuprinsă de o imensă bucurie. Se simțea iubită. Nu era nici timidă, dar nici temătoare. Doar că nu avea experiență. Știa ce înseamnă să fii obiectul pasiunii unui bărbat, însă de data asta era altceva. Case era primul bărbat care o iubea.

Își plimbă degetele pe brațele și pe umeri lui, simțind cum sub atingerea ei toți mușchii i se contractă. Cînd o mîngîie și el la fel, fiecare fibră din trupul ei se relaxă. Era atît de firesc, atît de plăcut, încît Jane se întreba de ce oare se temuse de el, de ce se temuse să-i primească iubirea.

În vreme ce ea se abandona plăcerii, Case se străduia să rămînă lucid. Voia să îndepărteze din mintea ei toată neplăcerea și umilința pe care le îndurase cît fusese căsătorită cu Campbell. Mai mult decît orice, voia ca ea să știe că nu ea fusese de vină. Era frumoasă, era senzuală, era ce-și putea dori un bărbat.

Sărutările și mîngîierile lui nu trădau nici pasiune clocotitoare, nici grabă. Voia să o tulbure, să o ademenească. Și reușea. Jane se lăsă învinsă de învolburarea amețitoare a sîngelui. Trupul ei cerea să fie mîngîiat, iar Case răspundea dorinței ei. Însă nu era de ajuns. Ea voia mai mult de-atît. Cînd Case îi scoase cămașa de noapte, ea nu se opuse. Iubirea fusese mereu o taină pentru ea. Acum însă, lîngă acest bărbat atît de tandru, era gata să primească tot ce putea el să o învețe.

Iată ce gîndea ea, însă cînd Case îi ceru să-l dezbrace, toată încrederea ei în ea însăși se topi. Asta era ceva cu totul nou. Jack nu voise niciodată nimic altceva de la ea decît să termine cît mai repede. O poseda mereu pe întuneric, în grabă, fără să acorde prea mare atenție ritualului în sine. Ea nu știa ce înseamnă să producă plăcere unui bărbat.

Case intui ce se petrecea în mintea ei și nu-i dădu răgaz să gîndească prea mult. Șoptindu-i vorbe de alint, îi luă mîinile și îi

aşează degetele pe primul nasture al cămăşii lui, ajutînd-o, încet, încet să-l dezbrace.

– Dacă faci asta mai des, o să-ţi fie mai uşor, îi zise el.

– Da, tu trebuie să ştii.

– Să fii bucuroasă că unul dintre noi ştie ce trebuie să facă.

Jane rîse.

– Case, sînt bucuroasă, crede-mă.

Cînd cămaşa şi pantalonii lui ajunseră pe podea, laolaltă cu halatul şi cămaşa ei de noapte, Case se întinse din nou pe pat, lîngă ea.

Jane îşi ţinu respiraţia cînd simţi pielea lui atingîndu-i trupul. Îi auzea inima bătînd lîngă inima ei. Sărutul lui era acum fierbinte, năvalnic, iar ea răspunse, fără să şovăie. Mintea i se goli de toate gîndurile de dinainte, păstrînd fierbinte doar senzaţia pe care o trezea în ea atingerea lui. Sînii i se întăriră şi în tot trupul ei se răspîndi căldura chemării. Cunoscuse şi înainte sentimentul neputinţei, dar nu o astfel de neputinţă. Nu se temea, ci se simţea eliberată.

Case îi prelungea cu bună ştiinţă plăcerea, cu toate că îi era mai greu decît îşi închipuise. Rîvnise şi la alte femei înainte, dar nu în felul acesta. Dorea, mai mult decît orice, să şteargă din mintea ei tot ce era legat de Jack Campbell, ca şi cînd nu ar fi existat niciodată. În patul lor ea nu avea să aducă amintirea altui bărbat.

Cînd Jane începu să respire tot mai greu, mîngîierile lui deveniră din ce în ce mai intime. Îi cuprinse în palme sînii, îi mîngîie şi îi sărută. Dacă ea ar fi făcut cel mai mic gest de împotrivire, i-ar fi lăsat timp să se obişnuiască; dar, departe de a se împotrivi, Jane îl trase mai aproape de ea şi îi răspunse cu mîngîieri la fiecare atingere. Case îi desfăcu uşor coapsele şi o privi încă o dată. Jane îl privi implorîndu-l cu un suspin.

O atinse din nou. Ea se cutremură şi întinse mîinile către el. Case îi şopti ceva – un avertisment? – însă dorinţa ei era prea

mare ca să mai țină seama de vorbe. Agățîndu-se de umerii lui, îl chemă.

Case veni deasupra și, pentru o clipă, privi jocul flăcărilor pe chipul ei. Cît așteptase să vadă asta! Pielea ei era rumenă, ochii îi erau grei de dorință. Deodată îl fulgeră o amintire – imaginea ei, legănîndu-se pe scaunul din cămara bibliotecii Ladies' Library, în ziua cînd o văzuse prima oară.

– Cred că ciorapii albaștri au fost de vină, șopti el.

Jane nu mai avea răbdare să răspundă unei glume.

– Case! îl rugă ea.

Pătrunse încet, cu grijă, dîndu-i răgaz să se acomodeze cu greutatea trupului lui. Jane îl privi cu niște ochi atît de mari, încît pentru o clipă el crezu că i se va împotrivi. O trecu însă un fior și îl înlănțui cu tot trupul ei. Atunci începu și el să se miște.

Pînă în clipa aceea, fiecare sărut, fiecare atingere urmăreau să-i producă ei plăcere. Acum plăcerea îi cutremura pe amîndoi. Cumpătarea și gingășia fură uitate în dorința aceasta frenetică de a stăpîni. Cînd o simți răspunzîndu-i cu aceeași patimă, îl cuprinse o bucurie imensă.

În cele din urmă orice gînd se văzu abandonat, alungat de senzațiile tulburătoare și de dorința de eliberare.

Ceva mai tîrziu, Case, sprijinit într-un cot, îi privi chipul. Voia să o vadă bine pe femeia care îi dăduse viața peste cap. Se întrebă dacă ea își dădea seama ce furtună va provoca în opinia publică vestea că ei doi erau amanți. Nu fusese sincer în totalitate. Era posibil ca, luptînd împotriva acțiunii de divorț, ei să cîștige. Însă el nu voia asta. Ar fi însemnat ca ea să rămînă căsătorită cu Campbell, iar Case o voia a lui și numai a lui, pentru totdeauna.

Jane înălță capul de pe pernă și-l sărută, în fugă, pe buze.

– Nu te mai gîndi, șopti ea. Fără păreri de rău. Măcar pentru o clipă, să ignorăm lumea de afară și să ne gîndim numai la noi.

Încordarea lui se risipi dintr-o dată. Nu era naivă. Își dădea bine seama cît de crudă putea fi lumea. Iar el va face totul să o țină departe de furtuna ce urma.

– Spune-mi ce simți, îi ceru el.

Buzele ei se arcuiră într-un zîmbet de mulțumire.

– Mă simt amețită, răspunse ea. Amețită de propria mea putere.

Se întoarse și îl privi cu ochi scînteietori.

– Dacă aș fi știut că ceea ce pot face un bărbat și o femeie în pat e un lucru atît de minunat, nu aș fi rămas castă atîția ani, glumi ea, sărutîndu-l pe bărbie.

Răspunsul ei îi făcu plăcere, și îi șopti:

– În cazul acesta, hai să recuperăm timpul pierdut.

Jane dormea cînd Case auzi un ciocănit în ușă. După cum se aștepta, era Ruggles care venise să vadă de ce întîrzia. Lance intră în cameră și se așeză la locul lui, lîngă foc.

Cînd Ruggles îl văzu pe Case îmbrăcat doar cu pantalonii, rămase mut de uimire, iar cînd aruncă o privire peste umărul lui și văzu patul, făcu ochii mari.

– A, Ruggles, zise Case. Am uitat de tine. Vin imediat.

Apoi închise ușa. Cînd se întoarse spre pat, se opri și se uită la Lance.

– Bine, băiete. Te-ai descurcat bine astăzi. Ar fi bine să te obișnuiești cu mine, Lance, pentru că nu renunț la ea nici în favoarea ta, nici a altcuiva.

– Ce-ai spus? îl întrebă Jane somnoroasă.

– Iubirea mea, spuneam că zarurile au fost aruncate.

Vorbele lui o treziră de-a binelea. Privi către ușă.

Case dădu din cap, întărindu-i bănuiala.

– Da, a venit Ruggles. Trebuie să plec. Să nu spui nimănui nimic și să nu faci nimic pînă cînd nu vin eu. Ai înțeles?

– Şi cînd vii?

– Mîine dimineaţă. Se uită la ceas. Ba nu. De fapt, o să vin mai tîrziu, în dimineaţa asta. Să fii gata... să zicem... pe la unsprezece.

– Şi unde o să mergem?

– La Highgate, să vedem cum merge treaba acasă la tine.

Se aşează pe marginea patului şi-şi plimbă degetele prin părul ei. Nu-i venea să plece de lîngă ea. Voia să aibă dreptul să se întoarcă în acelaşi pat, lîngă ea, fără să se teamă că va da peste ei mătuşa Sophy. Nu avea să-şi găsească liniştea pînă cînd Jane nu-i devenea soţie.

Se ridică.

– Scopul principal este să-i dăm lui Campbell dovezi pentru divorţ.

Şi o sărută dulce.

– E singura cale, Jane.

– Ştiu.

Cînd plecă, toată căldura din cameră păru că a dispărut o dată cu el. Jane se ghemui în pat şi trase aşternutul pînă sub bărbie.

16

Mai tîrziu, în aceeaşi dimineaţă, cînd ajunse la Woodlands, Case o găsi pe Jane aşteptîndu-l în salonul din faţă. Era îmbrăcată cu pelerina roz şi avea obrajii îmbujoraţi de fericire. Case nu rezistă ispitei şi o trase într-o cămăruţă de lîngă salon unde, după ce îi scoase boneta, o luă în braţe.

O sărută pătimaş, şi Jane se abandonă cu ochii închişi îmbrăţişării lui. Ameţită de dragoste, simţi cum o invadează acea

căldură bine cunoscută. Cînd Case o îndepărtă puțin, constată încîntată că și ea avea același efect asupra lui.

Case inspiră adînc.

– Nu mai pot gîndi limpede dacă mă privești așa.

Jane închise ochii.

– Acum e mai bine?

Nu se putu abține să nu o sărute din nou lung, dar de data aceasta mai puțin pătimaș.

– M-am temut să nu te răzgîndești, îi zise Case, ținînd-o în brațe și savurînd, încă, aroma buzelor ei. Apoi, cînd te-am găsit așteptîndu-mă, nu am putut rezista.

Jane îi zîmbi și privi adînc în ochii lui.

– M-ai lăsa să mă răzgîndesc?

– Nu, îi răspunse el, nu după o noapte ca cea care a trecut. De-acum ești numai a mea.

Dacă vorbele acestea ar fi venit din partea lui Jack sau a oricui alt bărbat, ar fi îngrozit-o. Dar începea să-l cunoască tot mai bine pe Case și știa că nu ar fi obligat-o să facă ceva împotriva voinței ei.

– Foarte bine, zise ea, înseamnă că nu trebuie să mă mai frămînt dacă ceea ce fac e bine sau e rău, nu-i așa?

– Așa este. Frămîntările de genul ăsta sînt tardive.

Îi puse boneta și-i legă panglicile sub bărbie.

– Ce i-ai spus mătușii mele? o întrebă el.

– I-am spus că plecăm la Highgate să verificăm casa. În orice caz, ea își va petrece ziua la bibliotecă și o s-o întîlnesc acolo după ce terminăm cu Highgate. Și ce altceva o să mai facem?

– O să-l ajutăm pe soțul tău să cîștige divorțul.

Jane nu înțelese ce voia el să spună.

– Cum o să facem asta?

– O să vezi. Mergem? Case îi oferi brațul.

Trăsura care aştepta la scară purta blazonul Devere. Harper şi ajutorul lui se aflau sus, pe capră, îmbrăcaţi în livrele albastre cu fireturi aurii. Pentru că nu ştia ce anume vor face şi unde vor merge, Jane îl lăsase pe Lance în grija lui Ben.

Curînd, însă, îşi dădu scama că ceea ce se petrecea era mult mai complicat. Case se străduia să dovedească că ea era amanta lui. Colindară prin mai multe magazine scumpe, merseră la bijutier, la casa de modă, la croitoreasă şi peste tot Case cheltui sume imense. Toate socotelile şi toate bunurile achiziţionate urmau să fie trimise la adresa lui.

Lui Jane nu-i venea să creadă uşurinţa cu care accepta schimbarea aceasta de situaţie. Nu se simţea deloc vinovată, ci cît se poate de recunoscătoare. În sfîrşit, găsise modalitatea de a desface toate legăturile ce o făcuseră prizoniera unui om de care se temea şi pe care îl disprefuia. Fără Case, lucrul acesta nu ar fi fost posibil niciodată.

Nu avea mustrări de conştiinţă, dar se simţea stingherită. Nu demult, le privea de sus pe femeile care se vindeau bărbaţilor. Acum, negustorii o măsurau cu privirea şi ea ştia ce gîndeau. Îi trebui o voinţă de fier să-i poată privi în ochi, şi să se arate încîntată că poate cheltui banii protectorului ei.

Protector. Amantă. Urîte cuvinte! Case era bărbatul pe care îl iubea. Chiar şi după ce se vor căsători, ea tot iubitul ei îl va considera. Un soţ mai avusese, dar nici un bărbat nu o mai iubise pînă acum.

Cînt trăsura opri în faţa magazinului cu blănuri, Jane protestă.

Case se uită la ea şi constată că plecase capul.

– Nu-ţi plac blănurile?

– Nu e vorba de asta, ştii foarte bine. Nu-i nevoie să risipeşti banii, important e să convingem tribunalul că tu îmi plăteşti datoriile. Şi cred că am făcut deja suficient ca să-i putem convinge. Ce este? îl întrebă ea, văzîndu-l că rîde.

– Ador să cheltuiesc bani cu tine. Nu-ți imaginezi cîtă plăcere îmi face. Și e prima oară cînd îi spun asta unei femei.

– Și, adăugă ea cu glas reținut, trebuie să înțeleg că ai fi putut spune aceste cuvinte multor femei?

Ochii lui străluciră.

– La zeci de femei, îi răspunse el. Însă tu ești singura care merită.

Se opriră să mănînce la The Gatehouse Inn, în Highgate. În sufragerie era multă lume. Case rîse la gîndul că vecinii ei curioși vor avea subiect de bîrfă. Una era, însă, să înfrunte privirile unor străini, și alta ar fi fost dacă Jane l-ar fi văzut de pildă pe doctor intrînd pe ușă. Avea și pricteni în Highgate, oameni care îi plăceau și cărora le purta respect. Privea mereu la ușă, temîndu-se să nu apară vicarul sau oricare altul dintre oamenii de frunte ai satului.

După cîteva minute, simțind stinghereala ei, Case se ridică.

– M-am răzgîndit, zise el. Cred că vom merge la un picnic.

El terminase de mîncat supa, însă ea nici nu o începuse. Contrariată, Jane se uită la el. Privirea lui era plină de înțelegere și amuzament.

Jane plecă ochii în farfurie.

– Nu prea știu ce se cuvine să fac, zise ea, stînjenită.

– Așa-i, răspunse Case. Și îmi pare bine că nu știi.

Îi ținu scaunul și ea se ridică.

– O să cumpărăm provizii de la băcănia din sat și o să mîncăm la Hillcrest, zise el.

Jane rămase în trăsură cît timp făcu el cumpărăturile.

Din hambar nu mai rămăsese nimic. Acolo unde odată fusese adăpostul animalelor era acum doar un loc gol. Nici lucrătorii nu se vedeau.

– Mă tem că va mai trece puțin pînă se vor întoarce lucrătorii să construiască hambarul. Terenul e plin de apă.

– Bine, dar sper că nu plăteşti şi pentru asta, îi zise ea. Eu stau aici cu chirie. Proprietarul trebuie să achite nota.

Case zîmbi şi, cînd ea porni spre casă, se întoarse spre Harper şi-i zise să se întoarcă după o oră.

– Dacă vrei, poţi să adăposteşti caii la Gatehouse şi să iei şi masa acolo. Plătesc eu.

Propunerea nu-i convenea deloc lui Harper.

– Înălţimea voastră, trebuie să vă păzesc, dacă cumva aţi uitat, îi spuse Harper pe un ton confidenţial.

Case oftă, încercînd să nu-şi piardă răbdarea.

– Faci cum vrei.

Harper îl urmări cu privirea cînd porni după Jane, pe poteca înclinată ce ducea spre intrare. Cînd tînărul vizitiu de lîngă el lăsă să-i scape un fluierat abia auzit, Harper se întoarse şi-i aruncă o privire ameninţătoare.

– Nici să nu te-aud, Bernie, mormăi el.

– Nu, domnu' Harper, să trăiţi. Nu zic nimic.

După cîteva clipe în care nu scoase nici un cuvînt, întrebă:

– Şi acum ce facem?

– Aşteptăm, răspunse Harper.

Casa era neschimbată, doar că mai persista mirosul vopselei proaspete. Se mai simţea, însă, şi fumul, mai ales în draperiile de catifea din salon, în dulapuri, într-un şal pe care Jane îl lăsase în camera ei pe un scaun. Îl ridică şi-l apropie de nas.

– Casa asta nevoie de o aerisire zdravănă, zise ea. Uită-te la ferestre. Sînt închise. Nu mă mir că persistă mirosul de fum.

Îl auzi pe Case închizînd uşa şi atunci lăsă din mînă şalul şi se întoarse încet spre el. Privirea lui o făcu să tresară, însă nu-şi putu desprinde ochii din ochii lui.

Din doi paşi ajunse lîngă ea, o luă în braţe, o strînse puternic şi o sărută cu patimă.

Nu mai era iubitul tandru, delicat din noaptea trecută. Acum descoperea un bărbat cuprins de o dorință sălbatică. Pentru o clipă, Jane se sperie, însă imediat îl auzi spunîndu-i că o iubea prea mult, că o aşteptase neîngăduit de mult, şi momentul de nesiguranță trecu. Acesta era Case. Dintre toți bărbații, el era singurul în care ea *putea* să aibă încredere.

Cînd o împinse pe pat, Jane întinse mîinile spre el şi îl trase lîngă ea. Privindu-se în ochi, începură să se dezbrace reciproc. De data aceasta făceau dragoste pentru patima lui, şi nu pentru tulburarea ei, însă ea i se dăruia toată. Se născuse în ea dorința de a-i oferi toate plăcerile, de a-l iubi aşa cum nu mai fusese niciodată iubit. Nu mai era altul ca el. Însemna totul pentru ea.

Brusc, înflăcărarea lui se topi şi mîngîierile încetară. Cu buzele aproape lipite de ale ei, şopti:

– Uşor, e prea repede pentru mine.

Jane nu se putu abține şi începu să rîdă. Zîmbetele dispărură îndată ce Case începu din nou să o mîngîie în zone tot mai intime, cu abilitatea celui care ştie să stăpînească vulnerabilitatea femeii.

Trupul lui Jane luă foc.

– Case, şopti ea. Case.

Palmele i se încleştau şi se desfăceau disperate pe umerii lui.

Îi oferea tot ce dorea ea, tot ceea ce aşteptaseră amîndoi. Cînd trupul lui puternic şi zvelt veni deasupra, Jane îl strînse în brațe şi, simțind explozia de plăcere în amîndoi deodată, îi strigă numele.

Pe deplin satisfăcută şi amețită, încă, de valurile tulburătoare ale iubirii pe care acum o descoperea, Jane rupse prima tăcerea:

– N-am ştiut că poate fi aşa. Chiar dacă mi-ai fi spus, nu te-aş fi crezut.

– Dar cum este? o întrebă Case şi, zîmbind, îi luă un sîn în palma lui.

Ea îi dădu mîna la o parte şi se ridică, sprijinindu-se într-un cot şi privindu-l.

– Uite, îi zise, de pildă nu credeam că pot să rîd în timp ce facem dragoste. Dacă rîdeam de Jack...

Cînd ea se opri, Case se ridică şi el, să o poată vedea mai bine.

– Ce e cu Jack? o întrebă el, răbdător.

Jane oftă şi după cîteva clipe, continuă:

– Nu aş fi îndrăznit să rîd de Jack. Asta este. Eram prea speriată de el, mai ales cînd venea în patul meu. Era de părere că sînt două categorii de femei, unele cu care bărbaţii se căsătoresc şi restul. O soţie trebuia să tolereze intimităţile unei căsnicii, de fapt să le suporte, chiar şi atunci cînd erau de nesuportat. Cînd avea nevoie de plăcere, o căuta în braţele amantei.

Întoarse capul şi căzu pe gînduri.

– Ce este, Jane? o întrebă Case cu blîndeţe. La ce te gîndeşti?

Chipul ei se eliberă de povara gîndurilor şi zîmbi.

– Mă gîndeam că niciodată nu aş fi crezut că pot fi fericită într-o legătură nepermisă şi acum... uită-te la mine.

Case o cuprinse pe după umeri şi o privi în ochi. Glasul lui era aproape tăios:

– Eu nu văd în asta o legătură nepermisă. Nu te consider amanta mea şi nici tu nu ar trebui să te consideri astfel. Tu eşti femeia pe care o iubesc şi care îmi va fi soţie.

– Ştiu. Nu te mai gîndi la asta. N-o să mai gîndesc nici eu.

Case ştia de unde îi venise ideea aceasta şi i se adresă cu blîndeţe:

– Ascultă-mă, Jane. Nu vom mai merge la cumpărături. Nu o să te mai fac să te simţi stingherită, însoţindu-mă în locuri publice. Am făcut ceea ce ne propusesem să facem. I-am dat soţului tău dovezi pentru divorţ. Tot ce mai trebuie făcut, voi face

singur. Chiar şi cînd va veni vremea să ne prezentăm la tribunal. Nu-i nevoie de prezenţa ta. Pe mine mă va da în judecată.

Jane îi acoperi buzele cu palma.

– Să nu crezi că îmi pasă. Nu vreau decît să fiu liberă, ca să-mi aleg singură calea pe care să merg. Iar eu te aleg pe tine.

– Te voi elibera de el. Îţi promit.

Simţi cum o trece un fior.

– Aş vrea să fie aşa!

– Uite, mi-ai spus că tatăl lui este cel care dispune de bani şi că tot el ţine ca numele familiei să fie dus mai departe, mai ales că e singurul lui fiu, am dreptate? Chestiunea asta nu o poate schimba, nu?

– E adevărat.

Cînd Jane îşi lăsă din nou capul pe pernă, Case trase pătura peste ei.

– Ce fel de om este Sir Archibald? o întrebă el.

– Nu e ca Jack. Adică niciodată nu a încercat să pară un individ fermecător. E un om aspru. Sumbru. Nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată zîmbind. L-am întîlnit doar de cîteva ori, dar mi-am dat seama că Jack îi executa ordinele fără să crîcnească.

– A, asta explică totul Şi de fapt nu contează. Tu ai scăpat de Jack Campbell, indiferent că îi convine sau nu.

Jane îi căută privirea. Case se uită drept în ochii ei.

– Ai încredere în mine, şopti el. O să mă ocup eu de toate.

– Şi, ce se va întîmpla? îl întrebă ea.

– O să mă întîlnesc cu avocatul meu, ca să-i dau indicaţii noi.

Îşi plimbă degetele prin părul ei şi o sărută, uşor.

– Apoi voi vorbi cu tatăl meu. Nu vreau să afle despre noi de la altcineva.

– Nu, bineînţeles. Dar...

Îi sorbi cuvintele cu încă un sărut şi, curînd după aceea, Jane nu se mai putu gîndi decît la clipa pe care o trăia şi la bucuria pe care o simţea în braţele lui.

Gideon Piers era chiar bine dispus pînă să apară Merrick. Totul se petrecea aşa cum plănuise. Castleton nu ştia unde să-l caute. Contele se învîrtea în cerc, fără să ajungă la vreun rezultat, în vreme ce el ştia absolut tot despre Castleton, despre femeile lui, în special despre Jane Mayberry şi despre măsurile pe care le luase pentru a o proteja; ştia totul despre prietenii şi cunoştinţele lui. Acum se uita la Merrick, întrebîndu-se dacă nu cumva fusese prea încrezător.

– Ia loc, îi zise Piers, făcînd semn spre un scaun. Ia totul de la început. Mai povesteşte-mi o dată.

După ce se aşeză Merrick, Joseph îi puse în faţă un pahar cu coniac, apoi ieşi şi-i lăsă singuri pe cei doi, întorcîndu-se la rolul lui de iscoadă.

– Chiar nu e nevoie, preciză Merrick, cu referire la Joseph. Am venit cu oamenii mei.

– Asta îl face pe el mulţumit, îl lămuri Piers. Îi place să se ştie util. Acum mai spune-mi o dată ce e cu ăştia doi.

– E vorba despre Lordul Reeve, iar pe celălalt îl cheamă James Campbell. Noaptea trecută au vrut să intre pe porţile Conacului Twickenham. Portarii nu i-au lăsat să treacă, dar unul s-a oferit să-i ducă un mesaj Lordului Castleton, pentru că cel mai tînăr dintre cei doi, Campbell, era furios la culme şi ameninţa că o să-l dea în judecată pe conte şi că o să-l ruineze. În orice caz, Campbell şi Reeve au plecat, dar după puţin timp s-au întors cu o scrisoare cu sigiliu.

– Ce conţinea scrisoarea?

– Asta nu ştim. Ştim numai că după ce au înmînat-o, Reeve şi Campbell au plecat, iar curînd după ce a primit scrisoarea, Castleton a plecat şi el însoţit de un prieten.

– Informatorul tău este unul dintre portari?

Merrick rînji.

– Mda, răspunse, dar nu ți-ar fi recunoscător dacă l-ai numi informator. Crede că eu sînt de la Special Branch și că ne aflăm într-o misiune secretă de a-l proteja pe conte.

– Frumos lucrat, îi zise Piers. Continuă. După aceea ce s-a mai întîmplat?

Merrick întinse brațele și ridică din umeri.

– Dacă te gîndești că a stat cineva ascuns în tufișurile din afara porții care să-l urmărească pe Castleton, atunci răspunsul e nu. Ar fi fost prea evident. Casa este destul de izolată. Contele și-ar fi dat seama imediat că este urmărit.

Chiar dacă știa că Merrick avea dreptate, Piers nu fu mulțumit de răspuns.

– Adică nu știi unde s-au dus?

– Mă tem că nu. În orice caz...

– Eu te plătesc să-mi aduci informații!

Piers scrîșni din dinți, dar după cîteva momente continuă, de data aceasta mai calm:

– Pînă acum de ce nu am mai auzit de Reeve și de Campbell?

Merrick se străduí să se stăpînească. Nu vedea care era importanța acestei noi situații și i se păru insultătoare atitudinea lui Piers. Însă acesta era cel care plătea, și atunci el trebuia să facă tot ce i se cerea.

Îi răspunse cu tot calmul de care era în stare:

– Pentru că și eu tot acum am auzit prima dată de ei. Am venit aici sperînd că-mi poți spune tu mai multe despre ei, dar dacă nici tu nu-i cunoști, o să urmăresc singurul fir pe care îl am.

Piers îl privi printre gene.

– Despre ce fir e vorba?

– Informatorul meu mi-a spus unde locuiește Campbell. A tras la un hotel din Dover Street. Credeam că știi tu unde anume. Dar dacă nu știi, atunci eu am plecat.

– Mă anunți îndată ce afli ceva, ne-am înțeles?

– Te anunț.

Se despărțiră într-o manieră amiabilă, însă buna dispoziție a lui Piers se topise. Își aminti că nu era chiar înțelept să-l subestimeze pe Castleton. Iată că atunci cînd el credea asta, contele nu se învîrtea, de fapt, în cerc. Bine, întărise paza la Woodlands și la Conacul Twickenham, dar pe de altă parte își vedea de treaba lui ca și cînd el, Piers, nu ar fi fost decît o problemă oarecare, puțin incomodă. Petrecerea de la Twickenham era o dovadă. Contele părea să-și rîdă de el.

Gîndul acesta era de neîndurat! Cînd își dădu seama că scrîșnea din nou din dinți, Piers încercă să se liniștească. Va găsi o soluție, își făgădui el, ca să arate că tot el era cel care deținea controlul. *Jane Mayberry și cîinele ei.* Contelui i-ar trece pofta de rîs dacă li s-ar întîmpla ceva rău acestora.

Gîndurile lui trecură la noua problemă. Cine mai era și acest James Campbell și cum ar fi putut el să-l ruineze pe conte?

Nu-i plăcea să-și vadă planul clătinîndu-se tocmai acum, cînd mai erau cîteva zile și-l punea în aplicare. Campbell ar face bine să nu-i stea în cale.

17

Primul lucru pe care l-a făcut Case a doua zi dimineață a fost vizita la biroul lui Robert Shay, pentru a-i da acestuia indicații privitoare la acțiunea de divorț pe care Campbell avea să o deschidă.

– Să nu ne opunem? întrebă Robert, uluit. Dar asta ar însemna că-ți recunoști vina. Dacă îmi asculți sfatul și rupi toate legăturile cu domnișoara Mayberry, acțiunea lui Campbell nu va avea temei.

– Vreau să aibă temei.

Robert își privi prietenul care stătea de partea cealaltă a biroului. Expresia de stupefacție de pe chipul lui vorbea de la sine.

– De ce?

– Pentru că intenționez să mă căsătoresc cu ea.

Preț de cîteva momente Robert îl privi cu ochii holbați.

– O să te căsătorești cu ea, zise el cu un glas pierit.

Case zîmbi.

– Robert, nu e sfîrșitul lumii. Vorbim despre o căsnicie care a eșuat de la bun început și care de cîțiva ani, practic, nu mai există.

Robert începu, încet-încet, să înțeleagă, însă încercă să-l lămurească pe Case cum stăteau, de fapt, lucrurile.

– Curtea nu va fi de aceeași părere. Ea este încă e soția lui. Se află în posesia lui. Te-am avertizat care vor fi daunele morale și materiale, dacă vei continua să te întîlnești cu ea.

– Într-adevăr. Și sînt gata să le accept. Ce vreau de la tine este un sfat: cum să grăbim divorțul, pentru ca să ne putem căsători cît mai repede.

Lui Robert nu-i venea să creadă. În urmă cu două zile își sfătuia prietenul ce să facă pentru a evita un scandal. Atunci Case era furios, era negru de supărare și toată mînia lui se îndrepta împotriva lui Jane Mayberry. Schimbarea petrecută îl lăsa fără cuvinte. Case era calm, zîmbea și părea fericit. Robert se simțea exact invers. În sertarul de sus al biroului său se afla o sticlă de coniac și, dacă nu ar fi fost atît de devreme, ar fi tras o dușcă zdravănă.

Jane Mayberry. Case o iubea cu adevărat. Își dăduse seama de la început că fata îl cucerise, pînă și un orb și-ar fi dat seama. Dar Case era un om cu capul pe umeri. Cînd a aflat că e căsătorită, ar fi trebuit să o trimită să-și facă bagajele și să o alunge definitiv din viața lui.

Nu avea nici un rost să încerce să-i schimbe opțiunea. Ducele va avea grijă să-i deschidă ochii asupra tuturor capcanelor care-l așteptau. Nu-și dorea să fie în locul lui Case la acea discuție cu tatăl lui.

Mai încercă, totuși, o dată să-l facă să gîndească rațional.

– Nu te grăbi. Gîndește-te bine și nu lua o decizie pripită. Ține minte, o dată ce pornești pe drumul acesta, cale de întoarcere nu există.

– Nu o să mă reprezinți tu?

– Bineînțeles că o să te reprezint, îl repezi Robert.

Case zîmbi.

– Mulțumesc. Acum spune-mi exact la ce trebuie să mă aștept.

Robert se încruntă, după care începu să-i explice, fără tragere de inimă:

– Mai întîi de toate trebuie să-i scriem lui Campbell și să-l informăm că nu-i vom contesta acțiunea. Dacă merge totul bine, cazul ar trebui să ajungă pe masa judecătorului într-o săptămînă, cel mult două, după care va merge mai departe la Consistoriu, la Episcopul Londrei.

– Și asta cît va dura?

– O lună, poate două. Dar asta e partea cea mai ușoară. Campbell va obține divorțul, ca și Jane, de altfel, însă asta nu înseamnă că ea va fi liberă să se căsătorească. Este nevoie de un act eliberat de Parlament, iar asta poate dura destul de mult.

Case se ridică.

– Atunci, hai să nu pierdem vremea. Vreau ca acest Campbell să afle cît mai repede că Jane nu se va întoarce la el. Vreau să știe că ea se află sub protecția mea. Scrie-i ceva care să-l determine să se miște mai rapid. Cu cît se termină totul mai repede, cu atît va fi mai bine.

– Unde îl găsesc?

– La Cook's Hotel, pe Dover Street.

– Tu unde te duci acum?

– Să-i dau vestea tatălui meu.

După plecarea lui Case, Robert nu mai putu rezista tentației. Scoase sticla cu coniac, își turnă în pahar și luă o înghițitură zdravănă. Pînă acum nu mai avusese nici un caz de divorț, ceea ce nu era de mirare. Divorțurile erau atît de costisitoare și atît de greu de obținut, încît puțini se încumetau la așa ceva. Va trebui să răsfoiască puțin legile privitoare la divorț. Campbell era scoțian. Era necesar un stagiu de pregătire înainte să pornească acțiunea aceasta, ceea ce însemna că s-ar putea să dureze ceva mai mult decît își imaginase el.

Nu era exclus ca între timp lui Case și domnișoarei Mayberry să le vină și mintea la cap. Gîndul acesta îl mai liniști. Apoi își aminti de schimbarea pe care tocmai o văzuse la Case, de strălucirea din ochii lui, de buna lui dispoziție, în ciuda gravității propunerii pe care i-a făcut-o. Și, deodată, își dădu seama. Erau amanți! Case și domnișoara Mayberry deveniseră amanți! Schimbarea din felul de a fi al lui Case era atît de evidentă... Însemna că totul se întîmplase imediat după ce se despărțise de el, cu o seară în urmă, cînd Case plecase la Woodlands ca să o pună pe domnișoara Mayberry față în față cu propria ei minciună.

Luă încă o înghițitură de coniac. Clar, nu mai era cale de întoarcere. Case nu ar fi făcut pasul acesta dacă nu ar fi fost legat definitiv de fată. Asta explica și graba lui de a vedea o dată totul clarificat. Nu dorea ca primul lui copil să se nască în afara căsătoriei.

Terorizat de gîndul acesta, Robert dădu peste cap paharul de coniac. Cuprins de entuziasm, merse la raftul cu cărți, găsi volumul care îi trebuia și începu să-l răsfoiască atent. Curînd își dădu seama că legea privitoare la divorț era extrem de complicată.

*

Cînd ajunse Case, tatăl său se dusese să călărească, aşa că îl aşteptă în bibliotecă. Pentru a-şi ridica moralul în aşteptarea confruntării, bău o cafea. Deasupra şemineului se afla un portret al mamei lui şi Case se opri lîngă foc şi rămase privindu-l.

Nu se putea uita la acest portret fără să zîmbească. Mamei lui nu-i plăcuse niciodată. *Să nu-mi spuneţi că semăn cu femeia aceea din tablou*, obişnuia să spună. *Nu are pic de viaţă în ea!*

Nici un pictor de portrete nu ar fi putut surprinde esenţa firii ei. Era o fiinţă luminoasă atît ca înfăţişare cît şi în modul de a se comporta, spre deosebire de cei din neamul Devere. Poate tocmai de accea o iubise tatăl lui atît de mult. Îi dăduse viaţa peste cap, i-o schimbase complet. Cînd a murit, parcă a luat cu ea toată bucuria lumii.

Nu ar fi trebuit să se întîmple aşa. Plecase să călărească neînsoţită, a căzut şi nu a fost găsită decît abia a doua zi dimineaţă. Apoi a făcut febră mare şi, încet-încet, s-a stins. Abia împlinise treizeci de ani, vîrsta lui de acum.

Se întreba ce cuvinte pline de înţelepciune i-ar fi spus acum. Cu siguranţă nu i-ar fi servit platitudinile care treceau drept vorbe înţelepte printre prietenii lui. Nimănui nu i-ar păsa dacă ar face din Jane amanta lui. În schimb toţi vor fi şocaţi de dorinţa lui de a o lua de soţie.

Îşi trecu mîinile prin păr, apoi merse şi se aşeză pe unul dintre fotoliile de lîngă şemineu. Ştia ce i-ar fi spus mama lui. L-ar fi întrebat ce-i spunea lui propria conştiinţă, iar el i-ar fi răspuns, pe bună dreptate, că nu avea nici un fel de remuşcări. Niciodată în viaţa lui nu fusese mai sigur că ceea ce face este bine.

Tatăl lui avea să pună problema cu totul altfel. Onoarea. Onoarea unui Devere era sacră. Cuvîntul lui era o garanţie

supremă. El prețuia cinstea, loialitatea și respectul la cei slabi și defavorizați. Niciodată nu ar dezonora pe nimeni, prieten sau neprieten.

Aceste lecții le primiseră cei trei copii Devere de mici. Într-o lume civilizată, codul de onoare al tatălui său nu dădea greș. Încercase și el să trăiască după regulile lui, însă în Spania învățase altele, mult mai dure. Codul de onoare nu l-a putut proteja de hotărîrile teribile pe care fusese nevoit să le ia. Constatase că în război onoarea era de multe ori prima sacrificată.

Nu putea sta de vorbă despre aceste lucruri cu tatăl lui. Ducele nu ar înțelege. Nu știa nici dacă-l va putea face să înțeleagă dragostea lui pentru Jane. Nici măcar nu va încerca.

Oftă prelung. Se întîmplau atît de multe o dată. Reuniunea, Jane, Campbell. Dacă situația ar fi fost alta, ar fi amînat problema divorțului pînă după reuniune, însă de dragul lui Jane trebuia să grăbească lucrurile. Ea nu era convinsă că Jack Campbell o va lăsa în pace. Se temea tot timpul că ar putea să vină după ea și să o răpească. Dacă avea dreptate, era absolut necesar să-l facă pe Campbell să înțeleagă că ea avea un protector puternic, gata să-l distrugă dacă s-ar atinge de un fir de păr din capul ei.

Nu credea că acest Campbell putea fi atît de nesăbuit.

Da, ar trebui să se gîndească mai mult la reuniune. Norocul lui că-l avea pe Waldo. Waldo se implicase total. Mîine avea să se întîlnească toți acolo și să repete, pas cu pas, toată înscenarea, așa cum avea să se desfășoare. Ba nu. Așa cum *sperau* ei că avea să se desfășoare. Nu știau ce intenționa să facă Piers. Era posibil ca praful de pușcă să nu fie decît o diversiune.

Pînă mîine seară trebuia să se concentreze exclusiv asupra acestui lucru. Abia apoi va merge să o vadă pe Jane.

Cînd auzi pași apropiindu-se de bibliotecă, se ridică. Ducele intră, cu figura luminată de un zîmbet larg.

– Mi s-a părut mie că îți recunosc cabrioleta, zise el. Harper este cu tine?

– Da. L-am lăsat la grajduri.

Ducele dădu din cap şi făcu cîţiva paşi în încăpere. Observînd gravitatea de pe chipul fiului său se opri şi zîmbetul i se şterse de pe buze.

– Ce este, Caspar? Ce s-a întîmplat?

– Cel mai cumplit lucru, îi răspunse Case. Femeia pe care o iubesc, Jane Mayberry, este căsătorită.

Nicicînd nu mai avusese ducele atîta nevoie de sfatul soţiei sale, ca acum. Omul acesta cu figură neînduplecată care stătea în faţa lui îi părea un străin. Fiul lui nu venise să-i ceară sfatul, sau să stea de vorbă despre ce se petrecea. Hotărîse, deja, ce să facă. Caspar urma să se însoare cu Jane Mayberry.

Numai că ea nu era Jane Mayberry, ci doamna James Campbell. Din puţinele amănunte pe care i le dăduse Caspar, înţelese că Jane avea motive întemeiate să se teamă de soţul ei. Dacă aşa stăteau lucrurile, individul ar fi trebuit de mult închis undeva. Dar nu în asta consta problema. Căsătoria era ceva sacru. Făcuseră un jurămînt în faţa lui Dumnezeu. Dacă un soţ şi o soţie nu puteau trăi împreună, mai existau şi alte soluţii decît divorţul. De pildă, o separare legală. Dar Caspar nu asta voia. El era hotărît să se căsătorească.

– Îmi pare rău, tată, zise Case.

– Nu te cred, zise ducele.

– Să mă exprim altfel, continuă Case, pe acelaşi ton calm. Regret că te fac să suferi. Regret scandalul care va urma. Dacă ar fi fost altă soluţie, aş fi ales-o, dar nu există. Legea britanică nu permite unei femei să divorţeze de soţul ei. Ea nu poate divorţa din pricina adulterului comis de el. Jane va fi liberă doar dacă va divorţa Campbell de ea.

– Şi dacă el o să refuze? întrebă ducele, iritat de calmul fiului său. Tu mi-ai spus că vrea o reconciliere.

– Va divorța. Jane nu se va întoarce la el niciodată, iar Campbell vrea să aibă un moștenitor.

– Și cu moștenitorii *tăi* cum rămîne? Cum vor reacționa ei la școală cînd colegii îi vor zeflemisi din cauza mamei lor și a trecutului ei dubios?

Regretă imediat vorbele aruncate. Fiul lui îl fulgeră cu o privire care l-ar fi putut ucide.

– Iartă-mă, se grăbi ducele să repare răul făcut. Nu ar fi trebuit să spun una ca asta. Cred, însă, că șocul e prea mare pentru mine. Cînd am pășit în încăperea aceasta, speram să aflu o veste bună, anume că i-ai cerut mîna domnișoarei Mayberry și că ea a acceptat. Nu mă așteptam să aflu că e căsătorită.

Chipul lui Case se mai destinse puțin.

– Să-ți pregătesc un coniac? își întrebă el tatăl.

– Bună idee.

În vreme ce Case își termina cafeaua, ducele bea, pe îndelete, coniacul. Nu-i ajută. Se considera un om cu vederi destul de largi. Nu numai că îi îngăduise iubitei sale fiice să ia de soț un bărbat care în ochii societății îi era inferior, dar îl acceptase pe Richard deși pe atunci era un fugar certat cu legea. El însuși se căsătorise cu o femeie care nu avea nici un rang, motiv pentru care tatăl său îl dezmoștenise. De data aceasta, însă, lucrurile stăteau cu totul altfel. Nu se mai punea problema de a sfida convențiile sociale. Aici era vorba despre jurămintele pe care un bărbat și o femeie le făcuseră în fața lui Dumnezeu.

– Tată, îi întrerupse Case șirul gîndurilor, Campbell nu ne dă altă șansă. Dacă Jane nu se va întoarce la el, va deschide acțiunea de divorț.

Ducele oftă, tulburat.

– Știu. Apoi privi în ochii lui Case. Dar tu te-ai putea opune.

– Nu, răspunse Case, la fel de calm. E prea tîrziu.

De asta se temuse ducele. Se gîndise la multe alte argumente convingătoare care l-ar fi putut face pe Caspar să se răzgîndească: de pildă faptul că Jane va fi marginalizată de societate dacă va divorța Campbell, iar căsătoria cu Caspar nu i-ar îmbunătăți deloc situația. Pînă și mințile luminate, asemănătoare ei, de la Ladies' Library, ar putea să o evite dacă s-ar dovedi că ea este vinovată de divorț. Jane va fi cea care va plăti cel mai scump preț pentru că era dorită de doi bărbați.

Se stăpîni, însă, convins fiind că nu va schimba nimic. Cînd Caspar lua o hotărîre, nu era chip să-l faci să se răzgîndească. Iar Caspar luase deja o hotărîre în ceea ce o privea pe Jane Mayberry.

Situația îi amintea de momentul cînd Caspar hotărîse să-l însoțească pe Wellington în Spania. Discutaseră în aceeași încăpere ca și acum, iar ducele îi adusese toate argumentele posibile, încercînd să-l facă să se răzgîndească. El era moștenitorul. Avea o datorie față de familia lui, și așa mai departe. Caspar îi răspunsese că Justin, fratele lui mai mic, putea foarte bine să preia acest rol.

Și ce s-a întîmplat cu Justin? După cîțiva ani, istoria s-a repetat. Napoleon scăpase de pe Elba, așa că amîndoi frații plecară să lupte la Waterloo pentru rege și țară.

Nici Rosamund nu era altfel. El nu avea de gînd să se opună căsătoriei ei cu un om de rînd. Dar oare nu avea dreptate – ca orice tată – să considere că nu e bine ca fiica lui să se căsătorească cu un condamnat?

Îi răsfățase. Aici era problema. Încercase să le fie și mamă și tată. *Să-i iubești* au fost ultimele vorbe ale lui Elizabeth, înainte să se stingă. Și poate că îi iubise prea mult.

Putea să strige, să se înfurie, să îl amenințe că îl va dezmoșteni, dar își aminti cu durere că așa îl amenințase și tatăl

lui cînd îl anunțase că se va căsători cu Elizabeth. A încercat să nu fie la fel ca el, un om insensibil și neînduplecat, care nu știa ce înseamnă dragostea. El își iubea fiul. Nu era de acord cu ce făcea, dar nici nu-i va întoarce spatele.

Se gîndi la Jane Mayberry și, ca de fiecare dată, se mira că tocmai ea reușise să-l cucerească pe fiul lui. Le privise cu atenție pe femeile care trecuseră prin viața lui Caspar; unele dintre ele îl făcuseră să se simtă umilit, altele îl făcuseră să spere. Erau femei de care orice bărbat ar fi fost atras. Jane Mayberry era o tînără inteligentă, atrăgătoare, dar departe de a fi rafinată sau elegantă, în orice caz nu părea genul lui Caspar. Atunci, ce avea ea și celelalte femei nu aveau?

Se aplecă, ușor, în scaunul lui.

– Caspar, îi zise, de ce ea?

Case plecă privirea, se uită la ceașca pe care o ținea în mînă și un zîmbet abia perceptibil îi înflori pe buze. Cînd ridică privirea, ochii lui vorbeau de la sine.

– Pentru că îmi aduce bucurie, răspunse el simplu.

O bucurie pe care el nu o putea împărtăși. Își privi fiul și văzu din nou o schimbare.

– Ce este? îl întrebă. Mai ai ceva să-mi spui?

– Știi că lucrez la un caz pentru Special Branch?

Ducele dădu din cap afirmativ.

– Te referi la individul acela, *La Roca?* Trebuie să-l aduci în fața instanței. Care este problema?

– Tată, m-am gîndit că e cinstit să te anunț: după părerea mea, are de gînd să arunce în aer Conacul Twickenham.

Ducele se bîlbîi, apoi izbucni, îngrozit:

– Dumnezeule, Caspar! Nu știi să dai veștile proaste într-un mod mai delicat? Dacă aș fi slab de inimă? Deja am suportat două șocuri într-o jumătate de oră. Știi ceva? Mai pune-mi un coniac.

O dată cererea satisfăcută, ducele continuă:

– Să arunce în aer Conacul Twickenham? Aş vrea s-o văd şi pe-asta. Bine. Ai toată atenţia mea. Povesteşte-mi.

Stătea în pat, rezemată de perne, încercînd să citească, cînd Case intră în camera ei.

– Case, se miră Jane. Ce-i cu tine aici? Credeam că în noaptea asta rămîi la Twickenham.

În timp ce se apropia de pat, Case îşi dezbrăcă haina şi-şi scoase lavaliera de la gît. Lance îşi lăsă coada în jos şi se duse la culcare.

Case îi luă cartea din mînă şi o puse pe un scaun.

– Nu pot sta departe de tine. Indiferent cu cine sînt şi ce am de făcut, nu mă pot gîndi decît la asta.

Şi începu să-i mîngîie, încet, sînii. Jane se trase un pic înapoi.

– Dar tatăl tău? El ce a zis?

– Cum?

– Tatăl tău. Urma să-i spui despre noi.

– A, da. A fost aşa cum ţi-am. Nu-l încîntă ideea divorţului, dar o acceptă. Ne va susţine.

Începu să-şi scoată grăbit hainele, de parcă îl ardeau. Jane, însă, ar fi vrut să stea de vorbă.

– Asta-i tot ce poţi să-mi spui? întrebă ea, cu jumătate de glas.

Case rîse.

– Ce-ar mai fi de spus? Jane, nu am venit călare de la Twickenham în toiul nopţii ca să stăm de vorbă despre tata.

Îi scoase cămaşa de noapte şi se întinse în pat, lîngă ea.

– Iubeşte-mă, zise el. Asta e tot ce vreau.

Trupul lui veni cu toată greutatea şi încordarea deasupra ei. Braţele lui Jane îl înlănţuiră şi mîinile îi frămîntară uşor spatele, încercînd să domolească toată tensiunea pe care simţea că o acumulase.

– Nu-ți voi face nici un rău, îi zise el, lăsînd la o parte delicatețea, dar am nevoie de tine îngrozitor de mult.

– Case, şopti ea. Case.

Înțelese dintr-o dată că îl dorea cu aceeaşi înflăcărare cu care o dorea şi el pe ea. Îşi înălță capul de pe pernă şi îl sărută îndelung, cu patimă. Neaşteptat de repede uitară de sărut, de mîngîiere şi se abandonară unei îmbrățişări sălbatice, devenid un singur trup, o singură viață, pînă ce se istoviră într-o ultimă zvîcnire.

Jane încă nu-şi revenise cînd cineva ciocăni la uşă.

– Domnişoară Mayberry?

Era Ruggles.

– S-a întîmplat ceva? Mi s-a părut că aud zgomote.

Jane se uită speriată la Case.

– Ştie că eşti aici?

– Nu. M-am gîndit că nu vei suporta gîndul de a mai trece o dată prin asta.

Se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace.

– Scapă repede de el. Spune-i să-ți aducă un pahar cu lapte.

– Ruggles, îi strigă ea, cu glas moale. Nu pot să adorm. Te rog mult să-mi aduci un pahar cu lapte cald.

Urmă un moment de linişte, după care Ruggles spuse:

– Imediat, domnişoară Mayberry.

Îi auziră paşii îndepărtîndu-se pe coridor.

Case se îmbrăcase şi acum îşi lega lavaliera.

– Unde pleci? îl întrebă Jane.

– Mă întorc la Twickenham. Tatăl meu ştie că rămîn peste noapte acolo. Mîine dimincață, devreme, luăm micul dejun împreună. Ar fi bine să-ți pui pe tine cămaşa de noapte.

I-o dădu şi Jane o trase peste cap.

Case îi cuprinse chipul în mîini şi o sărută cu delicatețe.

– Cu cît ne căsătorim mai repede, cu atît o să fie mai bine.

Luă cartea şi i-o aşeză în mîini.

– Vorbim mîine. O să încerc să ajung la cină.

Merse la uşă, o deschise încet şi se furişă afară.

Lui Jane îi trebuiră cîteva momente bune ca să-şi revină. Stătea în pat, rezemată de perne, cu o carte în mînă.

Se uită spre Lance.

– A fost Case aici, sau imaginaţia a început să-mi joace feste?

Nu putea fi imaginaţia de vină, pentru că sînii ei încă simţeau atingerile lui. În plus, zîmbetul îi era strălucitor. Trăia un sentiment de adîncă bucurie pentru că exista un bărbat care o iubea atît de mult, încît străbătuse douăzeci de mile într-o singură noapte, doar ca să fie cu ea.

Nu a stat mai mult de zece minute, îşi zise ea.

18

Făcuse un pact cu ea însăşi: nu avea de gînd să lase pe *nimeni şi nimic să-i strice liniştea*. Nu voia să stăpînească lumea. Nu voia decît o şansă să-şi poată trăi viaţa alături de Case. Fiecare om merită puţină fericire.

Nu, îşi zise ea hotărîtă, nimic nu avea să distrugă liniştea pe care o obţinuse atît de greu. În plus, dacă s-ar dovedi acum laşă, ar însemna să trădeze tot ceea ce susţinuse la Ladies' Library. Acesta era motivul pentru care se înfiinţase biblioteca, să acorde femeilor drepturi egale cu ale bărbaţilor. Dar, cum aceste drepturi nu fuseseră încă obţinute, ea va fi considerată vinovată pentru divorţ.

În urmă cu o lună, nu ar fi crezut că ar putea gîndi aşa. Însă în urmă cu o lună nu ştia că îl iubeşte pe Case şi că el o iubeşte pe

ea. Părea că lumea s-a dat peste cap. Totul era diferit acum... Niciodată nu se simțise atît de fericită.

Se uită la ceas. Se apropia ora cinei. Sperase că el a sosit. Ea se schimbase deja. Era îmbrăcată cu o rochie albastră din cașmir, cu mîneci lungi, extrem de simplă. Privindu-se în oglinda mare își zise că rochia o făcea să semene cu o guvernantă. Era și palidă, așa cum i se întîmpla de fiecare dată cînd avea ciclul, așa că își ciupi ușor obrajii. Era ceva mai bine, însă tot lipsea ceva. Luă perlele mamei, le puse la gît și se declară mulțumită de înfățișarea ei.

Cînd se așezară la masă, Lady Sophy își zise că era foarte elegantă, chiar dacă îi plăceau toaletele simple. Erau doar ele două la masă și, pe măsură ce mîncau, Lady Sophy remarcă și alte schimbări: de pildă, chipul fetei părea mult mai luminos, la fel și ochii; un zîmbet îi tremura mereu în colțul gurii, iar gîndurile îi zburau departe.

Lady Sophy încercă să lege o conversație despre diverse cunoștințe comune, dar cînd văzu că Jane îi dădea răspunsuri de conveniență, ochii începură să-i sclipească vesel. Bănuia cam ce se petrecea în mintea lui Jane. În cele din urmă, nu se mai putu stăpîni și-i zise:

– Jane, lămurește-mă o dată ce e cu misterul acesta. Ar trebui, sau nu, să vă urez să fiți fericiți?

Jane se îmbujoră.

– Cum ați spus?

– Tu și Caspar? Știu că a plecat la Twickenham. Din moment ce mie mi-e clar că te iubește și că îl iubești, nu-mi este prea greu să-mi dau seama că tu ești motivul vizitei lui.

– A, nu, doamnă. Adică această discuție este prematură.

– Asta-i bună! exclamă Lady Sophy. Doar nu-ți închipui că el o să-i *ceară* ducelui permisiunea să se căsătorească cu tine? Nu, în nici un caz. Caspar nu procedează așa. Îl va *anunța*

pe tatăl lui, nu-l va întreba dacă este de acord. Şi să ştii, Jane, că ducele va fi încîntat să-i dea binecuvîntarea. Dacă le-ai cunoaşte pe fluşturaticele care îl tot vînează pe nepotul meu, ai înţelege. Cred că ducele renunţase să mai spere că fiul lui se va îndrăgosti de o fată drăguţă şi bună ca tine. Aşteaptă şi ai să vezi. Totul se va petrece întocmai cum aţi sperat voi.

În ciuda vinovăţiei care o cuprinse, Jane reuşi să se stăpînească şi să se exprime cu calm:

– Nu e aşa simplu precum pare. Cînd eu şi Case vom avea ceva să vă spunem, o vom face împreună.

Lady Sophy începu să rîdă.

– Bine, fie cum vrei tu, draga mea. Nu-ţi mai spun decît atît: alegerea nepotului meu mă bucură peste măsură. Dar gata, hai să ne luăm ceaiul în seră, vrei?

Lordul Reeve se arătă foarte mulţumit cînd primi un bilet de la James Campbell, prin care acesta îl invita să cineze împreună cu el la Cook's Hotel, pe Dover Street. Era conştient că nu personalitatea lui strălucitoare îl atrăsese pe Campbell, ci faptul că îl cunoştea pe Lordul Castleton şi îi ştia şi obiceiurile. În orice caz, ideea că se putea face extrem de util cuiva îi făcea mare plăcere şi, în plus, erau şi alte avantaje la mijloc. De cînd îl întîlnise pe Campbell, fusese tratat cu o ladă de coniac, cu dineuri elegante şi cu o noapte la masa de joc. Chefuise pe cinste, fără să-l coste un ban.

Ştia că toate acestea nu aveau să dureze. Îndată ce Campbell obţinea ce-şi dorea – întoarcerea soţiei răzvrătite – va pleca în Scoţia. Între timp, însă, el, Reeve, se bucura în fiecare clipă de această nouă tovărăşie. Campbell îl trata cu multă consideraţie, era generos şi lăsa să se înţeleagă că fiecare mic serviciu adus de Reeve urma să fie răsplătit cum se cuvine.

Buna lui dispoziție mai avea, însă, o explicație. Îl înveselea la culme amintirea feței lui Castleton cînd Campbell îi spusese că Jane Mayberry era, de fapt, o femeie măritată, mai precis – soția lui. Aroganța aceea atît de nesuferită se topise instantaneu. Îi luase locul o furie stăpînită.

Jane Mayberry. Reeve dădu, nedumerit, din cap. Era peste puterea lui de înțelegere. Nu-și dădea seama ce văzuse contele la ea. În orice caz, era convins că nu știuse că e căsătorită, pînă nu-i spusese Campbell. Reeve spera ca Jane Mayberry să fie la fel de îndrăgostită de conte, cum era și el de ea. În felul acesta ar suferi amîndoi.

Hotărîrea lui Campbell de a-și recăpăta soția era de înțeles. Nu o iubea, însă tatăl lui insista să se împace cu ea pentru că avea nevoie de un moștenitor care să ducă mai departe numele.

Buna lui dispoziție dispăru în clipa în care intră în camera lui Campbell. Era clar că tînărul băuse și chipul lui, atît de plăcut de obicei, era acum schimonosit de furie. Stătea la o masă, lîngă fereastră, și citea o scrisoare. Lavaliera îi era strîmbă, iar jacheta zăcea aruncată pe pat.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Reeve, îngrijorat de schimbarea lui Campbell.

– Citește asta!

Reeve își lăsă pe pat pălăria, mănușile și bastonul și luă scrisoarea pe care i-o întinsese Campbell.

– Ce este, domnule? întrebă din nou.

– Ai să vezi imediat! Azi-dimineață mi-a fost înmînată. Trimisul avocatului chiar m-a pus să semnez pentru primire.

Campbell se ridică brusc și începu să se plimbe, agitat, prin cameră.

Reeve aduse mai aproape o lumînare ca să vadă mai bine. Nu-i venea să creadă. Scrisoarea era de la avocatul Robert Shay, cel care îl reprezenta pe Contele de Castleton. Se afirma acolo,

în termeni foarte preciși, că domnișoara Jane Mayberry refuza să se împace cu soțul ei și că urma să rămînă sub protecția Lordului Castleton. Ideea aceasta îl năuci de-a binelea, dar ceea ce urma era de-a dreptul uluitor. Evident, Lordul Castleton avea să pretindă paternitatea asupra copiilor rezultați din această uniune.

– Îți dai seama ce înseamnă asta? izbucni Campbell.

– Da, răspunse Reeve. Înseamnă că acest Castleton a înnebunit. Tatăl lui nu va accepta una ca asta. El e moștenitorul, fir-ar să fie! Nu m-ar mira ca Romsey să-l dezmoștenească.

Campbell scrîșni din dinți.

– Îmi spune să divorțez de soția mea! Mă amenință!

– Așa e, dar cel puțin te vei alege cu niște despăgubiri substanțiale. Nu m-ar mira ca tribunalul să-ți acorde mai mult de douăzeci de mii de lire. Ar trebui să păstrezi această scrisoare și să i-o arăți avocatului tău.

Campbell se uită la Reeve de parcă acesta ar fi fost un imbecil care nu pricepea cum stăteau, de fapt, lucrurile.

– Aș fi putut divorța și în Scoția, dacă asta aș fi vrut! Tu crezi că o să accept ca ea să mă ducă de nas? Îți închipui că o să mă las umilit, încornorat de... ipocritul acela?

Se înroșise la față și începuse să facă spume la gură.

– Mi-a spus că totul e ca și aranjat, că ea urmează să iasă imediat de sub protecția lui. Dacă își închipuie că o să scape nejumulită, se înșală amarnic.

Reeve medita serios la cele spuse de Campbell, care trase un scaun și se așeză la masă.

– Fii atent la mine, Reeve, zise el. Mi-ai spus că soția mea locuiește cu mătușa lui Castleton în Bloomsburry.

– La Woodlands, adăugă Reeve, încuviințînd.

– Castleton locuiește și el tot acolo?

– Din cîte ştiu eu, nu. A mai stat cîte o noapte, dar de obicei se duce acasă la el, în Albany. Dacă vrei dovezi de divorţ, va trebui să mergi la Highgate. Ţi-am spus, acolo e cuibul lor. Acum îi renovează casa.

– Nu înţelegi ce vreau să spun.

Reeve se încruntă.

– Tu la ce te gîndeşti?

– Vreau să ştiu dacă acum este la Woodlands.

Reeve se gîndi cîteva clipe.

– Cabrioleta! exclamă el.

– Cum?

– Cabrioleta. De aici au început toate zvonurile. Nu are loc suficient în şopron, aşa că o ţine în curte. Dacă el se află acolo, atunci acolo este şi cabrioleta.

Campbell îl privi cîteva clipe cu ochii holbaţi, apoi lovi puternic cu palma în masă, făcîndu-l pe Reeve să tresară.

– Păi, asta-i! exclamă el, rîzînd. Dacă vedem cabrioleta acolo, nu facem nimic. Dar dacă nu e acolo şi nu există nici o şansă să se amestece Castleton, atunci punem mîna pe nevastămea.

Era mai mult decît se aşteptase Reeve.

– Adică... vrei să o răpim?

– Exact!

Reeve înghiţi în sec.

– Dar valeţii? Nu se poate să nu fie valeţi acolo.

– Nu vor interveni dacă văd că sîntem înarmaţi. Ai pistol?

– Nu-l am la mine.

– Îţi împrumut eu unul.

Reeve intrase într-o stare de efervescenţă, gîndindu-se că lucrurile luau o întorsătură care anunţa numai pericole.

– Şi cum vrei să fugi de acolo? Eu nu am trăsură şi nici tu nu ai.

Campbell se ridică în picioare, își îmbrăcă haina și își potrivi lavaliera. Ochii aruncau scîntei de nebunie.

– Inventăm noi o poveste care să stea în picioare și mituim un birjar ca să ne fie complice.

– Și cîinele? Am auzit că nu pleacă nicăieri fără el.

– Îl omorîm.

Campbell se sprijini cu palmele de masă și se aplecă spre Reeve.

– O să-ți răsplătesc osteneala. Să zicem... cinci mii de lire?

În clipa aceea Reeve uită de pericole.

– Cinci mii de lire, zise el. Ești foarte generos.

– Știam eu că te pot convinge.

În timp ce își bea ceaiul, străduindu-se să poarte o conversație inteligentă, Jane privea mereu spre fereastră. Sera se afla chiar în partea din față a casei, așa că văzu luminile de la poartă și argații trecînd de colo-colo cu felinarele în mîini. Îl aștepta pe Case. Cînd era cu el, totul părea simplu, ușor de înfăptuit. Fără el, însă, hotărîrea ei avea de suferit.

Văzu argații alergînd grăbiți către poartă. Lăsă la o parte ceașca și se ridică să vadă mai bine ce se petrecea.

– Cred că e Case, zise ea, și ieși din cameră înainte ca Lady Sophy să poată spune ceva.

Coborî în fugă treptele din față, se grăbi către poartă, prin iarba udă, dar se opri brusc. Nu Case era cel înconjurat de argați, ci soțul ei. Unul dintre servitori îi suci la spate mîinile, încercînd să-l trîntească în genunchi. Avea gura plină de sînge și pălăria îi căzuse în timp ce se zbătea neputincios să se elibereze.

– Am tot dreptul să fiu aici, strigă el.

– Nu și dacă vrei să intri cu forța, amenințînd cu arma, zise unul dintre portari.

Ochii lui Jack o fulgerară cu privirea.

– Spune-le cine sînt, răcni el.

– Nu l-am văzut pe omul acesta în viața mea.

Acum, înconjurată de patru argați voinici, unul dintre ei ținîndu-l în lesă pe Lance, Jane se simți stăpînă pe sine. Era clar că Lance tocmai fusese scos la plimbare cînd Jack dăduse buzna acolo.

Figura lui Jack se schimonosi de mînie și se smulse cu putere din mîinile argatului, aruncîndu-se asupra ei. Lance se transformă într-o fiară. Interveni, însă, Ruggles care făcu un pas în fața ei și îi trase o lovitură puternică în stomac. Jane nu simți nici cea mai mică părere de rău, chiar și atunci cînd Jack începu să vomite.

– Să aduc un gardian? întrebă Ruggles.

– Nu, răspunse Jane.

Știa că, oricît de mult se temea de omul acela și oricît de mult îl disprețuia, era în avantajul ei să nu-l provoace.

– Se pare că a băut prea mult și a greșit adresa. Dați-l afară.

Doi dintre portari îl ridicară în picioare pe Jack și îl tîrîră dincolo de poartă. El mai avea însă ceva de spus așa încît strigă cu o voce răguşită, abia reușind să articuleze cuvintele:

– Să-i spui lordului că din partea mea poate să putrezească în iad, cu tine cu tot. N-o să fie nici un divorț! Castleton n-are decît să facă bastarzi. Ai auzi, doamnă Campbell? N-o să fie nici un divorț!

Continuă să strige, însă Jane nu mai auzea ce spune. Rămase pe loc, ca împietrită. Cînd cineva îi așeză un șal pe umeri, se întoarse, așteptîndu-se să o vadă pe Lady Sophy, însă lîngă ea era doamna Trent, care o privea neliniștită, doamna Trent care îi cunoștea toate tainele și nu o judecase niciodată.

– Trentie, zise ea, cu ochii înecați în lacrimi.

Doamna Trent i se adresă cu blîndețe:

– Hai înăuntru, domniță. O să-ți pregătesc o cană zdravănă de ceai de marmeladă. Și dacă se întoarce neisprăvitul acela, Ben o să-i zboare creierii.

Abia atunci observă Jane că băiatul care se ocupa de caii ei stătea cu espingola pregătită.

Nu voia să dea explicații și nici nu putea da ochii cu Lady Sophy în starea în care era. Nu știa încotro să se îndrepte și ce să facă, așa că rămase pe loc.

Doamna Trent o luă de după umeri și, întocmai ca în vremea de demult, cînd boala mamei ei o răvășise, gîndi ea pentru amîndouă.

– Hai, domniță. Hai să ne întoarcem. Eu n-o să vă las, nu vă fie teamă.

Ruggles și cei doi argați îl duseră pe Campbell pînă la birja care aștepta peste drum. Reeve deschise portiera, dar î se tăie respirația cînd văzu figura lui Campbell. Apoi dădu cu ochii de Ruggles și se retrase în cel mai îndepărtat colț al birjei.

– Vă sfătuiesc să nu vă mai arătați mutrele prin partea asta a orașului, le zise Ruggles. Stăpînul meu nu-i agreează pe cei care le amenință pe doamne. Să nu spuneți că nu ați fost avertizați.

Referirea la doamne îl trezi pe Campbell din amorțeală.

– Asta nu e o doamnă, se revoltă el. E o tîrfă, asta...

Ruggles îi repezi un pumn în bărbie și scoțianul nu mai scoase un sunet. După ce îl îndesară pe Campbell în birjă și închiseră portiera, Ruggles îi ordonă birjarului să dispară cît mai repede de acolo, ceea ce omul se grăbi să facă.

Lordul Francis Reeve își dorea să fie oriunde altundeva în afară de Cook's Hotel, alături de un om care părea să sufere de

demență acută. Își frămîntase mintea să găsească niște motive plauzibile ca să plece de acolo, însă de teamă să nu-l înfurie și mai tare pe Campbell, nu spuse nimic.

– N-o să scape așa ușor! șuieră acesta printre dinți. Prefer să o văd moartă!

Nu era prima oară cînd lui Reeve îi era dat să audă așa ceva, dar de fiecare dată vorbele erau rostite cu și mai mare dușmănie. Începea să-și dea seama că se vîrîse pînă peste cap în afacerea asta. Într-adevăr, voia să-i pună cumva la punct pe Jane Mayberry și pe Castleton, dar Jack Campbell părea să aibă intenții criminale, și asta îl îngrozea.

Măcar de n-ar mai bea atît! Dădea coniacul peste cap de parcă ar fi fost limonadă.

Își drese glasul și-i zise:

– Acum ăștia pot să-ți facă necazuri. Dacă aș fi în locul tău, aș aștepta cîteva zile, chiar vreo două săptămîni, înainte să mă arăt la față.

În sinea lui își zise că în cîteva zile ar putea fi departe, la Bath, asigurîndu-și astfel un alibi. În cazul în care i s-ar întîmpla ceva lui Jane Mayberry, nimeni nu l-ar putea acuza de nimic.

Campbell se repezi spre el, spumegînd de furie, cu mintea tulburată de băutură.

– Ea crede că mi-a venit de hac, dar îți jur că nu-i așa. Nu mă tem de Castleton. Legăturile mele de sînge sînt la fel de puternice ca și ale lui, *la fel și* relațiile mele. Ai habar cine este patronul casei mele?

– Ăă, nu, zise Reeve. Mă tem că nu știu.

– Ducele de Argyll.

Reeve avu grijă să se arate impresionat, iar Campbell încuviință, dînd din cap.

– Da, continuă el, Ducele de Argyll. El și tatăl meu sînt veri de gradul al doilea.

Reeve nu putea să înțeleagă ce treabă avea asta cu Castleton, însă furia lui Campbell putea să izbucnească, așa că, din precauție, își păstră reflecțiile pentru sine.

Tresări cînd cineva ciocăni la ușă. Campbell se încruntă și se duse să deschidă.

În prag erau doi bărbați, la o distanță oarecare unul de celălalt.

– Domnul James Campbell? întrebă respectuos cel aflat mai aproape de ușă.

– Cine întreabă? vru Campbell să știe, arătîndu-se pus pe harță.

– Eu, răspunse bărbatul din ușă, căpitanul John Cox, de la Special Branch. Veți fi ridicat pentru un interogatoriu, domnule Campbell.

Apoi privi în spatele lui Campbell.

– Dumneavoastră, de asemenea, Lord Reeve.

Reeve nu stătu pe gînduri, ci își luă îndată pălăria, mănușile și bastonul. Acesta era cel mai bun prilej de a scăpa de Campbell. Știa totul despre Special Branch, cu toate că nu se înființase decît de vreo doi ani. Oamenii aceștia era reprezentanți ai legii, iar el nu avea de ce să se teamă. Nu era decît un martor nevinovat. După ce va răspunde la întrebări va fi liber să plece.

– Și ce naiba mai e și Special Branch? întrebă Campbell.

– Vă explicăm pe drum, domnule, spuse Cox. Nu e ceva care să vă îngrijoreze, dar s-a depus o plîngere împotriva dumneavoastră de către domnișoara Jane Mayberry.

– A, asta era, bravo! Ei bine, o să lămurim cît de curînd lucrurile, zise Campbell, încleștîndu-și pumnii.

Cox își îndepărtă puțin marginea hainei, atît cît să i se vadă pistolul prins la brîu.

– Sfatul meu este să ne urmați amîndoi în liniște, zise el.

Reeve nu avu nevoie să i se spună de două ori.

19

Când ajunse la Woodlands, Case o găsi pe Lady Sophy într-o stare de maximă agitație, Jane se încuiase în camera ei.

– Nu vrea să mă lase înăuntru și nici nu vrea să stea de vorbă cu mine, zise Lady Sophy.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Case.

– Nu-mi dau seama. Chiar aici, în curte, a fost un fel de conflict, din cîte am înțeles un bețiv a încurcat adresa. Așa am crezut la început. Dar, după ce Jane s-a încuiat în camera ei, n-am mai știut ce să cred. Caspar, tu știi cine este?

– Cred că ar trebui să stau de vorbă cu Jane înainte să trag o concluzie.

– Da, bineînțeles, dacă va vrea să te vadă. Doamna Trent este cu ea, dar refuză să vadă pe altcineva.

Case îi zîmbi mătușii lui, apoi spuse pe un ton autoritar:

– O să mă vadă. Și nu-ți face griji. Sînt sigur că nu e decît o furtună într-un pahar cu apă. Eu zic să pui pe cineva să pregătească niște cafea. După ce stau de vorbă cu Jane, mă întorc și discutăm.

După ce plecă mătușa lui, Case porni să-l caute pe Ruggles.

– A numit-o doamna Campbell? întrebă Case.

– Da, domnule.

– Și a zis că nu va fi nici un divorț?

Ruggles dădu din cap, afirmativ.

– Era și Reeve cu el?

– Da, domnule. În birjă.

Acum Case avea o idee destul de clară despre ceea ce o făcuse pe Jane să alerge în camera ei şi, cu toate că figura lui Ruggles nu trăda nimic, lui Case i se păru că şi acesta bănuia cam despre ce era vorba.

– Şi portarii? întrebă Case. Ei ce-au înţeles?

– Portarii cred că a greşit casa şi că a confundat-o pe domnişoara Mayberry cu altcineva. Băuse, domnule, şi mirosea de la o poştă. Era tare furios.

– Mulţumesc, Ruggles. Eşti liber.

– Vă mulţumesc, domnule.

Case căzu pe gînduri. Nu ştia sigur care avea să fie acum problema cea mai grea, Campbell sau Jane. Oricum, era hotărît să învingă.

Ciocăni la uşă.

– Jane, sînt eu, Case. Dă-mi voie să intru.

Uşa se deschise şi în prag apăru doamna Trent.

– Vă aşteaptă, domnule, îi zise ea, strecurîndu-se pe lîngă el în hol. Să aveţi răbdare cu ea. Acum de asta are mai multă nevoie.

– Mulţumesc, doamnă Trent.

Doamna Trent nu dădu semne să fi simţit asprimea din glasul lui. Făcu o scurtă plecăciune şi plecă repede.

Case simţi mirosul marmeladei de cum intră în cameră. Jane stătea într-un fotoliu, lîngă foc; Lance se ghemuise la picioarele ei. Cîinele era neliniştit şi-l privi pe Case de parcă ar fi fost un lup ascuns sub o blană de oaie. Nu era tocmai primirea la care se aştepta.

– Chiar era necesar să te ascunzi în camera ta? o întrebă el calm.

Jane îl privi o clipă, apoi se uită în altă parte. Vocea îi răsună aproape nefiresc:

– Mi s-a părut mai simplu așa. Nu știam cum să-i explic ce se întîmplă lui Lady Sophy. Voiam să vorbesc mai întîi cu tine.

Case își trase un scaun aproape de Jane, dar se opri cînd auzi cîinele mîrîind scurt. Îl privi în ochi.

– Mulțumesc, Lance, dar nu trebuie să mă avertizezi. Am vorbit deja cu doamna Trent.

Cînd Lance se uită în altă parte, Case se așeză.

– Am auzit că a fost agitație mare la porți, puțin înainte de sosirea mea.

– Soțul meu a fost, răspunse Jane, după cum probabil ai aflat. A făcut mare zarvă.

Era mai liniștită decît se așteptase el și, privind spre ceainicul de pe masă, Case se întrebă dacă nu cumva băuse cam mult ceai.

– Continuă, o îndemnă el, cu glas stăpînit. Spune-mi ce s-a întîmplat.

– S-a întîmplat, începu ea, că mi-am dat seama că îmi fac iluzii. Jack nu va divorța niciodată de mine. Cred că în sinea mea am știut asta dintotdeauna.

Făcu un gest de neputință cu mîna.

– Nu cred că am reușit să te conving cît de periculos poate fi omul acesta, continuă ea. Pare normal, poate fi chiar plăcut, cumpătat... dar atins de nebunie. Nu mă iubește, sau în orice caz nu e vorba despre ceea ce înțelegem tu și cu mine prin iubire; el crede că îi aparțin și mai degrabă m-ar vedea moartă decît să mă știe lîngă altcineva.

– Douăzeci de mii de lire... încercă el.

Dar Jane îl opri, cu un gest care exprima inutilitatea oricărei încercări. Lance ridică privirea spre Case.

– Nu banii contează pentru Jack, zise ea. Orgoliul, știrbirea prestigiului – nu știu cum să numesc asta, dar e tot ce contează pentru el. Nu l-am părăsit doar pentru că a abuzat de mine, ci și

pentru că era nebun de gelozie, pentru că era obsedat de mine. Şi nu s-a schimbat nimic.

Case îşi dădu seama unde aveau să ducă toate acestea şi răbdarea începea să-l părăsească.

– Îmi pare rău, zise el, îmi pare nespus de rău că a trebuit să suporţi nebunia din seara asta. Dacă aş putea schimba trecutul, aş face-o. Dar nu pot. Jane, tot ce avem noi doi e viitorul, viitorul *nostru*. Credeam că asta doreşti, credeam că eşti legată de *mine*.

Vorbele ei veniră repede, pe nerăsuflate:

– Şi ce fel de viaţă am avea dacă nu divorţează?

Case strînse din dinţi.

– O viaţă cît se poate de bună, după părerea mea. Ai avea o casă, un bărbat care te iubeşte, fidelitate, copii...

– Copii! Buzele începură să-i tremure. Tocmai aici e necazul.

Se ridică şi se plimbă agitată prin cameră, apoi se întoarse lîngă foc.

– Tu eşti un om înţelept! Nu se poate să nu ştii la ce mă refer! Copiii noştri se vor naşte în afara căsătoriei. Asta mi-a şi strigat Jack. „Spune-i lui Castleton că va creşte bastarzi!"

Nu ştia dacă să încerce să-i aline durerea sau să o zguduie puţin. Nu-şi mai putea stăpîni mînia. Apăruse primul obstacol mai mare şi ea se şi împiedicase. Se ridică de pe scaun, ca să o poată privi mai bine.

– N-ar fi prima oară cînd un Devere zămisleşte bastarzi – cuvîntul îţi aparţine. Dar, dacă te nelinişteşte atît de mult, foarte bine, nu vom avea copii.

Lui Jane nu-i venea să creadă că vorbea serios.

– Şi cu moştenitorii cum rămîne? Tu va trebui să te căsătoreşti ca să asiguri continuitatea familiei.

– Mai am un frate. N-are decît să asigure Justin continuitatea familiei. Şi e cam tîrziu să-mi scoţi ochii cu asta. Am trăit nişte

momente de nebunie sublimă chiar în patul acesta. La asta ce mai ai de spus, domnişoară Mayberry?

Jane privi cu ochii ei mari patul şi îşi muşcă buza de jos.

– Sîntem norocoşi, zise ea privindu-l pe Case. Azi mi-a venit ciclul. Nu sînt însărcinată.

– Norocoşi! Pentru tine doar asta înseamnă?

Auzindu-l, Lance se ridică, se scuturâ, apoi păşi încet dincolo de pat şi se tolăni pe jos, astfel încît să nu-i mai vadă pe cei doi care părcau să poarte de data aceasta un adevărat război.

Case îşi trecu degetele prin păr.

– Dumnezeule! exclamă el furios şi merse lîngă fereastră. Apoi, fără să se întoarcă zise: Discuţia asta oricum nu are nici un rost. Campbell va divorţa. Îl voi face eu să divorţeze. Şi după aceea ne vom căsători.

Jane se aşeză din nou în fotoliu. De data aceasta vocea nu-i era decît o şoaptă întreruptă de suspine:

– Tu nu-l cunoşti pe Jack.

Case se întoarse spre ea, cu faţa crispată de furie.

– Nu, Jane. Tu nu mă cunoşti pe mine. Unde îţi închipui că mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii de cînd am crescut? În Spania. Luptînd pentru ţara asta. Şi n-am fost un soldat oarecare. De cele mai multe ori nici nu purtam uniformă, şi nici oamenii mei. Ni se dădeau mereu misiuni speciale. Făceam lucrurile cele mai murdare, ca şi cumnatul meu. Am ucis oameni cu mîinile astea, fără să-mi pese.

Îşi privi mîinile ca şi cînd ar fi fost pline de sînge. Jane rămase şi ea cu ochii pironiţi asupra palmelor lui.

Vocea lui Case se mai domoli; parcă rostea un monolog.

– Unii ne numeau călăi, alţii spuneau că sîntem asasini. Într-un fel aveau dreptate. Nu încape îndoială că eram ucigaşi care lovcau fără greş. Nu luam niciodată prizonieri.

Jane rămăsese blocată, temîndu-se, parcă, şi să mai respire. Case o privi în ochi şi continuă:

– Da, nu prea eram niște soldați cumsecade. De ce crezi că mă urăște Piers atît de mult? Ordinele mele nu au fost să-l prindem pe el și pe tîlharii lui, ci să-i exterminăm. Și asta am și făcut.

Vorbea cu patimă, respirînd agitat.

– Acum spune-mi ce făcea Jack Campbell în vreme ce eu îmi mînjeam mîinile cu sînge în Spania. Bea, juca jocuri de noroc, alerga după fuste – așa mi-a spus. Și tu îți închipui că mi se poate împotrivi? Dacă m-ar cunoaște, dacă m-ar cunoaște cu adevărat, ar tremura de frică în clipa asta.

Da, îl credea, chiar îl credea pe omul acesta care i se înfățișa acum ca un străin.

Se lăsă un moment de tăcere. Case oftă, veni spre ea și o ridică în picioare.

– Nu mă privi așa, îi zise. Nu știu de ce ți-am povestit despre Spania. Eram un alt om atunci și duceam o astfel de viață. Să nu te temi de mine.

– Nu mă tem, răspunse ea repede, prea repede ca să fie convingătoare.

– Era vreme de război.

– Știu. Înțeleg.

Case zîmbi.

– Bine. Atunci știi și că nu mă sperii de Campbell. De dragul tău am fost gata să mă port ca un gentleman. Acum, însă, o să joc după alte reguli.

Apoi privi printre gene ceva care se afla lîngă fereastră, ceva ce nu băgase de seamă pînă atunci.

– Astea ce mai sînt? întrebă el, deși recunoscuse lădițele în care își adusese ea lucrurile.

Se întoarse și o privi în ochi.

– M-am gîndit să stau la Sally pentru cîteva zile. Avem nevoie de timp ca să ne gîndim la ce e de făcut. Am nevoie să fiu singură. Cînd sînt cu tine nu sînt în stare să gîndesc.

– Nu poți pleca de-aici!

Jane ridică privirea și ochii îi scăpărară.

– Ia stai puțin...

– Nu. Nici să nu încerci să mă contrazici. Nu te pot lăsa să pleci. Tu chiar nu pricepi? Nu de Campbell trebuie să ne temem, ci de Piers. Știe că te afli sub protecția mea. Aici ești în siguranță și aici ai să rămîi pînă hotărăsc eu ce e de făcut.

Lance apăru de după pat, cu colții mijiți, fără să amenințe pe cineva anume.

– E valabil și pentru tine! zise Case și ieși din cameră, trîntind ușa în urma lui.

Case vorbi cu mătușa lui, dar nu mai mult de cinci minute, și o lăsă cuprinsă de adînci frămîntări. Ea se arătă îndoioșată de logodna lor tacită, chiar profund îndoioșată, însă un divorț... era ca un stigmat care o urmărește pe o femeie toată viața. Jane avea să fie surghiunită din societate.

Știa că nu avea rost să încerce să-l lămurească pe nepotul ei. Nu putea fi influențat de părerea nimănui. O ispiti ideea de a o face pe Jane să se răzgîndească, dar renunță. Caspar nu ar fi iertat-o niciodată.

Lady Sophy nu era femeia care să se dea în lături din fața greutăților, așa că se așeză la masa de scris, în camera ei, și începu să redacteze o listă cu numele prietenilor și cunoștințelor care nădăjduia ea că o vor ajuta pe Jane să treacă peste scandalul ce avea să urmeze. Dacă se va implica ea, Jane nu va fi exclusă din societate.

Case îl găsi Waldo la grajd, stînd de vorbă cu Harper. Mai întîi i se adresă acestuia din urmă:

– Harper. Știu că te consideri un fel de escortă pentru mine, dar în seara asta a fost un conflict aici și aș fi mult mai

bucuros dacă ai rămîne să o supraveghezi pe domnişoara Mayberry. Domnul Bowman poate avea grijă de mine.

Harper îl privi cu luare-aminte pe Case şi înţelese că se petrecuse ceva destul de grav.

– O să am grijă să nu i se întîmple nimic, spuse acesta şi plecă.

Cînd Harper ajunsese suficient de departe ca să nu-i mai poată auzi, Case se întoarse spre Waldo.

– Ia te uită, îi zise el, iar dau peste tine. Ce s-a întîmplat, ai devenit un fel de umbră a mea?

Waldo oftă, cu un aer dramatic.

– Ştiu cît eşti de nesăbuit cînd e vorba să ai grijă de tine, aşa că, de dragul vremurilor de odinioară, m-am gîndit să te supraveghez.

Case înclină capul spre umăr şi-l privi iscoditor.

– Asta a fost ideea cumnatului meu?

– Mda, parcă mi-a spus ceva de genul acesta înainte de a pleca în Scoţia, dar cred, totuşi, că ideea a fost a mea. Acum spune-mi ce conflict a avut loc în seara asta.

– Îţi spun cînd ajungem la Cook's Hotel.

Waldo ridică din sprîncene.

– Campbell?

Case dădu din cap afirmativ şi ceru unui rîndaş să înşeueze doi cai.

– Cabrioleta, îl lămuri el pe Waldo, ar atrage atenţia. Cînd li se aduseră caii, încălecară şi se pierdură în noapte.

Proprietarul le spuse că domnul Campbell şi prietenul dumnealui, Lordul Reeve, părăsiseră de ceva vreme hotelul, împreună cu alţi doi domni, şi nu se mai întorseseră. Nu i se păruse nimic dubios. Toţi se purtaseră firesc, numai că domnul Campbell băuse cam mult.

– Şi la ce oră a fost asta? întrebă Case.

– Au trecut cel mult trei ore. Nu, chiar mai puțin, altfel nu i-aș fi văzut. Tocmai strînseserăm masa, după cină, cînd Lordul Cadogan m-a întrebat dacă îmi poate vizita crama. Dacă-mi permiteți, am o cramă pe cinste aici, iar Înălțimea sa...

– Mulțumim, îl întrerupse Case. O să așteptăm în bar și, dacă se poate, trimiteți-ne o sticlă de vin de Bordeaux, cel mai bun pe care îl aveți.

Expresia deznădăjduită de pe chipul proprietarului dispăru, lăsînd locul uneia binevoitoare.

– Cum să nu, domnule. Nu veți fi dezamăgit.

Se așezară la bar, și Case îi expuse pe scurt amănuntele legate de apariția nepoftită a lui Campbell la Woodlands, dar reacția lui Jane i-o prezentă ușor modificată.

– Vrei să-ți spui că e gata să te părăsească? întrebă Waldo.

Dar cînd Case îl privi printre gene, adăugă ușurat:

– Perfect, nu putem lăsa să se întîmple una ca asta. Apoi glasul îi deveni grav: Să înțeleg că vrei să-l provoci la duel? Nu, m-am gîndit eu că nu vei face așa ceva. Oricum nu ar rezolva nimic. Iar dacă l-ai ucide, nici cumnatul tău nu-ți va putea salva pielea. Care va să zică, va trebui să cauți să-l convingi așa, cu delicatețe?

– Atîta delicatețe cît să albească peste noapte, răspunse Case. Ai o țigară?

Fumară în liniște o vreme apoi Case rupse tăcerea:

– Waldo, să știi că e chiar o ușurare să fiu cu tine.

– De ce?

– Pentru că tu nu mă întrebi despre război, și nici de ce mă urăște Piers atît de mult.

– Nu, zise Waldo, suflînd în sus o spirală de fum și urmărind-o cum se risipește. Am fost acolo. Știu ce s-a întîmplat.

– Am fost barbari?

Waldo se întoarse și-și privi prietenul în ochi, fără să clipească.

– Am salvat mii de vieți. Să nu te aștepți să mă simt vinovat. Și nici tu să nu începi să te lamentezi. Piers nu e un barbar. E o bestie. Să nu uiți asta.

După o jumătate de oră terminaseră vinul și începuseră să-și piardă răbdarea.

– Hai să aruncăm o privire sus, zise Case. Poate Campbell s-a întors pe undeva, prin spate.

Case ciocăni la ușă, dar nu răspunse nimeni. Nu-i trebuiră decît cîteva secunde ca să forțeze încuietoarea și să intre. Waldo luă o lumînare dintr-un sfeșnic de pe hol și intră primul în camera elegantă, așa cum era de așteptat la un hotel precum Cook's. Pe podea zăceau niște haine, iar pe masă se afla o sticlă de coniac și două pahare. Mai găsiră și o scrisoare.

– Este de la Robert, spuse Case, cercetîndu-i în grabă conținutul.

Waldo găsi ceva pe policioara șemineului.

– Măi, măi, măi, zise el. Ghici cine și-a vîrît nasul în afacerea asta?

– Cine?

– Piers.

Case se încruntă.

– Peste ce-ai dat?

– Pietre, zise el și le dădu drumul în palma lui Case.

Rămaseseră amîndoi cu ochii pe cele două pietre, apoi se uitară unul la celălalt.

– Asta ce naiba vrea să însemne?

Waldo răspunse încet, rostind vorbele rar:

– Cred că de-acum Campbell nu va mai fi o problemă pentru tine.

Case nu înțelegea ce se petrece.

– Dar de unde știe de Campbell? Și de ce i-ar veni de hac? Campbell nu are nici o treabă cu Piers. Cred că l-ar bucura la culme să știe ce probleme îmi face mie ticălosul ăsta.

– A, nu. Nu cred. Piers vrea să fie singurul care să te joace pe degete. Iar despre cum a aflat de Campbell, am vorbit ceva mai devreme. Are informatori acolo unde trebuie. Ştim de portarul de la Twickenham şi de argaţii de la Woodlands. Dar mai pot fi şi alţii. Ne sînt de folos şi nouă şi lui. Duc mai departe poveştile pe care le spunem, dar nu-i putem împiedica să vorbească vrute şi nevrute. Sînt sigur că Piers a pus ochii pe Campbell în seara în care a vrut să treacă de paza de la Twickenham.

– Mda. Lui Piers nu i-ar conveni să-l ştie pe Campbell băgîndu-se tot timpul între noi.

– Acum ce facem?

– Nimic. Cînd proprietarul o să anunţe dispariţia lui Campbell, o să intervină cei de la Bow Street.

– Şi pînă cînd ei vor dezlega problema, reuniune noastră se va fi încheiat.

Case strecură pietricelele în buzunar.

– Asta a fost o noapte oribilă şi am sentimentul că lucrurile or să meargă din rău în mai rău. Hai să mergem acasă, în Albany, şi să ne gîndim cum o să procedăm.

Waldo îl bătu pe umeri.

– Eu am altă idee. Să mergem acasă, în Albany, şi să desfacem o sticlă din cel mai bun coniac al tatălui tău.

Case nici că putea să se opună.

20

Ţipise putin şi ciocănitul slab o trezi imediat. O durea tot corpul, pentru că adormise aşa, îmbrăcată, în fotoliul de lîngă foc. Se uită în fugă la ceas şi văzu că era trecut de miezul nopţii.

Ciocănitul se repetă şi auzi glasul lui Ruggles.

– Domnișoară Mayberry, v-ați trezit? Sînt doi domni aici care doresc să vă vorbească.

La ora asta? Alarmată, Jane se ridică și se duse la ușă. Lance ajunsese înaintea ei.

– Cine sînt? întrebă, după ce deschise ușa.

– Doi ofițeri de la Special Branch. Au spus că vor să stea de vorbă cu doamna Campbell și m-am gîndit că poate vreți să auziți ce au de spus. Susțin că e urgent. Vă așteaptă jos.

– Este și Lady Sophy cu ei?

– Nu. Ne-am gîndit că n-ar fi bine s-o trezim.

– Harper unde este?

– Harper?

– Am stat puțin de vorbă cu el în noaptea asta. Am crezut că este de serviciu.

Dacă o așteptau vești rele, voia ca Harper să fie lîngă ea. Se baza mult pe forța lui. Indiferent ce ar fi fost, *el* nu s-ar fi speriat.

– Nu poate fi prea departe. Cît vorbiți dumneavoastră cu ofițerii, o să-l caut.

Ruggles o conduse în cămăruța din fața salonului, aceeași cămăruță în care o sărutase Case înainte de a pleca împreună la cumpărături. Atunci fusese fericită, neînchipuit de fericită. Acum, însă, era speriată de moarte. Probabil că se întîmplase ceva îngrozitor, dacă doi agenți de la Special Branch veniseră la o oră atît de tîrzie. Harper îi spusese despre Case că plecase la Cook's Hotel, să stea de vorbă cu soțul ei. Oare ce se întîmplase? Și unde era Case?

Privirea agenților era sumbră. Cel care vorbi și care se recomandă drept căpitanul John Cox avea în jur de treizeci de ani. Era un tip scund, dar bine legat.

– Trebuie să vă pregătiți pentru o veste foarte neplăcută, doamnă Campbell, îi spuse Cox. Dumneavoastră sînteți doamna Campbell, nu?

Inima începu să-i bată mai repede.

– Ruggles, rămîi cu mine, zise ea. Apoi îi răspunse ofițerului: Da, eu sînt doamna Campbell. Spuneți-mi ce s-a întîmplat.

– Regret să vă anunț că un bărbat a fost atacat în noaptea aceasta la Vauxhall Gardens. Atacul i-a fost fatal. Credem că este vorba despre soțul dumneavoastră. Era și o scrisoare... În orice caz, am vrea să ne însoțiți.

Îi trebui ceva timp ca să se adune și să poată vorbi.

– Vreți să spuneți că... Jack a fost omorît?

– Așa se pare. Vă rog să ne însoțiți, doamnă Campbell.

– La Vauxhall Gardens? întrebă ea, ca în transă.

Gîndurile i se învălmășiră în minte. Știa unde este Vauxhall Gardens. În timpul verii, grădinile erau pline de lume și petrecerile țineau acolo toată noaptea. Iarna, însă, erau închise.

– Dar este închis pe timp de iarnă, dădu ea glas gîndurilor sale.

– L-a găsit un gardian. Îmi pare rău, doamnă Campbell.

– Să-mi iau haina. Ruggles, găsește-l pe Harper.

Sus o întîlni pe doamna Trent. Ceva o trezise, și cum nu știa ce anume, ieșise să cerceteze. Jane îi spuse în cîteva cuvinte ce se întîmplase.

Doamna Trent îi ajută lui Jane să îmbrace haina; nu cea roz, din catifea, ci una din lînă, de culoare închisă, pe care o purta în fiecare zi.

– Să nu pomenești numele Lordului Castleton, o avertiză Jane. Să nu spui nimănui...ah, Trentie, să nu-l bagi în nebunia asta.

– Am înțeles. Nimeni n-o să scoată nimic de la mine.

Jane își luă în fugă săculețul în care avea și pistolul și coborî, grăbită, treptele.

Ruggles revenise acolo, dar fără Harper, iar agenții nu aveau de gînd să aștepte pînă aveau să-l găsească. N-au fost de acord nici ca Lance să o însoțească.

La scară se afla o trăsură, cu gratii la ferestre. Ruggles urcă alături de ea. Nimeni nu scotea o vorbă. Jane se gîndea la Case şi îşi amintea fiecare cuvînt pe care îl rostise despre experienţa lui în Spania şi despre rolul pe care îl avusese în unitatea specială. Îşi amintea bine vorbele lui. *Unii ne numeau călăi, alţii spuneau că sîntem criminali. Acum a venit vreamea să joc după alte reguli.*

Doamna Trent privi de la fereastra camerei lui Jane, pînă cînd trăsura nu se mai zări. Se bucura că Jack Campbell primise ceea ce merita. Nu avea de gînd să verse nici o lacrimă pentru canalia aceea. În acelaşi timp, se ruga pentru conte şi spera din toată inima să nu fie implicat. Şi domnişoara Mayberry putea fi bucuroasă că a scăpat de bestia aceea de soţ, cu condiţia ca Lordul Castleton să nu fie implicat.

Oftînd, începu să strîngă lucrurile şi să le aşeze la locul lor. Cînd îşi dădu seama ce face, se opri buimăcită. Ar fi trebuit să fie în pat la ora aceea. Ceva, însă, o trezise. Dar ce anume? Apoi îşi aminti: se trezise, după ce auzise un geam spărgîndu-se. Se gîndi că zgomotul venea din camera de dedesubt. Tocmai pornise să vadă ce se întîmplase, cînd auzise vocea domnişoarei Jane, aşa că uitase imediat de geamul spart.

Cu lumînarea în mînă, străbătu holul şi tresări cînd simţi ceva atingîndu-i picioarele. Era Lance. Se bucură să-l ştie lîngă ea. Nu că s-ar fi temut. Nu se gîndea că ar fi putut intra hoţi în casă, dar suportase prea multe şocuri într-o singură zi, aşa că era cu nervii la pămînt.

Camera în care intră era un dormitor. Îşi dădu seama că nu greşise încăperea cînd văzu un scaun răsturnat, şi oglinda mare spartă. Pe podea zăcea un sfeşnic, cu lumînarea în el. Rămase cu ochii pironiţi asupra oglinzii. Lance făcu un salt înainte şi începu să zgîrie cu ghearele uşa dulapului. Cînd deschise uşa şi trupul unui om se rostogoli afară, doamna Trent ţipă îngrozită.

*

Case bea de unul singur, iar Waldo dormea într-un fotoliu, cînd cineva ciocăni insistent la uşă. Nu exista nici un servitor în casă care să răspundă. Case se învinovăţea acum că îi spusese lui Ruggles că era liber şi nu adăugase că era liber să se întoarcă acasă, în Albany.

Se duse la uşă, ţinînd în mînă pistolul, şi constată ca era unul dintre portarii de la Woodlands.

– Înălţimea voastră, trebuie să veniţi imediat, îi zise acesta. Domnul Harper e lovit rău, iar domnişoara Mayberry a plecat cu doi bărbaţi.

– Ce este? întrebă Waldo din spatele lui Case.

– Piers, răspunse Case înnebunit de furie. Piers mă joacă pe mine pe degete.

Harper îndura cu stoicism, în vreme ce doamna Trent îi curăţa rana de pe frunte, pe care o căpătase cînd căzuse cu capul în oglindă. Cucuiul din ceafă deja i-l îngrijise. Erau cu toţii în bucătărie. Se trezise toată casa, pînă şi doamna Morrison, menajera, pe care greu o trezea ceva. Acum pregătea sandvişuri pentru lord, pentru domnul Bowman şi pentru oricine altcineva dintre cei de faţă.

Harper îl privi recunoscător pe Case cînd acesta îi puse în mînă un pahar cu puţin coniac. Doamna Trent încercase să-l păcălească, dîndu-i nişte ceai de marmeladă, dar o refuzase categoric.

Deja povestise ce se întîmplase, dar acum, după ce veniseră Lordul Castleton şi prietenul lui, trebuia s-o ia de la capăt.

– Uite cum a fost, începu el. Îmi făceam rondul de noapte pe hol, cînd am auzit pe cineva strigîndu-mă. M-am uitat în jur, am văzut o uşă întredeschisă şi, fără să bănuiesc nimic, am intrat

în cameră. Atunci m-a pocnit în cap. M-am clătinat şi am intrat cu fruntea în oglindă.

– Cine? întrebă Case, abia stăpînindu-se. Cine te-a lovit, Harper?

Harper privi în jos, în pahar. În cele din urmă, răspunse:

– Nu ştiu, Înălţimea voastră.

Ochii lui spuneau însă altceva.

Cînd Case dădu din cap, semn că înţelesese, Harper continuă:

– Asta e tot ce îmi amintesc. Apoi doamna m-a readus în simţiri cu sărurile acelea.

– Dar de ce i-ar face cineva una ca asta lui Harper? întrebă Lady Sophy. Ce ar avea de cîştigat?

Apoi îl privi neliniştită pe Case.

Case şi Waldo schimbară o privire fugară. Îi interogaseră pe portari şi pe doamna Trent, aşa că aflaseră toate amănuntele legate de agenţii de la Special Branch şi de plecarea lui Jane împreună cu ei, şi înţeleseseră de ce fusese Harper dat la o parte.

– Şi eu îmi pun aceeaşi întrebare, zise Waldo.

Înainte ca mătuşa lui să mai zică ceva, Case i se adresă doamnei Trent:

– Sînteţi sigură că urmau s-o ducă la Vauxhall Gardens?

– Aşa au spus.

Case dădu din cap.

– Harper, pot să vorbesc puţin cu tine?

Ieşiră amîndoi în holul din spate.

– Zi, Harper, cine a fost?

– Ruggles, răspunse el. L-am văzut în oglindă înainte să mă prăbuşesc.

– L-ai văzut prin întuneric?

– Nu. Ţineam încă în mînă lumînarea.

– Fir-ar să fie! exclamă Case. Ştiam că e cineva dinăuntru, dar Ruggles... am avut încredere în el! Clar, acum totul are sens.

De obicei el e de serviciu noaptea, însă în scara asta i-am dat liber. Nu se aşteptau ca tu să fii aici. Asta i-a speriat.

– Da, încuviinţă Harper, eu îi cunosc pe toţi agenţii de la Special Branch.

– Ai avut noroc că nu te-a omorît.

– Numai norocos nu mă simt. Şi de unde ştiţi că nu a vrut să mă omoare?

Se despărţiră cînd li se alăturară Waldo şi Lady Sophy.

– Mulţumesc, Harper, zise Case. Acum vezi-ţi de rănile tale.

– Dar, domnule...

– Acum, Harper, acum. E un ordin.

Harper se întoarse, bombănind, în bucătărie.

– Caspar, vreau să ştiu ce se întîmplă, zise Lady Sophy.

– Nu ştim. Deocamdată nu sîntem siguri.

– Oamenii aceia nu erau de la Special Branch, am dreptate?

– Nu, se pare că nu.

Apoi îi făcu semn lui Waldo.

– Să se ducă cineva la House Guards, poate chiar au trimis ei nişte oameni de-ai lor. Vin şi eu imediat.

– Dacă nu ar fi fost agenţi, Harper şi-ar fi dat seama, zise Lady Sophy. Doar lucrează pentru Special Branch. În clipa următoare pricepu totul: deci din cauza asta l-au eliminat; şi-ar fi dat seama imediat că erau nişte impostori.

– Deocamdată nu ştim nimic sigur.

– Biata doamna Trent. Nu ştie ce se petrece.

– Şi nici nu trebuie să ştie! Nu are rost să alarmăm pe nimeni pînă nu aflăm ce s-a întîmplat.

O privi atent pe mătuşa lui, şi i se adresă pe un ton mai calm:

– Ai vrea să faci ceva pentru mine ?

– Orice.

– Ai grijă ca Harper să nu vină după noi. Nu poate să plece nicăieri în starea în care se află. Ar fi bine să-l vadă şi un doctor.

– Am trimis deja după doctor.

– Şi încearcă să-i liniştești pe toți.

– Da, răspunse ea. Pot să fac asta. Apoi schiță un zîmbet trist. Adu-o înapoi teafără, zise ea.

Case dădu din cap, şi o porni grăbit spre uşă.

Aerul rece de afară era tocmai ce-i trebuia ca să-l scoată din starea care îl cuprinsese. Nu se pierdea niciodată cu firea. Era întotdeauna stăpîn pe sine. Nu trebuia decît să uite că Jane era Jane. Nimic nu trebuia să-l tulbure. Trebuia să redevină cel care fusese odată. El era vînătorul, iar prada era Gideon Piers.

Waldo şi cîțiva dintre argați, toți foşti soldați, aşteptau deja călare.

– Luăm şi cîinele? îl întrebă Waldo.

Cînd privi în jos, Case îl văzu pe Lance la picioarele lui.

– Da. E singurul care o poate găsi pe Jane.

După ce încălecă şi Case, Waldo ceru lămuriri.

– Îmi trec o mulțime de întrebări prin minte – legate de timp, de desfăşurare, de găsirea momentului potrivit. Îți dai seama ce înseamnă asta?

– Îmi dau seama, răspunse Case furios. Avem un Iuda printre noi.

Waldo se încruntă.

– Cine este?

– Ruggles, valetul meu.

Waldo îl privi îngrozit.

– Nu se poate să fie Ruggles! Robert l-a verificat. Referințele au fost impecabile.

– Sînt convins, dar banul corupe ca nimeni altul. Vorbim mai tîrziu. Acum, hai să mergem.

*

Trăsura îi lăsă la intrarea principală, dar ei intrară în grădinile Wauxhall pe o poartă laterală. Semăna mult cu intrarea de la Albany, cu zidurile acelea de fortăreață, însă Jane se adăpostise la Albany în timpul zilei, iar noaptea atmosfera i se părea lugubră și nu prevestea nimic bun. Felinarele pe care le duceau însoțitorii ei nu făceau decît să-i sporească sentimentul că se scufunda într-un ocean de întuneric.

Căpitanul Cox era chiar lîngă ea. Din cînd în cînd, Jane privea peste umăr la ceilalți oameni care o însoțeau. Acum erau patru, împreună cu Ruggles, și în lumina felinarelor arătau ca niște strigoi.

Ca să nu se lase copleșită de panică, Jane încercă să-și amintească grădinile Vauxhall așa cum arătau cînd le vizitase ea. Își amintea că erau acolo grupuri mari de oameni, iar în Dumbravă cînta orchestra. Toată lumea era destinsă și veselă. Se sărbătorea atunci una dintre victoriile lui Wellington în Spania. Nu-și aducea aminte care anume.

Încercarea ei nu avu, însă, efectul așteptat. Gîndurile continuau să o asalteze. Se afla aici ca să identifice cadavrul soțului ei. Oare Case îl provocase pe Jack la duel? Să fi fost moartea lui Jack urmarea duelului? Asta ar explica alegerea acelui loc pustiu cum erau acum grădinile Vauxhall.

Și toate se întîmplau numai din vina ei. Of, Dumnezeule, numai din vina ei.

Măcar de-ar spune cineva un cuvînt, ca să rupă tăcerea aceea apăsătoare. Amuțiseră, însă, cu toții. Limba parcă-i înțepenise, lipită de cerul gurii, iar gîtul și-l simțea uscat. Nu se auzeau decît pașii lor pe pietriș și crengile copacilor fremătînd în bătaia vîntului.

Ieșiră de pe aleea principală și intrară pe o alta, mai îngustă, invadată de arbuști și copaci. Întunericul devenise sufocant. Jane

abia mai putea să respire. Tresări speriată cînd o zgîrie ceva pe obraz, dar căpitanul Cox îi prinse cotul, ajutînd-o să-şi păstreze echilibrul.

– Nu mai avem mult, spuse el.

Cînd cotiră din nou şi apucară pe o altă alee, şi mai îngustă, Jane încetini pasul. Erau o mulţime de alei în Vauxhall, fiecare cu ramificaţiile şi intersecţiile ei, care formau un adevărat labirint. Dacă ar fi încercat să scape, n-ar fi ştiut încotro s-o apuce.

Gîndul acesta aprinse o luminiţă în bezna din mintea ei: oamenii aceştia au spus că sînt de la Special Branch, dar oricine ar fi putut pretinde asta. Acceptase să-i însoţească fără să pună la îndoială spusele lor. De ce?

Ruggles. El garantase pentru ei. Iar Ruggles n-ar fi pus-o în pericol.

– Am ajuns, zise căpitanul Cox.

Luminiţa care se aprinsese în mintea ei se stinse. În faţă se afla unul dintre multele pavilioane mici, aşezate din loc în loc în grădini şi folosite ca adăposturi pe timp de ploaie. Felinarul suspendat de streaşină fusese aprins şi o lumină slabă se răspîndea pe aleea acoperită cu pietriş.

– Şeful ar vrea ca mai întîi să stea de vorbă cu dumneavoastră între patru ochi, i se adresă politicos căpitanul Cox. Ar fi mai bine să lăsaţi ăsta la mine.

„Ăsta" era săculeţul ei, în care avea pistolul. Jane ezită, însă raţiunea învinse instinctul. Oamenii aceştia erau de la Special Branch, iar ea venise să identifice cadavrul soţului ei. Dacă ar fi vrut să-i facă vreun rău, n-ar fi aşteptat atît.

Privi înapoi spre drumul pe care veniseră. Nu mai văzu pe nimeni, nici măcar pe Ruggles. Brusc o străbătu un fior rece. Căpitanul Cox o împinse uşor de la spate în pavilion.

– Rămîn eu de pază, afară, zise el.

Bărbatul din pavilion era de înălţime mijlocie, însă nu-i putea vedea faţa deoarece felinarul se afla în spatele lui.

– La loc, domnişoară Mayberry, rosti el.

Jane se aşeză pe banca din lemn spre care îi făcuse semn. Simţi cum i se strînse stomacul cînd bărbatul făcu cei cîţiva paşi care îi despărţeau şi rămase în picioare în faţa ei, dominînd-o. Jane îşi luă inima-n dinţi şi îl întrebă:

– Unde este cadavrul soţului meu?

Bărbatul rîse scurt.

– Toate la timpul lor. Permite-mi să-ţi spun că îmi face mare plăcere să te reîntîlnesc, cu toate că ultima noastră întrevedere a cam lăsat de dorit. Nu mă aşteptam ca o femeie să aibă atîta prezenţă de spirit.

Instinctul şi raţiunea se completară, şi în mintea ei se făcu lumină. Îl avea în faţă pe omul care dăduse foc hambarului. Îi recunoscu vocea, lipsită de orice accent. Nu erau agenţi de la Special Branch. Nu era nici un cadavru care trebuia identificat. Căzuse într-o capcană şi se afla în mîinile lui Gideon Piers.

Dacă ar fi avut acum o armă, nu l-ar fi împuşcat pe el, ci şi-ar fi tras un glonţ în cap pentru că fusese atît de nesăbuită. Trebuia să se adune, să se orienteze şi să încerce să găsească o modalitate de a scăpa de acolo. *Să nu intri în panică! Gîndeşte!*

Cox stătea de pază la intrare. Dar unde era Ruggles? Unde erau ceilalţi? Dacă ea şi Ruggles ar reuşi să scape, s-ar putea ascunde în grădini, pînă cînd ar fi salvaţi. Încerca să aprecieze cu ochii minţii distanţa de la ea pînă la uşă.

Piers chicoti din nou.

– Nu ştiu ce-ţi trece acum prin minte, domnişoară Mayberry, dar chiar nu trebuie să te temi de mine, mai ales dacă nu-mi stai în cale. Şi dacă eşti îndeajuns de înţeleaptă, n-o vei face încă o dată.

Jane începuse să respire greu şi abia reuşi să vorbească:

– De ce te-aş crede? L-ai ucis pe omul acela în Hyde Park.

În clipa următoare își dădu seama că mai bine tăcea. Tocmai îi dăduse ideea crimei.

– Cine, Collier? A primit ceea ce merita. Era unul dintre *Frați* și m-a trădat. Vocea îi devenise aspră. Din cauza lui a reușit Castleton să mă atace prin surprindere.

Jane se îndepărta puțin cîte puțin de el, încercînd să se apropie de ușă. Nici nu auzi justificarea pentru uciderea lui Collier.

– Eu n-aș încerca asta! rosti Piers pe un ton tăios.

Jane îngheță. Urmă un moment de tăcere. Nu auzea decît bătăile propriei sale inimi.

Piers zîmbi, ori așa i se păru ei, pentru că vorbi pe un ton mult mai calm:

– Letty mi-a spus că puține sînt lucrurile care te înspăimîntă.

Letty se înșela. Gideon Piers o înspăimînta de moarte. Era atît de calm, atît de stăpîn pe sine, în vreme ce ea abia își putea stăpîni respirația.

– În scrisorile ei îmi povestea mult despre dumneata, continuă el. I-ai fost o bună prietenă atunci cînd a avut nevoie.

Jane nu-și dădea seama despre ce vorbea Piers, dar nici nu avea de gînd să-l contrazică. Dacă ținea să aibă o părere bună despre ea, cu atît mai bine.

Altceva începu să o preocupe. Nu părea un om decăzut, nici rău, nu avea nimic din înfățișarea monstruoasă pe care și-o imaginase ea. Asta n-o putea determina să-și schimbe părerea despre el. Fusese căsătorită cu Jack Campbell și știa ce poate ascunde farmecul unui bărbat. Omul acesta nu putea fi decît un criminal care ucidea cu sînge rece, un individ straniu, și nu putea ști cum reacționează. Case o prevenise să nu-l subestimeze, așa că nu avea de gînd să o facă.

O dată luată această hotărîre, Jane îl privi, încercînd să-i deslușească trăsăturile în lumina slabă, dar nu reuși. Cu siguranță

că el plănuise totul, pentru că lumina felinarului cădea din plin pe chipul ei.

Străduindu-se să pară cît mai calmă, Jane îl întrebă:

– De ce m-ai adus aici, domnule Piers? Omul dumitale, Cox, mi-a spus că trebuie să identific cadavrul soţului meu. Dar acesta a fost un pretext, nu-i aşa?

– Te-am adus aici din două motive. În primul rînd ca să-i plătesc o datorie lui Castleton. *Stai jos, domnişoară Mayberry!*

Jane nu-şi dăduse seama că se ridicase, pe jumătate, de pe bancă. Se supuse automat ordinului primit.

– Vreau să spun, o datorie de onoare, adăugă el.

– Onoare? repetă ea, neînţelegînd la ce se referea.

Cînd Piers făcu un pas înapoi, Jane simţi că respiră ceva mai uşor.

– Da, de onoare. Nu ştiu cît de multe ţi-a povestit Castleton despre Spania, dar înainte de ultima bătălie el le-a dat voie femeilor şi copiilor să plece. Însă nu e singurul care ştie ce înseamnă să fii cavaler. Ceea ce vreau să spun este că o faptă bună cere întotdeauna o răsplată. Acum sîntem chit. Şi vreau să ştie asta.

Jane nu înţelegea nimic din ce povestea Piers.

– Şi al doilea motiv? întrebă ea.

– După cum am spus deja, o faptă bună cere întotdeauna o răsplată. Ai fost o prietenă adevărată pentru sora mea. Voi fi şi eu un prieten bun pentru dumneata. Ai un soţ pe care nu ţi-l doreşti. O să rezolv eu această problemă. Campbell nu o să-ţi mai facă niciodată necazuri. Nu trebuie decît să spui cuvîntul potrivit şi vei fi văduvă. Gîndeşte-te, domnişoară Mayberry. Vei fi liberă să te căsătoreşti din nou. A, dar mă tem că nu cu Castleton. În ce-l priveşte am alte planuri.

Era atît de calm, atît de cerebral, atît de curtenitor. Se oferea să-l omoare pe Jack cu atîta seninătate, de parcă nu avea de gînd să comită o crimă, ci doar să-i cheme o birjă.

Un lucru însă era cît se poate de clar. Ea avea să scape cu viață din capcana aceasta. Redeveni stăpînă pe sine.

– Mulțumesc, dar aș prefera să nu merg atît de departe. Nu am de gînd să mă căsătoresc din nou, nici cu Lordul Castleton... nici cu altcineva.

– Bine, atunci va trebui să-l ucid pe celălalt.

Acum chiar că nu mai înțelegea nimic.

– Care celălalt? Despre ce vorbești?

Piers dădu, mustrător, din cap.

– Înseamnă că nu m-am făcut înțeles. Afară sînt doi oameni a căror soartă depinde de un cuvînt al dumitale. Unul va muri, celălalt va trăi.

Îi trebuiră cîteva clipe ca să înțeleagă. Apoi, reuși să se dezmeticească.

– Jack. Îl ai pe Jack?

– Da. Nu așa am spus?

Celălalt trebuie să fi fost Ruggles. Îi avea pe Jack și pe Ruggles, iar unul dintre ei trebuia să moară. Reuși cu greu să vorbească:

– Dar de ce să-l omori pe unul dintre ei? Nici unul nu are de-a face cu dușmănia dintre dumneata și Lordul Castleton.

– Draga mea domnișoară Mayberry, nu te-am adus aici în noaptea asta ca să facem schimb de amabilități. Am vrut să-i transmit un mesaj lui Castleton. Dacă te las să scapi cu bine de aici, va crede că mi-am pierdut cumpătul. Nu sta prea mult pe gînduri, altfel o să-i ucid pe amîndoi.

Paralizată de groază, Jane îl văzu plecînd. Nu se putea să vorbească serios. Nimeni nu putea fi atît de crud. Letty spunea că e un om bun și că avea nevoie doar de o șansă.

Dar Case îi spusese tocmai contrariul.

Se ridică în picioare, neștiind ce trebuie să facă. Ezită o clipă numai, apoi înșfăcă felinarul și ieși în fugă.

Nu ajunse prea departe. Nu avea după ce să se orienteze, nu era nici o lumină în afară de cea care abia mai pîlpîia în felinarul ei.

– Piers! strigă ea. Piers! Nu face asta! Letty...

Cuvintele îi fură, însă, acoperite de o bubuitură. Se întoarse brusc către locul de unde se auzise împuşcătura

– Ah, nu! murmură ea. Nu!

Aştepta încordată a doua împuşcătură, dar, neauzind-o, o luă la fugă. Sări într-un tufiş, apoi se ridică repede să se elibereze de mărăcini şi fugi mai departe. În faţa ei zări un luminiş. Încetini paşii simţind mirosul înţepător de praf de puşcă şi se opri de tot cînd felinarul lumină o grămadă ciudată aflată aproape de picioarele ei. Preţ de cîteva clipe nu se putu mişca. În cele din urmă se urni cu greu. Era Jack.

Zăcea cu faţa în sus, cu mîinile şi picioarele legate şi cu căluş în gură. Avea ochii deschişi şi pieptul plin de sînge.

Întinse o mînă tremurîndă ca să-l atingă, apoi o trase înapoi speriată. Era mort. Nu era nevoie să-l atingă. Ştia că e mort.

Suspină, zguduită de groază şi durere. Dumnezeule, ce făcuse?

– Ruggles! strigă cu toată puterea de care mai era în stare. Ruggles!

Ascultă, încordată, dar nu primi nici un răspuns. Apoi auzi lîngă ea o creangă frîngîndu-se şi îşi aminti vorbele lui Case: lui Piers îi plăcea să se joace de-a v-aţi ascunselea.

Unde era Ruggles? Ce îi făcuseră?

Trebuia să plece mai repede de-acolo! Trebuia să aducă ajutoare!

Auzi altă creangă frîngîndu-se şi tresări îngrozită. Oare urma ea? *Calm!* îşi zise. *Nu intra în panică. Nu-l provoca în nici un fel. Nu te grăbi. Furişează-te, ieşi o dată de aici şi adu ajutoare.*

– Ruggles! strigă ea. Ruggles!

De parcă ar fi pornit în căutarea lui, Jane se întoarse pe drumul pe care venise. Cînd ajunse în tufişul plin de mărăcini, lăsă felinarul jos. Nu-i venea să renunțe la el, însă era prea periculos să-l mai țină. O dădea de gol.

Se strecură trecînd de la un copac la altul. Din cînd în cînd se oprea şi asculta, însă nu părea să o urmărească nimeni. Ştia că nu se învîrte în cerc, pentru că nu se îndepărta de aleea acoperită cu pietriş. În plus, întunericul nu mai era atît de adînc şi se putea orienta după umbre.

Apoi se împiedică de rădăcina unui copac şi auzi, în acelaşi timp, undeva departe în urmă, a doua împuşcătură. *Ruggles!* îşi zise ea şi toată stăpînirea de sine îi dispăru. Se ridică în picioare, lăsînd la o parte prudența şi, copleşită de spaimă, începu să alerge disperată. Nu se uită în urmă nici măcar o dată. Picioarele ei aproape zburau pe pietriş. Trebuia să se îndepărteze cît mai repede ca să-şi poată salva viața.

Apoi auzi un sunet care o făcu să spere:

– Lance? strigă ea. Lance?

Cîinele sosi în grabă şi aproape că o răsturnă. Jane se aşeză în genunchi şi-l îmbrățişă, pierdută.

– Jane! Unde eşti?

Era vocea lui Case.

– Aici!

Printre copaci zări luminile felinarelor. În cîteva clipe Case era lîngă ea. O ridică de jos şi o strînse în braţe.

– L-au omorît pe Jack! strigă ea. Ah, Case, l-au omorît pe Jack şi cred că şi pe Ruggles.

– Gata, gata, sînt lîngă tine, o potoli el. Spune-mi ce s-a întîmplat.

Case o trimise pe Jane, însoțită de o escortă, la hotelul de peste drum. Ea îl rugă s-o însoțească şi să-i lase pe jandarmi şi

pe gardieni să-l găsească pe Ruggles, dar nu-l putu convinge. Case îi ceru să-i spună locul în care se afla cadavrul lui Jack. Jane nu mai știa sigur, însă Lance părea să fi dat de o urmă, căci alerga în sus și în jos de-a lungul aleii, ca și cînd le-ar fi cerut să-l urmeze.

Case îi puse o lesă lui Lance și, după ce le ceru oamenilor săi să se împrăștie, cu armele pregătite, o porni alături de Waldo care lumina calea cu felinarul.

– Ce mesaj ți-a mai transmis Piers de data asta? îl întrebă Waldo.

– Același. Că el este păpușarul, iar noi marionetele. O să aflu mai multe după ce vorbesc cu Jane.

– Acum a fost altceva, mai bine pus la punct.

– Da, și asta mă face să cred că începe să-și piardă răbdarea. Se apropie sfîrșitul jocului. Nu ar face atîtea necazuri dacă nu ar fi gata să se topească în aer.

– Reuniunea?

– Sper, Waldo, altfel ar însemna că ne-am învîrtit în jurul cozii.

Tăcură pentru că Lance dădea semne de încordare. Case alerga ca să țină pasul cu el. Cînd văzu în față luminișul, Case îl opri și apoi rosti tăios un ordin, dar Lance nu vru să se supună. Schelălăi și îl privi, parcă implorîndu-l să-i dea alt ordin.

– Ține-l pe Lance, îi zise Case lui Waldo, și dă-mi felinarul.

– Ai grijă, ar putea fi o capcană.

În luminiș erau două cadavre. Case își scoase mănușa și atinse fața lui Campbell. Era rece, semn că murise de mai multă vreme. Trecu la celălalt cadavru. Era Lordul Reeve. Descoperirea nu-l luă prin surprindere. Se așteptase la asta. Trupul lui Reeve era și el rece. Case își dădu seama că amîndoi fuseseră uciși în altă parte și apoi aduși acolo.

Se ridică. Îl privi pe Campbell, fără să simtă nici cel mai mic regret sau milă. Dacă regreta ceva era faptul că nu zăcea acolo și cadavrul lui Ruggles.

21

Jane dădu din cap, refuzînd să creadă ce i se spusese. Cum adică erau reci? Nu mai are nici un sens. Doar am auzit două împuşcături. Piers i-a împuşcat pe amîndoi pentru că eu nu am vrut să aleg.

Case se lăsă pe vine în faţa scaunului ei şi-i luă mîinile în mîinile lui. Jane tremura şi faţa îi era albă de spaimă şi de oboseală. Se învinovăţea pentru ce li se întîmplase lui Campbell şi lui Reeve. În ce-l privea, Case se bucura că scăpase de ei, însă nu-i putea spune asta lui Jane.

– Jane, ascultă-mă, îi zise el. Au fost omorîţi în altă parte şi cadavrele le-au fost aduse la Vauxhall. Piers s-a jucat cu tine. Tu nu ai nici o legătură cu moartea lor.

– Nu mă minţi?

– Îţi jur că spun adevărul.

– O, Doamne!

O zgudui un fior şi apoi izbucni în plîns. Case ar fi luat-o în braţe, dar ea îl îndepărtă. Se ridică din nou în picioare şi se uită la ea, neputincios. Cînd începu să-şi tragă nasul, el îi dădu batista. Lance stătea la picioarele ei şi Jane părea să se simtă mai liniştită lîngă cîinele ei decît lîngă Case.

Se aflau într-un salon mai retras de la hanul White Horse, chiar peste drum de intrarea în Vauxhall Gardens. Deocamdată nu chemaseră autorităţile. După Case, cadavrele lui Campbell şi al lui Reeve puteau să zacă acolo pînă în ziua de apoi. Mare greşeală făcuse încercînd să o implice pe Jane în planurile lor. Metodele lui Piers se dovediseră mult mai drastice decît ale sale,

dar rezultatul era acelaşi – Jack Campbell nu avea să-i mai facă în veci necazuri lui Jane.

Pînă la urmă trebuia să cheme autorităţile, dar prefera să facă asta mai tîrziu. Nu voia să se facă vreo legătură între Jane şi evenimentele de la Vauxhall din noaptea aceea. Cu puţin noroc, ea putea evita interogatoriul. Nu mulţi ştiau că fusese căsătorită cu Campbell.

Jane suspină încă o dată, îşi suflă nasul, apoi ridică privirea spre el.

– Unde sînt Waldo şi ceilalţi?

– Jos. Am trimis pe cineva la Woodlands să anunţe că te-am găsit şi că eşti teafără. Ţi-am găsit şi săculeţul, mai binc zis Lance l-a găsit şi mi l-a adus. Pistolul tău este încă înăuntru, dar descărcat.

Jane dădea din cap, dar nu auzea decît pe jumătate. Nu înţelegea ce îi spusese Case. Ruggles era un luda. Case găsise două cadavre, însă unul era al Lordului Reeve. Nu mai înţelegea nimic. Îşi amintea groaza care o cuprinsese cînd auzise cele două împuşcături. Dar ce legătură avea Jack cu Reeve?

– De ce?

Vocea începuse iar să-i tremure.

– De ce ar face Piers una ca asta? Ce urmăreşte, de fapt? De ce i-a ucis pe Jack şi pe Reeve? Ce legătură au ei cu toate acestea?

– Îi stăteau în cale. Poate e doar o bănuială, dar cred că Piers s-a temut că cei doi, în special Campbell, îi vor încurca planurile în ceea ce mă priveşte. Poate s-a gîndit că îl voi provoca pe Campbell la duel, sau el pe mine, şi că unul dintre noi va fi ucis. În felul acesta eu ieşeam din scenă, iar Piers nu putea permite una ca asta.

Nu, îşi zise Case, *vrea să-şi rezerve această plăcere pentru el.*

– Dar să mă atragă pe mine la Vauxhall... asta de ce-a făcut-o? De ce nu a lasat cadavrele pe o alee pustie?

– Ar fi lipsit spectacolul. Trebuie să ţii minte că Piers este ca un actor care interpretează în faţa unui public. Se hrăneşte din aplauze.

– Eu nu aplaud! izbucni Jane.

Zîmbi văzîndu-i reacţia, bucuros că îşi revenise.

– Nu?

– Nu. Am rămas fără cuvinte! E un individ diabolic.

– Ce încîntat ar fi Piers dacă te-ar auzi.

Jane îl privi fix cîteva clipe, apoi şopti:

– Dar tu ce-ai face, Case? Tu ai aplauda?

Case zîmbi cu amărăciune.

– Mai mult ca sigur. Pe mine m-a impresionat profund. Nu ştiam la ce să mă aştept cînd am sosit la Vauxhall.

Jane începu din nou să plîngă şi căută batista. După ce-şi suflă nasul, zise cu un glas neaşteptat de sigur:

– În nici un caz *nu* o să mă transform într-o stropitoare.

– Eşti încă în stare de şoc, îi zise Case cu blîndeţe. Dar nu mai scapi. O să bei coniacul acela.

Paharul ei de coniac, rămas neatins, se afla pe policioara şemineului. Case îl luă şi i-l puse între palme. Sub privirea lui atentă, Jane luă o înghiţitură, apoi încă una. Case îşi trase un scaun lîngă ea şi se aşeză.

– Mai mult, spuse el, şi Jane se supuse.

Căldura îi cuprinse tot corpul şi încetă să mai tremure. Uitîndu-se la lichidul de culoarea chihlimbarului, zise cu glas stins:

– Îmi plăcea Ruggles.

– Tuturor ne-a plăcut.

Case nu-şi putea ascunde amărăciunea.

– Nu crezi...

Şi ridică spre el o privirea şovăitoare.

– ... poate că te-ai înşelat în privinţa lui?

– În nici un caz. Întreabă-l pe Harper dacă pe mine nu mă crezi. Ce este? întrebă el, văzînd-o că scutură din cap cu vehemenţă.

– Precis că transmitea informaţii. Dar cum a reuşit? Aproape tot timpul era la Woodlands.

– Nu, nu era. Îşi împărţea timpul între Woodlands şi Albany. Sînt sigur că şi-a dezvoltat o întreagă strategie ca să-şi atingă scopul. Nimeni nu-i urmărea venirile şi plecările. În noaptea asta strategia lui a eşuat.

– De ce spui asta?

– Ruggles se aştepta ca el să fie de serviciu în noaptea asta. Cred că a fost şocat cînd i-am spus că îl las pe Harper în locul lui. Ştia că Harper îşi va da imediat seama că agenţii aceia erau de fapt nişte impostori.

Jane se înfioră şi mai luă o gură de coniac.

– Mie mi-a spus că strînge bani ca să-şi cumpere o tavernă micuţă, unde să poată ţine şi un cîine, zise ea.

Case rîse scurt.

– Mda, sînt convins că se aşteaptă să-i dea Piers bani ca să-şi vadă visul cu ochii.

– Tu nu crezi că-i va da?

Îi privi chipul palid pe care apăruseră cute fine, din pricina oboselii, şi hotărî să nu-i spună ce credea el de fapt, şi anume că Piers urma să-l lichideze pe Ruggles. Nu putea să lase în viaţă un martor care să-l poată identifica, dacă nu era absolut sigur de loialitatea lui. În noaptea aceea avusese grijă ca Jane să nu-i vadă faţa.

Sau poate era tot un truc ca să-l facă pe el să bîjbîie în continuare.

Jane îl privea, aşteptînd răspunsul.

– Nu ştiu ce să zic, rosti el, dus pe gînduri.

În glasul lui Jane se simțea deznădejdea cînd îl întrebă:

– Cînd o să se termine toate astea?

Nu voia să-i spună că, după părerea lui, la reuniunea de sîmbătă jocul se va încheia. Nu voia ca ea să-și facă apariția pe neașteptate la Twickenham. Își dorea să o țină departe de toate cîte aveau să se petreacă.

Ridică din umeri.

– Curînd. Dar nu înainte ca eu și Piers să avem o confruntare directă.

– O confruntare directă? spuse ea în șoaptă.

– Asta nu pot evita. Eu sînt publicul pe care vrea el să-l impresioneze cel mai mult. O să vrea să mă privească de sus, să-mi arate cît a fost el de inteligent. Nu te speria. Eu sînt mai inteligent decît mă crede el.

Jane luă o înghițitură prea mare de coniac și începu să tușească. Nu-i plăcea ce-i era dat să audă. Îi apăru în minte imaginea a doi gladiatori gata de atac, într-o arenă romană.

– De ce vă urîți voi doi atît de mult?

Case nu-i răspunse imediat. Întîi scoase o țigară de foi din buzunar și o aprinse de la lumînarea de pe masă.

– Te deranjează? întrebă el în cele din urmă.

Jane dădu din cap, semn că era liber să fumeze.

Case trase un fum, după care se sprijini cu spatele de șemineu.

– Nu e vorba de ură, începu el, cel puțin nu în ceea ce mă privește. Niciodată nu a fost vorba de ură. Cum ți-am mai spus, în Spania mi s-a dat sarcina de a pune mîna pe o bandă de ticăloși. Nu o să intru în detalii, faptele lor erau cumplite. Eram soldați călîți și totuși ni s-a întors stomacul pe dos cînd am văzut ce puteau face, mai ales cînd era vorba de militari englezi. Atunci devenea de-a dreptul barbar. Piers se credea invincibil. Eu i-am dovedit contrariul. L-am bătut jucînd după regulile lui, folosind

metodele lui, cel puțin așa am crezut pînă cînd a apărut în Londra și l-a ucis pe John Collier.

– Iar acum e gata să pună mîna pe tine.

– Acesta e un punct de vedere. Mie îmi place să cred că eu sînt gata să pun mîna pe el.

Case se duse la bufet și-și turnă un pahar mare cu coniac. După ce luă două înghițituri zdravene, se întoarse la fotoliul lui.

– Jane, știu că asta a fost o noapte îngrozitoare pentru tine; crezi că ai putea totuși să-mi mai povestești o dată ce s-a întîmplat? Vreau să aud acum, cît totul e proaspăt în mintea ta. Apoi te duc acasă.

Mintea ei se blocase pe imaginea celor doi gladiatori care se studiau unul pe celălalt într-o arenă romană, fiecare așteptînd lovitura celuilalt.

– Jane.

Tresări și ridică privirea spre el.

– Sigur. Dacă te ajută.

– S-ar putea.

– Partea cea mai ciudată, zise ea, este că părea foarte curtenitor. Chiar a pomenit de cavalerism. Spunea că are o datorie de onoare față de tine, pentru că înaintea ultimei lupte ai dat voie femeilor și copiilor să plece. A zis că acum sînteți chit. Asta ce înseamnă?

– Bănuiesc că a făcut același lucru pe care l-am făcut și eu. Le-ar fi putut ucide pe femeile din viața mea, pe tine, pe Amelia, pe Contessa, dar v-a cruțat viețile, așa cum am procedat și eu cu femeile din tabăra lui.

– Ce mai cavalerism! Eu eram speriată de moarte!

Era mai bine. Case se bucura să vadă că își recăpăta energia.

– Știu. Dar te-a lăsat în viață.

– Iar acum, zise ea mînioasă, lăsînd curtoazia la o parte, vă puteți ucide unul pe celălalt fără mustrări de conștiință!

– Cam așa ceva.

Case sorbi din pahar pentru ca ea să nu-i observe zîmbetul, deși nu știa de ce zîmbea. Fusese o noapte istovitoare.

– Vorbește-mi despre Letty, o îndemnă el. Ce-a vrut să spună subliniind că i-ai fost o prietenă atît de devotată?

– Nu-mi dau seama. Eram prietene bune, asta e tot. Piers zicea că pomenea de mine în toate scrisorile.

– Dar tu nu l-ai văzut niciodată.

– Cînd am ajuns eu la „Sf. Bede", el se înrolase deja și plecase în Spania. Letty i-a scris regulat, dar el i-a răspuns foarte rar. Apoi nu a mai primit nici o scrisoare. Jane rîse cu amărăciune. Letty a crezut că a murit ca un crou.

După cîteva momente de tăcere, Case o rugă să continue.

– Apoi... mi-a spus că o faptă bună cere întotdeauna o răsplată și, pentru că i-am fost o prietenă atît de devotată lui Letty, mă va face văduvă.

– Te-a mințit, Jane. Crede-mă, te-a mințit. Nu l-a ucis pe Campbell ca să te răsplătească pe tine. Piers face numai ceea ce-i dictează interesele lui. Campbell era ca un ghimpe, din cauza asta l-a ucis. Dar a simțit nevoia să facă și din asta un spectacol. Așa că nu te mai învinovăți pentru moartea lui Campbell.

Ea tocmai asta făcea. Nu putea să nu se simtă răspunzătoare.

Ca și cînd i-ar fi citit gîndurile, Case o întrebă:

– Te învinovățești și pentru moartea lui Reeve?

– Nu. Pe Reeve nu înțeleg de ce l-a omorît.

– Pentru același motiv pentru care l-a ucis și pe Campbell. Îi stătea în drum. Toată șarada din noaptea asta a pus-o în scenă pentru mine. Vrea să cred că este invincibil.

– Dar tu nu crezi asta, nu-i așa, Case?

– Nu. L-am învins o dată și o s-o fac și a doua oară. Acum continuă.

Şi Jane îi povesti întîmplările încă o dată, obsedată de promisiunea lui Piers că o va face văduvă.

Ajunseră la Woodlands cînd se crăpa de ziuă. Luaseră de la han o caleaşcă pentru Jane şi Lance. Bărbaţii veniseră călare. Cînd Case deschise portiera caleştii, îi găsi pe Jane şi pe Lance dormind profund. Amîndoi se arătară nemulţumiţi că fuseseră treziţi. Mătuşa lui nu se culcase. Îi aştepta. Case o luă pe Jane în braţe, o duse în camera ei, o aşeză pe pat şi o acoperi cu pătura.

Zăbovi lîngă ea cîteva clipe, privind-o. Încă era palidă şi sub ochi începuseră să i se vadă umbre negre. Părea un copil neajutorat. Poate ar fi fost mai bine dacă nu l-ar fi cunoscut. N-ar fi suferit atît.

Piers nu-i făcuse nici un bine eliminîndu-l pe Campbell din scenă. Dimpotrivă. Jane se simţea atît de vinovată, încît nu mai suporta ca el să o îmbrăţişeze. Nu-i mai dădea voie să-i aline suferinţa. Şi mai era ceva. Ar fi trebuit să-şi ţină gura şi să nu-i povestească niciodată nimic despre Spania şi despre ce făcuse el acolo. Nu-i spusese nimic nici tatălui său, de care era mai apropiat, nici propriului frate. Nu-i povestise niciodată nici lui Robert, nici lui Freddie. Se întrebase ce demon îl îndemnase să-i dezvăluie faţa lui ascunsă şi întunecată tocmai lui Jane, o fiinţă atît de nevinovată şi de bună?

Aşa o vedea el, o fiinţă nevinovată şi bună. Lumea o considera amanta lui şi atît. Ei bine, lumea nu avea decît să piară.

Toată frustrarea care se adunase în el se topi. Jane era întocmai cum îşi dorea el. L-ar fi dezgustat o femeie care s-ar fi bucurat de moartea soţului pe care îl ura, deşi ar fi avut tot dreptul s-o facă. Însă Jane era o fire sensibilă şi îşi asuma toate cîte se întîmplau. Avea nevoie de timp să se obişnuiască, să accepte sentimentul de vinovăţie – o vină asumată în mod eronat, după părerea lui. La fel stăteau lucrurile şi cu reacţia ei cînd auzise de

Spania. Pînă şi lui îi era greu să accepte că se comportase aşa cum se comportase. De ce să-i ceară ei mai mult? Ştia că unele femei erau atrase de partea întunecată şi violentă a personalităţii bărbaţilor, însă lui nu-i plăcuseră niciodată. Merita să lupte pentru iubirea acestei femei.

O sărută uşor pe frunte.

– Pentru mine tu eşti singura femeie, zise el încet, şi pentru tine eu sînt singurul bărbat. O să trecem şi peste asta.

Jane oftă uşor, dar nu se trezi.

Trebuia să isprăvească o dată cu Piers. Doar unul dintre ei avea să supravieţuiască acestei bătălii, iar Case decise că el va fi acela. Erau prea multe lucruri pentru care merita să trăiască.

Cu gîndul acesta în minte, plecă să o caute pe mătuşa lui. Nu avea să-i spună prea multe, doar că trebuia să uite că existase noaptea trecută. Campbell nu venise la Woodlands. Nu fusese nici un conflict. Nu veniseră nici un fel de agenţi de la Special Branch să o ducă pe Jane la Vauxhall. Iar dacă cineva va îndrăzni să o facă mincinoasă, să-l informeze imediat.

Mătuşa lui se dovedi la înălţime:

– Eu sînt fiică de duce, exclamă ea. Dacă cineva îndrăzneşte să-mi spună că mint, îl dau pe mîna regelui.

În salonul de la intrare Case se întîlni cu Waldo.

– Harper sforăia de mama focului şi a sărit ca ars cînd l-am trezit şi i-am spus că e scos din luptă. I se pare că e numai bun de bătălie şi nu vrea să-şi rateze misiunea, zise Waldo.

– La care tu i-ai spus...?

– I-am spus că misiunea lui este să o apere pe domnişoara Mayberry cu preţul vieţii lui.

Apoi îl privi pe Case cu luare-aminte.

– Dar ea nu se mai află în pericol acum, nu?

– Nu, nu cred.

Şi zîmbi aproape sinistru.

– Mi se pare că noi ne autolinistim chiar înainte de încăierare.

– Ce zi e azi?

– Joi spre vineri.

– Iar reuniunea este sîmbătă. Pînă atunci pot să trag un pui de somn.

– A, nu, zise Case. Încă n-am terminat.

Între timp se răzgîndise. Hotărîse că nu putea să lase cadavrele lui Campbell şi al lui Reeve să putrezească în Vauxhall pînă cînd vreun vagabond avea să se împiedice de ele. Ştia că Jane n-ar fi dorit asta. Va discuta cu Massie, actualul şef de la Special Branch, ca să-l informeze şi să-i spună să ridice cadavrele şi să anunţe rudele celor doi. Apoi îi va cere lui Massie să amîne investigaţiile pînă duminică. Atunci îi va da şi un raport amănunţit. Iar Massie o va face în numele prieteniei lui cu Richard, pentru că şi Richard ar proceda la fel.

Cît de mult conta să ai relaţii sus-puse!

– Case, nici nu a început bine ziua, zise Waldo. Nu ştiu ce ţi-ai propus, dar sînt sigur că poate aştepta pînă la răsăritul soarelui. Îţi propun să căutăm nişte paturi chiar aici în Woodlands şi să dormim cîteva ore.

Case se uită pe fereastră. Afară era întuneric.

– Bine, încuviinţă el. Ce mai contează cîteva ore.

– Ce zi e astăzi, Joseph? întrebă Piers.

– Vineri, după cum bine ştii.

– Nu mai e mult. Vreau să savurez fiecare clipă care mă duce spre victorie.

Era o zi luminoasă, însorită, în perfectă armonie cu buna dispoziţie a lui Piers. Petrecuse dimineaţa la Angelo's, duelînd cu cel mai bun scrimer, apoi se dusese în Bond Street, la Gentleman Jackson's, unde îşi dovedise îndemînarea printre pugiliştii amatori. Acum se aflau la Clarendon Hotel, tot în Bond Street, la o mică

distanță de Cook's Hotel de pe Dover Street, și se răsfățau cu bucate cu specific franțuzesc și cu șampanie.

Joseph nu era la fel de entuziasmat. Piers alesese hotelul Clarendon pentru că era un loc deseori frecventat de familia Devere, în special de duce, care avea închiriat aici un apartament, date fiind avantajele pe care le prezenta. Twickenham nu era departe, însă nu se afla în centru. Era posibil ca Înălțimea sa sau moștenitorul Domniei sale să-și facă apariția în hotel, și tocmai din această pricină Joseph își ținea capul plecat mai tot timpul.

Piers lăsă din mînă cuțitul și furculița.

– Joseph, îi zise, pe un ton afectat, ei nu ne cunosc. Liniștește-te. Bucură-te de cina aceasta. Mă costă o avere.

Joseph privi în jur pe furiș, asigurîndu-se că nu trage nimeni cu urechea la conversația lor.

– Riști prea mult. Dacă intră Castleton pe ușă?

Piers începu să rîdă.

– Nu va intra. Cred că-și bate capul cum să scape de cele două cadavre, ca să nu mai spun că trebuie să potolească și isteriile femeii. În plus, trebuie să pună la punct ultimele detalii legate de reuniunea anuală. Să fiu sincer, chiar mi-ar plăcea să-l văd aici. Aș fi încîntat să-l privesc în ochi și să-i urez o zi bună.

Apoi se încruntă și-l admonestă pe tovarășul său.

– Joseph, folosește-ți furculița englezește. Și îndreaptă-ți spatele. Așa, e mai bine, pari și tu potrivit pentru un astfel de loc.

A lua masa la Clarendon era una din plăcerile lui Piers. Avea sentimentul că face parte din înalta societate. Și acesta era doar începutul. Îl tentau cluburile acelea din Sf. James rezervate gentlemenilor, dar banii nu era suficienți pentru a trece de porțile sacre. Avea nevoie de garanți și de un trecut fabricat în avantajul său. Iată ceva la care avea de lucrat, și care trebuia împlinit.

– Nu înțeleg de ce nu-l împușcăm și gata, își exprimă Joseph nedumerirea.

Nu putea să-i explice lui Joseph motivele reale, așa că îi răspunse ca de obicei:

– Și cu ceilalți cum rămîne? Vrei să scape? Nu. Îi nimicim pe toți, așa cum au făcut și ei cu frații noștri la Sf. Michele.

– O să ne aștepte.

– Știu, dar va cădea în capcana mea.

Lua în considerare și neprevăzutul, care făcea jocul și mai captivant. Se gîndea la noaptea trecută, la evenimentele de la Vauxhall, la miza pusă în joc, la sincronizarea perfectă. Gîndise totul fără cusur și cei doi nepoftiți care i-ar fi putut strica planurile în privința contelui fuseseră scoși din scenă.

Se întreba dacă nu cumva Castleton se bucura acum, gîndindu-se că e liber să se căsătorească cu domnișoara Mayberry. Dar asta nu avea să se întîmple.

– Și valetul lui? întrebă Joseph. M-a văzut la față. Cu el ce facem?

– Joseph, de el ne ocupăm sîmbătă, cînd ajungem la Conacul Twickenham. Dacă ar apărea acum încă un cadavru, autoritățile ar intra în alertă.

Joseph dădu din cap și zîmbi.

22

Ciudat, își zise Jane. Se aștepta ca toată lumea de le Woodlands să o asalteze cu întrebări, dar se întîmpla exact pe dos. O sufocau cu atenția și cu bunătatea lor. Jack nu venise acolo neanunțat și nu făcuse nici o scenă. Ticăloșii care se dăduseră drept agenți de la Special Branch nu apăruseră în miez de noapte și nu o luaseră cu ei. Ruggles nu era luda. Întîmplările de la Vauxhall nu avuseseră niciodată loc.

Ce-i drept, nici ea nu era dornică să vorbească despre asta. Case îi ceruse să nu spună nimic pînă nu vor fi împreună.

Asta se întîmplase înainte să plece de la White Horse. Azi era sîmbătă şi pînă a doua zi nu avea să-l vadă. Trebuia să fie gazdă la acea reuniune organizată pentru foştii colegi de la Eton şi pentru prieteni. Se uită la ceas şi văzu că era şapte. Poate că mai tîrziu va veni, totuşi, s-o vadă.

Lance ţopăia pe lîngă uşă, cerînd să fie scos afară pentru plimbarea de seară. Aerul proaspăt la va face bine amîndurora, mai ales că ea căzuse într-o stare de letargie. Dormise aproape tot timpul şi acum avea impresia să poartă pe umeri povara întregii lumi. Poate că tocmai din cauza aceasta o sufocau cu bunătatea lor. Ea însăşi se purta ca un om bolnav, aşa că ei o tratau în consecinţă – nu era prea des vizitată şi i se aducea mîncarea în cameră. Dacă nu-şi va reveni, cei din casă ar putea trimite după preot să-i dea ultima împărtăşanie.

– Harper! strigă ea cînd ieşi pe coridor.

Nu avea voie să plece nicăieri fără el.

Harper apăru imediat în pragul camerei de vizavi. Bietul de el, arăta la fel de jalnic ca şi ea. Ce mai pereche făceau!

– E timpul pentru plimbarea lui Lance, îi zise Jane.

Harper dădu din cap.

Nu schimbară nici o vorbă cît coborîră scările. Afară felinarele erau aprinse şi argaţii se plimbau de colo-colo, dar, observă Jane, erau mai puţini ca altă dată. Îi scoase lesa lui Lance şi porniră pe traseul obişnuit.

După un timp, Jane rupse tăcerea:

– Harper, s-a întîmplat ceva? Te întreb pentru că îmi pari mai tăcut decît de obicei. Dacă ai nevoie de un doctor...

– Nu am nevoie de nici un doctor! Numai că...

– Ce este?

Harper ridică din umeri.

– Mă gîndesc că e timpul să mă retrag din slujba asta.

Jane rămase mută de uimire.

– Dar... ce-ţi veni?

– Așa ni se întîmplă tuturor cînd îmbătrînim și nu mai sîntem de folos nimănui.

– Glumești, Harper, toți te apreciază.

Harper stătu puțin în cumpănă, înainte de a-și ușura sufletul. Simțea că îi dezamăgise pe toți. Prima oară greșise la operă, cînd cineva urcase după el într-o birjă și-l doborîse lovindu-l în cap; a doua oară, cînd Jane fusese atacată în Virgo Street, pentru că el se mișcase prea greu, iar a treia oară cînd Ruggles reușise să-l lovească cu un sfeșnic și să-l încuie într-un dulap.

– Nu mai sînt bun de nimic! zise el cu amărăciune. Iertați-mă, domnișoară Mayberry.

Jane încercă să-l convingă de contrariu, spunîndu-i că din cauza coastelor zdrobite nu se putea mișca încă cu aceeași agilitate. În zadar. Harper se hotărîse.

Merseră mai departe și de data aceasta Harper rupse tăcerea:

– Dar dumneavoastră, domnișoară Mayberry? Nu sînteți prea veselă nici dumneavoastră.

Jane nu-l putea duce cu vorba. El îi vorbise sincer și n-ar fi fost corect din partea ei să devină deodată rezervată. Și mai era ceva. Acest veteran trecut prin experiența campaniei din Spania i se părea înțelept și bun. Dacă renunța la Serviciul Secret, ar fi putut deveni preot.

– Sînt complet derutată, îi zise ea. Gîndește-te la Ruggles, de pildă. Mie chiar mi-a plăcut.

– Și mie, recunoscu Harper, pînă în clipa în care m-a lovit în cap.

– Cine te vede n-ar zice că ești lovit.

– Păi, doctorul a spus că am suferit un șoc destul de mic!

Jane schimbă subiectul:

– Mă tot gîndesc la Vauxhall.

Harper o bătu ușor cu mîna peste umăr.

– Ați fost tare vitează. Da, da. Știu tot. Mi-a povestit domnul Bowman.

Jane nu putea să relateze încă o dată cum găsise cadavrul lui Jack și nici despre suferința cumplită pe care o trăise cînd auzise cele două împușcături. Alte întrebări o frămîntau.

– Nu cumva ți-a spus domnul Bowman de ce îl urăște atît de mult Gideon Piers pe Lordul Castleton?

– Toți ne întrebăm, zise Harper, fără grabă, dar nu ne vine altceva în minte decît lupta de la Sf. Michele. Piers și-a pierdut atunci toți tovarășii. *Frații*, așa le spunea. Acum vrea să se răzbune.

– Înseamnă că nu-l urăște doar pe Lordul Castleton.

– Bănuiesc că nu.

Jane insistă:

– Ar trebui să-l urască și pe domnul Bowman și pe toți ceilalți soldați care au făcut parte din unitatea specială.

– Așa cred.

– Atunci de ce se joacă în felul acesta doar cu lordul? De ce nu l-a ales pe domnul Bowman sau pe oricare altul dintre cei care i-au distrus ascunzătoarea?

– Pentru că cel care a condus întreaga operațiune a fost maiorul Devere.

Continuară să meargă, dar întrebările nu-i dădeau pace. La un moment dat, Jane se opri și-l chemă pe Lance la picioarele ei.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Harper.

– Cred că există cineva care-mi poate răspunde la toate întrebările și o să merg negreșit să o văd.

– Pe cine?

– Pe prietena mea, Letty Gray, știi tu, sora lui Gideon Piers.

– Nu, fără mine nu plecați nicăieri!

– Foarte bine. Atunci mergem împreună.

*

Gideon trecu prin porțile conacului Twickenham la fel de ușor cum odată îi buzunărea pe vizitatorii de la Frost Fair. Își prezentă invitația și trăsura fu lăsată să treacă. Ceea ce l-a ajutat a fost faptul că însoțitorul lui era nimeni altul decît oaspetele de onoare, dr. Keate, căruia îi aparținea trăsura. Dr. Keate știa doar că însoțitorul său este unul dintre medicii personali ai lui Romsey, că venise să se asigure că pacientul lui se simțea bine și că voia să fie acolo în cazul în care dr. Keate ar fi avut nevoie de ajutorul unui confrate. Invitatul de onoare se arătă încîntat de grija pe care o dovedise Înălțimea sa.

Dacă ar fi fost cazul, Gideon s-ar fi recomandat celorlalți drept prietenul unui absolvent de la Eton, mai precis al Lordului Castleton însuși. Nu știa prea multe despre Eton, dar știa totul despre Castleton.

După ce coborîră din trăsură, îi dădu lui Keate întîlnire ceva mai tîrziu în galerie, unde se ținea recepția, și se făcu nevăzut. Privi către rîu. Prima explozie va fi semnalul pentru Joseph care urma să aducă barca la mal.

Galeria începea să se aglomereze. Recepția nu era nici pe departe una pretențioasă, formală. Ducele, însoțit permanent de oaspetele de onoare, trecea de la un grup de invitați la altul, depănînd amintiri și făcînd glume, fără să-l scape din priviri pe fiul său.

Case făcea cam același lucru ca și tatăl lui, dar cînd Waldo intră în galerie, se scuză și-l urmă pe prietenul său lîngă o fereastră unde puteau sta de vorbă nestingheriți.

– E aici, asta dacă Înălțimea sa nu a trimis pe unul dintre medicii săi personali să-l aștepte pe dr. Keate.

– Nu, nu a trimis. Știi cum arată?

– Da. Are puțin peste treizeci de ani și este de înălțime medie; nimic altceva nu-l face să iasă în evidență.

– Cîți au venit pînă acum?

– Patru, din cîte știm noi.

– Să nu faceți nimic care să-i sperie. Cînd izbucnește focul de artificii să nu-ți iei ochii de la mine.

– Ești sigur că o să vină după tine?

– Waldo, nu sînt sigur de nimic. Robert și Freddie cum se descurcă?

– Sînt emoționați, dar știu ce au de făcut.

– Bine.

Case făcu semn majordomului-șef și, imediat, valeți cu peruci pudrate și livrele albastre cu fireturi aurii începură să treacă printre musafiri, oferindu-le șampanie.

Ruggles își ridică gulerul hainei și privi peste rîu, către Twickenham.

– Se pare că dau o petrecere pe cinste, zise el, privindu-l pe Joseph.

Joseph mormăi ceva, dar nu-i dădu atenție.

– Noi ce așteptăm?

– Semnalul, răspunse Joseph.

– Și după aceea?

– După aia ducem barca vizavi și luăm în primire oaspeții.

Ruggles privi din nou peste Tamisa, la felinarele care se mișcau pe malul rîului ca niște fantome.

– O să ne prindă, zise el. E o patrulă pe mal.

– Cînd o să trecem noi, n-o să mai fie.

– De ce? Ce-o să se întîmple?

– Pui prea multe întrebări.

Urmă o tăcere lungă, întreruptă tot de Ruggles:

– Uite ce este! Eu mi-am făcut treaba. Nu pentru asta am fost angajat. Vreau să știu cînd o să fiu plătit.

Joseph zîmbi.

– Curînd. Nu-ți face griji. Vei fi plătit cu vîrf și îndesat.

– Să nu văd vreun cec sau ceva de genul ăsta. Vreau să fiu plătit cu aur.

– O să primești tot ce ți se va da, domnule Ruggles.

Ruggles simți cum i se zbîrlește părul pe ceafă.

Lady Sophy nu se arătă încîntată la vestea că Jane voia să-și viziteze o prietenă. Încercă să o convingă să rămînă, dar pînă la urmă cedă, nu fără a pune totuși niște condiții: Jane va lua trăsura domniței Rosamund, iar vizitiii vor fi înarmați. Apoi Lady Sophy se întoarse la jocul de whist pe care îl începuse cu prietenii dumneaei. Gîndul nu-i mai era însă la joc, așa că pierdea fiecare mînă, spre disperarea partenerului ei.

Cînd ajunse la Letty, Jane fu condusă în salonul din față. După cum se aștepta, copiii se culcaseră, iar Oliver era în biroul lui, unde își pregătea predica pentru a doua zi.

Cînd Letty îi văzu chipul, lăsă la o parte salutul și amabilitățile de bun-venit.

– Jane, ce este? o întrebă ea. Ce s-a întîmplat?

Jane nu-și dăduse seama pînă atunci în ce stare de tensiune se afla. Își propusese să-i pună cu grijă întrebările lui Letty, știind că aceasta îi va lua apărarea fratelui ei. Însă era ceva ce nu-i dădea pace, și anume sentimentul că trebuia să se grăbească.

Înainte chiar de a se așeza, Jane îi zise pe nerăsuflate:

– Cu două nopți în urmă am fost răpită și dusă la Vauxhall Gardens ca să-l întîlnesc pe fratele tău. Letty, dacă mă contrazici, să știi că te bat. Era fratele tău în carne și oase. Știa prea multe despre noi două, prea multe despre mine. Nu-ți dau voie să-mi spui din nou că bietul Gideon nu a avut niciodată noroc. Te rog să-mi răspunzi la două întrebări, după care voi pleca. Ai înțeles?

Letty înghiți în sec și dădu din cap.

– Prima întrebare: ce bine ți-am făcut eu ție?

– Nu știu.

– *Gîndește-te!* I-ai scris fratelui tău. Mi-a zis că în scrisorile tale i-ai vorbit mult despre mine. Spunea că ți-am fost prietenă devotată și că din cauza asta m-a eliberat. *O faptă bună cere întotdeauna o răsplată*, așa mi-a zis. Ce bine ți-am făcut eu ție? Dacă începi să plîngi să știi că o să țip.

Letty își duse o mînă la gît, acolo unde simțea că-i pulsează inima.

– Nu știu, nu a fost nimic special. Poate se referă la faptul că m-ai determinat să merg la studii. Ne plimbam împreună. Lucruri din acestea. Pînă să vii tu la „Sf. Bede" nu mai avusesem o prietenă atît de apropiată.

Jane răsuflă ușurată. Nici un om întreg la minte nu ar putea ucide o femeie doar pentru că aceasta se purtase frumos cu sora lui. Case avea dreptate. Gideon îl omorîse pe Jack pentru că îl deranja.

Respiră adînc și se mai liniști.

– A doua întrebare: de ce îl urăște fratele tău pe Lordul Castleton?

Letty dădu din cap, refuzînd să răspundă.

– Letty, se auzi vocea lui Oliver. Trebuie să-i spui.

Veni lîngă soția lui și-și puse mîinile pe umerii ei.

– Povestește-i lui Jane despre azilul săracilor, o îndemnă el. Spune-i cum și de unde a pornit ura aceasta. Dacă nu o faci tu, o s-o fac eu. Hai să luăm loc.

După ce se așezară cu toții, Letty șopti:

– Gideon crede că Ducele de Romsey este tatăl lui.

Jane urcă în trăsură, dar îi ceru vizitiului să aștepte.

– Nu ne întoarcem acasă, la Woodlands? o întrebă Harper.

– Nu știu. Nu știu.

Tot ce îi povestise Letty se învolbura acum în mintea ei. Jane nu credea că Piers era fiul lui Romsey, ca de altfel nici Letty și Oliver. Dar ceea ce conta era ce credea Piers. În toți acești ani trăise cu convingerea că el și mama lui fuseseră abandonați de duce și obligați să trăiască și să moară ca niște amărîți. Așa îi spusese mama lui.

De la azil urmărise fiecare mișcare a membrilor familiei Devere! Urîndu-i! Invidiindu-i! Disprețuindu-l pe duce pentru ceea ce credea că-i făcuse mamei lui.

Jane nu știuse că azilul se afla atît de aproape de conacul ducelui. Nici ea nu întrebase, nici Letty nu-i spusese niciodată.

Se uită la Harper.

– Spune-mi ce știi despre reuniunea din noaptea asta. Cine va veni?

– Doar băieții care au studiat la Eton și prietenii lor.

Aceiași băieți pe care Piers obișnuia să-i privească de pe malul celălalt al rîului.

– Harper, nu-mi place deloc cum sună treaba asta.

– Ei, nu vă mai faceți atîtea griji. Știe lordul ce face.

– Știe ce face? Jane îl privi îngrozită. Se așteaptă ca Piers să-l atace în noaptea asta. Harper, am dreptate?

Harper schimbă imediat tactica, dîndu-și seama de greșeală.

– Eu n-am zis așa ceva.

Jane scoase capul pe geam și-i strigă vizitiului:

– Mergem la Conacul Twickenham!

Trăsura nu se clinti.

– Ia stați puțin, îi zise Harper, furios. Mie mi s-au dat niște ordine.

Jane puse o mînă pe brațul lui Harper și-i spuse repede:

– Harper, fii atent la mine. Lordul Castleton crede că Piers îl urmăreşte pe el, dar este doar pe jumătate adevărat. Piers îl vrea, de fapt, pe duce. Nu crezi că ar fi bine să-l anunţăm imediat pe lord? Sau consideri că putem aştepta pînă mîine?

– Dar n-aveţi de unde să ştiţi!

– Asta mi-a spus Letty. Îţi povestesc în drum spre Twickenham.

Harper îşi trecu mîna peste faţă:

– Fir-ar să fie! zise el. Ce oră este?

Jane se uită la ceasul prins de reverul hainei ei.

– E aproape opt.

Harper scoase capul pe geamul trăsurii.

– La Conacul Twickenham! strigă el. Repede!

Trăsura se urni clătinîndu-se, apoi prinse viteză tot mai mare, pînă începu să gonească de-a lungul străzii Knightsbridge, către Twickenham.

Case începea să se întrebe dacă nu cumva Piers îşi bătuse joc de el. Era cu nervii încordaţi la maxim. Cina se sfîrşise, invitaţii îşi aprindeau trabucurile, pe mese fuseseră aduse carafe cu coniac şi vin de Porto, iar dr. Keate se bucura de omagiul care îi era adus de unul dintre foştii săi elevi, acum bărbat în toată firea, care se adresase adunării, în aplauzele invitaţilor. Ce mai aştepta Piers?

Brusc, întreaga clădire se zgudui. Ferestrele se crăpară. Tencuiala începu să cadă de pe tavan. Afară părea să se fi declanşat un tir de artilerie. Case răsuflă uşurat. Totul se desfăşura conform planului. „Infirmeria", cu toate epavele îndrăgite de tatăl său, tocmai fusese aruncată în aer. Era sigur că tatăl lui avea lacrimi în ochi.

Cele cîteva momente de linişte, de şoc, mai bine zis, făcură loc panicii.

– Părăsiți clădirea, strigă Case. Ieșiți prin seră.

Turner fusese pus în temă cu ce avea să se întîmple. La un semn de-al lui, valeții se grăbiră să deschidă ușile care duceau în seră și oaspeții ieșiră. Panica dispăruse. Toți se școliseră la Eton și mulți erau veterani ai campaniei din Spania. Aveau o reputație pe care nu-și permiteau să o piardă, așa că ieșirea din galerie se petrecu în perfectă ordine.

Asta era, își zise Case. Piers sau unul dintre acoliții lui urmau să-l prindă în seră. Mai departe de atît nu voia să facă speculații.

Rămase nemișcat cînd se auzi încă o explozie. Asta nu trebuia să se întîmple. Intră repede în seră, făcîndu-și loc printre invitați și ieși pe terasă. În partea de apus a conacului zări rotonda în flăcări.

Oare ce altceva le mai scăpase?

Waldo abia mai respira cînd ajunse lîngă el.

– Turner nu-l găsește pe tatăl tău. Cînd au ajuns în seră, l-a pierdut.

– Tu te ocupi de rotondă, zise Case iar eu verific infirmeria.

Waldo plecă imediat, dar Case rămase pe loc, nehotărît. Ducele nu ar fi plecat de unul singur. Doar știa care este miza. Însemna că Piers pusese mîna pe el.

Auzi pași în spate, dar nu se clinti. Hotărîse să nu se împotrivească, orice s-ar fi întîmplat. Simți o durere surdă în tot capul și se prăbuși pe pămînt.

Cînd intrară pe proprietatea Twickenham, nu găsiră nici un portar care să-i întîmpine. Jane și Harper coborîră treptele, urmați de Lance, și rămaseră pe loc, privind îngroziți la tabloul ce li se înfățișa. O parte a casei ardea și de peste tot se ridicau nori de fum. Corpul principal al conacului nu ardea. La parter se

zăreau lumini, iar oamenii se învîrteau de colo-colo prin fumul înecăcios.

– De unde e atîta fum? întrebă Jane.

– Cred că de la „infirmerie", îi răspunse Harper. Bietul Romsey.

Infirmeria. Acolo nu se aflau oameni. Însemna că arseseră doar niște trăsuri stricate.

– Și aia e rotonda, adăugă Harper. Asta nu trebuia să se întîmple. Totuși nu-i grav, pentru că se află la distanță de restul clădirii.

Jane nu avea timp de conversație. Și nici nu era la fel de sigură, ca Harper, că contele știa bine ce făcea. Ei i se părea că Gideon Piers reușea să fie mereu cu un pas înaintea lor.

– Hai să mergem, zise ea și porni spre trăsură.

Harper avea altă idee. Dădu ordin vizitiilor să păzească porțile și să nu permită nimănui să intre sau iasă fără acordul lui. Le mai ordonă să nu-și părăsească postul, orice s-ar fi întîmplat.

– Mergem pe jos, îi spuse apoi lui Jane. Aveți pistolul la dumneavoastră?

– Îl am.

Se afla în mîna ei.

Nu merseră, ci alergară cît putură de repede. Presimțirea pericolului aproape că o sufoca. Abia mai respira, iar inima îi bătea gata să-i sară din piept. Știa la ce se putea aștepta de la Piers. Omul era întocmai cum îi fusese descris: o culme a depravării, a neprevăzutului, a vicleniei. În Case nu mai avea încredere. În ciuda celor spuse de el, ea tot nu putea scăpa de imaginea celor doi gladiatori gata să se înfrunte într-o arenă romană.

Era un zgomot infernal. Toți țipau, așa că ea abia se putea face auzită. Nu voia decît să știe dacă îi văzuse cineva pe lord sau pe duce. Nimeni nu-i văzuse și, în afară de ea, nimeni nu părea să fie îngrijorat din această pricină.

– Eu o să intru în casă, îi zise Harper. Domnul Bowman se ocupă de asta. Poate ştie el ceva.

Jane cerceta cu privirea toate grupurile de oameni. Era singura femeie prezentă acolo. Se întoarse brusc şi-l prinse pe Harper de braţ.

– Harper, îi recunosc pe cei doi oameni de acolo. Sînt cei care m-au dus la Vauxhall Gardens.

– Sînteţi sigură?

– Absolut!

Harper încercă să-şi croiască drum către ei. Unul dintre ei îl observă, îi făcu semn tovarăşului său şi se îndepărtară.

– Stai! strigă Harper. Stai pe loc!

Cei doi o luară la fugă, urmăriţi de Harper.

– Lance, ajută-l, strigă Jane. Lance?

Lance dispăruse. Ce putea fi mai rău de-atît?

– Lance! strigă ea din nou. Lance!

Cîinele apăru din umbră, schelălăind şi gudurîndu-se. Avea blana udă. Apoi se întoarse şi fugi spre rîu. Jane porni după el. Lance se opri pe mal.

– Ce-ai găsit? întrebă Jane.

Lance intră în apă, apoi se întoarse la mal, ieşi din apă şi se scutură.

– Vrei să trec rîul? îl întrebă Jane.

Lance schelălăi.

– Dar ce...

Se opri brusc, amintindu-şi ce se află pe malul celălalt. Doar îi spusese Letty. Azilul. De acolo urmărise Gideon viaţa familiei Devere; acolo prinseseră rădăcini ura şi invidia lui.

Oare Lance dăduse de urma lui Case?

Merse de-a lungul malului, însă era prea întuneric ca să vadă ceva. Cum de nu poţi găsi un argat atunci cînd ai nevoie de ei? Apoi îşi zise că şi ei, la fel ca portarii, fugiseră spre conac cînd se produsese explozia.

Poate că era mai bine că nu se afla nimeni prin preajmă. Cine ştie, putea să dea de un om al lui Piers.

Totuşi avea nevoie de ajutor.

– Lance, i se adresă ea cîinelui, arătînd spre conac. Adu-l pe Harper!

Era singurul în care putea avea încredere.

Lance schelălăi, dar se împotrivi.

Jane se ghemui lîngă el şi-i luă capul în palme.

– Ascultă-mă! îi zise cu glas ferm. Piers a pus mîna pe Case şi cred că l-a dus la azilul de pe celălalt mal.

Nici nu voia să-şi închipuie mai mult de-atît.

– Nu-l pot salva singură. Am nevoie de ajutor.

Se ridică şi arătă din nou în direcţia conacului.

– Lance, adu-l pe Harper!

Şi Lance porni în goană spre casă.

Jane merse pe mal pînă ajunse la debarcader. Ochii i se obişnuiseră cu întunericul şi începea să distingă formele obiectelor din jur. Văzu o barcă întoarsă cu faţa în jos şi se aşeză pe ea, străduindu-se să-şi stăpînească nerăbdarea pînă avea să se întoarcă Lance.

În clipa aceea zări peste rîu o lumină abia licărind printre copaci. Nu se mişca. Însemna că acolo se afla o casă.

Azilul.

Sări de pe barcă şi se întoarse pe drumul pe care venise.

– Lance! strigă ea. Harper!

Ascultă cu atenţie, dar nu primi nici un răspuns. Cu inima bătîndu-i năvalnic, se întoarse la barcă. Semăna cu bărcile pescăreşti pe care le văzuse pe rîul Dee, cînd se afla în Scoţia.

Dacă îşi aduna toate puterile, ar putea duce barca pînă la apă.

A fost mai uşor decît se aşteptase. Întoarse barca, o ridică, o sprijini apoi pe umăr şi o răsturnă. Se împiedică şi căzu peste ceva. Era trupul unui bărbat.

– Case! suspină ea.

Nu putea distinge figura omului căzut acolo, dar atingîndu-l cu mîinile se convinse că bărbatul acela nu era Case.

Spaima ceda locul furiei. Aici era mîna lui Gideon Piers. Putea să înțeleagă că omul îndurase o viață grea în azilul acela, însă asta nu era o scuză pentru ce făcea acum. Era ca un cîine turbat. Cineva trebuia să-l doboare.

Puse pistolul pe fundul bărcii, aruncă înăuntru o pereche de vîsle, apoi trase barca în apă, o împinse puțin și sări în ea.

23

Cînd se trezi, Case își dădu seama că era legat de un scaun. Rămase cu capul plecat, în ciuda durerii, încercînd să-și revină și să-și dea seama unde se află. Ultimul lucru pe care și-l amintea era că fusese lovit în cap pe cînd se afla pe terasă. Își mai amintea și că îl trimisese pe Waldo să-l caute pe duce la rotondă. Nu fusese o măsură înțeleaptă deoarece datoria lui Waldo era aceea de a-l supraveghea pe el.

Își înălță capul și își îndreptă spinarea. Piers, sau omul despre care bănuia că este Piers, privea pe fereastră. El se întoarse și-i zîmbi.

– Care va să zică, te-ai trezit.

– Ce este aici? îl întrebă Case.

– Azilul săracilor, sau cel puțin asta a fost odată. Acum nu e decît o clădire în ruină.

Case nu putea distinge prea multe deoarece încăperea era luminată de un singur felinar așezat pe masă. Observa însă tavanul care stătea să cadă peste ei.

Îl privi pe Piers. Și-l închipuise ca pe un tip zdravăn, care, îndată ce intra într-o cameră, atragea toate privirile. Era întocmai cum îl descrisese Waldo: de înălțime medie și cu o înfățișare care

nu-l deosebea cu nimic de ceilalți participanți la reuniunea din seara aceea.

Poate că tocmai acesta era secretul succesului său. Avea o figură greu de reținut.

– De ce m-ai adus aici? îl întrebă Case.

Piers se opri în fața lui.

– Asta a fost casa mea. Bănuiesc că nu știai că aici se află azilul săracilor. Este vizavi de Twickenham. Îți spune ceva asta?

– Știam de locul acesta. Era susținut din bunăvoința tatălui meu.

– Bunăvoință! Pufni, nevenindu-i să creadă ce-i era dat să audă. Cinste conștiinței lui! Nu a călcat niciodată pe aici, niciodată nu a văzut cum erau despărțiți copiii de părinții lor și dați pe mîna torționarilor. Voi ați trăit regește pe malul celălalt. V-am urmărit, da, da, v-am urmărit: pe voi și petrecerile voastre nemaipomenite, la care veneau prietenii voștri bine crescuți și bine hrăniți. Fii atent la ce urmează. Din clipă în clipă ai să auzi cum Twickenham, cu tot ce înseamnă el, se va prăbuși ca un castel din cărți de joc.

Se întoarse la fereastră și privi afară.

Case nu mai știa ce să creadă. Se aștepta să-i țină o predică, dar în nici un caz despre Twickenham. El se gîndea la Spania și la bătălia sîngeroasă care pusese capăt carierei lui Piers. Se aștepta ca Piers să se bucure de triumful lui și de răzbunarea finală. E drept că se răzbuna acum, însă pentru ce?

– Toții anii ăștia m-ai urît doar din invidie? îl întrebă el, cu precauție.

– Te-am urît, răcni Piers, pentru că ai fost fiul preferat, iar tatăl nostru, da, tatăl *nostru,* m-a lăsat să putrezesc în iadul ăsta.

Urmă un moment de tăcere, timp în care Case încercă să se dezmeticească, să iasă din ceața în care îl aruncaseră vorbele lui Piers. În cele din urmă, reuși să rostească încet, parcă explicîndu-și lui însuși:

– Deci asta nu are legătură cu Spania, nu are legătură cu măcelul de la Sf. Michele?

Piers izbucni în rîs.

– Mie nu mi-a păsat de *Fraţi!* Mi-ai făcut o favoare cînd i-ai măcelărit. În felul acesta pot să păstrez doar pentru mine aurul englezilor.

Lui Case tot îi era greu să creadă că se înşelase.

– În cazul acesta... tu te răzbuni pentru că...după părerea ta familia Devere îţi datorează ceva.

– În veci nu-mi veţi putea plăti ce-mi datoraţi!

– Tu crezi că-mi eşti frate.

– *Ştiu* că-ţi sînt frate.

– Eşti nebun! Dacă tu crezi asta, atunci habar n-ai ce înseamnă familia Devere. Dacă ai fi fost fiul tatălui meu acesta nu te-ar fi abandonat niciodată. Te-ar fi întreţinut. Noi aşa procedăm. Nu ştiu cine ţi-a spus minciuna asta...

– Mama mea mi-a spus! strigă Piers. Pe patul de moarte. Aici, în azilul acesta. A fost slujnică la Conacul Twickenham. Tatăl tău a lăsat-o însărcinată şi apoi a alungat-o.

Emoţia puternică îl făcea pe Piers să semene cu un nebun.

– Niciodată nu o să mă poţi convinge de aşa ceva, zise Case. Tatăl meu n-ar fi abuzat niciodată de cameristele mamei mele.

Apoi se opri, căci îi veni o idee. Se uită cu atenţie la Piers şi îşi dădu seama că e mai în vîrstă decît el.

– Piers, tu cîţi ani ai?

– Sînt mai mare decît tine. Ce contează?

– Contează, pentru că dacă eşti mai mare decît mine, înseamnă că mama ta n-a lucrat la Twickenham. Pe vremea aceea conacul era locuit doar de celibatari, iar tradiţia familiei Devere impune doar prezenţa valeţilor atunci cînd nu există o stăpînă a casei.

– Minciuni! Minciuni! Minciuni!

Piers se repezi la un scaun, îl ridică de pe podea şi îl aruncă într-o fereastră.

– Cînd s-a căsătorit sora mea, toate servitoarele din casă au plecat împreună cu ea la Woodlands.

– Dacă nu-ţi ţii gura, o să-ţi pun căluş.

– În noaptea asta ai fost la Twickenham. Ai văzut vreo servitoare? Sînt sigur că nu, pentru că în conac nu locuiesc decît bărbaţi.

– Ai spune orice ca să-l salvezi pe tatăl tău, pe tatăl *nostru*.

Case simţi cum i se strînge stomacul de groază. Cînd îşi revenise şi constatase lipsa tatălui său sperase că acesta se afla la Twickenham.

– Ce i-ai făcut tatălui meu?

Piers chicoti.

– Se află în camera de pedeapsă. E legat de un scaun, ca şi tine, doar că sub scaunul *lui* se află un mic butoi cu praf de puşcă. A, n-are nici o şansă să scape. Este păzit de Joseph. În noaptea asta, cînd voi pleca de aici, voi aprinde fitilul şi atunci – bum! Gata şi cu ducele, gata şi cu fiul preferat, gata şi cu azilul săracilor.

Se aplecă, ameninţător, spre Case.

– După care o să reconstruiesc. Da. Chiar aici, pe fundaţia azilului. Castleton, sînt un om foarte bogat. Casa pe care o s-o construiesc va fi mult mai impozantă decît Twickenham. Mă voi înscrie la cele mai bune cluburi din oraş şi voi închiria – pentru avantajele centrului – un apartament la Clarendon. După care o să-mi găsesc o soţie cu sînge albastru, care să-mi facă nişte pui de nobili şi voi trăi fericit pînă la adînci bătrîneţi. Sper ca asta să-ţi stea în gît.

Se întoarse la fereastră, dar cum nu putea vedea bine afară, luă scaunul şi sparse geamul. Aerul rece pătrunse înăuntru, o dată cu mirosul fumului.

– Simți asta? întrebă Piers. Inspiră adînc, Castleton. Acestea sînt ultimele clipe ale vieții tale pline de putere și privilegii.

Jane auzi vocile de îndată ce coborî din barcă. Urcarea celor trei etaje ale clădirii se dovedi un adevărat coșmar, deoarece drumul îi era luminat de un singur felinar, iar multe trepte nu mai existau. Acesta trebuie să fi fost odată azilul săracilor, însă arăta mai degrabă a închisoare.

La un moment dat călcă pe o scîndură putredă care se crăpă și zgomotul se răspîndi în toată clădirea. Jane se lipi, îngrozită, de un perete. În momentul acela se deschise pe culoar o ușă și zări o rază de lumină.

– Joseph!

Recunoscu îndată vocea.

– Joseph! strigă încă o dată Gideon Piers. Ce faci acolo jos?

– Răspund și eu nevoilor!

Replica veni de undeva, de la etajul de dedesubt. Jane se aplecă puțin înainte și, prin stinghiile balustradei, văzu un om care arăta întocmai ca valeții casei Devere – avea perucă și jachetă din catifea albastră, cu fireturi aurii. O, Doamne. Oare cîți erau? Ea avea doar un pistol și un singur glonț.

– Întoarce-te la duce!

– *Dios!* Nu pleacă nicăieri.

– Am zis să te întorci!

Se mai auziră niște bombăneli în spaniolă, după care o ușă se trînti în urma bărbatului cu livrea albastră.

Jane inspiră adînc. Milimetru cu milimetru, se tîrî de-a lungul coridorului pînă în dreptul încăperii de unde auzise voci. Ușa era întredeschisă. Încordîndu-și fiecare fibră a corpului, se chinui să o deschidă încet, fără zgomot. Ținea pistolul ridicat, gata să răpună pe oricine ar fi provocat-o.

Încăperea părea să se întindă pe toată lungimea casei. Era imensă. *Un dormitor*, îşi zise ea, *un dormitor pentru cei care locuiau aici*. Săracilor nu li se îngăduia să aibă intimitate sau să deţină ceva numai al lor. Asta o ştia de la Letty. La capătul celălalt al încăperii văzu doi bărbaţi, unul în picioare, iar celălalt legat de un scaun.

Se strecură repede în încăpere, şi, rămînînd în zonele întunecate, traversă întreaga lungime a camerei.

– Vreau să vezi asta, spuse Piers. O să te dezleg de scaun, dar mîinile tot legate îţi vor fi, aşa că să nu încerci nimic. O mişcare greşită şi eşti un om mort.

După ce Case se văzu dezlegat de scaun, se ridică. Reuşise să-şi mai slăbească legăturile de la încheieturi, dar nu destul pentru a se elibera.

– Piers, Twickenham nu este decît o clădire, zise el. Apropo, n-ar trebui să fie şi tatăl meu aici ca să vadă? Mă gîndeam că pe el doreşti să-l impresionezi.

– Din nefericire, răspunse Piers, pe un ton curtenitor, înălţimea sa s-a arătat gata de luptă cînd a încercat Joseph să-l răpească, aşa că omul meu a trebuit să facă uz de forţă ca să-l supună, deşi nu ne-am dorit asta. După cum ţi-am mai spus, ducele va plăti pentru tot răul pe care mi l-a făcut. Un foc mic, întocmai ca în noaptea lui Guy Fawkes*, apoi... bum!

---

*Numc reprezentativ pentru complotul pus la cale, în noiembrie 1605, de un grup de romano-catolici care doreau restabilirea drepturilor civile pentru adepţii confesiunii respective. Ei plănuiseră să arunce în aer clădirea Parlamentului, punînd, în secret, praf de puşcă într-o pivniţă de sub Camera Lorzilor. Guy Fawkes, unul dintre conspiratori, trebuia să aprindă focul. Complotul a fost, însă, deconspirat, iar Guy Fawkes a fost arestat şi torturat pînă a acceptat să dea în vileag numele celorlalţi conspiratori. Toţi au fost executaţi, iar de atunci, în fiecare an, în noaptea de 4 spre 5 noiembrie, britanicii sărbătoresc victoria asupra complotului, aprinzînd focuri în care pretind că îl ard pe Guy Fawkes (nota trad.).

Merse din nou la fereastră, de-acum ros de neliniște. Case își înghiți furia și-i zise doar atît:

– Piers, asta nu o să se întîmple. Conacul Twickenham nu o să explodeze. Am găsit praful de pușcă. Nu am acceptat să-ți cedăm decît atelierul tatălui meu și rotonda.

– Minți!

Case începu să rîdă.

– Se pare că ai uitat istoria. Nu-ți amintești că planurile lui Guy Fawkes s-au năruit, iar el a fost spînzurat pentru crimele sale?

Cu un urlet de furie, Piers îl lovi cu dosul palmei pe Case peste față, crăpîndu-i buza. Acum ori niciodată. Jane ieși din umbră.

– Piers, zise ea, gata să apese pe trăgaci.

I-o luă însă altcineva înainte. Cu o precizie și o rapiditate care o uluiră, făcu să-i zboare lui Piers arma din mînă. Abia pe urmă îl recunoscu. Era omul îmbrăcat cu uniforma casei Devere, Joseph. Oare cum reușise să se strecoare neauzit în urma ei?

– Domnișoară Mayberry, să nu-l ucideți! Vrem să-l luăm viu de aici!

Nu era Joseph, ci Ruggles. Mîna începuse să-i tremure și se mișca dinspre Piers spre Ruggles și invers. Ce se întîmpla?

– Ține-ți pistolul îndreptat spre Piers! îi strigă Case, chinuindu-se să-și elibereze mîinile.

Ruggles veni în față.

– Rămîi pe loc! îi strigă Jane.

Piers se repezi spre ea. Jane apăsă pe trăgaci, însă Piers o lovi peste braț și glonțul se înfipse undeva în tavan, iar ea se prăbuși. Încerca să-și revină, cînd începură să cadă peste ei bucăți de tencuială și valuri nesfîrșite de praf. O usturau ochii, nu putea să respire și singurul felinar din încăpere se stinse.

Auzi pe cineva alergînd și se gîndi că era Piers. Case nu ar fi fugit de acolo. Apoi distinse alte două siluete. Bine că nu avea

nimeni o armă încărcată. Pipăia cu mîinile podeaua, încercînd să dibuiască arma lui Piers, cînd auzi o detunătură. Unul dintre urmăritori coborî.

Jane sări îndată în picioare şi alergă spre uşa încăperii.

– Case?

– Nu, domniţă. Sînt eu, Ruggles.

Îşi smulse peruca argintie şi o aruncă.

– Vrei să spui că de fapt faci parte dintre ai noştri? îl întrebă ea pe un ton tăios, deşi abia se abţinea să nu plîngă.

– Mă tem că da, domniţă. Speram să-l iau pe duce de aici fără să mă vadă nimeni, cînd aţi trecut pe lîngă mine. Nu puteam să vă las să-l înfruntaţi pe Piers de una singură.

– Eu zic că m-aş fi descurcat. Ah, Ruggles, trebuia să-l salvezi pe duce!

De undeva de jos se auzi un şuierat puternic urmat de un bubuit asurzitor şi, în cîteva secunde, scara se lumină de la flăcările care izbucniseră într-una din încăperi.

– Piers a dat foc clădirii, zise Ruggles. Trebuie să ieşim de aici. Daţi-mi braţul şi ajutaţi-mă. Glonţul mi-a atins piciorul, dar nu vă faceţi griji, e doar o zgîrietură.

Se ridică şi continuă:

– Acum ieşiţi cît de repede puteţi. Eu voi fi în spatele dumneavoastră.

Jane simţi cum i se sfîşie inima. Voia să-l ajute pe Case, dar nu putea să părăsească un om rănit. Din fericire, nu fu nevoită să ia o hotărîre, pentru că pe coridor apăru Case. Abia mai respira şi se sprijinea cu o mînă de tocul uşii.

– Jane, strigă el, Ruggles. Coborîţi imediat!

Cînd ieşiră în aerul rece al nopţii, Case întrebă înfricoşat:

– Ruggles, tatăl meu unde este?

– La al doilea etaj, domnule. Chiar sub încăperea în care aţi fost dumneavoastră. Nu se simte bine. O să aveţi nevoie de ajutor ca să-l scoateţi de-acolo. Vin cu dumneavoastră.

– Nu avem timp de pierdut! Urc-o pe domnişoara Mayberry într-o barcă şi vîsleşte rapid. Plecaţi de-aici. Acum!

– Da, domnule.

– Mai există vreo altă intrare?

– Da, pe scara din spate, domnule.

– Case, zise Jane, cu obrajii inundaţi de lacrimi. Pot să te ajut. Mergem împreună.

Case îi luă faţa în mîini.

– Pentru mine eşti cel mai scump lucru din lumea asta, zise el şi o sărută. Nu te părăsesc. O să mă întorc la tine. Îţi promit.

Apoi plecă. Pur şi simplu, plecă şi o lăsă în urmă. Erau atît de multe lucruri pe care ea nu i le spusese – cum un zîmbet de-al lui îi răvăşea inima, cum ştiuse să scoată la lumină tot ce era mai bun în ea, cît de mult îl iubea.

Şi ce mincinos era! Cum putea să promită că se întoarce, cînd el intenţiona să-şi rişte viaţa?

– Urcaţi în barcă, domnişoară Mayberry.

– Ruggles, începu ea, n-am putea...

– Am zis să urcaţi imediat în barcă!

Nu mai era Ruggles cel cumsecade pe care îl ştia ea, ci un militar obişnuit să dea ordine.

– Aveţi grijă unde puneţi piciorul!

Se trase puţin înapoi, apoi tresări, zguduită de un fior. Piers se afla chiar acolo, lîngă barcă, cufundat în apă cu faţa în jos.

– Ruggles, zise ea, pe malul celălalt am găsit un cadavru. Al cui era?

– Al lui Joseph, domnişoară. A trebuit să-l omor. N-am avut de ales.

– Îmi pare bine că a murit, spuse ea aprig. Îmi pare bine că au murit amîndoi! Îşi înălţă capul. Asta ce-a fost?

– Hei! strigă Harper de la prora unei bărci cu vîsle. Hei!

*

Nici o şansă, gîndea Case. Îşi legase peste nas şi peste gură lavaliera, ca să nu inhaleze prea mult fum. Nu-şi dădea seama unde se afla. Ştia doar că este le etajul la care i se spusese că se găsea ducele.

– Tată! strigă el. Tată!

Simţi ceva atingîndu-i piciorul.

– Lance? Tu eşti?

Lance lătra scurt. Apoi îl auzi şi pe Harper, gîfîind şi tuşind.

– Aici, sus, domnule Bowman, strigă acesta şi îndată apăru şi Waldo.

– Vă daţi seama că locul acesta poate exploda în orice clipă? întrebă Case.

Waldo îl bătu pe umăr.

– Am mai fost în puncte fierbinţi şi altă dată!

Case ştiuse dintotdeauna că avea prieteni devotaţi, însă respiraţia greoaie îl împiedică să-i răspundă, aşa că doar îl bătu pe Waldo pe spate.

– O să-l găsim pe duce, domnule, zise Harper. Să nu vă temeţi. *Lance, găseşte-l pe duce!*

Lance nu ezită.

Poate că pînă la urmă chiar exista o şansă, se gîndi Case. *Lance, găseşte-l pe duce! Lance, adu oaia rătăcită!*

Nu ştia dacă să plîngă sau să rîdă.

Ruggles se opri din vîslit.

– *Au ieşit! Au ieşit!*

De la un capăt la celălalt, parterul clădirii ardea, aşa că nu văzură pe fundalul flăcărilor decît nişte siluete negre care se grăbeau către malul rîului.

– Cred că e şi ducele cu ei, zise Ruggles.

– Sigur e cu ei. Case nu şi-ar fi abandonat tatăl.

Acesta era încă un aspect care o făcea să îl adore. Unii îl credeau rezervat și arogant, dar asta pentru că vedeau doar ceea ce voiau ei să vadă. El chiar *era* arogant și rezervat. Îi trebuia o femeie care să-l îmblînzească. Și, spre norocul lui, o întîlnise pe ea.

– Domnișoară Mayberry, sînt teferi cu toții. Nu vă mai frămîntați.

– Știu. Știu.

Își caută batista și-și suflă nasul.

Cînd inevitabilul se produse, Jane își ținu răsuflarea – se auzi un bubuit asurzitor și întreaga clădire sări în aer, îmbrăcată în limbi năprasnice de foc. Cel care vîslea în barca lui Case nu se opri să vadă ce se petrece în urmă. Barca se apropia din ce în ce mai mult de mal.

Cînd ajunseră, Robert și Freddie îi așteptau cu pături în care îi înveliră și-i ajutară să urce pe mal.

– Să nu-l omorîți pe Ruggles, zise Jane. Este tot de-al nostru. Și e rănit. Ar trebui să-l ajute cineva.

– Am doar o zgîrietură, se împotrivi Ruggles. O să am eu grijă.

Pe mal așteptau aliniați mai mulți bărbați, majoritatea oaspeți, dar și valeți și argați. Aveau figuri cătrănite și discutau în șoaptă. Jane se îndoia că oamenii aceia știau de fapt ce se întîmplase.

Cînd ajunse și barca lui Case și constatară că nu pățise nimic, începură să strige de bucurie, dar chiotele încetară după ce-l văzură pe duce. Aveau la îndemînă mai multe pături și una dintre ele au folosit-o ca să-l transporte la conac.

– Trebuie să-l ducem în casă, *acum*, zise Case. Robert, Freddie, spuneți-le invitaților acestora să plece acasă. Vor citi în ziare despre ce s-a întîmplat.

O văzu pe Jane și-și croi drum către ea. Era plin de funingine și pe față i se vedeau urme de fum. Jane se ridică pe vîrful picioarelor și-l sărută, cu grijă.

– O să trecem peste asta împreună, îi zise ea.

– Dacă n-ar fi fost Lance...

Nu putu să continue.

– Îți mulțumesc că mi l-ai trimis. Acum unde este?

Lance stătea lîngă duce, iar cînd cei care îl purtau în pătură porniră către conac, Lance îi urmă.

După ce își spălară mîinile și fețele de praf, se adunară cu toții într-un mic salon, vizavi de camera ducelui. Erau acolo Jane, Waldo și Ruggles. Case ieșise împreună cu tatăl lui și cu doctorul; Robert și Freddie verificau daunele produse și se asigurau că nu mai exista nici un pericol. Harper plecase la Woodlands să o aducă pe Lady Sophy și să ia haine curate pentru Jane. Nimeni nu comentă nimic. Știau cu toții că locul ei era lîngă Case.

Își ridică privirea cînd Waldo îi puse în mînă o ceașcă.

– Ceai, zise el. Să-l bei tot. O să-ți facă bine.

Jane luă o înghițitură, doar ca să-i facă pe plac. Gîndul ei era la duce. Chipul îi era brăzdat de cute și umbrit de durere. Pierduse mult sînge. Fusese bătut pînă își pierduse cunoștința. Case suferea cumplit din cauza tatălui său.

Îi spusese lui Jane să aștepte în salon. Ea îl strigă pe Lance, dar cîinele refuză să vină.

– Lasă-l, zise Case. Îl trimit eu afară dacă face probleme.

Jane ar fi dorit să găsească cuvinte care să-i aline suferința, dar nu se putea aduna. Pînă să apuce să spună ceva, Case se întoarse și plecă.

– Trebuie să trimit pe cineva să-i anunțe pe sora și pe fratele meu să vină acasă, zise el.

Gîndurile ei fură întrerupte de Waldo.

– Jane, începu el, crezi că te simți în stare să-mi răspunzi la niște întrebări?

Orice, numai să nu se mai gîndească la duce și la Case.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu Gideon Piers.

– Gideon?

– Eşti una dintre puţinele persoane care a stat de vorbă cu el. Ne-ai putea ajuta să dezlegăm o enigmă.

Jane se uită de la unul la celălalt.

– Cine sînteţi voi?

– Ştii bine cine sunt, îi răspunse Waldo. Sînt unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Case.

Văzînd că Jane nu spune nimic, oftă, resemnat, şi continuă:

– Lucrăm pentru o ramură a Serviciului.

– Care Serviciu?

– Serviciul Secret, dar nu pentru Special Branch.

– Case ştie?

Waldo negă, dînd din cap.

– Nu i-am putut spune, dar sînt sigur că bănuia.

– Ce ar trebui eu să înţeleg, zise ea, uitîndu-se la Ruggles, că deşi eşti tot un fel de agent Special Branch, m-ai lăsat totuşi să merg la Vauxhall ca să-l întîlnesc pe demonul acela?

Ruggles avu decenţa de a părea ruşinat pentru fapta lui.

– Ştiam că nu vi se va întîmpla nimic rău, răspunse el. Altfel fiţi sigură că nu v-aş fi lăsat să mergeţi.

– L-ai lovit pe Harper în cap!

– L-am atins, doar. Nu trebuia să fie acolo.

– Dar de ce nu ne-aţi spus tuturor cine sînteţi şi ce puneţi la cale?

– Pentru că noi nu lucrăm aşa, o lămuri Waldo, blînd. Jane, trecem la întrebările acelea?

Îşi strînse buzele, dar, după cîteva clipe de gîndire, reuşi să se stăpînească.

– Bine, zise ea. Întreabă-mă.

– Şeful nostru, începu Waldo, s-a gîndit, atunci cînd Piers a apărut din nou, că aceasta ar putea fi ultima noastră şansă de a

recupera aurul furat de el în Spania de la convoaiele britanice. Noi l-am crezut mort şi ne-am gîndit că a îngropat aurul undeva prin Spania. Reapariţia lui ne-a convins că era în posesia comorii.

– Mie nu mi-a pomenit nimic de aur.

– Ce căutăm noi este o ascunzătoare.

– O ascunzătoare? De ce nu o trezorerie?

Ruggles zîmbi.

– Se ştie că băncile pot fi jefuite de tîlhari. Piers nu ar fi riscat. În plus, era prea mult aur ca să-l poată ascundă uşor. Avea nevoie de un loc sigur unde să ajungă fără să fie văzut.

Jane dădu din cap.

– Aş fi vrut să vă ajut, dar nu ştiu cum.

– Poate l-a ascuns în podeaua vreunei biserici, îi sugeră Ruggles, sau într-o criptă, ori într-un mormînt.

Jane dădu din cap.

– Ar fi mormîntul mamei lui, spuse ea apoi. Dar Piers o venera şi nu i-ar fi profanat mormîntul.

– Dacă a murit în azilul săracilor, ar trebui să fie înmormîntată în cimitirul local, nu-i aşa?

– Nu. A avut un mormînt sărac, fără piatră funerară, marcat doar de o bucată de lemn pe care era scris un număr. În loc să fie într-un loc sfinţit, mormîntul se afla lîngă un drum aglomerat din Kensington.

Jane puse jos ceaşca din care săriră cîteva picături de ceai.

– Cel puţin acolo a zăcut pînă cînd trei tineri i-au luat rămăşiţele şi le-au mutat într-un loc mult mai potrivit! Asta la dorinţa fiului ei.

– Unde se află mormîntul? întrebă Ruggles, fără grabă.

– Într-un cătun numit Newbrey, dincolo de Staines. Se pare că aceea e parohia în care s-a născut mama lui Piers.

– După ce putem recunoaşte mormîntul?

– Se află în cimitirul parohial. Are o piatră funerară pe care scrie: „În memoria lui Sadie Sellars".

*

Jane ridică privirea cînd se deschise uşa. În prag apăru Case. Nu mai părea atît de încordat.

– Ce face tatăl tău? îl întrebă ea.

– E prea devreme să pot răspunde, dar doctorul zice că sînt şanse să-şi revină. Vino să-ţi arăt ceva.

O luă de mînă şi o duse lîngă patul ducelui. Lance se întinsese pe pat, alături de duce.

– Nu, să nu-l dai jos, priveşte-i doar.

Lance scînci şi începu să lingă mîna ducelui. Se scurseră cîteva clipe, apoi ducele îşi mişcă degetele şi-l mîngîie încet. După cîteva momente, scena se repetă.

– Nu l-am mai văzut făcînd aşa ceva pînă acum, recunoscu Jane.

– Domnişoară Mayberry, aveţi un cîine foarte inteligent, zise doctorul. Pare să fi fost antrenat pentru aşa ceva. A fost cumva cîine de munte?

– Nu. E un ciobănesc oarecare.

– Nu are de unde să ştie, zise Case. L-a furat.

Case se aşeză pe marginea patului, luă mîna tatălui său şi-şi trecu degetele peste ea. Ducele nu-i răspunse la fel, însă buzele i se mişcară:

– Caspar, şopti el.

Case se întoarse spre Jane şi o privi cu ochi scînteietori.

– Arătăm ca nişte hornari, zise el cu voce tremurîndă. Dar ce mai contează! Jane, nu pot pleca de lîngă tatăl meu, dar vreau să rămîi şi tu aici. Rămîi?

– Da, răspunse ea, şi nu o să scot nici un sunet.

Doctorul se scuză, spunîndu-le că se retrage în camera pe care i-o pregătiseră valeţii şi rugîndu-i să-l cheme dacă intervine vreo schimbare în starea pacientului.

Jane, ghemuită în pătura ei, ascultă cum Case îi povestea tatălui său despre copilărie, momente pe care îi făcea şi lui plăcere să le retrăiască. Se surprinse zîmbind şi, în şoapta lui monotonă, ochii i se îngreuiară. Adormi.

24

S-au căsătorit la biserica din Twickenham într-o dimineaţă obişnuită de ianuarie. Ploua cu găleata, dar nimănui nu părea să-i pese. Ceremonia nu se făcuse cu mare fast, iar printre cei vreo douăzeci de invitaţi se aflau, spre marea bucurie a ducelui, fiica sa Rosamund, soţul acesteia şi Lordul Justin.

Ducele, aşezat într-un scaun cu rotile, stătea între Harper şi Lance. De altfel, din noaptea atacului, Harper şi Lance nu se mai dezlipiseră de Înălţimea sa şi, după părerea lui Case, amîndoi avuseseră un rol foarte important în vindecarea tatălui său.

În vreme ce îi privea pe cei doi tineri stînd în genunchi, în aşteptarea binecuvîntării, ducele simţi că lacrimile îi inundă ochii. În urmă cu trei săptămîni, în ziua de Crăciun, descoperise în fiul său un bărbat cu totul schimbat. Acea rezervă în relaţia lor pe care el cu greu o putuse suporta dispăruse dintr-o dată. Nu era sigur dacă minunea se produsese datorită acelei tinere încîntătoare, sau faptului că viaţa lui atîrnase de un fir de păr.

Nu-şi mai amintea nimic din noaptea aceea, iar doctorul Nicholas spusese că s-ar putea nici să nu-şi amintească vreodată. Aproape toate informaţiile le culesese din ziare. Aflase astfel că un tîlhar renumit, cunoscut sub numele de *La Rocà*, despre care se crezuse că pierise în Spania, se întorsese în Anglia ca să se răzbune pe maiorul Devere, cel care-l umilise şi îl învinsese pe el şi pe acoliţii săi chiar în ascunzătoarea lor de la Sf. Michele. Un raport al Oficiului de Război anunţa că una dintre unităţile

Serviciului Secret al Maiestății sale nu numai că i-a zădărnicit planurile acestui ticălos, dar chiar a recuperat mare parte din aurul pe care *La Roca* îl furase de la convoaiele britanice în urmă cu atîția ani în Spania.

Caspar îi dăduse răspunsuri la anumite întrebări, însă toată istoria aceasta nu-l mai interesa acum atît de mult. Era mulțumit că, măcar de data aceasta, Serviciul Secret își dăduse osteneala să facă lucrurile bine, astfel încît el să nu-și piardă fiul.

Rosamund, fiica lui, care stătea chiar în spate, își puse mîna pe umărul lui.

– Tată, cred că asta e ziua cea mai fericită din viața dumitale. Știu că începuseși să te îndoiești că-l vei vedea vreodată pe Caspar căsătorindu-se.

– Nu, îi răspunse el, ziua cea mai fericită a fost cînd te-ai întors la mine după ce ai fost răpită la Newgate.

Lordul Justin, ars de soare și de vînt, copia mai tînără a fratelui său, intervenind și el în discuție:

– Pe cuvînt de onoare că nu înțeleg de ce nu ne mutăm cu toții în Italia. Aici murim de frig. Nu există nici un sistem de încălzire?

– Dar nu e chiar atît de frig, îl contrazise Lady Sophy.

– Șșșș! exclamă Harper. Șșșș! Este un moment solemn. Vreau să aud ce spune preotul.

Toți membrii familiei Devere amuțiră.

După ce se sfîrși slujba, familia și prietenii îi felicitară pe Case și pe Jane. Apoi ducele îi ceru lui Harper să-l ducă într-un loc mai ferit, dar nu-și dezlipi ochii de la fiul său. Îl observă schimbînd o privire scurtă cu mireasa lui și văzu cum bucuria luase locul expresiei sale atît de solemne. Jane se îmbujorase de parcă fiul lui o mîngîiase, cu toată lumea de față.

Ce ciudată putea fi viața! În urmă cu cîteva săptămîni își dorea ca fiul lui să nu o fi cunoscut niciodată pe femeia aceasta. Dar văzîndu-i alături zi de zi începuse să gîndească altfel. Revelația

faptului că viața este atît de fragilă îl făcuse poate să vadă altfel lucrurile. Dacă lui Caspar i s-ar fi întîmplat ceva, şi-ar fi alinat suferința gîndindu-se că lîngă femeia aceasta fiul lui cunoscuse fericirea.

Soțul dispăruse. Asta simplificase mult lucrurile, dar chiar dacă ar fi fost în viață, chiar dacă i-ar fi amenințat perspectiva divorțului de Campbell, el tot nu s-ar mai fi necăjit. Aici nu era vorba de o dragoste oarbă, Caspar şi Jane nu erau nici prea tineri, nici capricioşi, nici romantici incurabili. Dimpotrivă, erau amîndoi serioşi şi responsabili. Nu ar fi ales soluția divorțului, dacă n-ar fi fost convinşi de necesitatea şi corectitudinea hotărîrii lor.

Detaliile morții lui Campbell nu erau semnificative. Caspar îi spusese ceva de niște pungaşi. De fapt nu-l interesau amănuntele. Doctorul îi spusese că era o atitudine firească pentru cineva care suferise o lovitură atît de puternică. Cu timpul, interesul pentru evenimentele exterioare avea să apară din nou.

Deocamdată, îi părea bine că se putea bucura de momentul pe care îl trăia. Avea tot ce-şi dorea: copiii, pe bunul său prieten, pe Harper, şi îl mai avea pe Lance. Se minuna de legătura care îl unea de cîinele acesta. Ceva teribil trebuie să se fi petrecut în noaptea aceea. Ar fi vrut să-şi amintească!

Deocamdată, era prea fericit ca să se mai gîndească la asta, iar fericirea îl făcu să-şi dea seama cît de singur fusese după ce se căsătorise Rosamund şi plecase să locuiască la Woodlands. Dar totul se va schimba. Caspar şi Jane vor locui împreună cu el, iar Harper îşi luase rămas-bun de la Special Branch. Vor reconstrui „infirmeria". Va fi mai mare şi mai rezistentă. Vor curăța împrejurimile de trăsurile stricate şi le vor reda strălucirea de odinioară.

Da, viața era cu adevărat ciudată. Trecuse puțin timp de cînd aproape că bătuse la porțile raiului, iar acum devenise nerăbdător să trăiască.

Nerăbdător? Nu, nu era nerăbdător. Era profund mulțumit. Crescuse trei copii minunați. Știa că Elizabeth ar fi fost mîndră de el.

Petrecerea se sfîrși după-amiază tîrziu. Freddie voia să ajungă acasă înainte de lăsarea întunericului, așa că îi ceru unui valet să-i aducă la scară cabrioleta, iar el se furișă în salonul de biliard să mai savureze un trabuc alături de Richard și Waldo.

Jane o însoți pe Sally. Îi ceruse lui Case să rămînă alături de familia lui, pentru a petrece aceste momente împreună, alături de tatăl lor, mai ales că era prima noapte în care Justin se afla acasă.

– Lady Octavia va fi fericită cînd va afla că te-ai căsătorit cu Case, îi zise Sally.

– Mmm, n-aș fi chiar atît de sigură, o contrazise Jane. Mie mi-a spus că el se va căsători cu o femeie care să fie... cît de cît prințesă și știi cît de mult îi displace să se înșele.

– Cum? Ce mai înseamnă și asta, „cît de cît prințesă"?

– Bănuiesc că s-a referit la cineva de același rang cu el.

Sally, care tocmai se încruntase contrariată, se înseninâ:

– Famila aceasta este norocoasă să te aibă în mijlocul ei, și sper că-și dau cu toții seama de asta. Eu altceva am vrut să spun, crezi că Lady Octavia nu se gîndește la influența pe care o poate avea numele Devere, ca să nu mai amintesc de bani?

– Sper, totuși, să nu se aștepte să mă folosesc de influența mea asupra lor.

În timp ce coborau treptele spre salonul de la intrare, Sally reluă conversația de unde fusese întreruptă:

– Jane, doar nu te gîndești să renunți la slujba ta de la bibliotecă?

– Ei bine... de fapt la asta m-am gîndit.

– Vrei să spui că nu-ți dă voie Case?

Jane începu să rîdă.

– Asta-i bună! Ştie prea bine că nu-mi poate interzice aşa ceva.

– Şi-atunci?

Cînd ajunseră în salon, Jane o conduse pe Sally la fotoliile de lîngă şemineu.

– Nu am de gînd să renunţ definitiv, îi zise ea, dar trebuie să înţelegi cum au evoluat lucrurile în ce mă priveşte. Acum patru ani, cînd m-am trezit în faţa bibliotecii, am văzut-o ca pe o uşă deschisă pentru mine. Nu am căutat-o. Pur şi simplu era acolo. Puteam să aleg: să-i trec sau să nu-i trec pragul. Am ales să intru şi nu am regretat niciodată hotărîrea pe care am luat-o atunci. În ultimele săptămîni însă mi s-a deschis o altă uşă, şi am ales să trec şi pragul acesteia.

– Despre ce uşă vorbeşti? o întrebă Sally, nedumerită.

Jane respiră adînc.

– Aceea a azilurilor de săraci, a oamenilor care le conduc, a celor care locuiesc în ele. Orfanii. Îngrijirea şi educarea lor. Tot la legi ajungem, tot cu ele ne batem. Bine, nu am de gînd să fac totul dintr-o dată, dar măcar cîţiva paşi.

Portarul intră şi anunţă că fusese adusă în faţa uşii cabrioleta.

– Cabrioleta! exclamă Jane. Să nu-mi spui că Freddie te-a adus aici într-o caretă descoperită!

Cînd Sally confirmă, Jane se oferi să remedieze situaţia:

– Am să cer să fie adusă una dintre trăsurile ducelui. Sau poţi rămîne aici peste noapte. Robert şi Waldo aşa fac. Puteţi pleca mîine cu trăsura lui Robert.

– Îţi mulţumesc, dar chiar nu este necesar. Nu mai plouă şi nu vreau să-l supăr pe Freddie şi mai rău.

Jane îi ceru portarului să-l cheme pe viconte. Îi era greu să se obişnuiască să nu vorbească prea multe în faţa servitorilor mai ales că unii dintre ei schimbau des stăpînii.

– Freddie este supărat? Eu n-am băgat de seamă.

– Bine, nici nu aveai cum în ziua nunții tale.

Sally se plecă spre prietena ei.

– Of, Jane, s-a întîmplat ceva tulburător ieri. Ne-a vizitat Emily Drake. A cerut să mă vadă pe mine, dar de fapt voia să stea de vorbă cu Freddie. Biata fată este disperată. Freddie abia dacă se uită la ea, pur și simplu o ignoră. Pe Emily nu a interesat-o Case. Toată povestea aceea era menită să-l facă gelos pe Freddie. Ea pe el îl voia. Eu cred că și Freddie o iubește, însă refuză să o vadă.

– Și de ce a venit în vizită?

– Ca să-și descarce sufletul și să-l roage să o ierte.

– Sally, nu te amesteca. Nu e problema ta.

– Dar nu-mi place să-l văd în starea asta. Se iubesc. A agitat atunci lucrurile ca să-l facă pe Freddie să se miște. Știi și tu cît de lent este.

– Poate că Freddie o iubește, dar Emily cu siguranță nu-l iubește pe el. Ei îi pasă doar de ea însăși. E ca un copil. Se folosește de oameni, după care îi dă la o parte. Nu mă gîndesc doar la mine și la tine. I-a mai atras și pe alții în mrejele ei. De pildă pe Lordul Reeve. Apoi pe Lady Sophy, pe Case, și pe Waldo. Pînă și băiatul care se ocupa de caii mei a suferit din pricina ei. Cu o astfel de femeie vrei să-l vezi pe Freddie căsătorindu-se?

– Bine, dar oamenii se mai schimbă. Cred că asta a fost o lecție din care a învățat multe, zise Sally.

– Sper să fie cum spui tu. S-ar putea ca pentru Freddie să fie prea tîrziu. În orice caz, lasă-i să-și rezolve singuri problemele.

Îl auziră pe Freddie coborînd scările. Jane se oferi să-și conducă prietena și porniră braț la braț către intrare.

– Știi ce cred eu? zise Jane. Cred că după ce i se vindecă inima, Freddie va găsi femeia potrivită, una la fel de corectă și de distinsă ca și el. Te asigur că atunci nu va mai fi greu de urnit.

– Dar eu, Jane? Eu cînd o să întîlnesc bărbatul potrivit?

– Ştii ceva? Eu nu sînt ghicitoare.

– Ştiu, e doar un joc. Hai, fă-mi pe plac şi răspunde-mi.

– Ei bine, zise Jane, nu tu îl vei căuta. Vei sta pe un scaun, mutînd de colo-colo vesela într-o cămară, şi vei auzi în spatele tău glasul seducător al unui bărbat care îţi va zice: „Liniştiţi-vă cîinele, altfel mă voi vedea nevoit să-l împuşc". Bineînţeles, îl vei urî pe acest domn de cum îl vei vedea, iar el va fi obligat tot restul vieţii să te facă să te răzgîndeşti.

Cele două femei izbucniră într-un hohot de rîs.

Robert plecase să se plimbe puţin, lăsîndu-i în salonul de biliard pe Waldo şi pe Richard.

– la spune-mi, Waldo, începu Richard, cînd anume şi-a început Serviciul Secret investigaţiile?

Waldo savura aroma fină a coniacului. Îl privi pe Richard pe deasupra paharului şi-i răspunse:

– Mă simt stînjenit pentru ce o să-ţi spun acum, dar să ştii că ne-am trezit în miezul lucrurilor cam fără voia noastră. Ca toţi ceilalţi – ca şi tine, de altfel, – nu am luat în serios asasinarea lui John Collier. Totuşi, pentru că era vorba de mulţi bani care trebuia recuperaţi, am fost desemnaţi să ne ocupăm de caz.

– Tu şi Ruggles?

– Da, pe mine m-au ales primul.

– Asta pentru că eşti cel mai bun prieten al lui Case.

– Mi se pare mie sau simt pe undeva ironia? Tu ar trebui să ştii cît valorez eu. Haide, Richard, doar ai lucrat în Serviciul Secret înainte de a te transfera la Special Branch. Ştii cum merg treburile. Mai vrei o ţigară de foi?

– O, Doamne, nu. Una mi-e de ajuns. Fumez minuni din acestea numai ca să fiu o companie plăcută. Dar poţi să-mi dai carafa aceea de coniac pe care o ţii cu atîta drag.

Waldo îi dădu carafa, iar Richard își umplu paharul.

– Povestește-mi despre Ruggles, îl îndemnă Richard. Cînd a devenit valetul lui Case și cum s-a strecurat printre acoliții lui Piers?

Waldo zîmbi.

– În viața mea nu am mai avut un caz ca acesta, în care să mergem pe bîjbîite, fără să ne așteptăm să iasă ceva, dar de fiecare dată să dăm lovitura. Așa s-a întîmplat cu Ruggles. Cei din Albany pun valeți la dispoziția rezidenților, bineînțeles dacă sînt solicitați. Case a cerut așa ceva. Nu ne-a fost greu să aranjăm ca Ruggles să-i fie pus lui la dispoziție. Am reușit, bineînțeles, să-i fabricăm referințe fără cusur, iar Case l-a acceptat.

– Desigur, întări Richard.

– Infiltrarea printre oamenii lui Piers era scopul principal dar, cu timpul, am ajuns să credem că e o cauză pierdută. Ți-am spus, am mers mult pe bîjbîite.

– Așa că l-au atras ei pe Ruggles?

– După ce au constatat că pot obține de la el mici informații în legătură cu Case. Și-au dat seama că nu e loial și că poate fi cumpărat.

– Și cu locul acesta de pește rîu unde și-au avut ei sediul ce-a fost?

– Știam de el, dar habar n-aveam că Piers poate avea o legătură cu azilul. Strategia lui Case ne impunea să nu facem nimic care să-l determine pe Piers să bată în retragere. Și pînă la urmă, s-a dovedit o strategie bună.

– Numai că ducele a fost aproape ucis în bătaie.

– Mda, bine, apar mereu situații la care nu te gîndești. Nu ne-am așteptat ca ducele să fie vizat.

– Ați avut noroc că ați recuperat aurul.

– Nu-i așa?

– Mmm.

Richard rămase o vreme privind în gol.

– Ultima dorință și testamentul lui Piers. Despre asta ce poți să-mi spui?

– Încă mai facem cercetări. În rapoartele armatei nu se precizează nimic despre asta. Ne gîndim că s-ar putea să fi pus asta la cale ajutat de cineva, dar...

Își băură coniacul, cufundat fiecare în gîndurile lui. În cele din urmă Richard rupse tăcerea:

– Waldo, mi-ai spus o poveste de-a dreptul captivantă. Chiar m-a destins să o ascult. Acum aș vrea să aud cum stau, de fapt, lucrurile.

– Cum, nu mă crezi?

– Ba da, pînă la un punct. Dar știu că nu a fost atît de simplu. Tu singur ai spus că am lucrat în Serviciul Secret înainte să mă transfer la Special Branch, deci știu cum merg treburile.

– În cazul acesta, nu se lăsă Waldo, știi cu siguranță că noi nu divulgăm niciodată secretele noastre, mai ales agenților de la Special Branch.

După cîteva clipe izbucniră amîndoi în rîs.

Pe hol, Richard se întîlni cu soția lui, care îl căuta. Îl surprinse neplăcut paloarea ei.

– Pari tare obosită, remarcă.

– Chiar sînt, recunoscu Rosamund. Dar să-l vezi pe Justin. Este pur și simplu zguduit. Pînă acum nu și-a dat seama cît de bolnav este tata. I-am spus că în săptămîna asta a făcut progrese mari, dar am impresia că nu m-a crezut.

– Justin a fost sufletul petrecerii, mie mi s-a părut într-o formă de zile mari. Ne-a făcut pe toți să rîdem.

– Da. Așa e Justin. Asta nu înseamnă că n-are o fire extrem de sensibilă. Într-adevăr, ne-a făcut pe toți să rîdem. Mai ales pe tata. Cred că în momentul acesta Justin este tonicul cel mai potrivit pentru el.

Richard îi mîngîie uşor pîntecele.

– Nu le-ai spus de copil?

Rosamund oftă şi îşi lăsă capul pe umărul lui.

– Nu. Prea multă bucurie pentru o singură zi. În plus, aş vrea să mai păstrăm puţin secretul nostru. Vreau să mai fim puţin doar noi trei, să ne cunoaştem mai bine. Îl privi zîmbind, şi continuă: Crezi că e o prostie?

– Nu-mi pasă. Dacă tu asta îţi doreşti, aşa vom face.

– Ăsta nu-i un răspuns.

– Nu, îi răspunse el cu blîndeţe. Nu cred că e o prostie.

Se luară de mînă şi porniră de-a lungul coridorului.

– Richard, unde mă duci?

– O să te duc direct în pat ca să te odihneşti puţin înainte de cină.

– Mmm, oftă Rosamund.

După ce o văzu cuibărită în pat, cu cărămizi calde la picioare, Richard se aşeză lîngă foc, cu o carte în mînă. Nu se putea concentra. Se uita mereu la soţia lui. În urmă cu cîteva luni, n-ar fi crezut că un bărbat ar putea fi atît de fericit stînd pe scaun şi privindu-şi soţia.

Accidentul se petrecu îndată ce trecură de Kensington. Felinarele cabrioletei se stinseseră, şi se văzură nevoiţi să meargă pe întuneric. Brusc, se treziră într-un şanţ scoşi de pe drum de o trăsură cu patru cai, care venind din urmă, încercase să-i depăşească. Una dintre roţile cabrioletei se rupse, aşa că Freddie şi Sally căzură în şanţ.

Trăsura se opri şi din ea coborî un domn care veni repede la ei, însoţit de unul dintre vizitii.

– A fost vina mea, spuse Freddie, ridicîndu-se de jos. Dacă trăsura dumneavoastră a păţit ceva, voi plăti reparaţiile.

– De asta puteți să fiți sigur. Oricum nu vă putem lăsa aici. Bănuiesc că va trebui să călătorim împreună. Joc, deshamă caii, îi luăm cu noi.

Propunerea aceasta, făcută cu atîta indiferență, o irită pe Sally.

– Ați mers prea repede, atacă ea.

– Sînteți foarte amabil, se grăbi Freddie să intervină. Vă mulțumim. Mă numesc Latham, iar dînsa este sora mea, domnișoara Latham.

– Chalbury. John Chalbury. Îmi pare bine să vă cunosc.

Sally refuză orice amabilitate. Freddie o ajută să se ridice și o scoase din șanț.

– Ei, asta-i bună, nu stați acolo, le zise Chalbury. Duceți-o pe sora dumneavoastră în trăsura mea și întoarceți-vă să ne dați o mînă de ajutor.

– Vin îndată, îl asigură Freddie.

După ce se îndepărtară suficient ca să nu-i mai poată auzi Chalbury, Freddie o luă la întrebări pe sora lui:

– Sal, ce-i cu tine? Omul vrea să ne ajute. De ce ești așa pornită împotriva lui?

– Conducea prea repede, se îneăpățînă ea.

– Nu e adevărat. Accidentul s-a produs din vina mea. Știam că felinarele acelea nu aveau cum să țină și ar fi trebuit să le înlocuiesc. Te rog frumos, nu mai fi atît de înțepată.

Nu, asta nu putea. John Chalbury îi fusese antipatic din prima clipă.

Aproape toate luminile se stinseseră la etaj, cînd Jane și Case se strecurară afară din casă.

– Unde mă duci? îl întrebă Jane.

– Într-un loc intim și romantic în care să pot fi singur cu frumoasa mea mireasă.

– Dar de ce nu-ți convine camera mea sau a ta?

– Justin. Are un simț al umorului cam bizar. Nu mă simt în siguranță știindu-l liber prin casă. Nu, nu glumesc. Te poți aștepta să găsești broaște în așternut sau să te trezești că sună clopoței la fiecare mișcare pe care o faci în pat. E mai bine așa.

Îi încheie nasturii la haină privind-o adînc în ochii ei negri. Voia să-i simtă gustul buzelor, să-i pipăie pielea mătăsoasă. Încrîncenarea și abstinența la care fusese obligat în ultîmele săptămîni învinseră puterea lui de autocontrol. Începu să o sărute pătimaș, copleșit de dorință.

Cu degetele răsfirate pe pieptul lui, Jane îl împinse ușor la o parte.

– Case, asta e nebunie curată. Hai să ne grăbim. Hai în locul acela intim și romantic, și abia apoi putem face dragoste serios.

– Eu nu fac dragoste serios. Eu o fac cu îndemînare.

– Oare nu eu ar trebui să apreciez asta?

Case izbucni în rîs. Părea atît de tînăr și de lipsit de griji în momentul acela, încît Jane se simți iremediabil cucerită de el.

– Ador să te văd fericit, zise ea.

Case îi înconjură umerii cu brațele.

– Asta nu prea a semănat a ziua nunții pentru tine, îi zise el. Mireasa ar trebui să fie în centrul atenției. Dar apariția lui Justin, ca să nu mai zic de tata care e atît de slăbit, a făcut ca toată lumea să le dea atenție...

– Da, sigur că da, se prefăcu ea, sînt chiar deprimată din cauza asta. Case, nu sînt un copil. Nu-mi place să fiu în centrul atenției, și dacă s-ar întîmpla asta, aș fugi și m-aș ascunde într-un dulap.

Case rîse din nou și o strînse la piept.

– Mi se pare normal ca tatăl tău să se bucure de atenția tuturor, continuă Jane, în caz contrar m-aș întreba în ce fel de

familie am intrat. Şi nu am fost singură, să ştii. Am petrecut şi eu puţin timp cu Trentie şi cu Ben.

– Mda, cu menajera ta şi cu băiatul care îngrijeşte caii.

– Eu nu-i văd aşa. Mie îmi sînt prieteni. Au fost şi la biserică, nu? Ţin foarte mult la ei, să ştii.

După o vreme, Case îi zise:

– Prietena ta, doamna Gray, nu a venit la nuntă.

Jane păstră tăcerea o vreme, apoi îi răspunse:

– Nu. Oliver mi-a trimis o scrisoare. Zice că e prea zdruncinată. Se pare că un reprezentant al legii a venit acasă la ei a doua zi după moartea lui Gideon şi i-a cerut să identifice cadavrul. Acum ştie adevărul despre fratele ei şi nu-l acceptă prea uşor. Oliver m-a rugat să nu mă supăr şi să nu renunţ la prietenia noastră.

– Ştiu că nu vei renunţa la prietenia aceasta, dar cum ai de gînd să procedezi?

Jane oftă.

– Chiar nu ştiu.

– Am o idee, ai putea să o rogi să te ajute la un proiect pentru azilul săracilor din parohie. E soţie de preot, se va simţi datoare să facă asta. Şi, din cîte mi-ai spus, ar avea o motivaţie serioasă să se implice în aşa ceva. Apoi, cine ştie...

Jane îl luă de mînă.

– Case! Cîteodată mă uluieşti! Este o idee genială. Cred că o să meargă.

– Mda, cînd e cazul mă dovedesc un tip inteligent, rîse el.

– Nu, să ştii că ţi-am făcut un compliment. Majoritatea bărbaţilor nu s-ar gîndi la aşa ceva.

Ieşiră dintre copaci şi urcară o potecă înclinată, străjuită de o parte şi de alta de colibe.

– Colibele lucrătorilor, spuse Case. Asta e a noastră.

Coliba era ceva mai retrasă. Cînd intrară, curentul ridică scîntei în vatră. Era o cămăruţă îngrijită, cu podeaua acoperită

de un covor, cu o masă la fereastră şi, lipit de perete, un pat îngust.

– Asta a fost coliba lui Richard, îi zise Case. Fugise şi se ascundea la Twickenham, făcînd pe vizitiul. Trebuie să recunosc că a fost cel mai nepriceput vizitiu care a ne-a trecut pragul.

– Nu am ştiut că, atunci cînd era căutat de autorităţi, cumnatul tău s-a ascuns aici.

– Nu, pentru că presa nu publică chiar tot ce se petrece.

– Într-adevăr, spunse Jane, gîndindu-se la relatările din ziare privitoare la noaptea în care murise Gideon.

Nu pătrunseseră deloc în miezul evenimentelor, dar asta s-a întîmplat – din cîte aflase de la Case – pentru că Serviciul Secret Britanic a dat numai informaţiile pe care dorea ca publicul să le afle.

– Iar aici, îi întrerupse Case gîndurile, avem şampanie pentru doamna mea şi un coş cu provizii care să ne potolească foamea.

– Este suficientă şampania.

Jane era un pic dezamăgită. De fapt nu voia nici şampanie, nici mîncare. Dorea s-o ia în braţe şi s-o mîngîie. Înţelese însă că el simţea nevoia să stea de vorbă şi, pînă la urmă, îşi dădu seama că şi ea dorea asta. Existau o mulţime de lucruri pe care ar fi trebuit să i le spună de mult. Se aflau la începutul căsniciei lor, urmau să înceapă amîndoi o viaţă nouă.

Se aşezară în faţa focului şi băură, în tihnă, şampanie.

– Ştii, începu Case, s-au petrecut toate prea repede după noaptea aceea cînd mi-ai spus că trebuie să ne despărţim. Nu am mai reuşit să stăm de vorbă despre asta, iar în ultimele săptămîni m-am gîndit doar la situaţia în care se află tatăl meu. Nu-mi aduc bine aminte, dar am impresia că atunci ţi-am spus nişte vorbe de neiertat...

– Te-ai simţit lovit, îi zise ea.

Case rămase cu ochii la paharul cu şampanie.

– Da.

– Iar eu am fost o nesăbuită.

O privi întrebător.

– Chiar așa?

Jane dădu din cap.

– Numai o situație limită te poate face să dai la o parte tot ce nu este cu adevărat important. Așa am simțit eu când am urcat cele trei etaje cu scări șubrede din azil, fără lumină, orientîndu-mă numai după glasul tău.

Vorbea încet, aproape cu solemnitate:

– Atunci am înțeles că nimic nu ne poate despărți, nici familiile noastre, nici copiii nenăscuți, nici societatea, absolut nimic. Viața este atît de scurtă. Nu vreau să irosesc timpul. Și nu doresc nimic altceva decît să fiu cu tine. Nu m-am gîndit o clipă să-l las pe Gideon Piers să mi te ia, după ce am trecut prin atîtea ca să avem dreptul la dragostea noastră. În momentele acelea, în care m-am temut îngrozitor pentru tine, mi-am dat seama că trebuia să-l ucid pe Gideon, chiar dacă asta m-ar fi costat viața.

Îi luă mîna și o apropie de buzele ei.

– Cîndva mi-ai spus că ai ucis cu mîinile goale. În noaptea aceea te-am înțeles. Dacă aș fi putut și dacă aș fi fost nevoită, l-aș fi ucis pe Gideon.

Case respiră adînc, tulburat de mărturisirea ei.

– Nu-ți poți imagina cît de mult înseamnă pentru mine vorbele tale.

Îi luă din mînă paharul cu șampanie și o trase spre pat.

– Ce faci? rîse Jane de graba lui. Nu mă răsplătești cu niște vorbe frumoase, de mulțumire?

Case începu s-o dezbrace.

– Ba da. Voiam s-o fac de multă vreme. Ridică puțin tonul. Să nu mai faci niciodată așa ceva! Am crezut că mor cînd te-am văzut apropiindu-te de Piers cu pistolașul ăla în mînă. Ar fi putut să te omoare! Gîndește-te ce-aș fi simțit eu atunci!

Jane îi cuprinse gîtul cu brațele.

– Dragul meu, nu am avut de ales. Iar dacă ai fi fost în locul meu, ai fi procedat la fel.

– Aici ai dreptate. Dar asta nu înseamnă că acum sînt mai liniştit.

– În ce constă îndemînarea şi finețea pe care mi le-ai promis?

– Nu mă mai gîndesc la aşa ceva cînd fac dragoste cu tine.

– Dar la ce te gîndeşti cînd faci dragoste cu mine? îl iscodi ea.

– La tine. Atît.

– Şi eu mă gîndesc doar la tine. Vreau să uit de tot ce e urît în lumea asta. Ajută-mă să uit.

Se aflau în luna de miere la Aboyne, în Scoția, cînd Jane primi următoarea scrisoare de la prietena ei, Sally Latham:

Draga mea Jane,

S-a întîmplat lucrul cel mai uimitor. M-am logodit cu un bărbat minunat, pe nume John Chalbury. S-a petrecut întocmai cum ai prevăzut tu. Îți vine să crezi?

Nu numai că eşti o prințesă, dar ai darul profeției şi rămîi cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată.

Nădăjduiesc să fii la fel de fericită ca mine, draga mea dragă contesă.

Devotata ta prietenă, Sally

Sfîrşit

Colecția
Romantica

Acțiunea romanului *Împotriva rațiunii*, recent publicat de îndrăgita scriitoare ELIZABETH THORNTON, se desfășoară în lumea primejdioasă a Londrei, la sfîrșitul secolului al XIX-lea.

Aflat în slujba Diviziei Speciale, Case Devere, protagonistul cărții de față, este pe urmele unui vestit criminal – un personaj crud și misterios, dușmanul său de moarte. În cursul cercetărilor, o va cunoaște pe Jane Mayberry. Irezistibilă și, totodată, necooperantă, Jane îi stîrnește interesul lui Case, dar și cele mai negre bănuieli, cînd dispare fără urmă.

Hotărît să lupte pentru dragostea singurei femei care a contat vreodată pentru el și să afle taina întunecată ce îi desparte, Devere pornește în căutarea acesteia. Contele este extrem de presat de timp, același sadic ucigaș urmărind să o lichideze pe Jane. În această competiție, nu va precupeți nici un efort pentru a depista unde se află femeia care deține cheia investigațiilor și a fericirii lui.

O va găsi oare înainte să fie prea tîrziu?

EDITURA LIDER
EDITURA SIRIUS

5000